

Giới thiệu Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời

Thể Loại: Quân Nhân - Bác Sĩ - Trùng Sinh - hiện Đại - HE - 2S

Editor: Tiểu Meow

Trong tình yêu con người thường mất đi rồi mới hối hận nhưng nếu có cơ hội làm lại liệu họ sẽ thay đổi như thế nào?

"Chú à, trên người chú đang bị thương, để em tắm giúp chú nha."

"Chú à, em nằm mơ thấy ác mộng sợ quá à, muốn ngủ chung với chú được không?"

...

Đường Mặc Trầm bắt giữ bàn tay nhỏ đang tháo thắt lưng của anh "Em lại muốn làm gì nữa?"

Bùi Văn Khinh với vẻ mặt vô tội lấy ống tiêm ra, "Tiêm thuốc cho chú!"

Từ nay về sau, anh ngủ nướng, cô vịn tường.

Trước khi trọng sinh, cô oán anh, hận anh, trốn tránh anh; sau khi sống lại, cô trêu ghẹo anh, che chở anh, quấn quýt lấy anh.

Từ lúc bắt đầu tới mãi về sau, Đường Mặc Trầm đều chỉ có một ý tưởng: Cung chiều cô, cung chiều cô, cung chiều cô đến tận trời!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Oanh - -

Lại một đợt pháo kích rơi bên cạnh lều chữa bệnh cho thương binh. Cả một vùng đất, kể cả giường giải phẫu đều chấn động mãnh liệt, ngay cả nữ y tá đang cầm máu bên cạnh cũng run rẩy theo.

Đối diện, người đang đứng ở vị trí chỉ đạo chính là Bùi Văn Khinh lại thản nhiên như không.

"Tăng áp suất oxy lên cao nhất đi!"

Nữ y tá sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chú vào lỗ thủng to đùng trên lều, từ nơi này có thể nhìn thấy vài bóng người đang xông về đây.

"Bác sĩ Bùi, có người... Đến kia!"

Bùi Văn Khinh nói to hơn.

"Mau tăng áp suất oxy lên cao nhất!"

Ở trong mắt cô, chỉ có cuộc giải phẫu và bệnh nhân trước mắt.

Nữ y tá phục hồi tinh thần lại, tay trái run run tăng máy áp suất oxy cao hơn. Chú ý tới đồng nghiệp bên cạnh bị đạn lạc bắn trúng ngã xuống, dùng sức cắn chặt răng mới không bật khóc thành tiếng.

Rẹt rẹt - -

Chiếc lều chữa bệnh bị người từ bên ngoài đẩy mạnh vào, một quân nhân cao lớn trang bị đầy đủ vũ trang sải từng bước dài xông tới, tầm mắt đảo qua y tá nhỏ, dừng ở trên mặt Bùi Văn Thanh.

Cho dù cô chỉ lộ ra một đôi mắt, anh vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra đó là người mà mình muốn tìm, trong mắt lóe lên mừng như điên, xông lại, kéo tay phải của cô.

"Văn Khinh, theo anh!"

Nghe được thanh âm quen thuộc kia, Bùi Văn Khinh vẫn luôn vô cảm ngay lập tức biến sắc lập tức chớp mắt không ngừng, xoay mặt nhìn về hướng

người mới tới.

Vóc người cao lớn, trên người là bộ quân phục dã chiến. Dù trên mặt thoa bùn đất ngụy trang nhưng vẫn không che giấu được ngũ quan tinh xảo cùng ánh mắt sáng ngời.

Mặc dù đã mười năm không gặp, cô cũng chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra anh.

Đường Mặc Trầm!

Trái tim, đột nhiên đập dồn đập không ngừng.

Bất chợt, lại lạnh xuống.

"anh nhận lầm người rồi!"

"Tôi biết là em!"

Cánh tay của người đàn ông không hề thả lỏng, ngược lại càng xiết chặt hơn, chặt đến mức làm cô đau nhói.

Môi cô run lên, lại nghiêng mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của người nọ, trong ánh mắt anh có ánh sáng.

không, không phải ánh sáng!

Đó là ngọn lửa!

Ngọn lửa nhanh chóng biến mất, bị thay thế bởi mặt của cô.

Cánh tay xiết chặt lại, đem cô ôm vào lòng. Đường Mặc Trầm dứt khoát xoay người, dùng thân thể của chính mình bao bọc lấy người trong lòng, trước khi quả bom rơi xuống đất.

một tiếng nổ ầm vang lên, trước khi lỗ tai của cô rơi vào trạng thái bị ù đi, cô ngẩng mặt lên, chỉ thấy bờ môi của anh đang động đậy, Bùi Văn Khinh nhận ra những từ ngữ mập mạp kia, anh đang nói - -

Theo anh về nhà!

Trong đầu, đột nhiên vang lên câu trả lời khi hắn đang nhậm chức tổng thống với phóng viên: "Sau này khi không còn làm tổng thống nữa, ngài sẽ làm gì?"

"Tám tuổi học trường Quân Đội cho thiếu niên, hai mươi lăm tuổi vinh hạnh được nhậm chức thượng tướng, ba mươi mốt tuổi được chọn làm tổng thống, hai nhiệm kỳ liên tiếp là tám năm, nửa cuộc đời đầu tiên của tôi đều phục vụ cho quốc gia. Tôi tự nhận không làm đất nước và người dân thất vọng. Nhưng lại cô phụ mỗi một cô gái. Tôi vẫn luôn cho rằng cô ấy đã chết, mãi đến mấy ngày trước đây, tôi mới biết được cô ấy còn sống. Tôi phải đi tìm cô ấy trở về, xin lỗi cô ấy, cầu xin sự tha thứ của cô ấy, dùng toàn bộ nửa đời sau của tôi, bồi thường cho cô ấy, cưng chiều cô ấy, làm cho cô ấy hạnh phúc!"

Máu từ trên cổ của anh đang chảy ra ồ ạt, chảy xuống trên mặt của cô, nóng bỏng.

cô giơ tay lên, đem hết toàn lực giúp người đàn ông đè lại miệng vết thương.

"Tôi sẽ khâu vết thương lại cho anh ngay..."

Đường Mặc Trầm giơ ngón tay lên, gỡ khẩu trang trên mặt cô xuống, Bùi Văn Khinh muốn ngăn cản thì đã quá muộn.

cô theo bản năng muốn quay mặt đi chỗ khác, tay Đường Mặc Trầm đã đưa đến môn trón khuôn mặt đầy vết sẹo của cô.

"Thực xin lỗi!"

trên bầu trời hiện lên ánh lửa, lại một viên đạn lạc bay về hướng họ, trong giờ phút sinh tử đó, Bùi Văn Khinh mạnh mẽ xoay người, nằm đè lên người vị tổng thống, dùng thân thể của chính mình bảo vệ anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sống lại, chủ động dây dưa

" Nơi có anh, cũng là nơi có trái tim em "

Bùi Văn Khinh

...

...

Bùi Văn Khinh mở choàng mắt, thấy không phải là không gian chiến tranh với lửa đạn bay đầy trời, mà là ngọn đèn thủy tinh lấp lánh trên trần nhà.

Ánh sáng lấp lánh chiếu khắp nơi từ chiếc đèn trần, hoa văn hoa lệ bay nhẹ nhẹ trong không gian...

Đây là, Đường cung!

cô không chết?!

Cửa phòng bị người ta đẩy mạnh ra, tiếng bước chân lão đảo đang đi đến bên cạnh giường.

"Dám nổ súng với tôi?"

âm thanh quen thuộc vang ở bên tai, đầy tức giận, không thanh nhã trầm ấm như mọi ngày mà mang theo nét khàn khàn thô ráp.

Đó là giọng của Đường Mặc Trầm!

Bùi Văn Khinh nghiêng mắt nhìn về nơi có giọng nói, đúng lúc nhìn thấy một thân hình. Cầm chột căng thẳng, đã bị hai ngón tay cứng rắn như kiềm sắt nắm giữ.

Mùi rượu đập vào mặt, bóng dáng kia tới gần, đôi mắt sáng như sao trời nhìn thẳng vào mắt cô, bên trong có lửa giận đang lập lòe.

"Bùi Văn Khinh, em to gan lắm!"

Cho dù người lên tiếng đưa lưng về phía ánh sáng, Bùi Văn Khinh vẫn không thể nhận ra khuôn mặt đó.

Màu da sạch sẽ, tron tựa bạch ngọc, như được thượng đế cẩn thận cầm kính lúp, tỉ mỉ từng bước từng bước điêu khắc ra ngũ quan anh tuấn.

Lần gặp mặt năm 17 tuổi ấy, khuôn mặt mà chỉ nhìn một cái cũng khiến bản thân giật mình, giờ phút này đang đứng trước mắt cô.

Đường Mặc Trầm!

anh cũng không có chuyện gì?!

một trận kinh hỉ trong đầu, Bùi Văn Khinh chống tay đứng dậy.

"Vết thương của anh...."

"không trúng tim tôi, em rất thất vọng phải không?" trên người của anh tràn đầy mùi rượu, vì có cồn mà âm thanh mơ hồ không rõ, trong giọng nói đầy vẻ trào phúng nhưng cuồng nộ, "em nghĩ rằng tôi không biết em làm gì sao? không lo học hành cho nghiêm chỉnh, cả ngày cùng một đám cận bã túm tụm lại với nhau. Đề lên được đại học, bao nhiêu đau khổ vất vả em đã quên rồi sao? Tổ chức sinh nhật xuyên đêm?! Còn sử dụng thuốc phiện nữa... Thứ độc hại này mà cũng dám động vào, không thông minh được tí nào sao, Bùi Văn Khinh? Những gì tôi dạy em trong nhiều năm qua đâu rồi!"

Người nam nhân bùng nổ cơn giận, bóp chặt tay lại, gần như bóp nát người cô.

Qua đêm?

Sinh nhật!

Bùi Văn Khinh khàn khản.

Đó là lần đầu tiên cô tổ chức sinh nhật sau khi lên đại học. Mấy người bạn cùng phòng cùng nhau đến quán ăn đêm để chúc mừng. cô bị bắt đi nhưng may mắn Đường Mặc Trầm đến, đón về Đường Cung.

cô giận anh một năm trước đuổi cô ra khỏi Đường cung. Thuận theo men rượu, nỗi điên sống chết không chịu vào, cướp được súng của Đường Mặc Trầm, trong hoảng loạn không cẩn thận bóp cò bắn trúng cánh tay anh.

Nhưng mà, đó đã là chuyện xảy ra mười năm trước!

Đường Mặc Trầm tới gần cô, khàn cổ, gào thét, mang theo hơi thở nồng nặc mùi rượu, " Em cố ý đúng không, cố ý tổn thương bản thân, để cho tôi khó chịu đúng không... Bùi Văn Khinh, rốt cuộc em muốn thế nào?"

Trong giọng nói Đường Mặc Trầm hết sức thất vọng và đau lòng.

Ngước mắt, nhìn lại người đàn ông vì uống rượu mà mắt sung huyết, Bùi Văn Khinh nâng tay đỡ lấy mặt anh, hốc mắt sớm đã đau đớn.

Khi đó cô còn trẻ không hiểu chuyện, nghĩ rằng anh không cần cô nữa nên mới đuổi cô về La gia mới quyết liệt như thế. Chỉ đành cam chịu, chấp nhận ra đi.

cô đã bỏ qua mười năm với anh. Lần này, cô sẽ vững vàng nắm chắc trong lòng bàn tay.

Giơ ngón tay lên, ôm lấy mặt anh, Bùi Văn Khinh nghẹn ngào nói nhỏ.

"Em muốn anh yêu em!"

nhẹ hít một hơi, cô ngẩng mặt lên hôn môi người trước mặt.

Cảm giác được môi của cô, sau lưng Đường Mặc Trầm cứng đờ, cả người giật mình, đứng im tại chỗ.

Ý thức được cô đang làm cái gì, theo bản năng Đường Mặc Trầm muốn đẩy Bùi Văn Khinh ra.

Thiếu nữ mặc kệ, càng thêm siết chặt cánh tay, dùng sức ôm cổ anh, lạng quàng hôn. Nhân lúc người đàn ông còn đang sững sờ, dây dưa với anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hôn - Cuồng vọng mà làm càn

Môi của cô mềm mại như hoa anh đào, lại ngọt ngào như đường.

Động tác vụng về nhưng lại như con gió lốc, trêu chọc thần kinh nhạy cảm của anh.

Tia li trí còn sót lại dưới đáy lòng nhanh chóng bị dục vọng cắn nuốt. Đường Mặc Trầm nhắm mắt lại, nắm lấy vai của Bùi Văn Khinh, nặng nề mà đè xuống, hôn đáp lại.

Nụ hôn của anh mang theo sự say mê mà rào rạt, cuồng vọng mà làm càn. anh không khách khí nữa mà phóng túng bản thân, đè lên cô rồi hôn, cắn, mút mát lên da thịt người thiếu nữ...

Trong trí nhớ của Bùi Văn Khinh, Đường Mặc Trầm luôn luôn cao cao tại thượng như một vị thần, ít nói trầm mặc, đoán không ra nhìn không thấu. Cho dù là lúc anh đứng trước mặt cô cũng là xa tận chân trời, mặt mày lãnh đạm, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Nhưng trong giờ phút này, người đàn ông lại như một con thú cuồng bạo.

Mỗi một cái hôn, mỗi một ngón tay, mỗi một tác da thịt, cũng như môi lửa cháy trên ruộng lúa, đủ để đem cô thiêu đốt, xé nát, cắn nuốt.

Bùi Văn Khinh không chịu được mà thở hổn hển. Nhưng người trên người cô lại cũng không có ý định sẽ buông tha cho con mèo. không khách khí đem người dưới thân ôm chặt, để thanh kiếm sắc bén của mình đâm xuyên qua thân thể người thiếu nữ.

Bất ngờ không phòng bị bị con đầu ấp tới, cô thét chói tai nhưng nụ hôn của anh ngăn lại môi người thiếu nữ, thanh âm cô gái bị ngăn lại ở yết hầu.

...

một lần lại một lần

...

Lúc Bùi Văn Khinh tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Con gió ban mai bắt đầu thổi lên bản song sa, ánh mặt trời sáng ngời chiếu vào phòng, tất cả cũng không như cảnh trong mơ mà biến mất. Vật của anh đặt trên người cô, giữa hai chân mơ hồ cảm nhận sâu sắc, tất cả đều rất chân thật.

Nhìn chăm chú vào khuôn mặt người đàn ông đang ngủ say lúc. Bùi Văn Khinh không kiềm được lòng mà giơ ngón tay lên. Vốn dĩ muốn chạm lên mặt anh nhưng khi nhìn đến mảng lớn máu của vết thương trên tay mình, trái tim không khỏi thất lại - nhiều máu như vậy, không thể nào là của cô.

cô lo lắng nhìn về phía cánh tay Đường Mặc Trầm, trên người hắn còn mặc áo sơ mi quân trang màu xanh nhạt mà ngày thường luôn cẩn thận tỉ mỉ cài cúc. Tuy nhiên lúc này sớm đã lộn xộn, lộ ra bộ ngực cường tráng làm người ta ngơ ngác, thiếu đi vài phần lạnh lùng nhưng lại thêm phần gợi cảm.

Cánh tay bên phải sớm đã ướt sũng máu, máu tươi đang theo nếp nhăn của áo sơ mi nhỏ xuống, đọng lại ở ngực cô.

Đó là phát súng mà Bùi Văn Khinh đã bắn. Vốn dĩ đã được băng bó xử lý qua nhưng trải qua một đêm ép buộc, miệng vết thương sớm đã vỡ ra.

Thiếu nữ đau lòng một trận, đứng dậy muốn giúp hắn xử lý miệng vết thương.

Đầu vừa mới nhấc ra khỏi gối, một bàn tay to lớn đã nhấc lên, đẩy cô quay lại giường.

"Còn muốn trốn sao?!"

Đường Mặc Trầm nhíu mày nhìn cô, cặp mắt bởi vì say rượu mà sung huyết. Ngày thường giống như thâm cốc u huyền âm u, giờ phút này hơi có vẻ khàn khàn, không giống bình thường trong trẻo nhưng lạnh lùng, tăng thêm vài phần khêu gợi từ tính.

Nhìn lại ánh mắt anh, Bùi Văn Khinh một trận hoảng hốt.

Người đàn ông này luôn luôn bá đạo cường thế. Đêm qua cô liều mạng ngoan cố, mạnh mẽ ngủ với anh như thể, liệu anh sẽ làm giống mười năm trước, bảo Ôn thư ký đưa cô vào trường quân đội?

không được!

Bùi Văn Khinh khẩn trương mân mê môi mọng.

Ngày này mười năm trước, anh tiễn cô đi, từ nay về sau, hai người trời nam đất bắc.

Lúc này, cô nhất định nghĩ biện pháp ở lại. Nhất định không thể để chuyện lúc trước lại tái diễn.

Bùi Văn Khinh nhanh chóng suy tư về cách đối phó, theo bản năng hơi khép lông mi, liếc mắt liền thấy bàn tay hắn, lòng bàn tay đang phủ lên chỗ có trái tim cô.

Nhiều năm tay cầm súng, sớm đã hình thành một vết chai, nắm chặt lấy da thịt mềm mại thiếu nữ. Ngày hôm qua bị hắn giày xéo như vậy, còn có chút hơi đau.

Tim - nháy mắt điên cuồng đập loạn lên.

Lúc này, Đường Mặc Trầm cũng cảm giác được dưới bàn tay khác thường, kinh ngạc nghiêng mắt.

Chú ý tới máu loãng chảy xuống từ cánh tay anh, Bùi Văn Khinh phục hồi lại tinh thần, cầm tay người bên cạnh nâng lên.

"Đừng cử động tay, em giúp anh lấy thuốc trong tủ!"

nói xong vội vàng bước xuống giường đi lấy thuốc trên tủ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Màu đỏ vs trắng như tuyết

Đường Mặc Trầm chống cánh tay đứng dậy, lắc lắc đầu còn đang đau.

Ngày hôm qua uống nhiều rượu, bây giờ đầu vẫn còn ê ẩm. Chuyện xảy ra đêm qua, anh còn có chút mơ hồ không rõ.

Vừa mở mắt, đã thấy cô đang cầm hòm thuốc, bước nhanh đến đây.

Tóc dài rối tung, ngoại trừ trên cánh tay có dây áo lót, còn lại không hề có quần áo. Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa chiếu vào, phản chiếu lên làn da trắng như gôm sứ, bộ ngực cao ngất có mảng lớn dấu hôn hồng đỏ, từng giọt máu đỏ tươi đang theo cửa đường cong mềm mại của cô uốn lượn chảy xuống.

Màu đỏ và màu trắng tinh khôi như tuyết - sự đối lập tươi đẹp...

Bụng Đường Mặc Trầm nóng lên, một trận khô nóng trong nháy mắt dâng lên. Mây kiêu giắt thật mạnh, anh nhanh chóng quay sang, xé drap giường

ném cho cô.

"Mặc vào đi!"

Được anh nhắc nhở, Bùi Văn Khanh mới nhớ ra mình chưa mặc quần áo. Hốt hoảng cầm lấy, nhanh chóng quấn quanh người. cô thở sâu, bình ổn lại cảm xúc, nhanh nhẹn lấy kéo và băng gạc trong hòm thuốc.

Đỡ lấy cánh tay bị thương của người bên cạnh, cô gái cẩn thận dùng kéo cắt áo sơ mi của anh, nhìn vết máu loang trên đó, nhú mảy, lập tức xử lý. Vệ sinh miệng vết thương, cầm máu, bôi thuốc, băng bó lại một lần nữa...

Mười năm trước, Đường Mặc Trầm đưa cô đến học viện quân y. Ở nơi đã chiến học lại y học lâm sàng và ngoại khoa. Trước khi tốt nghiệp bị điều động chấp hành nhiệm vụ, vô ý bị thương, được tổ chức cứu trợ hòa bình quốc tế chữa trị. Lần bị thương đó, nhan sắc bị hủy hoại. Biết anh đang tìm mình nhưng cô cũng không có ý định sẽ trở về.

Sau khi chữa trị, cô gia nhập đội chữa bệnh. Sau đó liên tục theo đội chữa bệnh chạy chữa cho chiến khu và dịch khu các quốc gia trong thế giới thứ ba.

Nhiều năm thực chiến tôi luyện, lúc này Bùi Văn Khanh đã là một bác sĩ có kinh nghiệm phong phú. Đường nhiên bị thương nhẹ cũng không thể nói chơi.

Tuy nhiên, Đường Mặc Trầm cũng không chú ý tới điều đó.

Người đàn ông chỉ nhìn cô, cau mày.

Bọn họ ngủ trên một giường, y phục lại không chỉnh tề, chẳng lẽ đêm qua...

"Tốt lắm!"

Dùng băng dán cố định băng gạc, Bùi Văn Khanh nhặt hết thuốc, bông băng và đồ lật vụn xung quanh, đứng dậy muốn đi nhưng lại bị anh kéo lại.

Cả ngày hôm qua chưa được ăn gì, buổi tối lại bị ép buộc cả một đêm, lúc này thân thể của cô thực sự suy yếu. Bị anh lôi kéo như vậy, ngay lập tức ngã người vào lòng Đường Mặc Trầm.

Bùi Văn Khanh ngược mắt, vừa nhìn lại ánh mắt tối om của người đàn ông đang ôm mình.

"Lại muốn chạy trốn sao?!"

"Chỉ là em muốn giúp anh tìm thuốc hạ sốt thôi".

Lông mi dài chớp chớp, nhìn vào tầm mắt của anh, khăn trương liếm liếm môi:

"Nếu anh không tin, anh có thể cho quân gia cầm thuốc vào đây."

Mái tóc dài của cô tán loạn ở đầu vai, trên má còn ửng hồng sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi.

Môi bị hôn cắn có chút sưng. Ngày thường nhan sắc có chút ảm đạm, lúc này lại tựa như lựu chín muối đỏ tươi ướt át.

cô theo bản năng liếm môi nhưng trong mắt anh, hành động nhỏ này lại phá lệ mê người.

Trí nhớ mơ hồ thân mật với cô gái bên cạnh trong nháy mắt ập lên đầu, hơi thở Đường Mặc Trầm không khỏi trầm trọng.

"Hơi thở nặng nề như vậy, có phải anh phát sốt không?"

Cảm giác được sự khác thường của anh, Bùi Văn Khanh lo lắng đưa tay sờ trán người bên cạnh.

Tay nhỏ bé của cô có chút lạnh, đem tim của anh run rẩy theo.

hắn nheo mắt, nhìn vào mắt Bùi Văn Khanh.

Đôi mắt kia đen láy, trong suốt như thủy tinh, sáng ngời nhìn anh, tràn đầy thân thiết. Drap giường đắp trên người lúc này có chút lộn xộn, mơ hồ lộ ra cánh xuân sắc bên trong, có máu, còn có dấu hôn

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Mềm nhũn, nhu thuận mà làm nũng

anh làm ra chuyện như vậy thế mà cô không nổi giận sao.

Ngày hôm qua lúc đem cô về, Bùi Văn Khinh còn đang cầm súng muốn liều mạng với mình, đột nhiên bây giờ lại quan tâm, băng bó rồi thử nhiệt độ cơ thể anh? Chuyện này thật sự quá thần kỳ!

Nếu anh nhớ không lầm, hình như là do cô chủ động. cô bé xấu xa này, nghĩ làm như vậy thì sẽ không phải đi trường quân đội nữa sau. một năm nay, cô phóng túng, làm càn quấy nhiễu như thế nào, anh đều biết hết. Cứ tiếp tục như vậy, cuộc đời Bùi Văn Khinh sẽ bị hủy hoại.

Ngày trước, anh đã thề ở trước mộ cha cô sẽ chiều cô thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cô gái này tùy tiện, thích làm gì thì làm.

Đẩy bàn tay đang đặt trên trán mình ra, Đường Mặc Trầm dứt khoát xoay người đi xuống giường, cầm khăn tắm trên ghế salon quần bản thân lại.

"Mặc xong quần áo thì xuống dưới ăn cơm, Ôn thư ký sẽ lái xe đưa em ra sân bay."

Họ đã xảy ra chuyện như vậy rồi, anh vẫn còn muốn đưa cô đi sao?

Bùi Văn Khinh sốt ruột, vội vàng đuổi theo, giữ chặt cánh tay của người đàn ông.

"Em xin lỗi, em thật sự xin lỗi, em không nên cầm súng bắn anh, là do em uống nhiều rượu làm càn, anh đừng đưa em đi trường quân đội mà, có được không?"

Đường Mặc Trầm không hề nhúc nhích.

"không được!"

Để cô ở lại, nhất định sẽ lại giao du với đám bạn xấu xa.

Lần này may mà anh đến kịp, nếu anh đến muộn một chút, không biết cô còn muốn xảy ra chuyện ồn ào gì nữa.

hắn chuẩn bị hất tay của cô ra, lập tức nghe được tiếng cô gái nhỏ này mềm nhũn gọi:

"Chú nhỏ!"

Nghe hai chữ này, cả người Đường Mặc Trầm run lên.

Lúc trước, vì muốn cứu anh nên Bùi Phàm đỡ một viên đạn cho anh. Trước khi qua đời đã gửi con gái duy nhất của mình nhờ Đường Mặc Trầm chăm sóc.

Chàng trai này đón Bùi Văn Khinh ở quê lên, lúc này cô mới chỉ có mười bảy tuổi - thời kì tuổi trẻ phản nghịch.

Vừa đón về, cô gái nhỏ luôn đối chọi lại anh, còn mang cả họ tên Đường Mặc Trầm ra gọi. Sau khi quan hệ hai người dịu đi, cô lại không lớn không nhỏ gọi anh là Mặc Trầm.

Chỉ có mỗi lúc có việc cần nhờ, mới có thể mềm nhũn nhu thuận làm nũng gọi anh là "Chú nhỏ".

Sau khi cô thi lên đại học, Đường Mặc Trầm bị tổ chức "La sát " phái người ám sát. Sợ liên lụy đến người bên cạnh, lập tức đưa cô đến nhà mẹ ruột La gia.

Lúc ấy mặc dù cô đau khổ cầu xin anh đừng đem cô đến đó, nhưng anh vẫn nhẫn tâm đem cô đến cửa La Gia.

Hốc mắt Bùi Văn khinh đọng đầy nước mắt, cởi áo khoác và giày Đường Mặc Trầm mua cho, chân trần bước đi trong tuyết.

Từ đó về sau, mỗi lần thấy nhau, cô đều làm như anh là người bình thường xa lạ, lạnh lùng gọi "Đường Bộ trưởng".

Đây là lần đầu tiên trong một năm qua, cô thân mật gọi anh "Chú nhỏ".

Thấy Đường Mặc Trầm dừng lại, giống như trong lòng đang dậy sóng, Bùi Văn Khinh lập tức thừa thắng xông lên.

"Em biết là em không tốt, một năm qua đã làm rất nhiều chuyện sai lầm. Người ta biết lỗi rồi, lập tức sẽ sửa sai, anh cho em một cơ hội nữa, được không? Chú nhỏ, em xin anh mà..." cô đáng thương làm nũng, đến người cha đã qua đời của mình cũng mang ra nói, "Lúc trước, anh đã đồng ý với cha em sẽ chăm sóc người ta thật tốt..."

Nghe cô nhắc tới Bùi Phàm, sắc mặt Đường Mặc Trầm trầm xuống. Chính vì ban đầu đã đáp ứng ba cô nên mới không thể bỏ mặc để cô tiếp tục càn quấy.

Hất tay trên người ra, anh lạnh lùng mở miệng.

"Lập tức tắm rửa mặc quần áo đi!"

"anh..." Bùi Vân khinh liếc nhìn bốn phía, ánh mắt rơi trên cây kéo trên bàn chưa được cất. cô nắm lấy cây kéo giơ lên "Em mặc kệ, anh cho em ở lại đi, nếu không người ta chết cho anh xem!"

một khóc, hai não loạn, ba thất cổ

Vì có thể ở lại, hôm nay Bùi Vân Khinh không thèm đếm xỉa đến mọi thứ nữa.

Vừa cầm được cây kéo, Đường Mặc Trầm đã bắt lấy cổ tay cô. Sau đó, cây kéo đã bị anh cướp lấy vứt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ôm chặt lấy anh

Người đàn ông này là quán quân võ thuật, cả nước không một ai có thể địch lại được, nhìn đạo hạnh của cô đi, làm sao là đối thủ của anh được?

Trong cái khó ló cái khôn, Bùi Vân khinh tiến lên một bước, hai cánh tay duỗi ra, ôm chặt thắt lưng Đường Mặc Trầm.

"Dù sao thì người ta cũng không đi!"

Thân thể mềm mại của cô dán chặt vào anh, cách một lớp drap giường, vẫn có thể cảm giác được rõ ràng.

Đường Mặc Trầm cúi thấp xuống, liếc mắt một cái, nhìn được sạch sẽ ngực thiếu nữ đang ôm mình, vội vàng ngẩng mặt lên.

"Buông ra!"

"không buông!"

Đường Mặc Trầm kéo tay cô, Bùi Vân Khinh sợ bị đẩy ra, lại càng dùng sức ôm chặt anh.

"Người ta không đi, người ta không đi, người ta không chịu đâu..."

Lần này đi chỉ sợ là li biệt, cô buông tay làm sao được?

Nhớ lại lúc anh ôm cô để đỡ viên đạn đại bác kia, trong ánh mắt Bùi Vân Khinh ánh lên ướn át.

Ngước mắt, nhìn vào tròng mắt tức giận của anh, trong mắt cô tràn đầy kiên quyết cùng cố chấp.

"Từ khi em chết, nếu không... em sẽ không bao giờ rời khỏi anh nữa!"

Đường Mặc Trầm đang định nổi giận, nhưng nhìn đến ánh lệ khóe mắt thiếu nữ, lời nói đến miệng nghẹn lại ở cổ họng

Hay là, cô thật sự biết sai rồi?

"Em cam đoan, sẽ không cùng những người cận bã kia qua lại với nhau chứ?"

"Em khẳng định!"

"Em có cam đoan sẽ học hành nghiêm chỉnh cho thật tốt không?"

"Em thề!"

Cảm giác hai khối mềm mại trong lòng, Đường Mặc Trầm chỉ cảm thấy mồm miệng khô nóng.

"Khoác drap lại cho tử tế đi!"

Bùi Vân Khinh liếc mắt nhìn ngực mình một cái, vội vàng buông anh ra, kéo ga giường lên che ngực cẩn thận. Khuôn mặt trong nháy mắt ửng đỏ như phát sốt, thấp thỏm nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

"VẬY... anh có đưa em đi trường quân đội nữa không?"

cô gái nhỏ khóc như mưa, hai gò má ửng đỏ. Bộ dáng này, vừa làm người khác đau lòng, lại vừa dụ dỗ người ta phạm tội.

Đường Mặc Trầm thờ sâu, ngẩng mặt lên nhìn chăm chú vào mắt cô, cố gắng không vì nó mà có cảm xúc đáng chết với con thỏ trắng.

"Đây là cơ hội cuối cùng của em."

Bùi Vân Khanh mừng rỡ, "Cám ơn chú nhỏ!"

"Đừng vui mừng quá sớm!" Đem về mắt của cô nhìn ở trong mắt, Đường Mặc Trầm nhủ mày, "Nếu em lại dám không ngoan ngoãn, anh lập tức đưa em vào trường quân đội. không tốt nghiệp được thì đừng bao giờ nghĩ quay về đây."

Bùi Vân Khanh lập tức nghiêm chỉnh, "Nhất định rồi, em cam đoan sẽ ngoan ngoãn, chú muốn người ta làm gì, người ta sẽ làm cái đó, không làm theo sẽ là đứa trẻ bị méo miệng!"

cô bé trước mắt lại trở về bộ dáng vài năm trước, lém lỉnh, hoạt bát như vậy.

Nhưng mà hiện tại, quan hệ giữa họ là gì đây?

Đường Mặc Trầm không được tự nhiên nhủ mày.

"đi tắm rửa đi!"

"Yes Sir, Đường bộ trưởng!"

Bùi Vân Khanh ôm drap giường, cười rạng rỡ, chạy vào toilet.

Đường Mặc Trầm giơ tay lên che trán. Chú ý một trận hỗn độn trên giường, lại buồn bực một trận.

Đường Mặc Trầm à Đường Mặc Trầm, lúc trước Bùi đội trưởng đem cô bé giao cho mày, là muốn mày sẽ chăm sóc Bùi Vân Khanh như ruột thịt, sao lại có thể làm chuyện này với em ấy chứ?

Lại nhìn trên drap giường có vết máu, Đường Mặc Trầm nhủ mày đi tới, cầm lên.

Quả nhiên thấy ở giữa drap giường là một đóa hoa hồng đỏ thắm

Cái này, hẳn không phải là máu của anh, cho nên là cô sao?

Chi tiết mờ ảo trong đầu dần dần hiện lên, Đường Mặc Trầm quay mặt lại xem thắt lưng mình, quả nhiên thấy xương sườn có vài vết cào mới.

Đây là lần đầu tiên của Bùi Vân Khanh?!

nói như vậy, cô không hề có sinh hoạt cá nhân thối nát, thay đổi thất thường và xằng bậy.

thật đáng chết!

Đường Mặc Trầm nâng tay xoa huyệt Thái Dương. Ngày hôm qua muốn gì mà lại uống nhiều rượu như vậy, tại sao lại muốn đi vào xem cô ra sao...

Đường Mặc Trầm à Đường Mặc Trầm, mày xem mày đã làm gì đi!

Ngoài cửa, vang lên tiếng bước chân, giọng nói của lão quản gia vang lên.

"Thiếu gia, Thư kí Ôn đã đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Thanh xuân là khoảng thời gian tốt đẹp nhất của đời người

"Bảo anh ta chờ tôi ở dưới lầu!"

Cởi áo sơ mi nhàu nhĩ, bắn thiu trên người ném vào thùng rác, Đường Mặc Trầm mở cửa ra ngoài phòng ngủ.

...

...

Trong phòng tắm.

Bùi Vân Khanh giơ tay lau nước trên mặt, thở dài một hơi.

Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, cuối cùng anh cũng đồng ý sẽ tạm cho cô ở lại. Tiếp theo chỉ cần mình thể hiện thật tốt là được.

Nhúng khăn vào nước để lau người, chú ý tới gương treo trên tường, cô giơ tay phải lên, lau hơi nước trên gương đi.

Trong gương lập tức phản chiếu ra thân hình mềm mại của thiếu nữ, dáng người tinh tế. Nơi cần có da có thịt thì có da có thịt, nơi cần gầy thì sẽ gầy.

cô nhìn sát vào đó, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm khuôn mặt mình.

Ngày hôm qua, cô vừa mới tròn 20 tuổi. không trải qua vụ nổ như đời trước nên trên mặt không có một vết sẹo nào. Đặc biệt còn vì anh mà nuôi tóc dài, da thịt trắng như gốm sứ, di truyền ngũ quan tinh xảo của mẹ, không có một chút nếp nhăn hay dấu vết nào của năm tháng...

20 tuổi, khoảng thời gian thanh xuân tươi đẹp nhất của đời người.

cô đã sống lại rồi, thật tốt!

Nhìn chăm chú vào gương, Bùi Vân Khanh chậm rãi cong khóe môi.

Đời trước, cô vẫn âm thầm mà đặt anh ở trong lòng. Nhưng mà, Đường Mặc Trầm chói mắt như vậy, hoàn mỹ như thế, càng làm cô tự biết xấu hổ, tự ái không dám thổ lộ.

Đời này, Bùi Vân Khanh tuyệt đối sẽ không làm lãng phí tuổi thanh xuân, phụ lại tấm lòng người đàn ông trong lòng mình!

Khoác khăn tắm vào người, cô bước ra phòng tắm, nhìn chung quanh một chút, nhìn ngay thấy vali của mình được quản goa đặt trong góc. cô bước nhanh tới, tay vừa mới cầm lấy vali, cửa phòng đã bị ai đó đẩy vào.

cô kinh ngạc ngẩng mặt lên, chỉ thấy Đường Mặc Trầm đang nhũn mày đứng ở cửa.

"Em chỉ muốn lấy quần áo thay thôi."

Sợ anh hiểu lầm, cô gái nhỏ vội vàng giải thích.

Người đàn ông không nói chuyện, chỉ là từng bước một ép tới gần.

"Chú nhỏ, người ta chỉ muốn lấy quần áo, không hề muốn chạy trốn mà..."

"Ngồi xuống!"

Vị bộ trưởng nào đó bá đạo ra lệnh.

Ót đùng vào gối đầu, Bùi Vân Khanh ngã ngồi ở cuối giường, anh liền cúi người xuống, bắt được chân phải của cô.

cô gái nhỏ vừa mới tắm rửa xong, da thịt trắng như tuyết, mịn mà nõn nà, bàn chân thon dài nhưng ngón chân lại búp măng như trẻ con...

Chân của cô, đẹp quá!

Chú ý tới bàn chân thiếu nữ có dấu tay màu xanh nhạt, Đường Mặc Trầm đưa tay sờ lên đó.

Đây là do anh hôm qua... nắm sao?!

Bàn tay ấm áp, lướt qua da thịt, làm cho người ta phải run rẩy.

Bùi Vân Khanh cong ngón chân lên, có chút không được tự nhiên mà rụt chân lại.

"Chú nhỏ!"

Nghe thấy tiếng của cô, Đường Mặc Trầm mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, cầm trong tay định vị GPS lên.

"Đây là định vị GPS sẽ được lắp dưới chân em!" Đứng lên, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "không được gỡ xuống, không được làm hỏng, rõ chưa!"

Định vị GPS sao?

Thứ này được dùng cho phạm nhân đang tạm được tại ngoại mà!

Bùi Văn Khanh nâng chân trái lên một chút. Thôi quên đi, xem như là nể tình anh chết vì cô một lần, không giận nha.

Nhưng mà...

"Lúc em tắm rửa thì sao?"

"Đồ chống nước, em không đi bơi thì sẽ không sao."

Vậy là tốt rồi, dù sao cô cũng không thích bơi lội, chỉ cần anh không bắt cô đi quân đội, việc gì cũng dễ thương lượng.

Thấy cô nghiêng đầu cười trộm, Đường Mặc Trầm chỉ rằng cô lại đang vận động gân cốt chuẩn bị tìm cách chạy trốn, lòng mi tinh xảo nhắn thành hình chữ xuyên 川

"Đừng có nghĩ lung tung, một khi bị bắt ra hoặc là hỏng, nó sẽ lập tức gọi cảnh sát."

"Yên tâm đi, chắc chắn em sẽ không đi !" Bùi Văn Khanh đứng lên, "Hôm nay em tới trường được không?"

Nếu cô nhớ không lầm, hôm nay phải thi giải phẫu, nếu bỏ sẽ phải thi lại.

"Được!"

Đường Mặc Trầm lãnh đạm đáp lại.

Nếu cô thật sự hối cải, ngoan ngoãn đi học trong đã nói, vậy cây kiếm là mình cũng ở bên cũng vô ích.

Bùi Văn Khanh ngược mắt mỉm cười nhìn anh.

"Để chứng minh thành ý của mình, từ hôm nay trở đi, ngày nào em cũng về Đường cung, đồng ý để Chú nhỏ quan sát!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sao lại không thể giúp người đàn ông của mình tắm rửa!

Gần quan được ban lộc.

Tóm lại, nếu anh có người phụ nữ khác sẽ tính sau.

Còn bây giờ, cả người của Đường Mặc Trầm đều là của mình, cô sẽ từ từ mà chinh phục trái tim người trong lòng.

Cấn môi dưới, Bùi Văn Khanh khẩn trương nhìn môi anh, sợ nghe được lời nói cự tuyệt.

Đường Mặc Trầm hít nhẹ một hơi, môi mím mở ra, thốt ra một chữ.

"Được!"

Sau khi bị đưa đến La Gia, cô phải chịu đủ mọi loại ép buộc. Nếu anh đồng ý giữ cô ở bên cạnh, ít nhất cô còn có khả năng an phận.

Đường Mặc Trầm đã mấy lần dẫn người đi bao vây, triệt hạ tổ chức "La Sát ". Tuy nhiên, không phải là không có thương vong, không hề nghĩ có lại có động tĩnh lớn gì.

Thấy anh đồng ý, Bùi Văn Khanh mừng rỡ, cười sáng lạng.

"Cám ơn anh, chú nhỏ!"

đã bao lâu rồi, em ấy không cười như thế với mình rồi?

Đường Mặc Trầm cảm thấy ẩm áp, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chú ý vào gò má còn dính nước, theo bản năng giờ tay lên lau.

Lòng ngón tay chạm vào hai gò má, tạo ra một dòng điện khiến da thịt hai người đều hơi tê rần.

Dòng điện trong chớp mắt đó ngay lập tức theo đầu ngón tay đi vào trong lòng, làm trái tim anh đập loạn xạ theo.

Đường Mặc Trầm nhanh chóng rút tay lại, khuôn mặt lại phủ một tầng khí lạnh.

cô bé kia rất tinh quái. Ai dám cam đoan đây không phải là kẻ hoán binh để cho mình yên tâm, buông lỏng cảnh giác. Đến lúc đó, cô sẽ nhanh chóng bỏ trốn mất dạng

"không được làm ra vẻ!"

Bùi Văn Khinh giờ tay phải lên, xòe bàn tay ra, cười nhu thuận.

"Tuyệt đối sẽ không!"

Môi của cô cong lên, lộ ra mấy cái răng nhỏ nhắn, chỉnh tề, làm cho Đường Mặc Trầm không kiềm được mà nhớ đến chuyện xảy ra tối qua... hình như anh đã hôn cô, môi mềm mại, ngọt ngào như vậy...

Đáng chết!

Mình muốn hôn cô!

"Tốt nhất là như vậy!"

Xoay người, Đường Mặc Trầm sai bước đi vào phòng tắm.

Bùi Văn Khinh mở vali ra, nhớ tới vết thương của anh, vội vàng chạy tới mở cửa phòng tắm.

"Chú nhỏ, anh đang bị thương, cẩn thận đừng để dính..."

Trong phòng tắm, Đường Mặc Trầm đang cởi khăn tắm trên người. Đột nhiên thấy cô xông tới, vội vàng đem khăn tắm quấn quanh người lại.

Nhìn vào ánh mắt người đối diện, cổ họng trong tức khắc khô khốc, chữ "nước" nghẹn lại không thốt ra được. Bùi Văn Khinh không ngừng lảng tránh chỗ quan trọng, xoay người đi ra. Nhưng mới được hai bước, thiếu nữ dừng lại.

Vết thương đã bị nhiễm trùng, nếu lại dính nước, càng khó hồi phục.

Nếu hiện tại quan hệ giữa họ đã thân thiết như vậy rồi, cô cần gì phải lại kiêng kị này nọ nữa?

Dù sao, Đường Mặc Trầm là người đàn ông của mình, giúp anh tắm rửa thì có làm sao nào!

Vừa nghĩ đến đây, cô cắn cắn răng, hùng dũng, khí phách hiên ngang quay lại, đẩy cửa phòng tắm ra.

Tay không nắm giữ lực đạo tốt, trong chớp mắt cửa bị đẩy mạnh vào.

Đường Mặc Trầm nhú mày xoay người lại, ánh mắt rơi vào cô gái chỉ quấn khăn tắm.

"Em lại muốn làm gì?"

Bùi Văn Khinh bước vào phòng tắm, cầm lấy vòi hoa sen.

"Giúp anh tắm rửa thôi!"

Giúp mình tắm rửa sao?

cô điên rồi!

Đường Mặc Trầm còn đang sợ hãi, Bùi Văn Khinh đã đỡ lấy cánh tay bị thương của anh.

"Nâng tay này lên một chút, đỡ bị nước vào!" Nhanh chóng liếc hẩn một cái, cô nhỏ giọng nói thêm một câu, "em nói trước, người ta chỉ giúp anh tắm phần trên. Còn lại anh tự tắm!"

không đợi câu trả lời, Bùi Văn Khinh đã cầm lấy vòi hoa sen, dòng nước chảy ra trên lưng anh, cô lấy tay mình lau vết máu trên người người đàn ông.

Thân hình này so với trong trí nhớ còn cao lớn hơn. Nhiều năm làm quân nhân, thường xuyên luyện tập nên cơ bụng sáu múi rắn chắc, dáng người cân đối rõ ràng, trên lưng còn có vài vết thương.

Ngón tay xẹt qua thắt lưng anh, chú ý thấy nơi đó có vài vết cào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Văn Khinh khuôn đỏ lên.

Đem qua, hình như cô dùng lực hơi mạnh...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bối rối giống cô gái nhỏ chưa trải đời

"Đau không?"

Ngón tay dừng lại tại vết cào, Bùi Văn Khinh nhẹ nhàng sờ từng vết thương cũ mới trên người anh.

Động tác của cô rất nhẹ, lại như một viên đá bị ném vào mặt hồ, khiến tim Đường Mặc Trầm gọn sóng.

Cảm giác phần eo đau nhói, trước mắt lại hiện lên cảnh cô ôm lấy anh, đáng thương, tội nghiệp kêu đau. Trong tức khắc, lửa nóng dâng lên.

Con bé chết tiệt này, nghịch lửa!

Xoay người, Đường Mặc Trầm một phát bắt được cổ tay nhỏ xinh của thiếu nữ.

đang xuất thần, đột nhiên cổ tay bị nắm lấy, trong lòng hoảng sợ, theo bản năng lui về sau một bước. Nhưng trượt chân một cái, mất thăng bằng, theo phản xạ bản muốn nắm lấy vật xung quanh. Cảm giác đã nắm được thứ gì đó, lập tức cầm thật chặt.

Xoẹt - -

Khăn tắm trên thắt lưng Đường Mặc Trầm lập tức rơi xuống.

cô chưa tỉnh hồn đứng lên, liếc mắt liền thấy...

Thân làm một người bác sĩ, đã giải phẫu thi thể và phẫu thuật cho biết bao nhiêu người, thân thể phái nam Bùi Văn Khinh cũng không xa lạ gì. Nhưng lúc nhìn của anh, cô vẫn bối rối ngượng ngùng như cô bé chưa trải việc đời

Trong đầu ong một tiếng, cô ngu ngơ hai giây, hốt hoảng ngẩng mặt lên, vòi hoa sen đang cầm lập tức phun nước vào mặt Đường Mặc Trầm

"Em xin lỗi!" cô nhanh tay lau nước trên mặt anh đi, "không phải em cố ý đâu!"

Nước trong suốt tinh khiết như trai ngọc trên tóc thiếu nữ càng thêm nổi bật, từ từ di chuyển xuống xương quai xanh, chậm rãi xuống phía dưới, giấu mình vào khăn tắm...

Đoạt lấy vòi nước, Đường Mặc Trầm nói to:

"Ra ngoài!"

Sợ dưới con nóng giận, anh sẽ lại đưa cô vào quân đội, Bùi Văn Khinh nhanh chóng lao ra phòng tắm. Cầm lấy vali chạy sang phòng đối diện mình, lúc này mới hoàn hồn thở dài:

Quả nhiên, yêu đương cũng cần có kỹ thuật!

Muốn theo đuổi vị đại nhân này, cô phải học tập thêm mới được.

Bỏ vali xuống, Bùi Văn Khinh nhanh chóng liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Phòng này vốn dĩ là phòng cho khách nghỉ ngơi. Sau khi đến Đường cung, nơi này thành trở thành phòng của bản thân.

cô vẫn tưởng rằng anh đã sớm ném đồ trong phòng đi, để cho người khác dùng, không ngờ rằng, tất cả mọi thứ đều y nguyên như cũ.

trên giường sạch sẽ không một hạt bụi, con gối cực to mà anh tặng cô đang dựa trên đầu giường..

Thấy trên bàn có một cái hộp hình chữ nhật lớn nằm đó, cô nghi hoặc đi qua, lấy tay nhẹ nhàng cầm tấm thẻ trên đó.

trên thiệp là chữ của Đường Mặc Trầm. Bốn chữ phiêu dật được viết bằng bút máy - -

Sinh nhật vui vẻ!

Ngày hôm qua là sinh nhật mà vật này lại đặt ở gian phòng cô , chẳng lẽ là tặng mình?!

Bùi Vân Khinh nhanh chóng rút nơ đậm màu xanh bên trên, mở hộp ra, liếc mắt thấy ngay trong đó là cung tên màu đen tinh xảo.

Quả nhiên!

cô chỉ biết, đây là quà sinh nhật của mình!

Bùi Vân Khinh cong môi, lấy cung ra, ngón tay khẽ vuốt dọc khung cung. Ngoài ý muốn lại thấy có dòng khắc nhỏ. Cúi người xuống, chỉ thấy mặt trên có khắc một chữ " Vân " thoát tục.

Năm đó, cô học lại một năm. Thi được giải nhất môn lý toàn quốc, được một trường y khoa lớn gửi thư mời nhập học. Đường Mặc Trầm cố ý tặng một cái laptop, còn đưa cô đi chơi.

Thấy mình yêu thích cái cung bắn không muốn buông tay, anh liền hứa hẹn, chờ đến sinh nhật năm cô 20 tuổi, sẽ tặng cho Bùi Vân Khinh một cái cung để chúc mừng.

Nhưng không bao lâu sau, Đường Mặc Trầm đột nhiên ra lệnh sẽ đưa cô đến La gia.

Bùi Vân khinh luyến tiếc người đàn ông này, tất nhiên không chịu nhún hời độ anh lại cương quyết không cho mình ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cô gái này, tâm tư thật ghê gớm

Bùi Vân khinh vẫn cho rằng, anh sẽ không bao giờ để ý đến mình nữa. không nghĩ rằng Đường Mặc Trầm vẫn nhớ tặng quà cho cô.

Còn đang ngẩn người, có ai đó đã gõ cửa phòng.

Bùi Vân Khinh cầm cung tên đi ra mở cửa. Là Đường Mặc Trầm ăn mặc chỉnh tề đang đứng ở ngoài.

Người đàn ông cao lớn chân dài, trời sinh làm móc treo quần áo. Mặc áo sơ mi quân trang mùa hè, sơ - vịn thẳng thắn vào trong quần, hai chân càng thêm dài.

Đứng trong hành lang, anh vẫn khí phách mà trầm ổn như xưa. Từ đầu đến chân đều lộ ra hơi thở cao quý của người đứng đầu. So với ấn tượng trong kí ức của cô càng thêm tốt đẹp.

Mặc kệ đã nhìn anh bao nhiêu lần, trái tim vẫn đập loạn nhịp như cũ.

Ánh mắt đảo qua cái cung trong tay Bùi Vân Khinh, dừng lại ở khăn tắm trên người thiếu nữ, Đường Mặc Trầm khẽ nhún mày.

đã nửa ngày rồi, cô vẫn chưa mặc quần áo sal?

Tầm mắt lại đảo da thịt ẩm ướt, chú ý tới dấu ấn rõ ràng nơi bả vai, lông mày anh hung hăng dựng lên.

"sấy khô tóc, thay quần áo, ăn cơm"

"Ok, em lập tức xong ngay."

Đường Mặc Trầm xoay người đi ra cầu thang.

"Chú nhỏ!" Bùi Vân Khinh đuổi theo, "Cung này là tặng em?"

Vị bộ trưởng nào đó dừng lại, môi nhấp nhấp.

"không phải!"

Đúng là đồ khẩu thị tâm phi!

rõ ràng trên đó viết chữ "Văn" rồi, còn không chịu thừa nhận.

Bùi Văn Khanh bĩu môi, "em mặc kệ, ở trong phòng em chính là của em, người ta muốn muốn cái cung này! Cảm ơn anh, em rất thích!"

Ôm cung, cô vui vẻ trở về phòng.

Đường Mặc Trầm không biểu cảm gì, đôi mắt đen như mực không rõ thần sắc cũng đã không tự chủ được mà nhu hòa đi vài phần.

Chờ ở dưới lầu, thư ký Ôn nhìn thấy anh, lập tức bước nhanh đến, "Bộ trưởng, đã chuẩn bị xong máy bay, khi nào thì sẽ đưa tiểu thư ra sân bay?"

"không cần."

không cần?

Ôn thư ký kinh ngạc, lông mày cong lên.

Đêm qua, Đường Mặc Trầm gọi điện, hạ lệnh mình phải chuẩn bị để đưa tiểu thư vào trường quân đội. Còn dặn dò phải làm thật tốt, anh ta gọi vô số điện thoại, cuối cùng cũng làm xong thủ tục, bây giờ lại không cần nữa rồi?

"Thiếu gia!" Chu quản gia đi tới, "Bữa sáng đã chuẩn bị xong."

Hiện giờ Đường Mặc Trầm đã làm thượng tướng, còn là bộ trưởng, nhưng mà ở nhà, quản gia vẫn như thói quen gọi anh là thiếu gia.

Đường Mặc Trầm gật gù đầu, đi về phía nhà ăn, thản nhiên hạ lệnh.

"Đội lát nữa, chuẩn bị tài xế đưa cô ấy đi học."

Bác Chu nghiêng mắt, liếc mắt nhìn thư ký Ôn, Ôn thư ký cũng đang nhìn lại.

Hai bên trao đổi ánh mắt, quản gia Chu bình tĩnh đáp lại.

"Dạ!"

Đường Mặc Trầm đi vào nhà ăn, ngồi vào ghế chủ vị, ánh mắt rất tự nhiên xẹt qua bộ đồ ăn phía bên phải mình. anh dựa người vào ghế bên phải.

Đường Cung xây vài năm trước, là Đường gia xây mới.

Cha Đường nay đã lớn tuổi, đi lên cao lâu không tiện, hiện tại đang sống ở tư hợp viện trong nhà cũ nhà họ Đường.

Phòng ở ở đây, ngoài quản gia, nữ giúp việc, tài xế ở ngoài, chỉ có một mình anh.

Từ lúc đón Bùi Văn Khanh vào Đường cung, chỗ ngồi này dành riêng cho cô đến tận khi mình đuổi cô đi.

Nghe được tiếng đi thanh nhả trên cầu thang, Đường Mặc Trầm thu hồi tầm mắt.

Nhìn quản gia và Ôn thư ký, Bùi Văn Khanh lập tức vui vẻ cùng hai người chào hỏi.

"Ôn thư ký, bác Chu, buổi sáng tốt lành!"

Lúc trước cô ở Đường gia, hai người nay rất quan tâm đến mình. Mười năm không gặp, lúc gặp lại tự nhiên khó tránh khỏi vui sướng.

"Tiểu thư, buổi sáng tốt lành!"

Bác Chu và Ôn thư ký cùng lên tiếng đáp lại, trên mặt đều không có biểu cảm nhưng trong lòng lại là một trận thổn thức.

Đêm qua muốn sống muốn chết, thậm chí còn bắn Đường Mặc Trầm, lúc này vẫn có thể cười được?!

cô gái này... Tâm tư ghê gớm thật!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Còn nói cô lẻ mề, vậy cách ăn của anh còn chậm chạp đến đâu?

Bắt đầu một ngày mới thật tốt, là bắt đầu từ nụ cười của cô – Đường Mặc Trầm

...

...

“Khụ!”

Trong phòng ăn, truyền đến tiếng ho khan của Đường Mặc Trầm

Biết anh là đang ám chỉ mình nên nhanh lên, Bùi Văn Khinh bước nhanh hơn vào nhà ăn, thấy có ghế trống ở bên cạnh anh nên ngồi xuống, tầm mắt tự nhiên dừng ở trên người Đường Mặc Trầm

Xa cách mười năm Đường cung giấc mộng của Bùi Văn Khinh trong vô số đêm, hiện tại đã thực sự quay về đương nhiên cô muốn nhìn anh thật kĩ.

Đường Mặc Trầm tay trái nâng chén, tay phải cầm thìa chỉ là ở nhà ăn sáng, nhưng thất lung vẫn thẳng như từng.

Đương nhiên, cũng không cứng nhắc giống quân nhân bình thường, mà trong các động tác của anh lộ ra nét tao nhã của con em giới quý tộc phát ra từ tận xương tủy.

Đường gia vốn là danh môn, mấy trăm năm trước chính là thế gia, ba đời đơn truyền, Đường Mặc Trầm là quý tộc chân chính.

Màu vàng của nắng sớm từ cửa sổ sát đất theo vào, trên nửa người anh đều có một vầng sáng màu vàng nhạt, ngồi ở cạnh bàn Đường Mặc Trầm tựa như một bức tranh sống động được khắc họa từ nghệ nhân xuất sắc nhất, lóa mắt.

Cảm giác được tầm mắt của Bùi Văn Khinh, mày cong của Đường Mặc Trầm nhú lại.

“Còn lẻ mề?”

“Chỉ là đã lâu không có cùng anh ăn cơm chung...” Bùi Văn Khinh bùng lên chén cháo, cắn môi lấy dũng khí “Em rất nhớ anh.”

đã sống hai đời người, lần này cô tuyệt đối không thể lùi bước.

anh làm sao không giống như cô chứ?

Bùi Văn Khinh đến Đường cung ba năm, sớm chiều ở chung anh đã thành thói quen với sự tồn tại của cô, mỗi lần ăn cơm nhìn cái ghế trống rỗng trong lòng liền vắng vẻ.

Nắm lấy cái muỗng ở tay phải không gian xung quang cứng lại một giây, Đường Mặc Trầm rất bình tĩnh đem cháo đến miệng ưu nhã nuốt xuống.

“Ăn đi, không lát nữa nguội.”

trên mặt vẫn là bộ dạng thường ngày với biểu tình lãnh đạm với ngữ khí không gọi là thân thiết so với vừa mới rõ ràng là ôn hòa.

“Vâng!”

Bùi Văn Khinh khéo léo đáp lời, nâng bát lên ăn thật ngon lành.

Đêm qua không ăn cái gì hơn nữa cả đêm bị anh ép buộc, lúc này cô thật sự rất đói, một chén cháo đảo mắt là thấy đầy.

Bác Chu tiến lên một bước chủ động mở miệng “Thêm một chén cháo nữa cho tiểu thư nhé?”

“Được.”

Bùi Văn Khinh nghiêng mắt dừng ở cái chén trong tay Đường Mặc Trầm.

Lúc cô đến trong chén anh là chén đầy, cô ăn xong một chén thì trong chén hẵn còn nửa chén cháo.

Còn nói cô lẻ mề, vậy cách ăn của anh ta còn chậm chạp đến đâu?!

“Thiếu gia!” Quân gia đưa chén của Bùi Văn Khinh của giúp việc “Ngài cũng thêm một chén?”

Bùi Văn Khinh không nhìn ra manh mối, quân gia cũng tinh mắt nhìn ra vài phần.

Gần một năm nay thời gian dùng bữa sáng của thiếu gia chưa bao giờ vượt quá 10 phút, hôm nay anh đã ăn hết 15 phút.

anh thân là bộ trưởng, thời gian trân quý đến mức nào không cần hỏi cũng biết, vì Bùi Văn Khinh ở đây anh mới kéo dài thời gian.

“không cần.” Đường Mặc Trầm buông chén “Phía La gia để tôi nói cho.”

La gia là nhà mẹ đẻ của Bùi Văn Khinh.

Lúc trước, La Yên gả cho cha Bùi, La gia không đồng ý.

Cái này cũng khó trách, La gia có một công ty dược phẩm ở Long Thành không phải là giàu có đứng đầu nhưng cũng được cho là giàu sang, Bùi Phàm là cha của Bùi Văn Khinh, là lính nghèo ở một thị trấn nhỏ.

Hôn sự như vậy thật sự không môn đăng hộ đối, La gia đương nhiên không đồng ý.

Bất đắc dĩ người trong nhà phản đối, La Yên tính tình cương liệt cùng Bùi Phàm vụng trộm đi lĩnh chứng gạo nấu thành cơm, La gia cũng chỉ đành coi như không có đứa con gái này.

Bùi Văn Khinh trước kia cũng không biết chuyện, sau này ở cùng Đường Mặc Trầm cô mới biết mẹ cô là tiểu thư khuê các.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trong lòng có chút buồn bực

Nhưng từ trước đến giờ không qua lại với La gia, Bùi Văn Khinh không quan tâm cũng không muốn đến sự giàu sang đó, vì thế cũng không có ý định nhận người thân.

Sau này bị Đường Mặc Trầm đuổi ra Đường gia, cứng rắn đuổi về La gia, Bùi Văn Khinh mới bất đắc dĩ ăn nhờ ở đậu.

“Được.”

Bùi Văn Khinh rất ngoan.

Thời gian này, Đường Mặc Trầm từ trên ghế đứng lên.

“Em đưa anh.”

Bùi Văn Khinh thẳng người lần tới, bàn tay Đường Mặc Trầm liền rơi xuống bờ vai cô.

Biết tính tình của anh không thích người khác làm trái ý nên cô không kiên trì chỉ quay sang nhìn anh cười ngọt ngào.

“Chú à, buổi tối gặp lại.”

Mái tóc dài của cô buộc cao, ánh nắng sáng sớm chiếu vào gương mặt tươi trẻ, lớp lông tơ bên gò má bị ánh sáng nhuộm thành màu vàng nhè nhẹ, khóe môi cong lên có vẻ cực kỳ nhu thuận.

Hoảng hốt, thời gian như quay lại một năm trước.

Thời điểm anh không làm nhiệm vụ, mỗi sáng bọn họ sẽ cùng nhau ăn cơm.

anh công tác, cô đến trường cô vẫn luôn cười và nói lời tạm biệt với anh.

"Chú à, buổi tối gặp lại."

Khi đó, mỗi ngày của anh đều bắt đầu từ nụ cười của cô.

"Ừ!"

nhẹ đáp một tiếng, anh bước ra nhà ăn, qua phòng khách đi vào ngoài cửa trong ánh mặt trời.

Thư kí Ôn chạy đến mở cửa xe giúp Đường Mặc Trầm, anh nghiêng người ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe.

Khởi động xe, theo bản năng anh nghiêng mắt, một cái liếc mắt chỉ thấy cô đứng ở bên trong cửa sổ sát đất, đang ở hướng anh phát tay.

Trong lòng Đường Mặc Trầm đột nhiên toát ra một ý nghĩa – nếu hai người bọn họ có thể tiếp tục như vậy...

Điều này sao có thể rồi! Bùi Văn Khinh sẽ trưởng thành, một ngày nào đó sẽ gả cho chàng trai mà cô yêu mến.

không biết sau này, bạn trai của cô có ghét bỏ cô không còn trinh trắng hay không?

Gã đó dám!

Nghĩ đến chuyện cô cùng người đàn ông khác tình chàng ý thiếp, trong lòng Đường Mặc Trầm không khỏi bức bối.

Thu hồi tầm mắt, anh nhiu mày nhìn thẳng tài xế, nói ra hai chữ.

"Lái xe!"

...

...

Trong phòng ăn.

Vẫn liên tục đưa mắt nhìn xe Đường Mặc Trầm chạy ra khỏi con hẻm, Bùi Văn Khinh này mới thu hồi tầm mắt.

"Tiểu thư!" Bác Chu ở một bên nhẹ giọng mở miệng, "Con có muốn ăn chút món bánh ngọt hay không?"

Sáng sớm, vừa ăn điểm tâm xong liền ăn thêm bánh ngọt?

Bùi Văn Khinh nghi hoặc nghiêng mắt, chỉ thấy bác Chu mỉm cười giải thích, "Hôm qua, thiếu gia mang về một cái bánh ngọt, bác nhớ tiểu thư thích ăn nhất bánh ngọt caramen."

Bánh ngọt caramen?

Chú nhỏ lại không ăn đồ ngọt, mua thứ này làm cái gì?

"Chú mua?"

"Bác có nhìn qua cái hộp, là bánh ngọt số lượng có hạn ở tiệm Betty."

Betty là tiệm bánh ngọt cao cấp của tiệm bánh Long Thành, sinh nhật lần đầu tiên của cô ăn bánh ngọt caramen chính là Đường Mặc Trầm mua ở cửa tiệm kia.

Từ nay về sau, cô rất mê bánh ngọt caramen nơi đó.

Sau này mỗi lần Bùi Văn Khinh sinh nhật, anh đều đặt một cái ở nơi đó để chúc mừng cô.

Hay là...

Bùi Văn Khinh chạy nhanh vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra.

Quả nhiên, có một hộp bánh hình vuông vẫn chưa mở bao bì, cô dè dặt bung ra ngoài, đặt lên bàn bắt đầu tháo nơ, mở hộp ra.

Hương thơm bánh ngọt mê người đưa vào mũi, trang trí tinh xảo trên bánh, có dòng chữ "Sinh nhật vui vẻ".

"Bác Chu!" Bùi Văn Khinh quay sang, "Chú ấy chuẩn bị sinh nhật cho con sao?"

"Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, chỉ là..." Bác Chu rũ xuống rèm mắt, "Hôm qua thiếu gia về nhà rất sớm, ngoài bánh ngọt ra, còn mang về một hộp quà thật lớn."

Bác Chu từ nhỏ đã nhìn Đường Mặc Trầm lớn lên, không khó đoán được tâm tư của anh, biết trong lòng anh là luyến tiếc nha đầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 13: Hoa khôi bảy con “0” của ngành

Thiếu gia nhà mình không chịu nói, Bác Chu cũng không dám nói chỉ có thể ám chỉ, bằng không sáng sớm sao cho Bùi Văn Khinh ăn bánh ngọt.

Nhìn chằm chằm vào bánh ngọt trước mặt, Bùi Văn Khinh vừa cảm động vừa bất đắc dĩ.

Đường Mặc Trầm này trong lòng anh rõ ràng quan tâm cô vậy tại sao phải cô đuổi đi?

Ngón tay cô đưa tới cái bánh rồi nâng tay đưa đến bên miệng, nghĩ nghĩ rồi cẩn thận đưa về chỗ cũ.

"Bác Chu, lúc tối chuẩn bị thêm vài món ăn, con muốn làm sinh nhật."

"Được." Bác Chu cười đáp lại, "Vừa vặn ngày hôm qua Mục trưởng Tây Giao đưa tới hai cái chân nai, chốc lát nữa bác đi mua một ít đồ ăn."

"Con đi trường học trước đây."

Đem hộp bánh ngọt sữa sang một lần nữa rồi cho vào lại tủ lạnh, Bùi Văn Khinh bước ra khỏi nhà ăn.

Bác Chu đưa cô ra đến cửa, vài lần do dự, rốt cục vẫn phải mở miệng.

"Tiểu thư, bác biết có vài lời bác không nên nói. Bác chỉ là hy vọng con hiểu được, thiếu gia làm tất cả là vì con."

Bùi Văn Khinh cười quay sang, "Bác Chu, bác yên tâm đi, từ hôm nay trở đi, con sẽ không bao giờ càn quấy nữa."

Chống lại ánh mắt sáng ngời của cô, khóe môi trên khuôn mặt già nua của bác Chu lộ ra nụ cười sùng nịnh.

"Vậy con đi trên đường cẩn thận, buổi tối trở về sớm một chút."

"Vâng."

Hướng Bác Chu gật gật đầu, Bùi Văn Khinh tiến vào chỗ ngồi phía sau xe.

Tài xế nổ máy xe hướng đi trong thành phố, cô tựa lưng vào ghế, người liền rơi vào trầm tư.

Trước kia cô tuy rằng càn quấy, nhưng cũng không phải là không biết nặng nhẹ, còn không đến mức ngốc nghếch đến đi hít thuốc phiện, tối hôm qua thuốc phiện rốt cuộc là từ đâu mà có?

"Tiểu thư, mình ở cầu vượt, vẫn là đưa cô đến cửa?"

Thanh âm tài xế đánh gãy suy nghĩ của cô, Bùi Văn Khinh quay mặt nhìn ngoài cửa sổ một chút, liếc mắt đối diện liền thấy cửa khoa y đại học Long Thành.

"Cầu vượt là được rồi."

Ở trường học cô luôn luôn kết giao ít, trừ bỏ những người chơi cùng cô là mấy người phú đại nhị kia thì không có người biết cô là người La gia và cùng Đường Mặc Trầm có quan hệ bí mật.

Đi xuống xe, Bùi Văn Khinh một đường chạy vọt vào lớp học.

Liếc một cái trong phòng thi, cô xoay người hướng lên lầu, đi vào phòng học 301.

Rón rén đẩy cửa phòng học ra, Bùi Văn Khinh vừa mới bước vào, trên giảng đài liền truyền đến một tiếng quát chói tai.

"đang làm gì?!"

Từ trên giảng đường âm thanh từ lão sư giải phẫu học Hoàng Uyển Oánh, cô là một trong những giám thị hôm nay.

Bùi Văn Khinh biết mình đến muộn đuối lý, đưa khuôn mặt tươi cười, "Hoàng lão sư, ngưng ngưng, em có chút việc đến muộn."

Lúc này bài thi còn không có phát đang nhằm chán chờ, nghe được thanh âm bên này, đồng loạt đưa tầm mắt qua.

Bởi vì hòn dỗi Đường Mặc Trầm, trong giờ học Bùi Văn Khinh chơi game, quấy phá các thứ mà thi cuối lại không biết một chữ, với thành tích ‘bảy điểm 0’ của môn học nên nổi tiếng toàn trường.

Nhìn cô xuất hiện, mọi người đều là hiện ra biểu tình "xem kịch vui", có người cười trên ghẹo.

"A, hoa khôi ‘bảy con không’ của ngành chúng ta đến đây!"

"Lúc này sẽ không ngay cả tên đã quên viết chứ?"

...

Bên trong phòng học, lập tức một mảnh cười vang.

Hoàng Uyển Oánh cũng không bị khuôn mặt tươi cười Bùi Văn Khinh đã động, sắc mặt nghiêm khắc, một chút cũng không có ý thỏa hiệp, "Đến trễ không thể vào thi được hoặc là thi lại hoặc là học lại!"

Suốt học kỳ, trong lớp của Hoàng Uyển Oánh cô chỉ xuất hiện một lần, đối với cô ta tự nhiên là ghét đến mức không muốn nhìn thấy Bùi Văn Khinh.

Bùi Văn Khinh thu lại tươi cười, vừa định phản bác, phòng học một bên kia đã truyền tới một giọng nam ôn hòa.

"Lão sư Hoàng, cho em ấy đi vào nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hoa khô của ngành – đá xanh và bùn

Bùn?

Đúng vậy, nơi bốn cô nương đi qua, hoang tàn!

- - Bùi Văn Khinh

...

...

Bùi Văn Khinh quay sang phòng học bên cạnh cầu thang, một người đàn ông đang nhìn cô nở nụ cười.

Đối phương đại khái khoảng 27 28 tuổi, thân hình cao gầy, sắc mặt ôn nhuận, áo sơ mi đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, cười lên làm cho người ta một cảm giác như gió xuân.

Khuôn mặt kia nhìn rất quen mắt, Bùi Văn khinh dừng một chút lập tức nhớ tới thân phận đối phương – lão sư được lý học Chu Đình An.

Vị này từ nhỏ là học bá, mười sáu tuổi đã tuyển vào đại học y khoa đến hai mươi bảy tuổi lấy được học bổng nước ngoài để học tiến sĩ đầu năm nay mới trở về, vừa làm nghiên cứu vừa dạy học ở khoa y, trong đại học y khoa vẫn là nhân vật truyền kỳ.

Đương nhiên, chỉ mình Bùi Văn Khinh biết – sáu năm sau, Chu Đình An được giải Nobel y học.

Hoàng Uyển Oánh nghiêng mắt, ánh mắt dừng trên thân Chu Đình An, trên mặt tươi cười “Nhưng mà Chu lão sư đã gần 15 phút!”

Dựa theo quy định của trường học, đến trễ quá 15 phút trong giờ thi thì không thể ở lại trong trường thi.

Chu Đình An cười “không phải còn có nửa phút sao?”

Đối phương cũng là lão sư nên Hoàng Uyển Oánh không tiện phản bác, quay sang hướng Bùi Văn Khinh ngạo mạn hất cằm “Còn không mau đi vào.”

Bùi Văn Khinh bước nhanh đi lên bậc thang.

"Di động!"

Hoàng Uyển Oánh nhú mày nhíu nhíu.

Bùi Văn Khinh không để ý đến Hoàng Uyển Oánh móc điện thoại di động ra đưa tới Chu Đình An “Cám ơn Chu lão sư.”

Chu Đình An nhận lấy di động “Đừng khách sáo, mau ngồi đi.”

Bùi Văn Khinh gạt đầu, liếc trái phải, thấy bên cạnh Thu Thụ Dao không có ai, nên đi tới ngồi xuống.

Thu Thư Dao là người có điểm số cao nhất khi thi vào năm ngoái ở trường Long Thành, nhập học liền được học bổng.

Bởi vì hai người đều là mỹ nhân, cùng tuổi càng trùng hợp là học cùng lớp cùng kí túc xá, mới vào học đã được chọn là hoa khôi của ngành khó tránh khỏi bị mọi người đem ra so sánh.

Dùng lời nói “Thu Thư Dao là người đá xanh, Bùi Văn Khinh là bùn đất.”

Nhìn Bùi Văn Khinh, trong mắt Thu Thư Dao cũng không hề che dấu vẻ chán ghét.

Thu Thư Dao chướng mắt Bùi Văn Khinh vì luôn làm theo ý mình, phóng túng, long bông, còn cô cũng chướng mắt Thu Thư Dao giả tạo, hai người không hòa đồng với nhau.

Mãi cho đến học kỳ thứ hai, Thu Thư Dao liên hệ giáo viên đổi ký túc xá mới, tranh đấu của hai người mới dừng lại.

Hai vị giám khảo bắt đầu phát bài thi, Bùi Văn Khinh cũng không gấp mà xem trước đề bài.

Ngồi bên cạnh cô, Thu Thư Dao đã nhanh chóng viết, đưa mắt liếc xéo Bùi Văn Khinh một cái Thu Thư Dao gờ bàn tay lên che lại phần giải đáp vừa viết xong.

Đem động tác của cô ta thu vào trong mắt, Bùi Văn Khinh chỉ cười lạnh.

Kiếp trước đã đến trường quân y làm và lấy được bằng Thạc sĩ, lại có kinh nghiệm lâm sàng phong phú loại đề bài đối với cô mà nói dễ như trở bàn tay, sao phải nhìn bài làm của Thu Thư Dao sao?

Và lại, cô ta đã sai ngay từ câu hỏi đầu tiên!

Lấy bút ra viết lên, Bùi Văn Khinh nghiêm túc làm bài.

Khác với bạn học đang cắn bút trầm tư suy nghĩ cô đã làm xong.

Cho dù đề thi này đối với cô chỉ là trò trẻ con nhưng cô vẫn là cực kì nghiêm túc từ đầu đến cuối kiểm tra lại một lần để xác định đáp án không có sai lầm.

Thành tích cô không để bụng nhưng mà cô để ý biểu cảm khi Đường Mặc Trầm biết thành tích của cô.

Kiểm tra xong bài thi xác định không có bất cứ vấn đề gì cô đang chuẩn bị đứng dậy nộp bài thi chỉ thấy Thu Thư Dao đã đứng lên một bước với tư thế ngạo mạn liếc mắt không tốt với cô, đi đến bàn giáo viên trước.

“Lão sư, em nộp bài”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bạch liên hoa ngậm máu phun người

Nhân nhật năm chữ, âm thanh giống như không cao nhưng đủ làm cho người bên trong phòng học nghe được, hiểu được ý không nói cũng hiểu.

Nhìn trên bàn thi tờ nào chữ viết cũng thanh tú, Hoàng Uyển Oánh gật đầu.

“Xem ra học bổng học kỳ này giành cho em rồi, chúc mừng em, Thư Dao.”

Bùi Văn Khinh bĩu môi, từ trên ghế đứng lên.

“Em cũng nộp bài.”

Bốn chữ này làm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hoàng Uyển Oánh liếc cô một cái giễu cợt giạt nhẹ khóe miệng “Viết cái tên thôi mà cũng cần thời gian dài như vậy?!”

Bên trong phòng học lại là một mảnh cười vang, ý cười trên mặt Thu Thư Dao lại càng tươi hơn.

Bùi Văn Khinh cũng cười cất bước đi tới, cô thản nhiên đem bài thi đặt lên bàn.

“Hoàng lão sư, em không chỉ viết tên, mà còn viết đáp án!”

Đáp án?

Hoàng Uyển Oánh khinh thường nhìn lướt qua trên bài thi, trên đầy đầy chữ viết xinh đẹp và không còn chỗ trống nào cả.

cô ta kinh ngạc đã cầm bài thi, tùy tiện nhìn vài đáp án và một số đáp án làm cho ánh mắt của lão sư hoàng tròn tròn mắt.

Đáp án đúng hết!

Thu Thụ Dao đứng bên cạnh cũng đang liếc nhìn bản tay mình, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Uyển Oánh tò mò dời tầm mắt qua chú ý đến bài làm của Bùi Văn Khinh cũng cảm thấy thất kinh.

Toàn bộ học kỳ chỉ ngủ trong học giờ không thì chơi game trong lớp, ngay cả tỉnh mạch chủ trên của tim cùng động mạch phổi còn không biết rõ, nay không chỉ có thể làm hết mà còn chính xác nữa.

Điều này sao có thể?

Thu Thụ Dao ngược mắt nhìn về phía Bùi Văn Khinh chỉ thấy đối phương đang như rồng mây, khóe miệng hướng cô khiêu khích.

Nhất định cô ta đã copy bài!

“Lão sư” Thu Thụ Dao hít nhẹ một hơi, đưa tay chỉ thẳng vào Bùi Văn Khinh “cô ta gian lận.”

Hoàng Uyển Oánh vốn dĩ đang còn giật mình nghe được câu này lập tức ngẩng mặt lên.

“Gian lận?”

“cô ấy copy đáp án của em!”

Thu Thụ Dao vừa nói, vừa liếc mắt về vị trí cô ta đang ngồi, không nói gì thêm, cũng đã dùng ánh mắt ám chỉ tất cả.

một là học bá, một là học tra hai người lại đứng ngồi cùng một chỗ.

Bùi Văn Khinh cười lạnh.

Vị này thật đúng là có cơ hội sẽ đâm cô vài cái.

“Hoàng lão sư.” Chu Đình An bước lại đây “Có phải hay không thì phải điều tra rõ ràng trước?”

Khoa y có nguồn gốc trăm năm, luôn theo quy tắc chung ‘Cứu người trên hết, trung thực đứng đầu.’ căm thù gian lận đến tận xương tủy, nếu quả thật chứng minh Bùi Văn Khinh gian lận thật thì phải khai trừ.

Mặt Thu Thụ Dao đầy vẻ nghiêm túc chính trực “Danh dự trăm năm của khoa y chúng ta là không thể hủy ở trong tay cô gái này, không bằng xử lý ngay tại hiện trường, hãy để sự thật lên tiếng.”

thật là một đóa Bạch Liên Hoa.

rõ ràng cô ý trả thù còn muốn giương cao lá cờ chính nghĩa.

Bùi Văn Khinh cố ý làm ra bộ dáng nôn nóng “Thu Thụ Dao, cậu đừng nói bậy bạ.”

“Cậu có tạt giạt mình chứ gì?”

“Nếu điểm của mình cao hơn của cậu, thì cậu tính sao?” Bùi Văn Khinh hỏi lại.

Điểm cao hơn cô?

Thu Thụ Dao hừ nhẹ một tiếng, khinh bỉ giật nhẹ khóe môi “Nếu điểm của cậu cao hơn của mình dù chỉ 1 điểm, thì mình sẽ ăn quyền sách giải phẫu này.”

“Đây chính cậu nói.” Bùi Văn Khinh ôm lấy cánh tay “Vậy thì mời Chu lão sư cùng các vị bạn học làm chứng, nếu số điểm của mình thua Thu Thụ Dao thì mình chấp nhận thôi học. Hoàng lão sư, thấy thế nào?

Lúc này thời gian làm bài đã kết thúc, các sinh viên khác đem bài thi nộp lên, về mặt hưng phấn chờ xem kịch vui.

Hoàng Uyển Oánh đã sớm chường mắt Bùi Văn Khinh, lúc này cầm lấy bút đỏ bắt đầu chấm bài.

cô ta chấm bài thi của Thu Thụ Dao trước, chấm điểm từng câu từng câu, tờ thứ nhất chỉ sai một câu, tờ thứ hai có một câu hiểu lầm nên sai hai câu.

Chương 16: Về mặt khí phách của Bùi Văn Khinh

Hoàng Uyển Oánh đưa bút vung lên, trên cùng góc bên phải viết con số - 96 điểm.

Nhìn thành tích của mình, Thu Thư Dao hất cằm kiêu ngạo.

“Bùi Văn Khinh, tự cậu đến văn phòng khoa hay muốn mình đi với cậu?”

Đối với Bùi Văn Khinh, Thu Thư Dao luôn hận thấu xương, nếu có thể đuổi cô gái này ra đại học y khoa coi như là trút được con giận.

Bùi Văn Khinh nhún nhún vai “Bài thi còn chưa chấm xong, cậu gấp cái gì?”

Thu Thư Dao hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn hất cằm lên, mấy bài giải phía sau, cô ta đều đã dùng tay che lại, Bùi Văn Khinh sao có khả năng vượt qua điểm cô ta được chứ.

một nhóm bạn học chung quanh đều đang chờ chế giễu, tất cả mọi người nhìn lại Bùi Văn Khinh lúc này đây thua là không thể ngờ được, thậm chí bao gồm cả Hoàng Uyển Oánh.

Tờ thứ nhất, đúng hết.

Tờ thứ hai, đúng hết.

.....

Hoàng Uyển Oánh liếc bài thi Thu Thư Dao một lần nữa, đưa mắt liếc xéo Bùi Văn Khinh một cái, lắc lắc đầu.

Tất cả các đáp án của Bùi Văn Khinh đều giống Thu Thư Dao, cô còn dám nói không nhìn sao.

Chỉ là...

Thời điểm nhìn đề trắc nghiệm kia, Hoàng Uyển Oánh nao nao.

Câu này Thu Thư Dao sai nhưng Bùi Văn Khinh lại đúng.

Hừ!

Nhất định là sao chổi, mèo mù đụng phải chuột chết.

cô ta lật tới tờ thứ hai, đảo qua trên mặt chữ viết xinh đẹp chỉnh tề, Hoàng Uyển Oánh dần dần đổi sắc mặt.

Phía sau đây chính là đề luận chứng, đáp án của Bùi Văn Khinh cùng Thu Thư Dao không giống nhau, mà là càng ngắn gọn và chính xác hơn Thu Thư Dao, cho dù cô ta cố ý xoai mói cũng không khơi ra điểm sai thậm chí lỗi chính tả còn không có.

“Hoàng lão sư” Bùi Văn Khinh mỉm cười “Em bao nhiêu điểm?”

Mọi ánh mắt đều dừng trên người Hoàng Uyển Oánh, cây bút đỏ trên tay cô ta rốt cục cũng phải đánh đáp án đó là chính xác.

Nhiều người nhìn chăm chú như vậy, cô ta không thể xử tùy tiện được.

cô ta không lên tiếng, chỉ yên lặng viết lên bài làm ba chữ số.

100 điểm.

Nhìn con số màu đỏ chói mắt kia tất cả mọi người đều ngừng thở, toàn bộ phòng học nháy mắt đều yên tĩnh đến mức kim roi có thể nghe, ngay cả Thu Thư Dao cũng làm sai đề bài, thế nhưng Bùi Văn Khinh lại được điểm tuyệt đối?

“Lão sư, cô chấm sai không?” Thu Thư Dao quát lên đầu tiên.

Bùi Văn Khinh tiếp lời “Ý của cậu nói Hoàng lão sư chấm sai?”

“Minh không có ý đó!” Thu Thư Dao ý thức được mình lỡ lời, đưa tay chỉ thẳng vào Bùi Văn Khánh “Nhất định ở trên người cậu có giấu đáp án, nếu không thì chắc chắn đã dùng phương pháp gian lận gì đó, người mà ngay cả tình mạch chủ trên cùng động mạch phổi còn không phân rõ, làm sao có thể được điểm tuyệt đối?”

Vị này thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Bùi Văn Khánh cười nhẹ.

Đối phương chủ động đem mặt lại gần, cô không đánh không phải là không cho đối phương mặt mũi sao?

Cất bước đi lên bục giảng, cô cầm viên phấn phác họa trên bảng đen.

Theo động tác của cô, trên bảng xuất hiện rõ ràng một bản vẽ cấu trúc mạch máu trái tim rõ ràng, không cần nói đến đám bạn học ngay cả Hoàng Uyên Oánh cũng cả kinh trợn mắt há mồm.

Bất kể đường cong trái tim hay vị trí hoặc tên mạch máu đều vô cùng rõ ràng.

Làm sao vẽ ra được, đây rõ ràng là máy in ra.

Đem tên mạch máu cuối cùng viết xong, Bùi Văn Khánh quay sang đem phấn bỏ trên bàn vuốt phết phấn trên tay ra.

“Nếu mọi người vẫn còn nghi ngờ mình, mình đồng ý thi hỏi đáp ở trước mặt mọi người, đề thi mọi người có thể ra đề. Nếu đáp sai một câu thôi, mình chấp nhận bị đuổi học lập tức, nhưng nếu mình thông qua cuộc thi...” cô nghiêng mắt nhìn về phía Thu Thư Dao, đôi môi anh đào khẽ mở chậm rãi phun ra năm chữ “Minh muốn cô ấy bị đuổi học.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đại cát đại lợi, hôm nay được ăn gà

Nếu làm gì sai mà chỉ cần nói xin lỗi à ừ thì cần cảnh sát làm cái gì? – Bùi Văn Khánh.

....

....

Đứng trên bục giảng, âm thanh cô không cao nhưng vẻ mặt bình tĩnh với chữ viết chắc chắn và đôi mắt vô cùng tự tin.

Thu Thư Dao nhìn vào mắt Bùi Văn Khánh, khiếp đảm nuốt từng ngụm nước bọt.

Thu Thư Dao cũng không thừa nhận Bùi Văn Khánh thật sự có năng lực như thế, nhưng lấy học vấn cùng tương lai của mình làm tiền đặt cược cô ta lại không hạ được quyết tâm.

Dù sao, ai biết được chữ ngờ chứ!

“Như thế nào?” Bùi Văn Khánh nhếch môi lên “Sợ rồi à?”

Đối mặt với kẻ địch, không thể nhượng nhịn, người can đảm sẽ thắng.

cô sớm biết Thu Thư Dao không có can đảm này.

Bốn phía đều là bạn học với vẻ mặt hưng phấn.

Dù sao bọn họ xem náo nhiệt cũng không sợ lớn chuyện hay mất mát gì thậm chí có người chủ động giật giấy nữa.

“Thư Dao, sợ cô ta làm gì, tôi không tin, cô ta thật sự có thể đáp đúng tất cả các câu hỏi?”

“Đúng vậy, đánh cược với cô ta đi!”

...

“Các em im lặng.” Chu Đình An bước đến bục giảng “Nếu chuyện này là hiểu lầm, trò Thu Thư Dao, sao không nói lời xin lỗi với bạn học Bùi đi?”

Biết đây là Chu Đình An cho mình một bậc thang để bước xuống, Thu Thư Dao cảm kích nhìn Chu Đình An, bước đến trước mặt Bùi Văn Khinh.

“Bùi Văn Khinh...”

“Dừng.” Bùi Văn Khinh đưa tay lên “Tôi không nhận lời xin lỗi.”

Thu Thư Dao nhú mồm “Cậu có ý gì?”

“Cậu chấp nhận thua cuộc.” Bùi Văn Khinh thuận tay cầm lấy quyển giải phẫu trên bài giáo viên học xé trang tiếp theo vỗ vào ngực Thu Thư Dao “Nếu ăn một quyển sách thì quá khó cho cậu, tôi nể mặt giáo sư Chu nên hào phóng một chút, cậu chỉ cần ăn một trang này là được.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng trên hình ảnh trên ngực Thu Thư Dao, liền thấy màu sắc và hình ảnh rực rỡ minh họa của hệ thống sinh sản nam giới.

“Oa nga... May mắn, may mắn rồi, hôm nay được ăn ‘gà’.”

không biết ai ở phía sau không phúc hậu nói một câu.

Nháy mắt cả lớp cười vang.

Mấy nam sinh không khách khí huyết sáo.

Thu Thư Dao cảm thấy chuyện không ổn, vội cầm lấy vật kia lên nhìn qua, gương mặt xinh đẹp lập tức biến sắc.

“Bùi Văn Khinh, cô ...cô quá đáng lắm!”

Đem vật trong tay vứt xuống mặt đất, Thu Thư Dao đưa tay lau nước mắt chạy ra khỏi phòng học.

“Xin lỗi đã làm chậm trễ thời gian của mọi người.”

Bùi Văn Khinh lấy điện thoại trong hộp đựng, hướng mọi người cười cười rồi xoay người ra khỏi phòng.

đi thẳng xuống cầu thang, cô tùy tiện mở di động lên.

Đình, đình, đình...

Trong nháy mắt vài biểu tượng gửi từ Ninh Trạch Thiên.

Ninh Trạch Thiên là cháu trai của Ninh gia, lớn hơn cô hai tuổi, là phú tam đại chỉ biết ăn chơi, vốn không thi đại học nhưng trong nhà tài trợ thư viện của trường nên được nhận.

Bởi vì “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” mà hai người thường xuyên cùng nhau chơi đùa.

không biết như thế nào mà Đường Mặc Trầm biết được, anh còn cố ý bảo thư kí Ôn nhắc nhở cô không được lui tới với Ninh Trạch Thiên.

Bùi Văn Khinh vẫn cố ý không nghe lời, vẫn chơi thân với Ninh Trạch Thiên.

Tuy bên ngoài hai người là người yêu của nhau nhưng thực tế là ngụy trang – Ninh Trạch Thiên thích người cùng giới, nói ra hai người chỉ là chị em tốt.

Hôm qua đến quán ăn đêm mừng sinh nhật cũng chính là do Ninh Trạch Thiên bỏ tiền.

Nội dung nói chuyện của hai người thực chất đều hỏi cô “Thế nào”, “Ở đâu”

Bùi Văn Khinh lười nhắn tin, trực tiếp gọi điện cho hắn.

Điện thoại vừa gọi đã nghe được âm thanh vội vàng của Ninh Trạch Thiên vang lên.

“Văn Khinh, cậu đang ở đâu?”

“Trường học.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: “CHỊ gái HIẾU CHUYỆN” TRÀ XANH BIỂU

“Vậy là tốt rồi, ngày hôm qua cậu làm mình sợ muốn chết, mình còn tưởng cậu còn ở trong sở cảnh sát chứ.”

Đêm qua, tất cả bọn họ đều bị mang đi, Ninh Trạch Thiên đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì là không có việc gì mà, nhưng ba mình đã hạ thông điệp cuối cùng cho mình, nói nếu mình còn chơi chung với cậu một lần nữa sẽ tịch thu hết tất cả tiền của mình.”

Nghe nói không đúng, Bùi Văn Khinh nhú mày “Thuốc phiện rốt cuộc là của ai mang theo?”

“Văn Khinh, không phải cậu nghi ngờ mình đấy chứ?” trong giọng nói của Ninh Trạch Thiên mang theo kinh ngạc “Bọn họ lục soát lấy ra trong túi của cậu. Mình nghe cha mình nói, sau khi ông ngoại cậu biết được thiếu chút nữa lên cơn đau tim, còn muốn đuổi cậu ra khỏi La gia nữa. ... Cậu sao rồi Văn Khinh. ... Alo. ... Văn Khinh. ...”

Bùi Văn Khinh cau mày không lên tiếng.

Bùi Văn Khinh vốn nghĩ rằng thuốc phiện là Ninh Trạch Thiên hoặc bạn hán mang đến rồi liên lụy đến cô, làm cô chịu tiếng xấu của người khác.

Nhưng không nghĩ đến tìm ra được trong túi của cô.

Trách không được cô cảm thấy tình huống không phù hợp, quả nhiên còn chuyện đằng sau nó.

Có lẽ, có người thừa dịp cô không chú ý đến liền đem thuốc bỏ vào túi của cô.

Ngày hôm qua là cuối tuần Bùi Văn Khinh không ở trường học, có cơ hội đụng vào túi cô nhất định là người trong nhà.

không vừa mắt với cô có mợ cả, hoặc mợ hai luôn tươi cười hoặc là ...

cô nhớ ra rồi, hôm qua cô rời giường đã trễ, xuống lầu ăn xong bữa tối, lúc lên lầu thấy chị họ La Gia Tuệ ở trong phòng cô, cô hỏi đối phương làm gì ở đó thì cô ta nói đang tìm mèo.

Thời điểm Ninh Trạch Thiên đến nhà đón cô La Gia Tuệ cũng ở đấy, lúc ấy Ninh Trạch Thiên đã rủ cô ta có muốn đi hay không, cô ta còn giả mù sau mưa rồi tỏ vẻ mình muốn ở nhà ôn tập để chuẩn bị cho kỳ thi.

Bùi Văn Khinh cười lạnh một tiếng rồi cầm điện thoại xoay người lên lầu.

trên lầu 4, một cô gái đáng vẻ ngoan hiền, ăn mặc trang nhã với mái tóc dài phát phối, đây là chị họ La gia Tuệ cùng học chung khoa y với Bùi Văn Khinh, đang cùng mấy vị bạn học đi xuống đây còn đang bàn tán về bài làm vừa rồi.

Bùi Văn Khinh bước đến vài bước, nở một nụ cười với cô ta.

“Chị họ.”

La Gia Tuệ nhìn cô trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Sao em ở đây?”

Lẽ ra cô ta phải ở trong sở cảnh sát chứ?

“Hôm nay là thi cuối kì, em không ở nơi này thi ở đâu?” Bùi Văn Khinh cười hỏi.

La Gia Tuệ cười cười, nhanh chóng che dấu xấu hổ trong mắt “Chị còn tưởng em không đến thi chứ.”

Bùi Văn Khinh nheo mắt.

Quả nhiên lợi hại, đem thuốc phiện trong túi cô rồi gọi điện tố cáo, sau đó hăm hại cô là hít thuốc phiện để cho ông ngoại không yêu thương cô nữa, thứ hai còn có thể ngăn cản cô không đến thi.

Nếu không đến thi ở học kì này nữa sẽ bị đình chỉ học, nếu học kì này bị đình chỉ nữa thì sẽ bị đuổi học.

‘Chị họ tốt’ này của cô là học bá không chỉ học tập lợi hại, mà hăm hại người khác cũng độc ác thật!

“Văn Khinh” La Gia Tuệ nhú mày này thờ dài, trên mặt lộ ra bộ dáng chị họ tốt “Đêm qua em làm ông ngoại rất giận, chờ thi xong thì về nhà xin lỗi ông ngoại, biết không?”

Bùi Văn Khanh cười còn nhu thuận hơn cô ta.

“Vâng, em sẽ nghe lời chị dạy.”

La Gia Tuệ xoay người xuống lầu, đi đến góc cầu thang, xoay mặt lại nhìn Bùi Văn Khanh, giờ tay chào tạm biệt cô, nhưng trong ánh mắt hiện lên vẻ mặt lạnh lùng.

Đêm qua, lúc ông cụ La nghe được tin tức này thì giận đến mức suýt chút nữa bệnh tim tái phát và lúc ấy cũng đã ra lệnh là không cho phép ai đứng ra bảo lãnh cho Bùi Văn Khanh, nói rằng để cho cô ở trong cục cảnh sát tự kiểm điểm lại bản thân mình cho tốt, nhưng sao con nhóc này lại có thể ra ngoài đi thi được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: CHƠI TRÒ PHÚC HẮC VỚI cô, VẬY XEM THỦ AI PHÚC HẮC HƠI?

“Các bạn đi trước, mình đi toilet.”

Ý bảo các bạn học đi trước, La Gia Tuệ đi nhanh đến toilet nữ, đi đến một phòng lấy di động bấm số điện thoại của mẹ mình.

“Con là Gia Tuệ, vừa rồi con mới gặp Bùi Văn Khanh ở trong trường, ông ngoại không phải nói sẽ không cho người đi bảo lãnh cô ta ra sao, vậy ai bảo lãnh cô ta ra vậy... Mẹ cũng không biết à, kỳ lạ thật... Buổi chiều con còn chủ trì hoạt động trong trường, con cúp trước nha về nhà nói sau.”

Bùi Văn Khanh ở phòng kế bên, nghe La Gia Tuệ gọi cho mẹ cô ta, cô liền cong khóe môi.

Cùng chơi trò phúc hắc với cô vậy hãy cho các người xem ai phúc hắc hơn!

Cách khe cửa nhìn thấy La Gia Tuệ bước ra khỏi toilet nữ, Bùi Văn Khanh cũng bước ra theo, đi thẳng đến tiệm thuốc trong trường học mua hai hộp thuốc.

một hộp là thuốc tránh thai khẩn cấp phòng ngừa ngoài ý muốn – cô cũng không ngại mình có thai con của Đường Mặc Trầm nhưng giờ không phải là lúc thích hợp.

một hộp khác là cô đặc biệt chuẩn bị cho La Gia Tuệ.

Đời trước cũng vì La Gia Tuệ đặt thuốc phiện trong túi cô làm cho Đường Mặc Trầm hiểu lầm cô và đưa cô vào trường quân đội.

Làm cho hai người xa nhau 10 năm, Bùi Văn Khanh cũng vì vậy bị hủy dung nên cô đương nhiên không bỏ qua cho người “chị tốt” này.

Nghĩ đến Đường Mặc Trầm trong bụng cô lại lo lắng, móc điện thoại ra bấm số điện thoại của anh.

Điện thoại reo chuông, âm thanh thư kí Ôn vang lên.

“Tiểu thư, Bộ Trưởng đang họp, không thể nghe được điện thoại, cô có chuyện gì sao?”

“Tôi chỉ là muốn hỏi Bộ Trưởng xem có uống thuốc hạ sốt chưa và có phát sốt lại không?”

“Đã uống là tốt rồi.” ánh mắt Bùi Văn Khanh dừng lại cách sân thể dục không xa, cô âm thầm thở nhẹ một hơi trong lòng cô chợt nảy ra một ý.
“Chờ anh ấy họp xong thì nhắc nhở Bộ trưởng xem quỹ tích di chuyển trên điện thoại.”

“Được, tôi sẽ nhắc nhở Bộ Trưởng.”

Thư kí Ôn vừa cúp điện thoại thì hội nghị của Đường Mặc Trầm vừa chấm dứt và trở lại văn phòng.

Thấy anh bước vào thư kí Ôn lập tức nói lại “Dựa theo phân phó của Ngài, cách 15 phút tôi xác định vị trí của tiểu thư ở đâu một lần, cô ấy vẫn tiếp tục ngồi ở trường mà không có rời đi.”

Con bé này coi như cũng thông minh!

Đường Mặc Trầm ngồi ở trên ghế vừa lòng gật đầu, chợt nghe thư kí Ôn nói tiếp “Chỉ là vừa mới đến nhà thuốc.”

Nhà thuốc?

Nghe được câu nói này, người đàn ông vừa mới thả lỏng liền lập tức cau mày.

“Em ấy làm sao vậy?”

Bị bệnh sao?

không thoải mái?

Hay ngày hôm nay anh đã dùng quá sức làm cô bị thương...

“Chuyện này...” Thư ký Ôn ngăn ra “Cũng không rõ ràng lắm.”

Biết cô đi nhà thuốc nhưng anh lại không biết cô khó chịu ở chỗ nào?

Đôi mắt đen nhánh của Đường Mặc Trầm ngược lên nhuộm lạnh giá.

không khí bên trong phòng làm việc chợt giảm xuống vài độ.

Thư ký Ôn cảm nhận được sự tức giận của anh, sau lưng không khỏi phát lạnh.

“Tiểu thư mới vừa gọi điện qua, tôi nghe âm thanh của cô ấy tràn đầy sức sống, không hẳn là có đại sự gì, Ngài đừng nóng giận, tôi lập tức đi tìm hiểu.”

“Chờ một chút.” Đường Mặc Trầm gọi anh lại “Em ấy gọi điện thoại nói cái gì?”

“Tiểu thư hỏi ngài có uống thuốc hạ sốt chưa, có phát sốt hay không, còn bảo tôi nhắc ngài xem quỹ tích chuyển động trên điện thoại.”

Đường Mặc Trầm đưa tay qua, màn hình sáng lên.

trên màn hình lập tức hiện lên GPS, tượng trưng cho Bùi Văn Khinh là chấm nhỏ màu đỏ, cô ấy đang ở sân thể dục của khoa y, chuyển động nhanh chóng.

Chạy bộ?

không giống.

Chạy bộ thì chuyển động sẽ đều đặn nhịp nhàng, nhưng khi cô chạy thì lúc lên lúc xuống, đang làm cái quỷ gì đây!

...

...

Các bạn có thể đoán, cô nhóc Bùi này làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chuyện lúng túng trong cuộc sống cùng lắm như này thôi

Châm ngôn theo đuổi nam thần là trêu ghẹo!

một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần... Đến chừng nào anh động tâm mới thôi.

Bùi Văn Khinh

...

...

Đường Mặc Trầm nhú mảy nghi ngờ, đưa ngón tay phải lên chỉ vào chỗ hiển thị chi tiết hành động.”

Điểm đỏ vẫn đang chuyển động như trước, theo nó đi động, tự động biến thành một đường màu xanh đi động, trước là một chữ “S”, sau đó quay trở lại, tiếp theo xoay quanh hướng bên phải lại đi trở lại...

Bùi Vân Khanh chuyển động nhanh chóng, một từ tiếng anh thật to ở trên màn hình chậm rãi thành hình –

Sorry!

Nhìn chăm chú vào chữ tiếng anh trên màn hình điện thoại, hàng mảy đang cau lại của Đường Mặc Trầm chậm rãi giãn ra, đôi môi mỏng bất chợt cong lên nhẹ nhàng khó có thể phát hiện.

...

...

Khoa y Đại học Long Thành.

Đoàn xe chậm rãi chạy lái vào, dừng lại trước cổng trường.

trên xe là đoàn đại học ở nước ngoài đến đại học Long Thành để trao đổi khảo sát, Long Thành nổi tiếng nhất là khoa y, cũng là hoạt động chủ yếu cho chuyển viện thăm.

đi cùng với đoàn khảo sát còn có lãnh đạo của Bộ giáo dục, hoạt động lần này đúng là cực kì quan trọng đối với trường.

Hiệu trưởng và chủ tịch Hội sinh viên La Gia Tuệ đang dẫn đầu còn dưới bậc thang chủ yếu thành viên hội sinh viên.

Bởi vì hình tượng xuất chúng và vốn ngoại ngữ khá của La Gia Tuệ, nên trường học đặc biệt sắp xếp cho cô ta đến phụ trách cho đoàn khảo sát vì chủ yếu thành viên đều là người ngoại quốc.

Mọi người bước xuống, hiệu trưởng lập tức đi đầu phía trước nghênh đón, nở nụ cười lớn và giới thiệu.

“Đây là hội trường hội sinh viên – đại học năm thứ tư La Gia Tuệ, hôm nay em ấy đến đây để hướng dẫn cho mọi người.”

La Gia Tuệ thoải mái đến trước mặt mọi người dùng tiếng anh nói chuyện “Hoan nghênh các vị khôngngai đường xa đã đến đây, bản thân tôi cực kì vinh hạnh vì có thể giới thiệu mọi người lịch sử lâu đời của khoa y, hiện tại mời mọi người cùng nhau viếng thăm ngôi trường cô kính đã dạy chúng tôi.”

Nữ sinh mặc chiếc váy trắng, mái tóc dài thắt thả cùng với khí chất thanh lịch phương đông lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Nhìn biểu hiện xuất sắc của cô, không riêng gì hiệu trưởng và lãnh đạo trường, ngay cả các khách quý cũng vừa lòng gật đầu.

Mọi người cùng nhau đi, La Gia Tuệ liền giới thiệu cho mọi người về lịch sử của khoa y.

Vừa nói xong, cô ta cảm giác trong bụng đột nhiên có một trận khác thường, hơi đau đau.

Đưa tay lên che bụng lại, cô ta cố gắng đè nén sự không khỏe vẫn duy trì nụ cười trên mặt.

“Bức tường được chạm trổ trước mắt mọi người đây, hoa văn được khắc trên đó chính là lịch sử huy hiệu của khoa...” cô ta xoay người đứng ở mặt trước của bảng điều khiển “Ngay bây giờ, tôi đặc biệt muốn giới thiệu với mọi người, đây không chỉ là bức tường được khắc hoa văn, mà bản thân nó còn là bức tường vọng âm. Ở đây, chỉ cần mọi người phát ra một âm thanh rất nhẹ sẽ có tiếng vọng du dương lại. Có vị nào muốn thử một lần không?”

cô ta mỉm cười hỏi, lập tức có vài người đưa tay lên nóng lòng muốn thử.

La Gia Tuệ đang muốn mời một người lên thử, bụng đột nhiên quặn lên cuộn cuộn, một cái gì đó mạnh mẽ tuôn ra không thể khống chế được.

cô ta muốn khống chế nhưng đã quá chậm, chỉ nghe một tiếng “Phốc”, một làn hơi vừa phát ra khỏi làn váy cô ta.

Được vách tường vọng âm vọng lại, nháy mắt hóa thành một âm điệu dài uyển chuyển du dương.

Xi hơi trước mặt mọi người, chắc là chuyện mất mặt nhất trong cuộc sống này!

Lập tức, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người cô ta.

Mặt La Gia Tuệ đỏ như lửa, hận không thể tìm chỗ nào chui xuống.

“thật lòng xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Nữ thần học bá trong chớp mắt thành nữ thần kinh

"À...." Hiệu trưởng cũng xấu hổ theo, vội vàng hoà giải, "Mời mọi người theo tôi vào bên trong xem một chút!"

"Đứng đứng đứng."

Mặt La Gia Tuệ đỏ bừng, bước lên cầu thang, cố gắng duy trì sự tao nhã

"Chúng tôi xây dựng theo phong cách âm dương ngũ hành. Đại sảnh này cũng mang đặc trưng riêng của phong cách Trung Quốc. Chính giữa chỗ ngồi này điêu khắc một vị nổi danh khắp thiên hạ thời xưa. Nghe đồn năm đó, nhân vật kia đi khắp thiên hạ, nếm bách thảo, vì dân chúng mà phân biệt ra thức ăn và dược liệu. Người nổi danh đó chính là thần thị nông. Chúng tôi dùng loại hương bồ cùi khi điêu khắc, nếu mọi người cẩn thận ngửi kĩ, có thể ngửi thấy mùi đàn hương thoảng thoảng quanh đây, các vị có thể thử xem."

Mọi người nhìn chỗ ngồi được điêu khắc tinh tế trước mặt, lại ngửi thấy mùi đàn hương ưu nhã, tất cả đều khen ngợi.

Hiện tại, bụng La Gia Tuệ lại quặn đau mãnh liệt, chỉ có hơn chứ không kém lúc trước.

cô ta đau đến nhàu mảy, đè lại bụng, chỉ cảm thấy có thứ gì đó trong bụng muốn trào ra.

"thật sự xin lỗi, em không thể đón tiếp được!" nói hết câu, hốt hoảng chạy về

Đúng lúc có một người trong đoàn khảo sát đi tới, muốn đến gần xem điêu khắc một chút, La Gia Tuệ tránh không kịp, va phải đối phương.

Thân thể cô ta lao đảo một cái, ngã nhào trên đất. Phía dưới, tinh hoa chảy ra.

"Sorry!"

Nam sinh ngoại quốc cao lớn anh tuấn đỡ La Gia Tuệ dậy, lại ngửi được thứ mùi khác thường hôi thối. Nhìn đến váy người đối diện, anh ta hốt hoảng lùi hai bước, che mũi lại.

Mọi người nghi ngờ nhìn qua, chỉ thấy trên váy trắng như tuyết của tiểu thư La gia ướt nhẹp một mảnh màu vàng ố vật. Làm sao La Gia Tuệ còn có nửa điểm nữ thần nữa?

"OH, MY GOD! (Chúa ơi) "

"Juses! (trời ạ) "

...Tất cả mọi người trong đoàn khảo sát kinh hãi thành tiếng, che mũi lùi lại mấy bước.

"La Gia Tuệ!" Hiệu trưởng tức giận tái mặt, "cô... Còn không nhanh chóng vào nhà vệ sinh!"

" Vâng... Em thật sự xin lỗi!"

La gia tuệ xấu hổ khóc lóc, ôm bụng quật cường đứng lên. Tuy nhiên giày cao gót trượt phải đám uế vật, cả người ngã nhào trên mặt đất, vội vàng đứng lên, cũng không để ý đến giày cao gót, khập khểnh chạy vào toilet.

Bộ dáng kia, thật sự vừa ghê tởm vừa buồn cười.

Hai vị trong đoàn khảo sát sớm đã không nhịn được, chạy ra ngoài đại sảnh nôn ra một trận.

"thật sự xin lỗi." Hiệu trưởng tức giận đến sắp học máu lại không tiện phát tác, chỉ có thể xấu hổ đề nghị, "Chúng ta đổi chỗ khác đi thăm quan nhé các vị!"

Mọi người đương nhiên đều hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, một đám vội vã lao ra cửa.

Trong đại sảnh một lần nữa an tĩnh lại, Bùi Văn Khinh đang ở chỗ nép mình, che mũi đi ra.

Cầm điện thoại di động đăng tải danh clip lên trang web BBS của trường, Bùi Văn Khinh lạnh lùng cong môi.

"Học bá nữ thần sao? Lần này tôi muốn cô trải qua cảm giác khác của nữ thần!"

Cảm giác từ nữ thần học bá thành nữ thần kinh!

Tag này vừa được up lên, lập tức hấp dẫn mọi ánh mắt. Trong phút chốc một truyền mười, mười truyền một trăm...

Bùi Vân Khanh ngồi trong thư viện, chuẩn bị mượn vài cuốn sách ôn tập. Lúc này tag đã sớm thành hotsearch.

Ngồi đối diện là hai nữ sinh đồng học, nhìn tag không thể không chế được mà cười ra tiếng.

"Má ơi, điều này cũng thật là ác!"

"Nhưng mà rất buồn cười, haha..."

"Đúng vậy, haha..."

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thiếu nữ xinh đẹp uống rượu ngon trêu ghẹo chú nhỏ

"Các em nhỏ tiếng lại!" Quản thư đi tới, nhẹ giọng nhắc nhở hai người. Chú ý tới clip đang phát trên điện thoại, tò mò lại gần trộm liếc xem một cái, lập tức cũng cười to lên.

"Trời ạ, khẩu vị cũng nặng quá đi!"

âm thanh mấy người lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

"Sao thế?"

"trên trang web BBS của trường, hotsearch về học bá năm tư đại học - nữ thần La Gia Tuệ. một lời khó nói hết, tự mọi người xem đi!"

Trong thư viện luôn yên tĩnh, lập tức bộc phát từng đợt cười vang.

...

trên mặt Bùi Vân Khanh gọn sóng không chút sợ hãi, bình tĩnh lấy quyển "Hội chứng đuôi ngựa" trong giá sách xuống.

Bài chuyên ngành và giờ tiếng Anh đối với cô đều không có khó khăn, cô hoàn toàn không lo lắng gì. Nhưng nếu liên quan đến "hội chứng đuôi ngựa" có khả năng khiến người ta liệt, cô vẫn muốn ôn tập thật tốt. Dù sao không thể tiếp tục trượt môn.

Ôm mấy quyển sách mượn trong thư viện về ôn tập trong ngực, Bùi Vân Khanh lưỡng lự từng đi về nhưng không lập tức về La gia mà ngồi ở ngoại ô.

Bây giờ ông ngoại vẫn đang tức giận, trở về cũng bị mắng, tính cách ông ngoại cương liệt. Tuy rất muốn cô ra ngoài trải nghiệm nguy hiểm nhưng nếu xảy ra, ngược lại lại thành lỗi của cô.

Dù sao, ở La gia, chỉ có ông là đối xử tốt với cô.

Nếu giờ đi về, không bằng để ông ấy tỉnh táo lại một chút. Chờ đến khi thi xong, đi về giải thích thật tốt, bằng điểm lại chói lọi, cũng sẽ có chút sức thuyết phục.

Quản gia đang ở trong phòng bếp phân phó nữ giúp việc chuẩn bị bữa tối, nhìn thấy Bùi Vân Khanh ôm sách vào nhà, vội vàng ra đón: "Sao tiểu thư không gọi điện thoại, tôi sẽ bảo tài xế tới đón?"

"Dù sao cách chỗ này cũng không xa lắm, coi như là cháu tản bộ." Bùi Vân Khanh để sách xuống, "Bác Chu, đã chuẩn bị đồ ăn xong chưa?"

"Yên tâm, đã chuẩn bị xong xuôi. Tất cả đều là những món mà cháu và thiếu gia thích. Chân nai cũng nướng hoàn hảo." Chu quản gia cười ấm áp, "Cháu cứ ôn tập cho thật tốt đi. Lát nữa, bác sẽ cho người bê hoa quả lên."

Rất cực có thể thấy cô gái này "Cải tà quy chính", ông cảm thấy thật sung sướng.

"Bác bận rộn như vậy, không làm phiền quản gia nữa, cháu xin phép lên lầu trước."

Ôm sách vào phòng ngủ của mình, Bùi Vân Khanh nhìn thời gian một chút, xoay người đến tủ quần áo trước mặt. Nhìn quần áo trong ngăn tủ không khỏi cau mày.

Những trang phục này đều là quần áo một năm trước. Khi đó cô vẫn là học sinh trung học, để tiện đến trường, hầu như quần áo Đường Mặc Trầm mua đều là T-shirt, quần đùi, kiểu dáng đều tương đối bảo thủ.

Bình thường mặc những đồ này đến trường còn tạm được. Nếu sinh nhật mà mặc sẽ khiến mọi người cảm thấy mất hứng.

Để ý túi túi đồ được bọc kĩ dưới góc tủ, lập tức hai mắt sáng ngời.

Cái quần này là cô dùng tiền lương làm thuê mua. Vốn chuẩn bị khi cùng Đường Mặc Trầm về phía nam vào tết âm lịch mặc, ai ngờ hôm sau anh đuổi cô ra khỏi Đường cung. Cái quần này chưa một lần mặc qua bị vứt xó dưới đáy tủ.

Đặt quần trên giường, Bùi Vân Kinh bước nhanh vào phòng tắm, cẩn thận tắm rửa, đem tóc dài sấy khô, thay váy, lấy mỹ phẩm trong túi xách make up đơn giản.

Nhìn chăm chú mình trong kính, cô gái hài lòng ngoác ngoác khóe môi.

Nâng cổ tay nhìn thời gian một chút, đoán chừng Đường Mặc Trầm sẽ nhanh chóng tan tằm về nhà, cô cầm lấy một nửa sách trên bàn, bước nhanh xuống lầu.

Người giúp việc đã trộn salad xong, Bùi Vân Kinh lấy bánh ngọt trong tủ lạnh ra đặt lên bàn. Lại lấy một bình rượu đỏ trong quầy bar, đổ vào ly thủy tinh.

Trải phẳng phiu khăn ăn, cô hài lòng nhìn lại số thức ăn trên bàn, xoay người trở lại sofa, trong tay ôm sách vở, ánh mắt lại qua cửa sổ sát mặt đất nhìn về phía ngoài cửa sổ.

...

...

Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Váy chỉ dài miễn cưỡng đến bắp đùi

cô bé ấy mặc quần trắng tinh khôi... thế nhưng trên đó lại đan xen màu đỏ tươi của máu.... Thiên sứ gãy cánh sao?

Lúc ấy, tôi nắm chặt tay lại, tận đáy lòng đã thề.. cô bé này, tôi sẽ bảo vệ em cả đời

- - Đường Mặc Trầm

...

...

Xe Bentley màu đen đi vào Đường cung, trước cổng lớn thì dừng lại.

Đường Mặc Trầm mở cửa xe bước ra, cầm lấy máy tính cứng nhắc mà Ôn thư ký đưa, đi vào phòng khách, liếc mắt đã thấy ngay Bùi Vân Kinh trên ghế sofa.

cô bé nằm nghiêng, cuộn tròn người lại, thật giống như một con mèo.

Sách đã rơi trên thảm, tay phải vẫn đang cầm bút. Chiếc váy màu xanh lam như sóng biển, bao quanh thân hình trắng nõn gầy gò, miễn cưỡng được coi là dài đến bắp đùi.

Chân dài của người đàn ông bước tới, không để ý mà đi nhẹ nhàng hơn bình thường.

Khom người nhặt sách rơi trên đất đặt lên bàn trà, ánh mắt lại dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, không khỏi thất thần.

Mái tóc đen bóng như tơ lụa rơi tung ở đầu vai, khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ an tường, lông mi thật dài buông xuống nhàn nhạt in bóng trên gò má non mềm càng thêm nõn nà dưới ánh đèn, vài tia tóc rũ xuống sườn mũi, theo hô hấp Bùi Vân kinh đang đưa lên xuống.

Tư thái mang thêm mấy phần khả ái, càng nhiều hơn là mê hoặc lòng người.

Trong trí nhớ của Đường Mặc Trầm, hình như lúc mình không để ý, cô bé đã lặng lẽ trưởng thành.

Có tiếng bước chân mang lên nho nhỏ, quần gia Chu khoác quần áo cùng người giúp việc đi tới.

Đường Mặc Trầm nhanh chóng nâng tay phải lên, cầm lấy thảm ghế salon đắp lên người Bùi Văn Khinh, che lại bả vai và hai chân bị lộ ra... anh cũng không hy vọng sẽ có người đàn ông khác nhìn thấy dáng vẻ này của cô.

"Sai lại để cho cho em ấy ngủ ở đây?"

Giọng người đàn ông đã đề rất thấp lại, dù cố che giấu nhưng vẫn nghe ra sự không vui.

Mặc dù bây giờ là tháng Sáu nhưng buổi đêm trên núi vẫn rất lạnh, cô ngủ ở đây mà bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?

Quần gia Chu đứng ở bên cạnh ghế Soffa, nhỏ giọng mở miệng, "Tôi đã thúc giục tiểu thư vài lần nhưng cô bé nói phải đợi ngài trở về, cùng nhau đón sinh nhật."

Sinh nhật sao?

Đường Mặc Trầm khẽ cau mày, nghiêng mắt nhìn về phía nhà bếp. Nhìn thấy bánh ngọt và rượu vang đỏ trong một góc bàn ăn.

nói như vậy, cô còn chưa ăn cơm?

Đảo mắt về, Đường Mặc Trầm đưa tay đỡ bả vai của Bùi Văn Khinh, cẩn thận dùng một tay ôm vai cô, cánh tay còn lại duỗi ra đỡ gáy của người trong lòng...

Bác Chu nhận ra thiếu gia nhà mình muốn ôm Bùi Văn Khinh lên lầu, lo lắng tiến lên một bước.

"Thiếu gia, trên người ngài bị thương, để tôi ôm cô bé đi!"

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt nhìn quần gia, ánh mắt sắc bén như vị chúa tể mãnh thú đang bị người khác xâm phạm vào lãnh địa của mình.

Chỉ liếc mắt một cái đã khiến lưng Chu quần gia lạnh lẽo, cả người hoảng sợ, vội vàng cúi người lui ra ngoài.

Đưa cánh tay bị thương nâng chân Bùi Văn Khinh lên, Đường Mặc Trầm chậm rãi đứng dậy, đem cô ôm lấy, bước lên lầu.

Bị kinh động, Bùi Văn Khinh mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn đến gương mặt quen thuộc trước mắt, lập tức tỉnh táo hơn phân nửa.

Đường Mặc Trầm?

anh đã trở lại, hơn nữa... đang ôm mình lên lầu.

không phải tay anh đang có vết thương sao, sao lại dùng sức?!

Phản ứng đầu tiên của Bùi Văn Khinh chính là mình phải nhảy xuống. Nhưng người đàn ông hoài bão to lớn lại ảm áp, khiến bản thân không kìm được mà tham lam luyện tiếu

Nếu không phải cô ngủ, không biết anh phải đắn đo bao lâu mới bằng lòng ôm mình.

Cánh tay đang khoác trên bả vai Đường Mặc Trầm lặng lẽ ôm chặt, Bùi Văn Khinh không dấu vết nhích lại gần anh, đem mặt giấu trong cổ của người đàn ông. Đường Mặc Trầm có làn da ảm áp mà bóng loáng, trên người lại có mùi đàn hương nhàn nhạt.

thật hy vọng cầu thang này vĩnh viễn không đi hết, bản thân có thể ở trong lòng anh cả đời!

Theo từng động tác bước đi của Đường Mặc Trầm, mặt cô từng chút từng chút nhẹ lướt qua cổ của người đàn ông, tóc dài lạnh lạnh như sợi tơ bươm bươm theo cổ áo người bên cạnh luồn vào. Giống như cánh tay lạnh giá nhỏ bé nhẹ nhàng mà vuốt ve da thịt của anh, chỗ nào cũng quạt gió đốt lửa.

một chút tỉnh táo dâng lên trong lòng, Đường Mặc Trầm nhẹ hít một hơi, bước nhanh hơn vào phòng ngủ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 24: Thiếu

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thẩm vấn và phán quyết

Đường Mặc Trầm dời tầm mắt, "Ai bảo em mặc loại quần áo kiểu này, đắp kị thảm vào!"

Bùi Văn Khinh đánh phải đem tấm thảm mình để hồ hững khoác lên bả vai. Vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, nhỏ giọng than thở.

"Em cảm thấy rất đẹp mà!"

Người đàn ông nào cũng đều hy vọng cô ăn mặc càng mát mẻ càng tốt. Bất mình quán kìn thế này, chắc chỉ có Đường Mặc Trầm lớn lên đầu gối!

Nhìn cô bé chu môi, Đường Mặc Trầm âm thầm cảm thấy có chút hối hận.

Nhủu mảy, anh lại ra ngoài. Bùi Văn Khinh chỉ coi như anh đang giận dỗi, chân trần đuổi theo tới hành lang.

"Chú nhỏ, anh đừng nóng giận mà. Nếu anh không thích lần sau em sẽ không mặc nữa..."

Đường Mặc Trầm quay người lại, để ý cô đang chân không giẫm trên đất, lại cau mày lại.

Mỗi lần đến kì đều đau bụng kinh, thế mà còn chân không chạy loạn.

"Lên giường đi!"

Bùi Văn Khinh không dám phản kháng, đành phải xoay người trở về, làm ổ trong chăn ấm áp.

Hừ!

Lên thì lên, chỉ mong sau này đừng có mà thích người ta nhé!

Đồ lớn rồi mà còn ngu ngốc, lớn lên mà còn đầu gối...

Nếu không phải vì anh, mình sẽ ăn mặc ít như thế sao?

Đúng lúc này, bụng cô vang lên mấy tiếng "lỗ lỗ". Theo bản năng, Bùi Văn Khinh liếc mắt đến cái bánh ngọt trên bàn, lại bắt buộc bản thân thu hồi tầm mắt.

"Cho rằng mình là bộ trưởng thì rất giỏi à? Chờ ai đó về đến tận bây giờ, đói bụng muốn chết mà chỉ biết mắng nhiếc người ta!"

Cầm chặt một cái gối, cô phát tiết ném nó ra cửa.

Cửa phòng mở ra, Đường Mặc Trầm đi ra ngoài đã quay lại, trong tay còn cầm chai rượu đỏ cùng hai cái ly.

Nhìn cái gối đầu đang bay một vòng cung đẹp mắt, Bùi Văn Khinh hóa đá ở tại chỗ.

Người đàn ông nhanh tay nhanh mắt, hơi dịch sang bên cạnh, tránh né thành công "âm khí" đang bay tới. Gối đầu bay thẳng ra cửa, gây ra một tiếng vang nặng nề ở hành lang.

Cứ nghĩ rằng Đường Mặc Trầm tức giận bỏ đi, ai mà biết được anh chỉ đi ra ngoài lấy rượu chứ?

Bùi Văn Khinh ngồi ở đầu giường, khóc không ra nước mắt, gục đầu xuống không dám nhìn về mặt kia.

"Chú nhỏ, Em... Người ta không phải cố ý, em không phải nhưng mà anh, không phải... Em không nghĩ là anh... không phải, em..."

Tiếng bước chân từng bước từng bước tới gần, làm tim cô cũng từng chút từng chút sợ hãi theo.

Xong rồi xong rồi, lần này nhất định anh sẽ đem mình đuổi ra ngoài.

không khí dường như cô đọng lại, Bùi Văn Khinh nắm chặt hai tay, chờ sự thăm vấn và phán quyết của bộ trưởng nhà mình.

"Sinh nhật vui về!"

trên đỉnh đầu, giọng người đàn ông giống như tiếng đàn công-bat du dương, thậm chí còn có chút ôn nhu.

Bùi Văn Khinh kinh ngạc ngược mắt, ánh mắt xẹt qua bánh ngọt trong tay anh, lại nhìn qua ánh nến chập chòn, dừng ở khuôn mặt anh tuần kia.

"anh... không đuổi em đi sao?"

Đồng tử Đường Mặc Trầm co lại, "Sao em lại cho rằng anh đuổi em đi?"

"Mới là lạ đó!" Khóe môi thiếu nữ cong lên, "Em cũng muốn ước trước nến."

Ánh mắt một lần nữa dừng lại trên bánh sinh nhật. Hai tay Bùi Văn Khinh tạo thành hình chữ thập ở trước ngực, nhắm mắt lại.

Trước kia nói hứa hẹn ước nguyện gì đó, đều cảm thấy thật viễn vông không có thật. Nhưng ngay cả mình cũng có thể sống lại, cô tin tưởng trên thế giới này chuyện kỳ diệu gì cũng có thể xảy ra. Vì thế phá lệ trịnh trọng thành kính.

Đường Mặc Trầm đang cầm bánh kem, nhìn ánh nến hắt lại ánh sáng trên mặt cô bé, không khỏi sinh ra vài phần tò mò.

Thành kính như vậy sao, em ấy đang ước nguyện gì vậy?

"Được rồi!" Bùi Văn Khinh đã mở mắt. Cố gắng thổi "phù phù" thổi nến.

"Giờ chúng ta vừa ăn bánh vừa uống rượu được không?"

Nhìn dáng vẻ vui vẻ của cô, Đường Mặc Trầm đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Rót đầy hai ly rượu, anh nâng ly, ly còn lại đưa cho cô.

Bùi Văn Khinh nâng ly rượu lên, đôi mắt sáng trong chống lại tầm mắt đối diện.

"một ly này, em thật lòng nói xin lỗi chú nhỏ. Mọi chuyện lúc trước đều là do em không tốt. Về sau em nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói!"

...

...

Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cục cưng chỉ biết là chú nhỏ hiểu rõ người ta nhất thôi!

Rượu đỏ mà em ấy uống như vậy sao?

Bụng rỗng uống rượu, cô còn cần dạ dày nữa không vậy!

Đường Mặc Trầm nhú mày đưa tay qua, lấy ly rượu của Bùi Văn Khinh đi, cắt một miếng bánh đưa đến cho cô bé.

"Ăn một chút đi."

"Cám ơn chú nhỏ!"

cô cầm lấy miếng bánh ngọt, quay về phía anh cười ngọt ngào. Xắn một miếng bánh vào miệng, hưởng thụ nheo hai mắt lại.

Từ trong trường quân đội đến chiến trường, một miếng bánh ngọt nhất định là thứ xa xỉ, chưa cần nói đến mỹ thực cao lương.

Đường Mặc Trầm ngồi ở ghế sofa nhìn qua, thiếu nữ cầm một miếng bánh ngọt, đưa đến trước mặt anh.

"Chú nhỏ cũng ăn đi!"

"anh không đói!"

Rượu vào can đảm lên!

một ly rượu lót bụng, trong bụng nóng đến nỗi muốn hò hét. Tim đập rộn ràng, hai má ửng hồng, lá gan cũng lớn hơn.

"Đây chính là bánh sinh nhật của người ta!" cô chu cái miệng nhỏ nhắn đem đĩa bánh đến trước mặt anh, có thể mềm mềm trắng trắng bắt đầu làm nũng, "một miếng thôi, ăn một miếng thôi mà, chú nhỏ?!"

âm thanh cô bé mềm mại, lông mi dài dưới đôi mắt ngập nước trong suốt, giống như muốn thể hiện nếu người trước mặt không ăn bánh, cô sẽ thương tâm đến chết.

Đường Mặc Trầm đành phải hé miệng, cầm lấy đĩa bánh thiếu nữ đưa.

Cầm lấy cái đĩa mà anh đã dùng nhét vào miệng mình, liếm phần kem bị rơi ra ngoài. Bùi Văn Khinh thỏa mãn khẽ cong khóe môi.

Đây được tính là hôn gián tiếp rồi nhé!

Đường Mặc Trầm chậm rãi nhai kỹ bánh ngọt trong miệng, nhấp nhẹ một ngụm rượu đỏ, nhìn cô ăn ngấu nghiến.

Nhìn cô lớn như vậy rồi mà vẫn để dính kem trên môi. Lại nhìn cô vờn đầu lưỡi béo mập liếm nó. Rồi nhìn cô nhẹ nhấp đôi môi như mèo con nheo lại mắt để hưởng thụ hương vị...

Miệng của anh trong nháy mắt khô ráo, cảm ly rượu uống một hơi cạn sạch. Đường Mặc Trầm vờn người đứng dậy, thuận tay cầm lấy ly và bình rượu.

"Ngủ sớm một chút."

Vừa đi tới cửa, âm thanh ngọt ngào nhu thuận của thiếu nữ lại vang lên.

"Chú nhỏ, anh còn chưa tặng quà sinh nhật!"

Đường Mặc Trầm ngăn ra.

Cái phản khúc cung kia là do mình tốn rất nhiều tiền đặt làm ở nước ngoài. cô nhóc xấu xa này rõ ràng yêu thích đến nỗi không muốn buông tay. Bây giờ lại còn đòi quà sinh nhật nữa sao?

Đương nhiên, làm người lớn, không thể cùng một tiểu nha đầu đang hăng hái tranh luận được.

Xoay người, thản nhiên hỏi, "Em muốn gì?"

Đợi được câu nói này của anh rồi!

Bùi Văn Khinh đứng ở bên giường, nghiêng đầu, cười giống như một tiểu hồ li.

"Cục cưng muốn cái gì, chú nhỏ đều cho sao?"

Đường Mặc Trầm ngửi được mùi âm mưu, đôi mắt đen như mực nguy hiểm nheo lại.

"nói nghe một chút!"

Nếu cô bé chết tiết kia nghĩ như vậy là có khả năng dụ mình tháo định vị ở chân ra. Vậy thì cô đã suy nghĩ nhiều rồi!

Để dè dặt lên đến trước mặt cô, Bùi Văn Khinh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không chút tránh né mà nhìn lại vào mắt anh.

"Trước kia là do em không hiểu chuyện càn quấy, giờ anh tha thứ cho em có được không?"

Ngọc lưu ly nhỏ vụn trong cây đèn hắt ra, chiếu vào con người đen bóng của thiếu nữ, bùng tính trong bầu trời đêm ngân hà.

Ánh mắt kia, có lo lắng không yên, còn có tia hi vọng.

thì ra, là do anh nghĩ nhiều.

Sống cùng cô ba năm, Đường Mặc Trầm vẫn luôn tin tưởng cô bé không phải là đứa trẻ nghịch ngợm phá phách, chỉ là đôi khi còn cố chấp tùy hứng.

Nếu thật sự giận cô, mình đã sớm mặc cô tự sinh tự diệt, còn cho cơ hội hết lần này đến lần khác? Nếu đổi thành người khác, sự kiên nhẫn của bản thân sẽ là con số 0.

Nhìn chăm chú vào ánh mắt cô, trong đầu lại hiện dòng chữ " Sorry " trên màn hình cái, ý chí sắt đá tan rã thành từng mảnh mềm mại.

" Được."

cô mừng rỡ, tiến lên một bước, hai tay ôm lấy hông anh.

" Người ta biết ngay là chú nhỏ hiểu người ta nhất mà!"

Mặt dán chặt vào lồng ngực của người đàn ông. Đột nhiên giờ mới ý thức rằng mình có chút đắc ý vênh vao, theo bản năng muốn buông tay. Nghĩ lại, cần rằng nhỏ ôm chặt hơn.

Dù sao cũng đều là ôm, ôm một lát còn hơn không có gì!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Làm sao chộp mắt được đây!

Đầu của cô gái tựa sát vào ngực anh, mùi hương trên tóc thoang thoảng dưới mũi của anh.

anh luôn luôn không thích phái nữ dùng nước hoa, nhưng mà mùi trên người cô thì lại khác.

Nhàn nhạt, giống như loài hoa hoang dã trên núi vào mùa xuân, trong thanh nhã mang theo hương thơm ngọt ngào, hoàn toàn không hề mang theo chút cảm giác khó chịu nào.

anh kim lòng không đành hít sâu, đem hương thơm ngào ngạt kia hít thật sâu vào lòng.

Bùi Vân Khanh lặng lẽ ngược mặt lên nhìn biểu tình của anh, thấy anh tựa hồ không có ý tức giận, lúc này thừa thắng xông lên.

"Chú à, chúng ta làm hòa với nhau nhé?"

Trong hơi thở của cô mang theo ngọt ngào quyến rũ của kẹo ngọt, hòa với chút men nồng.

Dưới ánh đèn, môi cô như đóa hoa sau cơn mưa, lấp lánh dưới ánh mặt trời, dụ dỗ người đến hái.

anh có thể tưởng tượng được mùi của cô, nhất định sẽ ngọt như chiếc bánh chiều nay, chỉ cần anh cúi đầu thấp một chút, là có thể hôn đến.

Giống như ma xui quỷ khiến, anh chậm rãi cúi người xuống, dán sát đến gần cô.

Cảm nhận được hơi thở của anh đang tới gần từng chút một, trái tim của Bùi Vân Khanh càng đập nhanh hơn vài phần.

anh muốn hôn cô sao?

Tim của cô đập loạn.

Khoảng cách giữa hai người từ từ ngắn lại, hơi thở đều hòa lẫn vào nhau, cảm nhận được hơi thở của anh đang phả ả áp lên môi mình, thân thể cô không thể tự chủ bắt đầu run rẩy.

Chỉ một cái run khe khẽ đó lại một lần làm Đường Mặc Trầm giật mình tỉnh giấc.

Đường Mặc Trầm, mày điên rồi!

Mạnh mẽ thẳng lưng, Đường Mặc Trầm lui nhanh về phía sau, thoát ra khỏi vòng tay của cô.

Bùi Vân Khanh bất ngờ không phòng ngự, ngã ngốc tại chỗ.

"Ngủ sớm một chút!"

nói nhỏ một tiếng, Đường Mặc Trầm xoay người đi ra khỏi phòng của cô, thuận tay giúp cô đóng cửa phòng.

Vừa rồi rõ ràng là muốn hôn cô , sao lại nói đi là đi ?

Người này, lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

"Chú à!"

Bùi Văn Khanh đuổi tới cửa, tay nắm đồ vặn cửa, lại dừng động tác lại.

Có lẽ do cô nôn nóng quá, vẫn nên chậm rãi thôi, nếu lỡ chọc anh nổi giận, nói không chừng lại sẽ đem cô quăng trở về La gia.

...

...

Phòng ngủ đối diện.

Đường Mặc Trầm đưa tay đóng cửa lại, đem bình rượu ném mạnh ở trên bàn.

anh rất tức giận.

không phải giận Bùi Văn Khanh, mà là giận chính mình.

Tối hôm đó là vì say rượu mới có thể không khống chế được, hiện tại anh đang ở vào trạng thái cực kì thanh tỉnh, tại sao có thể sinh ra ý nghĩ không an phận với cháu gái của mình? !

Nhưng ngược lại, càng đề nèn thì gương mặt của cô lại không ngừng xuất hiện trước mặt anh.

Lúc cô ăn bánh ngọt dùng đầu lưỡi liếm môi, hoặc khe rãnh như ẩn như hiện lộ ra trước ngực cô, hoặc dáng vẻ cô uốn cong người rên rỉ dưới thân anh...

Ở nơi nào đó trên người anh, sớm đã không chịu được bắt đầu ngẩng cao đầu.

Đường Mặc Trầm bước nhanh vào phòng tắm, quần áo cũng không cởi đã bật vòi hoa sen lên, nước lạnh bang ào ào trút xuống đầu, thân thể đang xôn xao rồi cực khôi phục lại bình tĩnh.

Kéo quần áo ẩm ướt trên người xuống, anh cầm khăn tắm quấn quanh người, lấy chiếc khăn khác lung tung lau nước trên đầu, đi ra khỏi phòng tắm nằm lên trên chiếc giường lớn.

Lật người nằm sấp lại, bàn tay luồn dưới gối, ngón tay đã chạm đến một vật gì đó, Đường Mặc Trầm nghi ngờ rút đưa tay về, dưới ánh đèn là một sợi tóc dài đen bóng, lóe lên tia sáng dưới ánh đèn.

Toàn bộ Đường cung này, người có mái dài tóc như vậy, chỉ có Bùi Văn Khanh.

Từ khi cô đến Đường cung đến giờ vốn không hề cắt tóc, tóc dài vừa đen vừa sáng bóng, lộn xộn dài xuống đến thắt lưng.

Tối hôm đó, tóc của cô tản ra khắp giường, anh thậm chí còn nhớ rõ ngón tay anh, xuyên qua mái tóc mịn như tơ của cô, để nâng thắt lưng cô lên.

Nơi nào đó dưới rốn ba tấc, lại bắt đầu nóng bừng căng phồng lên

Đem kia cạy tóc bỏ qua một bên, Đường Mặc Trầm nhú mảy lật người lại.

rõ ràng đã thay tấm trải giường, vì sao trên gối đầu tựa hồ còn có mùi của cô.

Đường Mặc Trầm đưa tay đem gối đầu vứt xuống dưới giường.

Làm sao chọc mắt được đây!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bảo bối vàng ngọc nhà cậu

Sáng sớm ngày thứ hai, bị đánh thức bởi tiếng gầm rú của phi cơ trực thăng Bùi Văn Khanh.

cô đứng dậy xuống giường, đi tới bên cửa sổ khẽ vén rèm nhìn, thì thấy một chiếc trực thăng màu bạc xa hoa lộng lẫy đã đáp xuống trên mặt cỏ.

Sáng sớm như vậy, chẳng lẽ Đường Mặc Trầm có chuyện gì gấp?

Cảm thấy lo lắng, Bùi Văn Khinh không kịp thay đồ ngủ đã mang dép lê chạy ra khỏi cửa phòng.

Trong phòng khách, lão yêu nhà họ Trình, Trình Thiên Hữu đang bắt chéo chân, lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon ra lệnh cho bác Chu.

“Nấu cho tôi bát cháo trắng!”

Nghe được tiếng bước chân trên thang lầu của Bùi Văn Khinh, y chỉ cho là Đường Mặc Trầm xuống lầu, cũng không quay đầu lại, thì đã mở miệng đùa cợt.

"Nghe nói bảo bối vàng ngọc nhà cậu thiếu chút nữa đã lấy cái mạng già của cậu, thiệt hay giả vậy?"

Bác Chu quay mặt sang nhìn, thấy là Bùi Văn Khinh, vội vàng cúi người.

"Tiểu thư!"

Nghe được hai chữ này, Trình Thiên Hữu nghiêng mắt xoay mặt, ánh mắt dừng ở trên mặt Bùi Văn Khinh, đôi mắt đào hoa quyến rũ hiện lên một chút ngạc nhiên, sau đó lại hóa thành ý cười.

"Bùi nha đầu thức rồi à, lần này chú tới đúng lúc rồi!"

"Lục thúc!"

Bùi Văn Khinh cong môi, nhu thuận mở miệng.

Ở Long Thành này, hai nhà Trình, Đường vốn chính là gia tộc lớn nhất, thêm hai đứa con trai này của họ lại là kiệt xuất nhất trong đám nhân tài kiệt xuất

Đường Mặc Trầm từ nhỏ vào quân giáo, Trình Thiên Hữu thì lại là thiên tài toán học, lúc còn học cấp hai đã dùng số tiền mừng tuổi đầu tư vào cổ phiếu kiếm được tiền đầu tiên, từ đó về sau thì lại phát lên không có điểm dừng hôm nay y đã là đại tỷ phú trong tay đã nắm trong tay mấy chục tỷ đô la, trong giới, y có mỹ danh là ‘Vua kinh tế’.

Hai nhà Đường, Trình là thế giao, hai người sinh cùng ngày, cùng bệnh viện, là bạn thân có thể nói biết nhau ngay từ mới lọt lòng mẹ.

một là gia nhập quân ngũ, đi theo con đường chính trị, tuổi còn trẻ đã ngồi trên trí bộ trưởng, dưới một người trên vạn người.

một là thương nhân thiên tài trẻ tuổi, tuổi chỉ mới ba mươi đã đứng ở đỉnh cao nhất của giới tài chính, giàu nứt đổ đổ vách.

Đường Mặc Trầm tính cách nội敛, Trình Thiên Hữu lại nhanh nhẹn tinh quái, hai người đàn ông với hai cá tính cách xa nhau như thế, nhưng lại thân nhau từ nhỏ cho đến tận bây giờ.

Ngày thường thì ai bận việc nấy, không gặp nhau nhiều lắm, nhưng Bùi Văn Khinh rất rõ, hai người là bạn thân có thể sống chết vì nhau.

Trình gia không chỉ nhất mạch đơn truyền giống Đường gia, mà con cháu trong nhà rất đông đúc, Trình Thiên Hữu xếp thứ sáu trong nhà, vì thế Bùi Văn Khinh cũng gọi theo bối phận của Đường Mặc Trầm, gọi y là Lục thúc.

"Quả nhiên con gái 18 tuổi đều thay đổi không ngờ nha, càng lớn càng xinh đẹp." Trình Thiên Hữu cất bước đi tới, đưa tay véo nhẹ lên má cô, “Bộ dáng xinh đẹp này của cháu, ngay cả Lục thúc cũng muốn động tâm!"

Bùi Văn Khinh biết y chỉ là đang nói đùa, đang muốn mở miệng hỏi y lại đây có chuyện gì.

trên thang lầu, đã truyền đến tiếng trách cứ không vui của Đường Mặc Trầm.

"Khách tới nhà vẫn còn mặc áo ngủ, còn ra thể thống gì nữa!"

Bùi Văn Khinh quay sang, quả nhiên nhìn thấy Đường Mặc Trầm đang từ trên thang lầu đi xuống, trên người còn mặc... Áo ngủ!

anh mặc đồ ngủ thì được, cô lại không được mặc?

Logic gì thế này!

Nhưng bình thường anh luôn thức rất sớm, sao hôm nay lại trễ thế này?

Nhìn đôi mắt của anh đỏ đầy tơ máu, sắc mặt cũng không được tốt lắm, không phải miệng vết thương lại nghiêm trọng đấy chứ?

Thấy cô còn thất thần bất động, ánh mắt anh khẽ lướt qua gò má của cô đã bị Trình Thiên Hữu véo qua, Đường Mặc Trầm cau mày sâu hơn.

"Còn không mau đi!"

"Nga!" Bùi Văn Khinh vội vã đáp lại, "Lục thúc, vậy các người cứ tán gẫu, cháu đi thay quần áo đây!"

cô xoay người lên lầu,

hai người đàn ông liền ngồi vào trên ghế sa lon. "7 giờ còn chưa rời khỏi giường, mặt trời hôm nay cũng đâu có mọc từ phía tây nhỉ!" Trình Thiên Hữu híp mắt đánh giá Đường Mặc Trầm đang ngồi ở đối diện, chăm chú nhìn gương mặt mắt ngủ của y, khẽ cong môi đầy trêu chọc, "Sáng sớm lại quạu quọ thế này, chẳng lẽ... không được thỏa mãn nên thế?"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Quần áo túi xách giấy tùy cháu chọn

Edit: Anita

trên mặt Đường Trầm dâng lên hàn ý, khi mở miệng thì từng chữ giống như những miếng băng mỏng vỡ vụn sắc nhọn:

"Về sau, không cho cậu càn quấy với con bé."

Mày của Trình Thiên Hữu giật giật liên tục.

Từ trong giọng nói của Đường Mặc Trầm y cảm nhận được sát khí nồng đậm.

Hai người biết nhau đã ba mươi năm, chỉ nhìn vẻ mặt của Đường Mặc Trầm cũng đã biết, ông trời con này thật sự nổi giận.

Biết Đường Mặc Trầm là lo lắng sợ mình tai họa cho bảo bối cục vàng nhà hắn, Trình Thiên Hữu thu hồi vẻ trêu chọc, "Tôi chỉ đùa với nhóc con một chút, chứ tôi xem con bé như cháu gái ruột của mình, chuyện - Loạn - Luân kiểu đó, bố đây không thêm làm!"

Loạn... Luân?!

Hai chữ này lập tức đâm đau thần kinh Đường Mặc Trầm, trong lòng anh càng trở nên nặng nề, đau đầu cũng tựa hồ nặng vài phần.

Chu bá đi tới, cung kính mở miệng, "Thiếu gia, Trình thiếu gia, bữa sáng đã dọn xong."

Trình Thiên Hữu miễn cưỡng đứng dậy, đúng lúc Bùi Văn Khinh cũng từ trên lầu đi xuống, y lập tức cười tiếp đón.

"Bùi nha đầu, ăn sáng thôi."

"Đến ngay!"

Bùi Văn Khinh bước nhẹ nhàng xuống thang lầu, ba người lần lượt đi vào nhà ăn, ngồi vào bàn bên cạnh.

Vừa tán gẫu vừa húp cháo, Trình Thiên Hữu thuận miệng hỏi bài vở và bài tập của Bùi Văn Khinh, "Nghe nói cháu trường kỳ đăng kí thi lại là bảy môn, học kỳ này cháu chuẩn bị thi lại mấy môn đây?"

Bùi Văn Khinh ngẩng mặt lên, mặt như bé ngoan hiếu học: "Lục thúc, cháu đã cải tà quy chính, mấy ngày nay đều chăm chỉ học bài."

"A, mặt trời hôm nay đúng là mọc từ đằng tây thật rồi!" Trình Thiên Hữu cười khê, "Thấy cháu ngoan như thế, hay thế này đi, cháu chăm chỉ học bài, chỉ cần cháu thi đậu một môn thôi, Lục thúc sẽ mang cháu đến trung tâm thời trang lớn nhất nước, quần áo, túi xách, giày, tùy cháu chọn!"

không đợi Bùi Văn Khinh lên tiếng, Đường Mặc Trầm đã tiếp lời ngay.

"Con bé bạn đến trường không có thời gian!"

"Vậy thì chờ nghỉ hè."

"Nghỉ hè thì phải học bổ túc!"

"Cũng không thể mỗi ngày học bổ túc chứ?"

Đường Mặc Trầm dẫn chiếc đĩa xuống bàn: "Nếu con bé thiếu quần áo, tất nhiên đã có tôi mua, không cần cậu phải quan tâm!"

Hôm nay vị này ăn thuốc nổ à?!

Bùi Vân Khanh mới húp xong một ngụm cháo thiếu chút nữa bị nghẹn sặc.

Đôi mắt cơ trí của Trình Thiên Hữu đảo qua gương mặt xanh mét của Đường Mặc Trầm, đáy mắt hiện lên một chút ý cười dị thường.

"Được, được, được, cậu mua, cậu mua! Tôi ăn no rồi, đi trước đây."

Bùi Vân Khanh lễ phép đứng lên chào tạm biệt y, người vừa rời khỏi ghế lập tức đã cảm nhận được một ánh mắt lạnh như băng.

Xoay mặt nhìn về phía Đường Mặc Trầm, quả nhiên nhìn thấy gương mặt anh đang sa sầm nhìn cô, sắc mặt giống như bầu trời đầy mây đen trước cơn bão lớn.

cô giật thót tim, hoàn toàn không hiểu gì hết.

Muốn mua quần áo cho cô là Trình Thiên Hữu, cô một chữ cũng chưa nói, sao lại đắc tội anh rồi?

"Thiếu gia!" May mắn, thư ký Ôn đi tới đúng lúc, "Phụ Tổng thống vừa điện thoại qua, tổng thống muốn gặp ngài."

Đường Mặc Trầm lập tức đứng dậy lên lầu, lát sau đã ăn mặc chỉnh tề bước xuống.

Bùi Vân Khanh đã chân chó chạy tới, lấy áo khoác quần trang xuống giúp anh.

"Tiểu thúc, buổi tối gặp!"

Đón nhận áo khoác, tầm mắt của Đường Mặc Trầm xẹt qua áo T-shirt cùng quần jean trên người cô - - trước kia, ăn, mặc ở, đi lại của cô đều là anh phụ trách, từ khi đem cô đuổi ra khỏi Đường cung về La gia, anh cũng bảo thư ký Ôn mang quần áo mới đến cho cô, kết quả đều bị cô ném sạch, sau đó không còn mang đến nữa.

Bây giờ ngẫm lại, đúng là đã lâu không có mua quần áo cho cô. ghé dựa,

Bước ra cửa, lên xe ngồi vào ghế sau, anh còn chưa kịp dựa lưng vào đã trầm giọng hạ lệnh.

"Mua ít quần áo mang về cho tiểu thư."

"Là y phục xã giao hay là y phục hàng ngày." thư ký Ôn vội hỏi.

Vị này luôn luôn không dễ phục vụ, hẳn không hỏi rõ, đến lúc đó lỡ mua sai thì phiền toái.

Dong dài!

Đường Mặc Trầm lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Mua tất cả!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Làm cho cô tìm lòng không đặt nghĩ đến một từ - - Khí phách!

Edit: Anita Tiền mà anh đầu tư ở chỗ Trình Thiên Hữu, cũng đủ mua xuống vài trung tâm thời trang để cô chơi đùa, chẳng lẽ còn không đủ tiền mua quần áo cho cô?!

Mua tất cả? thư ký Ôn sầm mi khó kiềm ngời vào tay lái phụ, chẳng lẽ muốn anh mang luôn trung tâm thương mại về nhà.

Đường Mặc Trầm rời khỏi Đường cung, Bùi Vân Khanh cũng nhanh chóng ăn xong bữa sáng.

Nếu phỏng đoán của cô không sai, cú điện thoại này của phụ Tổng thống có liên quan đến tranh cử sáu tháng cuối năm.

Mùa xuân sang năm, Đường Mặc Trầm thành công hoàn thành tranh cử, bắt đầu kiếp sống vương giả chân chính của anh.

Người đàn ông này sẽ bước lên đỉnh quyền lực cao nhất của anh, cô đương nhiên cũng không thể nhàn hạ, bằng không, thì làm sao có tư cách đứng ở bên cạnh anh?

Ngồi trên xe chạy về hướng trường học, cô liền âm thầm bắt đầu quy hoạch nhân sinh kế tiếp.

Làm một tổng thống phu nhân xứng chức, phải có khí chất cùng cách ăn nói, còn phải có đầy đủ bối cảnh, trạng thái hiện tại bây giờ của cô chắc chắn không được.

một khi Đường Mặc Trầm bắt đầu tranh cử, chẳng khác nào đứng ở trên đầu sóng ngọn gió, cô phải đủ cường đại mới có thể không làm gánh nặng của anh, giúp anhbãi bình đối thủ.

cô am hiểu nhất là y thuật, nhưng mà trước mắt muốn lấy được bằng bcs sĩ cũng không dễ dàng, dù sao cô vẫn chưa tốt nghiệp.

Bất quá...

Bùi Vân Khanh nhẹ cong khóe môi, cô có lợi thế là sống lâu hơn tất cả mọi người đến mười năm.

Dựa vào năng lực tiên tri trước mười năm này, cô cũng có thể mở cho mình một thế giới riêng!

...

...

Ngày hôm qua là một ngày chấn động đáng nhớ của khoa y toàn bộ học kỳ này, đầu tiên là hoa khôi hệ lâm sàng của ngành là Thu Thư Dao "Bị bắt ăn gà", sau đó là La Gia Tuệ, chủ tịch của hội học sinh, xấu mặt trước đoàn khảo sát đến từ nước ngoài

Hai vị mỹ nữ học bá lần lượt ngã xuống, nhưng phận 'bùn lầy' như Bùi Vân Khanh lại nhất chiến thành danh, trở thành nhân vật quan trọng của trường học, thay thế Thu Thư Dao cùng La Gia Tuệ, trở thành người được đề cử cho vị trí tân hoa khôi của trường, bức ảnh sớm đã được treo trên diễn đàn trường học để mọi người bình chọn.

"Vân Khanh!" Bùi Vân Khanh vừa mới đi đến gần lớp học, cô bạn cùng phòng là Đinh Linh chạy đến bên cạnh cô, "Hôm nay cậu thi môn tiếng anh đúng không?"

"Ừ!" Bùi Vân Khanh đáp nhẹ.

"Cậu còn chưa biết sao, cậu đã trúng tuyển vào vị trí bình chọn hoa hậu giảng đường, tớ bình chọn cậu 1 phiếu, cậu cũng lên đó bình chọn cho cậu luôn đi, nhất định có thể đem Thu Thư Dao hạ knock out."

"không cần đâu." Bùi Vân Khanh bình thản. Hèn chi khi cô vừa bước vào trường học, liền có không ít người nhìn cô chằm chằm, còn chỉ trỏ, thì ra là thế.

Trải qua quá trình thăng trầm của kiếp trước và kiếp này, thì chút nhấp nhô đó của cuộc đời, cô đã nhìn một cách rất nhạt, chỉ là danh hiệu hoa hậu giảng đường mà thôi, hoàn toàn không phải là vấn đề đáng để cô quan tâm.

Đinh Linh nghiêng mặt, nhìn cô bạn cùng phòng quen thuộc của mình, cảm thấy đối phương giống như có chút... không giống với trước kia.

Bùi Vân Khanh trước kia, đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng không khác gì những cô gái bình thường khác, chỉ là lớn gan, phản nghịch hơn một tý.

Nhưng mà cô bé trước mắt này, trong ánh mắt hiện tại lại mang theo một khí chất, lại làm cho cô kim lòng không đành nghĩ đến một từ - - khí phách!

Đinh Linh còn ở nguyên chỗ xuất thần, Bùi Vân Khanh đã đi lên bậc thang, cô ngược nhìn bóng dáng của đối phương, không tiếp tục đuổi theo.

Bùi Vân Khanh đi vào phòng học, Thu Thư Dao nhìn thấy cô đến, quảng cho cô một cái liếc mắt lạnh lùng liền vùi đầu vào sách vở ôn tập, chuẩn bị dùng thành tích tốt nhất để rửa nhục trước đây. Bùi Vân Khanh cũng không thèm nhìn cô ta, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống.

Thi xong tiếng anh, lại thi đến môn truyền nhiễm của khoa y, cô viết đáp án vô cùng thuần thực, Thu Thư Dao còn đang cầm bút viết, cô đã lên nộp bài thi, dưới ánh mắt hoặc cực kỳ hâm mộ hoặc ghen tỵ của đám bạn học, cô bước ra khỏi phòng thi.

Di động vừa khởi động máy liền nhận được tin nhắn của mợ hai gọi tới, nói là ông ngoại bảo cô mau chóng về nhà một chuyến.

Ông ngoại còn đang giận mình, làm sao có thể chủ động kêu mình về nhà?

không cần nghĩ cũng biết, đây lại là chiêu trò gì của mợ hai.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tại sao nói mẹ lớn là heo?

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Miêu

Nếu Bùi Văn Khanh trở về chắc chắn bị chửi mắng một trận.

Còn nếu không quay về khẳng định đám người kia ở trước mặt ông ngoại nói xấu cô. Đến lúc đó ngay cả bản thân cô giải thích, ông cũng sẽ không nghe.

Cân nhắc trái phải một phen, Bùi Văn Khanh quyết định quay về nhà một lần.

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Cho dù bị mắng thì đã làm sao, cũng không mất miếng thịt nào! Đẳng nào cô cũng lo cho ông ngoại, bị mình không biết tốt xấu gây họa như thế, bây giờ sống có ổn không?

Từ trên xuống dưới La gia, có ai đối xử tốt với bản thân hơn ông sao?! Lúc còn trẻ không hiểu chuyện, chỉ biết đối nghịch cùng trường bối, lần này Bùi Văn Khanh sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó nữa.

Trong ví không còn bao nhiêu tiền nữa.

Lấy thẻ ngân hàng ra để rút tiền nhưng không được, cô đã thử rút ở hai cây ATM khác nhau, tuy nhiên kết quả vẫn như cũ.

La gia không cho con cháu ra ở riêng. Hai đứa con trai và mấy đứa cháu đều phải ở cùng ông cụ La. Con dâu thứ hai mở công ty được phẩm. Vì thế, mọi việc trong nhà đều do con dâu cả quán xuyến.

Tiền tiêu vặt của mấy đứa cháu đều do con dâu lớn phụ trách, ai cũng có một thẻ tín dụng riêng, tiền sẽ được chuyển vào mỗi tháng.

Nếu không rút được tiền thì chỉ có một nguyên nhân – cô lớn đã đóng băng thẻ ngân hàng của mình.

Trong ví chỉ còn không quá 200 đồng, mua một giỏ trái cây cho ông ngoại, số tiền sót lại bắt taxi cũng không đủ. Bất đắc dĩ, Bùi Văn Khanh đành phải mang theo giỏ trái cây đi xe buýt, đổi hai lần xe. Cuối cùng, cô cũng đến được biệt thự của La gia thì đã qua 12 giờ trưa.

Chị Tổng – người giúp việc giúp cô mở cửa rồi vội vàng nhận giỏ trái cây:

“Tam tiểu thư đã về rồi.”

“Ông ngoại như thế nào?” Bùi Văn Khanh lo lắng hỏi.

“Bác sĩ nói không có gì đáng ngại. Ông còn đang ở trên lầu nghỉ ngơi.”

Bùi Văn Khanh gật đầu, đi vào phòng khách vừa vặn gặp cô lớn – Bạch Phụng Đan từ trên lầu đi xuống vừa nhìn thấy cô lập tức liền mắng:

“Bùi Văn Khanh còn mặt mũi trở về sao? Toàn bộ thẻ diện La gia mất hết vì cô rồi!”

Ngồi trên ghế sa lon, cô hai Hồ Lập Bình ra vẻ giả nhân giả nghĩa “Chị dâu, chị cũng bớt giận, Văn Khanh không phải còn nhỏ sao...”

“Còn nhỏ? 20 tuổi mà còn nhỏ sao? Người ta vẫn nói rồng sinh rồng, phượng sinh phượng. Ngay từ đầu tôi đã nói không thể gả cho mấy người ở miền nam rồi! Giờ đẻ ra một tai họa thế này, không biết lúc trước La Yên nghĩ gì mà bao nhiêu thanh niên trăm anh thế phiệt trẻ tuổi theo đuổi như vậy, cố tình lại đi lấy một tên lính!”

Bùi Văn Khanh nhảy dựng lên.

Người cùng đã đời rồi, ai cho phép bà ta nói ra nói vào?

đã mắng mình thì thôi đi, lại còn xúc phạm ba mẹ cô, vẫn nghĩ đứa cháu này là quả hồng mềm mặc người bóp lúc trước sao?

“Ít nhất mẹ con không phải là một con heo.”

Ở trước mặt Đường Mặc Trầm, cô là tiểu bạch thỏ.

Nhưng trước người La gia, sao mình phải ngây trang chứ?

Hồ Lập Bình lập tức ở bên cạnh quạt gió thổi lửa: “Vân Khanh, nói cái gì đấy? cô lớn chứ con cũng vì muốn tốt cho con, tại sao con có thể nói cô lớn là heo? Còn không nhanh đến xin lỗi?”

Bùi Vân Khanh cười lạnh “Là cô nhỏ nói cô lớn là heo.”

Con nhỏ kia khi nào thông minh như thế?

Về mặt Hồ Lập Bình cứng đờ lại, sợ đem lửa giận của Bạch Phượng Đan đến mình, biểu tình lúc này cũng thay đổi:

“Hỗn lảo, sao cháu lại có thể như vậy? cô có lòng tốt muốn khuyên nhủ mà cháu lại có thể nói cô thành kẻ có lòng dạ độc ác thế sao? ”

Ngày thường, Bạch Phượng Đan nhìn thì hiền hậu thật nhưng kiêng kỵ nhất là người khác nói mình béo.

Giờ nghe hai người họ cứ một tiếng heo, hai tiếng heo... tức giận đến mức mặt to đầy thịt đều run rẩy.

không muốn phát hỏa với Hồ Lập Bình, Bạch Phượng Đan nhanh chóng trút giận về phía Bùi Vân Khanh.

“Đưa cháu hư hỏng này, hôm nay tao sẽ xé nát miệng mày!”

Bà ta đi đến trước mặt Bùi Vân Khanh, hung hăng muốn cho cô một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Dạy dỗ Bùi Vân Khanh

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Miêu

Bàn tay mập mạp của Bạch Phượng Đan xẹt qua trong không trung, xé gió lao đến, muốn in dấu lên mặt đứa "cháu gái yêu quý".

Đột nhiên Bạch Phượng Đan nảy sinh ác độc xông đến nhưng Bùi Vân Khanh đoán được từ trước.

Vì muốn cô gái nhỏ có thể tự bảo vệ bản thân, Đường Mặc Trầm đã sớm dạy võ Judo cho cô. Hơn nữa ở trong quân đội bốn năm, ngoài học tập ra còn phải đi huấn luyện quân sự. Đánh nhau, súng ống, Bùi Vân Khanh đều đã được học cả.

Mặc dù bây giờ cho dù thân thể và khả năng so với trước kia đều kém hơn nhưng kỹ xảo vẫn có.

Ở trước mặt Đường Mặc Trầm, mình chỉ được coi là trẻ nhỏ đánh loạn nhưng ở trước mặt Bạch Phượng Đan, cô cô vẫn có thể thành thạo phản công.

Chân phải vừa nhẹ nhàng lui về phía sau một bước, vừa vặn né được bàn tay Bạch Phượng Đan. Trong chớp mắt, thiếu nữ dùng chân móc lấy cổ chân của đối phương. Ngay lập tức, thân thể nặng nề của Bạch Phượng Đan té xuống sàn nhà.

Bùi Vân Khanh nhìn xuống dưới, bị ai thay sàn nhà hai giây rồi bước qua bàn chân mập mạp của đồng nghiệp đang nằm trên đất, đi lên cầu thang.

Ở bên cạnh xem trò vui cô hai Hồ Lập Bình âm thầm cười một tiếng, vội vã chạy đến đỡ lấy cánh tay Bạch Phượng Đan.

“Ôi, chị dâu mau đứng lên.”

Lúc này, anh họ Bùi Vân Khanh – La Gia Lập vừa thay quần áo xong xuống lầu.

“Mẹ, làm sao vậy?”

“Con nhai đó dám lấy chân đẩy mẹ.” Bạch Phượng Đan đứng dậy, thở hồng hộc nhìn con trai, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng “Bắt lấy đứa súc xược này cho mẹ.”

La Gia Lập là một tên háo sắc, sớm đã thêm muốn nhan sắc xinh đẹp của em họ xinh đẹp này.

Có một lần ăn, hẳn ta ăn đậu hủ Bùi Vân Khanh bị cô ghé ở lỗ tai còn đến trước mặt ông ngoại tố cáo. Lúc ấy, La Gia Lập chỉ lấy lý do là nói giỡn hoặc mượn cớ cho qua chuyện nhưng vẫn bị ông cụ La khiển trách một trận, từ đó Bùi Vân Khanh vẫn ghi hận trong lòng tên sắc lang này.

Hiển nhiên lần này nắm lấy cơ hội, sao bỏ qua cho La Gia Lập.

Đáng người La Gia Lập cao to, Bùi Văn Khanh sợ mình bị thiệt nên không dám cùng La Gia Lập đối đầu với nhau.

Xoay mặt muốn chạy lên cầu thang nhưng không kịp, có người chặn lối đó.

Bùi Văn Khanh không sợ hãi, vội vàng hét lên.

“Ông ngoại... Ông ngoại... Cứu mạng a ông ngoại...”

“Ông ngoại vừa ăn rồi uống thuốc nên ngủ rồi. Bây giờ, dù sét đánh cũng không tỉnh đâu!”

La Gia Lập cời áo khoác của âu phục, cười thâm hiểm bước xuống bậc thang: “Ngay cả mẹ anh cũng dám đánh sao? Lần này anh họ nhất định dạy dỗ thật tốt em”

Hóa ra là đám người này dám chắc ông ngoại sẽ không dậy nên mới huyênh hoang thế này sao!

Mất thấy La Gia Lập đi nhanh xuống bậc thang, Bùi Văn Khanh xoay người nhìn ở dưới lầu, Bạch Phụng Đan xắn tay áo, làm tư thế muốn bắt gà con.

Bùi Văn Khanh câu môi, hai tay nắm lấy lan can, hai chân nhẹ nhàng dứt khoát theo lan can nhảy xuống sàn nhà.

không ngờ Hồ Lập Bình đứng lên, bắt lấy tay cô “Đừng sợ cô hai sẽ giải thích mọi chuyện với mọi người cho con...”

Giải thích gì cô?

Hồ Lập Bình hận không thể đưa chính cô vào miệng cạp!

Bùi Văn Khanh gạt tay ‘cô hai thánh thiện’ ra, vòng qua xô pha theo bàn trà chạy đến cửa.

Bởi vì bị Hồ Lập Bình lãng phí thời gian nên La Gia Lập đuổi kịp từ cầu thang chạy xuống, đuổi theo.

Đẩy cửa ra, Bùi Văn Khanh bước nhanh chạy xuống cầu thang.

“Con bé chết tiệt, xem mày chạy được ở đâu!”

La Gia Lập miệng nằng chửi, tay bắt được cánh tay của em họ.

Ngay lập tức, cô xoay người đá về phía chỗ yếu của hắn.

Mũi chân vừa nâng lên, lưng căng thẳng, thân thể bay lên trời.

một giây kế tiếp, dùng trên cánh tay một người.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Con cừu nhỏ tội nghiệp

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Meow

“Sao lại thế này?”

trên đỉnh đầu có một giọng nam quen thuộc giống như miền Bắc, không giận mà uy.

không ngẩng đầu nhưng Bùi Văn Khanh cũng biết là ai. Lúc này, cô duỗi tay ra, ôm lấy thắt lưng Đường Mặc Trầm, nâng cánh tay chỉ vào đám người kia liền cáo trạng.

“Chú nhỏ, bọn họ đánh em!”

Vừa mới giả trụ ăn cạp đem người La gia xoay người như con cún nhỏ, thế mà trong nháy mắt biến thành cừu nhỏ tội nghiệp.

Ánh mắt Đường Mặc Trầm liền nhìn theo cánh tay trắng nõn như ngó sen của cô bé, lập tức nhìn thấy ba dấu tay màu đỏ chiều dài chừng một cái tát

còn rách da vừa nẩy, trên da non mềm mại liền phá lệ chói mắt.

Bùi Văn Khanh không nghe lời lại hay gây chuyện. Thậm chí vết thương trên cánh tay của mình cũng do em ấy dùng súng bắn...

anh cũng không nhúc nhích, nhìn theo hướng cô chỉ thế nhưng đám người ấy lại dám đánh cô?

Người đàn ông này nổi giận!

Đôi mắt đen như mực co lên, trong mắt Đường Mặc Trầm che giấu hàn ý.

“Con còn dám đứng trước ngài ấy tố cáo xằng bậy...”

Bạch Phượng Đan vốn dĩ muốn giải thích nhưng chạm ánh mắt của Đường Mặc Trầm, sợ đến mực co rúm người, đứng đờ ra tại chỗ, há hốc mồm như một kẻ thiếu năng.

“Đường ... Đường bộ trưởng...” La Gia Lập lúc này mới phản ứng kịp mới trưng ra khuôn mặt tươi cười bước xuống cầu thang “Ngài đừng nghe nhóc con này...”

Nhóc con?

Ba chữ kia chỉ có mình anh có thể gọi thôi!

Đường Mặc Trầm đưa tay trái ra.

Chỉ trong chớp mắt, La Gia Lập giống như bao tải bị nện ngã xuống nền đá cẩm thạch, ngay dưới chân Bạch Phượng Đan.

hắn ta theo bản năng chống tay muốn đứng dậy nhưng chỉ nghe thấy một tiếng “Răng rắc” vang dội, cánh tay đã cong thành một hình thù quái dị.

La Gia Lập hoảng sợ, lập tức lại nằm xuống, ôm lấy thứ cong queo kia kêu lên một tiếng như heo bị giết:

“Cánh tay của tôi... Cánh tay của tôi... Đau chết mất...”

Đường Mặc Trầm buông lỏng mi dài xuống, đáy mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Chỉ là một cánh tay bị bẻ gãy mà đã kêu như vậy, đúng là phế vật!

Đáng đời!

Trong đáy mắt Bùi Văn Khanh hiện lên ý cười.

cô là bác sĩ, chỉ nhìn cánh tay cong vẹo thế kia không thể nào nhẹ hơn gãy xương được.

Gân cốt thương tổn cần tĩnh dưỡng ít nhất 100 ngày.

anh họ không phải rất thích làm chuyện xấu với con gái sao? Đến lúc này đó cho dù nữ có lượn lờ trước mặt, hắn ta có thể làm gì được sao?

“Gia Lập... con trai...” Bạch Phượng Đan ngồi xổm đỡ lấy con trai, gương mặt mập mạp đã tái nhợt không còn huyết sắc “Mau...Mau gọi xe cứu thương!”

Chị Tổng phục hồi tinh thần lại, xoay người vọt vào phòng khách.

Bên cạnh, Hồ Lập Bình đã sợ đến mức mặt chuyển thành tái xanh, bàn tay vừa giữ Bùi Văn Khanh lại run rẩy, miệng mồm lạnh lợi ngày thường im bật, không dám thở mạnh.

Nhìn tình trạng của con trai, Bạch Phượng Đan ngẩng mặt nhìn Đường Mặc Trầm. Vốn chỉ muốn trách anh hai câu nhưng nhìn ánh mắt người đàn ông đó, lời đến khóe miệng nuốt trở về.

Vị này là ai chứ?

một bộ trưởng của đất nước với quyền cao chức trọng, có quan hệ gần với tổng thống.

Nhân vật như vậy, muốn giết người cũng chỉ nhẹ nhàng như nghiền chết một con kiến. Càng không nói đến con trai bà ta chỉ bị gãy một cánh tay.

Sợ sếp của mình dưới con nóng giận sẽ đại khai sát giới, thư kí Ôn vội vàng chạy đến nhỏ giọng mở miệng:

“Bộ trưởng, trên người tiểu thư bị thương nên trước hết xử lý một chút đã.”

Vị đại gia này cho dù có đang bức bối đến thế nào đi chăng nữa, chuyện của Bùi Văn Khanh là lớn nhất.

Quả nhiên.

Đường Mặc Trầm thu hồi ánh mắt, dừng ở trên cánh tay Bùi Văn Khinh.

“Thông báo cho ông cụ La một tiếng, nói Đường Mặc Trầm mang người đi!”

Bàn tay dừng ở trên lưng Bùi Văn Khinh như an ủi, bàn tay to cẩn thận nâng cánh tay của cô rồi Đường Mặc Trầm mở miệng là ngữ khí ôn hòa “cô bé, lên xe!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Hưởng thụ sung ái của anh

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Meow

Thư ký Ôn âm thầm thở phào một hơi, đi qua mở cửa xe, đỡ lấy cánh tay bị thương của tiểu thư. Vì thế, cô thuận lợi ngồi vào ghế sau xe, Đường Mặc Trầm nghiêng người ngồi bên cạnh, đôi mắt như máy quét rà soát từ đầu đến chân thiếu nữ bên cạnh.

“Còn chỗ nào bị thương nữa không?”

Bùi Văn Khinh khẽ gật đầu một cái.

Đường Mặc Trầm không yên tâm nhìn cô lại nhìn từ đầu đến chân một lần nữa, xác định không có vết thương khác ánh mắt mới quay về cánh tay của cô.

Nhìn vết cào rõ ràng trên làn da mềm mại, trắng nõn, Bùi Mặc Trầm cau mày:

“Đau?”

thật ra cũng chỉ hơi nóng và đau một chút, vài vết thương nhỏ này mình không thèm để vào mắt nhưng lúc này, không tỏ ra yếu ớt thì còn đợi lúc nào nữa?!

“Đau.”

Thư ký Ôn cũng không thấy rõ vết thương của cô như thế nào, nhưng nghe cô nói đau cũng lo lắng quay sang, muốn nhìn thương thế của cô như thế nào.

Liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy Bộ trưởng nhà mình đang cầm cánh tay của Bùi Văn Khinh, biểu tình trên mặt nghiêm túc như đang cầm ‘quốc bảo quốc gia’, đang cố gắng thổi nhẹ nhàng vào vết thương của cô.

Mà cái gọi là vết thương chỉ là không đến một cm.

Vốn đang định gọi điện thoại nhưng thấy vậy, Ôn thư kí lập tức kết thúc cuộc gọi.

Nếu vì chút vết thương nhỏ này mà tìm bác sĩ đến đây coi chừng bị đối phương cười đến rụng răng.

Hơi thở của Đường Mặc Trầm xẹt qua vết thương lành lạnh mà thoải mái lưng tựa vào ghế ngồi, Bùi Văn Khinh mắt mở to giống như chú mèo đang hưởng thụ sự sung ái của anh vậy.

“Chú nhỏ ơi, anh như thế nào đến La gia?”

“anh đến gặp ông cụ La vì ngày hôm qua không có thời gian.”

cô là người La gia, ban đầu anh muốn đưa cô trở lại nhưng hiện tại anh muốn rước cô về thì cũng phải nói với ông cụ một tiếng, người La gia anh không để tâm nhưng bất kể nói như thế nào cũng là người nhà cô.

Lúc trước anh đem cô giao cho ông cụ La giúp đỡ anh chiều cô Bùi Văn Khinh một năm thì chút mặt mũi này vẫn cho.

Chỉ là ngày hôm qua công việc anh bận quá, hôm nay tranh thủ một chút thời gian để đến nói chuyện thì gặp phải chuyện cô “Bị đánh”.

Nhớ đến lúc cô bị đuổi đến bộ dáng “Thương xác chạy trốn”, tim hẳn lại tức giận như vậy, nếu không sợ cô bị thương nghiêm trọng anh sẽ không bỏ qua như vậy.

“Bộ trưởng chúng ta về nhà hay trở lại văn phòng?”

Đường Mặc Trầm không ngẩng đầu.

“Băng keo cá nhân.”

Thư ký Ôn giật mình nhanh chóng phản ứng “Tôi nhớ phía trước có nhà thuốc.”

Xe dừng trên đường thư ký Ôn xuống xe mua băng keo cá nhân về, lấy một cái đưa cho Đường Mặc Trầm.

Làn da người đàn ông thô ráp, động tác cũng không dịu dàng nhưng cẩn thận giúp cô băng vết thương giùm cô rồi mới buông cánh tay của cô ra.

Lần này lấy nhỏ làm lớn người La gia dám đánh cô, một năm này chỉ sợ cô ấy chịu không ít khi dễ.

Nếu anh lao thẳng đến giữ cô bên người thì cô làm sao chịu ủy khuất đó chứ!

Đường Mặc Trầm nâng tay sờ vào đầu tóc xù của Bùi Văn Khanh, âm thanh không cao nhưng từng chữ giống như lời thề.

“Về sau anh sẽ không đuổi em đi nữa.”

Bùi Văn Khanh thuận thế nghiêng người sang tựa vào lồng ngực của anh liền đưa tay nắm lấy hông anh.

“Em muốn chú nhỏ luôn ở bên cạnh vĩnh viễn với nhau.”

Vĩnh viễn?

Ánh mắt người đàn ông chuyển thành ôn nhu, trượt bàn tay đang xoa đầu cô thành vỗ nhẹ vai một cái.

“Được.”

Khỏe môi Bùi Văn Khanh gọi lên, thân thể càng thả lỏng, mặt áp vào lồng ngực của anh cách áo sơ mi có thể cảm nhận được độ ấm và sự kiên cố của cơ bắp còn có nhịp tim đập...

không đúng!

Tim của anh sao lại nhanh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bên trong xe băng hỏa lưỡng trọng thiên

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Meow

Nghe tiếng lòng của người nam nhân bên cạnh, Bùi Văn Khanh không khỏi trầm nghĩ: "Mỗi lần gần gũi cùng Đường Mặc Trầm, tim của hai người tăng lên chẳng lẽ anh cũng có cảm giác giống mình sao?"

Nâng tay xoa bóp huyệt thái dương, Đường Mặc Trầm ngược mắt nhìn thư ký Ôn: “Từ Khiêm, thuốc giảm đau!”

Nghe vậy, Ôn Từ Khiêm vội vàng từ trong hộp lấy thuốc giảm đau, mở nắp bình nước, đưa thuốc và nước qua.

Bùi Văn Khanh nhận đến tay, tự mình đem viên thuốc đến miệng anh.

Cho dù từ nhỏ được chăm sóc đi chăng nữa nhưng đây là lần đầu tiên đưa thuốc đến miệng sau khi trưởng thành.

Đường Mặc Trầm hơi giật mình.

“Há miệng!”

Bùi Văn Khanh nhẹ giọng, thúc giục anh mở miệng.

Xe vừa vặn giảm tốc độ, thiếu nữ hơi giật mình, viên thuốc với ngón tay cùng nhau đưa vào miệng anh.

Theo bản năng anh ngậm môi lại nên ngậm luôn ngón tay của cô.

Đầu ngón tay sạch sẽ nhưng lời lẽ anh nóng bỏng.

Hai cảm giác bất đồng chênh lệch, lập tức có một dòng điện chạy ngang trong ngực cô.

Nháy mắt hình như ngón tay của Bùi Văn Khanh tựa hồ mẫn cảm. Cảm giác lưỡi của anh lơ đãng bao bọc lấy ngón tay của mình, cánh tay trong nháy mắt mềm yếu một ít.

Hốt hoảng đưa ngón tay ra khỏi miệng anh, Bùi Văn Khanh vội vàng ngồi thẳng lưng nhưng trong lòng như có hai con nai chạy loạn, nước trong tay cũng quên đưa anh.

Viên thuốc trong miệng Đường Mặc Trầm đã muốn tan ra, trong miệng đều là chua sót, thấy cô đang cầm chai nước, nhẹ nhàng mở miệng.

“Nước!”

“A... Vâng!”

Bùi Văn Khanh vội vàng đưa bình nước sang, nhìn anh đem viên thuốc nuốt vào liền mở miệng hỏi:

“anh nhưc đâu?”

“Chỉ là tối qua ngủ không ngon.”

Đường Mặc Trầm trả lời hơi hợt.

Sao Bùi Văn Khanh làm sao yên tâm, nâng tay để lên trán anh cảm giác lòng bàn tay da thịt nóng hổi, lông mày nhảy, sợ hãi.

“Mau đi bệnh viện!”

Trách không được tại sao lúc này nhịp tim của anh quá nhanh, nóng như vậy nhất định là đang sốt rồi.

trên người anh đã có thương tích mà hiện tại sốt nữa là dấu hiệu không tốt.

“không cần đâu.”

“Cái gì không cần hả!”

Biểu tình trên mặt Bùi Văn Khanh trầm xuống, gay gắt nói, giọng cũng cao lên mấy phần:

“anh là bác sĩ hay em là bác sĩ, anh phải chữa bệnh đây là mệnh lệnh.”

Trước khi trọng sinh, cô đã cứu người và phụ trách đội chăm sóc, bệnh nhân tiếp xúc phần lớn là quân nhân, chỉ hận không thể một thêm giường giải phẫu lập tức.

không có chút tài năng làm sao trị được người gian ác này?

Bây giờ nhìn Đường Mặc Trầm phát sốt còn làm việc, tự nhiên tâm hồn cô như bác sĩ nhập, giọng nói kia so với Đường Mặc Trầm rắn dạy cấp dưới không sai biệt lắm.

Đường Mặc Trầm làm cấp trên nhiều năm như vậy, cho dù Ngài tổng thống ở trước mặt anh cũng có sự tôn trọng, nhưng cho đến bây giờ anh chỉ giáo huấn người chưa từng bị ai giáo huấn cả.

Con nhóc kia thần kinh như thế nào bị đứt, dám vào miệng hô nhỏ rằng?

Nghe thấy câu ra lệnh kia, trái tim Ôn Tử Khiêm cùng tài xế đồng thời khản trương, vì Bùi Văn Khanh cầu nguyện.

không khí trong ô tô nháy mắt động lại.

Bùi Văn Khanh cảm giác được không khí không đúng liếc mắt một cái liếc mắt Đường Mặc Trầm liền đóng băng, thế này mới ý thức được chính mình vừa mới cướp lời nói của anh.

“Đây là mệnh lệnh!”

Bốn chữ này nhưng mà anh hay dùng nhất cũng không biết thời điểm cô cũng sử dụng.

Thư ký Ôn nuốt một ngụm nước miếng thờ sâu, lá gan cũng lớn hơn nhẹ nhàng tăng hắng một cái.

“Bộ trưởng, tôi nghĩ... Tiểu thư chỉ có ý tốt, là thân thể của Ngài quan trọng hơn!”

“Đúng vậy!” Bùi Văn Khinh vội vàng xác nhận, nịnh nọt:

“Chú nhỏ, chỉ là người ta cùng chú chỉ đùa một chút thôi mà, ngài là cấp trên, ngài là lớn nhất, em nào dám ra lệnh chứ. anh đại nhân đừng chấp tiểu nhân mà, người đàn ông tốt không cùng đấu với phái nữ, đại trượng phu không gây húng với trẻ con nhà...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Sư tử đang giận dữ cũng không khó dỗ như đại gia này

Edit: Miêu

Beta: Miêu, chị Hằng Lê

Ra lệnh thì sáng khoái lắm, nhưng hậu quả thì có thể bị chú nhỏ - thủ trưởng nhà mình ném vô lò thiêu. Nên lúc này Bùi Văn Khinh đã bất chấp, cái gì gọi là thể diện.

Đường Mặc Trầm vốn dĩ đã tức giận nhưng nghe câu nói cuối cùng đó khoé môi giật giật liền nở thành nụ cười.

anh cười rất nhẹ, nếu không nhìn kĩ gần như nụ cười kia không di chuyển khoé môi, độ cong cũng nhợt nhạt.

Lạ ở chỗ chỉ một thay đổi nhỏ nhỏ thế thôi lại làm cho gương mặt tuấn tú xuất chúng ngày thường cự người ngoài ngàn dặm kia bỗng chốc như sông băng đang tan chảy, vạn dặm chung quanh như có hoa đang nở rộ, mang trên mình vẻ ôn nhu và rục rờ.

Nhìn chăm chú vào giữa trán anh thêm ít rục rờ, chính mình nhìn không khỏi ngây dại.

Băng sơn ngàn năm nay nhiễm xuân sắc, đây chính là phong cảnh trăm năm khó gặp, mình cùng anh ở chung với nhau ba năm, cũng không thấy anh cười mấy lần.

Nụ cười này, cô nhớ nhưng đã mười năm rồi!

“Chú nhỏ ơi!”

“Hử?”

“anh cười lên thật đẹp!”

Lời vừa ra khỏi miệng chỉ hận không thể cắn lưỡi mình.

Quả nhiên, ông bà có thành ngữ nói rất đạo lý, đặc chí có được gì thì hí hửng, thật vất vả vị tổ tông này mới vui vẻ, tại sao chính mình lại đào hố vào.

“Chú nhỏ, em... Em không phải cố ý nói anh đẹp?”

“anh không đẹp sao?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi, anh nhìn xem đặc biệt đẹp trai, chú nhỏ của em là đẹp trai nhất... Nam thần đẹp nhất vũ trụ.”

nói như vậy, ngay cả Trình Thiên Hữu cũng không bằng anh?

Dừng ở trước mắt Bùi Văn Khinh không biết nói bao nhiêu cái chữ “đẹp”, tâm tình Đường Mặc Trầm ngày càng tốt hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy vội vàng cùng rồi ren. trên cửa kính xe, ánh sáng xuyên vào chiếu lên làn da trơn bóng gần như trong suốt của cô nàng, tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng bóp có thể ra nước.

Dáng vẻ đẹp dễ như vậy, chỉ làm thôi thúc ngón tay anh muốn đụng vào.

Đường Mặc Trầm giờ bàn tay lên, ngón tay nhẹ nhàng đụng vào hai má của cô.

Cảm giác ngón tay người đàn ông di động trên má mình, Bùi Văn Khinh kinh ngạc mở cái miệng nhỏ nhắn.

anh... anh néo mặt mình?

Nếu đối phương là Trình Thiên Hữu thì Bùi Văn Khinh không có cảm giác kỳ quái. Trước mắt vị này rõ ràng là anh chú luôn luôn nghiêm khắc nhà mình, động tác nhẹ nhàng như vậy, đây là lần đầu tiên.

So với tướng tượng của anh, làn da còn mềm mại hơn, cảm xúc ấy lại không mất, sựco dãn chỉ làm anh càng thêm luyến tiếc khi dời ngón tay.

Ngón tay ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hai giây, Đường Mặc Trầm chậm rãi thu lại.

“Lần này, anh chú không so đo với em!”

Bùi Văn Khinh âm thầm thở một hơi, cả người liến rầu rĩ, sự tử đang giận dữ cũng không khó đỡ như vị đại gia này!

Ai kêu mình thương anh chứ, lại chọn trúng người đàn ông khó chiều nữa, trời ghẹo cũng phải đi dở dàng lại!

Bất quá...

anh bây giờ còn đang sốt, mình cũng không thể như thế, mà không chăm sóc.

“Vậy, anh có đi bệnh viện nữa hay không?”

“không đi.”

“Chẳng may miệng vết thương nhiễm trùng thì hậu quả sẽ nghiêm trọng, bằng khôngkêu thư ký Ôn gọi bác sĩ đến?”

“không cần.”

anh biết thân thể mình như thế nào, bị thương như thế không cần đi bệnh viện. trênvai anh còn rất nhiều công việc cần xử lý, thời gian đâu nghỉ ngơi?

“Vậy ít nhất cũng về nhà nghỉ ngơi nửa ngày, được chưa?”

“Đừng vậy, bộ trưởng!” Thư ký Ôn mới dám nói tiếp “Mấy phần văn kiện quan trọng đều ở trong máy tính, ngài ở nhà xem cũng được, công việc để mai xử lý cũng khôngmuộn, dù sao... cũng là tấm lòng của tiểu thư.”

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt quả nhiên nhìn bé con bên cạnh đang nắm chặt hai cánh tay của anh, trong mắt đều là nước mắt tràn đầy nước mắt lo lắng cùng thân thiết, kiên trì của anh không khỏi tan rã trong đôi mắt như nước hồ thu kia.

“Được quay về Đường cung!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Không hổ công anh dạy dỗ

Edit: Miêu

Biệt thự La gia ở ngoại ô, cách Đường cung cũng không xa lắm, khoảng mười mấy phút chạy sau, xe Bentley đã lái vào cửa chính của Đường cung.

Đường Mặc Trầm đi vào thư phòng trên lầu, Bùi Văn Khinh mang theo hòm thuốc vào, kéo anh đến sofa ngồi xuống, đưa tay cởi hai nút áo của anh, đem nhiệt kế để vào dưới nách.

Nhanh chóng cởi nút áo, Bùi Văn Khinh mở băng gạc ở bên ngoài để coi vết thương. Quả nhiên, miệng vết thương sưng lên, rõ ràng đang nhiễm trùng.

Bùi Văn Khinh đau lòng, cau mày bước nhanh đến bàn cầm lấy giấy bút trên bàn viết ra một đơn thuốc đưa cho thư ký Ôn.

“Lập tức đi mua, càng nhanh càng tốt!”

“Này...” Ôn Từ Khiêm nhìn đơn thuốc, giọng nói có phần do dự “không cần gọi bác sĩ đến sao?”

Lúc này Bùi Văn Khinh bắt quá chỉ là sinh viên đại học y năm nhất, đối với y thuật của cô cũng không tin tưởng là mấy.

Chuyện liên quan đến cơ thể Đường Mặc Trầm, hẳn cũng không có nửa điểm sơ xuất.

Thậm chí tin đơn thuốc Bùi Văn Khinh đưa?

Bùi Văn Khinh cong mày: “Tôi là bác sĩ.”

Bốn chữ này, âm thanh không cao nhưng lộ ra sự tự tin cùng bá đạo.

Ôn Từ Khiêm ngược mắt, chống lại đôi mắt của Bùi Văn Khinh, nhưng lại bị ánh mắt bén nhọn cô nhìn thẳng như đâm vào trong lòng.

Ánh mắt như vậy, làm cho anh một loại cảm giác hoảng hốt giống như cảm giác đối diện của Đường Mặc Trầm, làm cho anh không dám nhìn gần, sâu trong đáy lòng sinh ra cảm giác tuân theo.

“Được, tôi lập tức đi!”

Đường Mặc Trầm ngồi ở một bên quan sát, đem tất cả thu vào trong mắt, cảm thấy có vài phần kinh ngạc.

Người dưới tay anh đương nhiên sẽ không bình thường.

Thư ký Ôn họ Ôn, khiêm đây là khiêm nhường, trong nhà mấy đời là ngựa chiến, nên tên gọi “Từ Khiêm”. Cũng từng là tiên y nộ mã hết sức thiếu niên lông bông. (Hồi thiếu niên cũng hết sức lông bông và kiêu căng)

Cha Ôn giao hẳn cho Đường Mặc Trầm, làm cho anh ân cần dạy bảo, Ôn Từ Khiêm bị huấn luyện mấy năm bỏ đi tính tình xốc nổi, lúc này có thể nói là văn võ song toàn.

Ở trước mặt người khác chưa bao giờ vì một ánh mắt mà cúi đầu nhưng hiện tại đã làm theo lời Bùi Văn Khinh.

Con bé này không hổ là người do chính tay anh dạy dỗ.

Bùi Văn Khinh xem một lần nữa, định trở về chuẩn bị giúp Đường Mặc Trầm xử lý miệng vết thương, anh thán nhiên mở miệng.

“Tốt lắm!”

Bùi Văn Khinh cả kinh ngược mắt lên chống lại tầm mắt của anh.

cô không nghe lầm chứ, anh đang khen cô?

Vị này luôn luôn tầm mắt tề thiên, cô bên cạnh anh ba năm chẳng qua anh chỉ khen ngợi qua hai người một là Trình Thiên Hữu, hai là Ôn Từ Khiêm.

Năm đó, Bùi Văn Khinh đứng đầu khi thi lên đại học chẳng qua anh chỉ nói một chữ “Tốt”, lần này là “Tốt lắm”?

âm thanh của cô cũng vì vậy mà run run.

“Chú nhỏ, người nói cái gì?”

“Vừa rồi biểu hiện của con tốt lắm.”

Mỗi một chữ của anh truyền đến tai cô.

Lúc này đây, cô xác định mình không có nghe lầm.

Tâm của Bùi Văn Khinh nhảy cuồng lên.

cô nhớ rõ vừa vào Long Thành thì bị người cười nhạo, bị xa lánh. một lần nghĩ muốn buông tay.

anh mang cô đến ngọn núi cao nhất của Long Thành, bàn tay vịn lên vai cô rồi cùng nhau nhìn ánh đèn của thành phố này.

“Mặc kệ người khác nhìn em như thế nào, mặc kệ người khác nói như thế nào đều không quan trọng. Nhớ kỹ, em là con gái của Bùi Phàm cùng La Yên, cha mẹ em đều là người ưu tú và xuất sắc nhất nên em nhất định là nhất định em không phải là bình thường. Chỉ cần em cố gắng, em nhất định có khả năng đứng trên tất cả mọi người làm cho mọi người đều ngược nhìn em. Điểm này, Đường Mặc Trầm, anh tin tưởng không nghi ngờ!”

Vì một câu tin tưởng này của anh mà Bùi Văn Khinh liều mạng học tập, dùng một năm rưỡi đem kiến thức ba năm nắm chắc, rốt cục kết quả đứng đầu khi thi đại học và đỗ vào khoa y của đại học hiện tại.

anh là người cô yêu quý nên cô luôn muốn sự tán thành của anh. Nguyên vọng lớn nhất của cô là trở thành niềm kiêu ngạo của anh.

Bởi vì,

Thế gian này tất cả mọi người khen ngợi không bằng một câu của anh “Tốt lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Giống như bảo bảo cũng không phản kháng

Edit: Miêu

Cung Quảng Hằng

Hít sâu, bình ổn một chút tâm tình kích động một chút, sau khi khen ngợi của Đường Mặc Trầm, Bùi Văn Khinh ngược mắt cười với anh.

“Thế này chỉ là bắt đầu thôi.”

Cả đời này, Bùi Văn Khinh gần như không thỏa mãn với câu “Tốt lắm!”

cô muốn phát huy tất cả tài năng, trí tuệ cùng năng lực để cùng bậc với anh, để có tư cách trở thành người phụ nữ của người đàn ông ấy.

cô nếu cố gắng dùng tất cả phương pháp để lay động tâm anh, làm cho anh yêu cô khăng khăng một lòng, không giữ lại chút nào yêu cô.

Nâng tay đem tóc dài để ra phía sau, Bùi Văn Khinh thuận tay lấy cây bút trên bàn làm việc của anh sau đó đem bút làm trầm để búi tóc lên.

đi vào toilet, cẩn thận vệ sinh tay, cô quay trở lại một lần nữa, mở cái hòm thuốc từ bên trong lấy bông y tế cũng băng gạc.

“hiện tại, em muốn giúp anh làm sạch miệng vết thương sẽ có đau một chút.”

Đường Mặc Trầm biểu tình lạnh nhạt.

Loại cảm giác này hoàn toàn không có nhận thức gì, với anh loại đau này hoàn toàn lơ đi cũng được.

Bùi Văn Khinh thật sự làm sạch vết thương, anh liền nghiêng mặt nhìn cô.

Tóc Bùi Văn Khinh đen nhánh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhỏ lộ hết không bỏ sót, vài sợi tóc không nghe lời tán loạn làm vầng thái dương sáng bóng hia cùng sườn gò má theo động tác của cô hơi hơi đưa lên, làm cho anh nhìn không được dậy lên một cảm giác muốn giúp cô đem mấy sợi tóc vén lên cho gọn.

“Đừng nhúc nhích!”

Cảm giác được cánh tay anh nhẹ nhúc nhích, Bùi Văn Khinh nhẹ giọng nhắc nhở.

Đường Mặc Trầm thu hồi tâm tình, đem tầm mắt dời xuống theo từng ngón tay của cô.

Động tác của Bùi Văn Khinh thành thạo cây kéo, cái nhíp... Giống như là tay cô chỉ và kéo giống như làm một với nhau, mười căn xanh miệt một loại ngón tay (mười cây xanh rì giống như ngón tay) đều xử lý miệng vết thương đâu vào đấy, phương pháp linh hoạt không mất chính xác, giống như nhà diễn tấu dương cầm hay vũ công lộ ra loại cảm giác muốn người ta hưởng thụ cảnh đẹp.

Trước kia không chú ý đến ngón tay của cô thế nhưng cũng đặc ý như vậy.

Từ bắt đầu đến kết thúc, Bùi Văn Khinh không đến mười phút so với bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp còn nhanh hơn.

Đem băng gạc cố định, Bùi Văn Khinh thu thập đồ ở dưới đất chuẩn bị cho vào thùng rác.

“Tốt lắm!”

Chân mày Đường Mặc Trầm hơi cong cảm thấy một chút còn chưa hết ý.

Lúc này, Bùi Văn Khinh đã lấy nhiệt kế dưới nách anh để coi nhiệt độ.

hiện thị trên nhiệt kế “38.9!”, Bùi Văn Khinh nhú cái mũi rồi trừng anh một cái, giọng điệu giận dữ trách “Sốt cao như thế còn nói không có việc gì?”

Đường Mặc Trầm từ trên ghế salon đứng lên, mặc áo với cánh tay bị thương:

“Uống thuốc là tốt rồi.”

“không được!”

Bùi Văn Khinh đưa tay qua cẩn thận giúp anh đem tay áo kéo về bả vai, rất tự nhiên đưa tay nắm lấy nút áo, từng cái từng cái cài vào giúp anh “Thân thể là của bản thân là lớn nhất, ngài trước kia đã dạy em như thế sao? Mài dao thật bén để không mất công đốn củi, nghe em...” Giúp anh cài đến nút cuối cùng, Bùi Văn Khinh còn giúp anh làm gọn phần phía sau, ngược mắt chống lại ánh mắt của anh:

“Ngoan ngoãn nằm trên giường, em giúp anh làm, em cam đoan sáng mai anh sẽ mần máu mần ma tại chỗ, được không?”

anh còn muốn cự tuyệt, Bùi Văn Khinh đã muốn đưa tay giữ chặt ngón tay anh lại.

“đi rồi!”

Lòng bàn tay của người con gái này bao lấy ngón tay anh, mềm mại, lạnh lạnh làm cho người ta không muốn rút ra.

Đường Mặc Trầm không tự chủ được bước theo cô đến phòng ngủ.

“Thư lý Ôn, bên này!”

Nghe được tiếng bước chân ngoài cửa Bùi Văn Khinh mở miệng.

Ôn Tử Khiêm mang theo hai túi thuốc cùng dụng cụ đi vào phòng ngủ chính, chỉ thấy Đường Mặc Trầm nửa nằm trên đầu giường, Bùi Văn Khinh đem khăn lông ướt để lên trán anh, vị kia đang trong diễn tập bị đạn lạc trúng, mảnh đạn nhìn còn ghim vào trong người nhưng vẫn chỉ huy “người sắc” nhưng hiện tại lại giống với bảo bảo không phản kháng thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Thua trong tay con bé này?

Edit: Miêu

Cung Quảng Hằng

Bùi Văn Khinh quả nhiên thần nhân vậy!

Ôn Tử Khiêm trừng mắt và trong lòng âm thầm cảm thán.

“Chuyển giá áo đến mép giường để treo bình dịch.”

Bùi Văn Khinh rất tự nhiên ra lệnh, Ôn Tử Khiêm vội vàng đi tới, anh ta làm y chang vừa đem giá áo đến mép giường xong thì trên giường âm thanh của vị kia vang lên.

“Máy tính!”

“Tôi lập tức lấy giúp ngài!”

Ôn Tử Khiêm vội vàng xuống dưới lầu đem máy tính lên, rồi khởi động máy quay màn hình sang hướng của Đường Mặc Trầm.

Đường Mặc Trầm đang tựa vào gối rồi nghiêng mắt xem và làm việc, Bùi Văn Khinh ngoác ngoác khóe môi, đem bình dịch treo trên giá áo, lấy tay trái của anh đang làm việc châm kim vào để bình dịch chảy vào.

Cẩn thận giúp anh kéo tay áo xuống, cô đem máy tính khép lại.

“hiện tại, anh buồn ngủ!”

Đường Mặc Trầm nhú mày.

“Đừng làm rộn!”

anh làm theo lời nói của cô, thì con nhóc này sẽ được voi làm tiên?

“anh mệt!”

“anh không mệt!”

“Em nói anh mệt!”

Đường Mặc Trầm nhú mảy còn muốn nói gì, nhưng con buồn ngủ ập đến cũng đã tập thượng tâm đầu, anh kim lòng không được ngáp một cái.

“Em đã nói anh mệt mà!” Đem máy tính đưa cho Ôn Tử Khiêm, Bùi Văn Khinh cười lớn rồi lấy gối sau lưng Đường Mặc Trầm để anh nằm xuống rồi đẩy chân “Ngoan, ngủ đi!”

Tiếng nói vừa phát ra, Đường Mặc Trầm đã chậm rãi mất hai mắt lại.

Bên cạnh trông mắt của Ôn Tử Khiêm đã muốn rớt ra ngoài.

Này... Đây quả thực là ma thuật mà!

“Tiểu thư, ngài như thế nào làm như vậy?”

Bùi Văn Khinh đem ống tiêm, hướng Ôn Tử Khiêm giờ lên.

“Thuốc an thần, 8mg!”

cô chỉ biết anh sẽ không ngoan ngoãn nghỉ ngơi nên đã sớm kê thêm tên thuốc này, vừa mới thần không biết quỷ không hay đã tiêm vào cho anh.

“cô...” Ôn Tử Khiêm hít sâu một hơi “cô dám làm chuyện xấu với bộ trưởng, nếu ngài ấy biết...”

Quay mặt chông lại tầm mắt Ôn Tử Khiêm, Bùi Văn Khinh thân nhiên mở miệng “anh ấy sẽ không biết bởi vì sẽ không có ai biết ngoài anh và tôi cả.”

Ôn Tử Khiêm hơi ngạc nhiên “Nhưng mà...”

Đúng là nói dối với Đường Mặc Trầm, sự việc như thế này chưa bao giờ từng làm.

Bùi Văn Khinh câu môi, tinh thần vui vẻ, vẻ mặt và cả người vô hại.

“Nếu như anh dám nói, tôi liền nói với anh ấy là chủ ý của anh, anh nói anh ấy tin tôi hay tin anh đây?”

Chống lại ánh mắt của anh, Ôn Tử Khiêm rõ ràng đây là ánh mắt vô tội nhưng nụ cười lại giả hoạt.

Cho dù tâm trí lúc này của Ôn Tử Khiêm rất mơ hồ, nhưng cũng không phản bác chủ ý này.

Nháy mắt kia làm cho lòng anh ảo não.

anh là đồ đệ mà Đường Mặc Trầm đặc ý nhất, cũng tự nhận cũng tự nhận là cơ trí hơi người thế nhưng thua trong tay con nhóc này.

“Cho nên...” Bùi Văn Khinh cầm lấy khăn trên mặt Đường Mặc Trầm “Chúng ta còn chưa nói đúng sai, đúng không thư lý Ôn?”

Ôn Tử Khiêm khoe môi co giật, chỉ có thể mặc cho thua.

“Dạ, tiểu thư!”

“Đại khái chú nhỏ sẽ ngủ đến rạng sáng hôm sau, tôi sẽ truyền cho anh ấy thêm một lọ gluco, com chiều không ăn sẽ không sao. anh cũng mệt rồi cũng nên đi nghỉ đi mai rồi hân đón anh ấy.”

“Dạ!”

Ôn Tử Khiêm cung kính đáp một tiếng, rồi rời khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng khép cửa lại. Bước đến cầu thang thì dừng lại.

một năm trước, Đường Mặc Trầm điều Ôn Tử Khiêm đến làm thư ký.

Ở trong ấn tượng của Ôn Tử Khiêm, Bùi Văn Khinh bất quá là kiểu người tùy hứng không hiểu chuyện, anh đối xử khách khí với Bùi Văn Khinh chỉ vì Đường Mặc Trầm.

Nhưng cái nháy mắt làm cho anh tự nguyện phục tùng giống như phục tùng Đường Mặc Trầm.

Ôn Tử Khiêm ơi Ôn Tử Khiêm, mình như thế nào đây thần kinh làm sai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Giống như vườn địa đàng, dụ dỗ anh đi thử một lần

Edit: Miêu

Giống như ước chùng của Bùi Văn Khinh, lúc Đường Mặc Trầm tỉnh đã là hai giờ sáng.

Mắt mở to không còn đau đầu, sốt cao đã hạ giống như ăn no rồi ngủ một giấc, cả người đều thoải mái.

Cảm giác được cánh tay có người nắm, anh nghiêng mắt nhìn sang thì bên giường thấy Bùi Văn Khinh.

trên tay truyền dịch đã rút, cô nghiêng người ngủ bên cạnh anh, trên người còn mặc bộ đồ ban ngày, bàn tay nắm lấy tay anh, tay kia dùng khăn lau mồ hôi cho anh.

đã tắt đèn, chỉ còn đèn ngủ nhỏ màu vàng vón ánh đèn màu vàng đã mờ ảo chiếu lên gò má nhu hòa của cô cùng khuôn mặt tinh xảo của cô, cây bút đã tháo ra, sợi tóc tùy ý tán loạn trên giường cùng sườn mặt cô, vón dĩ khuôn mặt đã tinh xảo càng phát ra dịu dàng.

Con nhóc kia thế nhưng đã chăm sóc anh cả đêm.

Đường Mặc Trầm nhú mày, cẩn thận lấy cánh tay ra, muốn ôm cô đem lên giường.

anh vừa mới có động tác thì cánh tay liền ôm chặt hơn, cả người theo cơ thể anh tiếp cận.

Khi đó, con nhóc này cứ thấy ác mộng, ban đêm không dám ngủ vì anh không quen thuộc, thà rằng cả người chui vào góc, ngủ đến hừng sáng cũng không tìm anh giúp đỡ.

Ngẫu nhiên anh phát hiện ra được, mỗi đêm vẫn luôn đến phòng cô ngồi bên giường thời điểm cô thấy ác mộng sẽ đưa tay ra.

Khi đó, cô ôm cánh tay anh mới bình yên ngủ đến sáng.

...

Nhớ lại kỉ niệm trước kia, Đường Mặc Trầm lòng tràn đầy ôn nhu.

nhẹ nhàng kéo chăn, cẩn thận đắp đến người cô, anh gơ bàn tay lên đem tóc rối trên mặt ra sau tai.

Ngón tay lơ đãng chạm được chỗ mềm mại của tai, cảm giác đầu ngón tay là da thịt mềm mại kia. anh kim lòng không được nâng ngón cái, nhẹ nhàng vuốt trên mặt cô, tầm mắt dừng lại môi cô.

Dưới ánh đèn, đôi môi nhỏ nhắn người con gái giống như chón bông lai, dụ dỗ hán thử một lần.

Ngón tay cái giống như ý chí của chính mình lớn hơn, nhẹ nhàng rơi trên môi cô.

Môi cô thật mềm giống như dùng lực một tí sẽ phá, làm cho anh không thờ được, thân thể anh chậm rãi hướng đến gần cô.

‘Đường Mặc Trầm, người đừng quên anh là chủ của cô ấy!’

Sâu trong tâm trí cô âm thanh nhỏ liên bật ra.

Người đàn ông lập tức giống như đá.

một lần nữa giống như đi vào cõi thần tiên, these này mới chú ý anh gần đến mặt cô trong gang tấc.

Đường Mặc Trầm nhanh chóng ngẩng mặt lên, vón dòi mặt đi nhưng môi lại để trần cô.

Môi dưới cảm giác làn da người con gái trơn bóng và mềm mại, Đường Mặc Trầm liền ngẩn ra hai giây.

Đưa tay tắt đèn, một lần nữa anh quay về trên gối, trong đầu liền đưa ra một nghi vấn thật to.

Chú đã hôn trán mình, có thể quá giới hạn sao?

không tính!

Tuyệt đối không tính!

Đêm

Vô cùng im lặng.

Trong phòng, chỉ có âm thanh hô hấp của cô và anh.

Hô hấp của Bùi Văn Khinh rất nhẹ, nhưng cảm giác của anh mãnh mẽ, nên không chỉ nghe hơi thở nhẹ nhàng của cô mà còn hơi thở xẹt qua cánh tay của anh, cách áo somi như cảm giác được độ nóng trên cánh tay và tóc gáy như chạm điện, lập tức thẳng đứng lên.

một mực âm thầm nhíp môi, trên môi vẫn còn cảm nhận được xúc cảm tiếp xúc với môi cô.

Vừa ý thức được mình đang có ý nghĩa không đúng hướng, Đường Mặc Trầm thở dài chậm rãi rút ngón tay cô, mở chăn đang đắp trên người, lập tức bước ra khỏi phòng ngủ chính.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đem cả khu mua sắm chuyển về nhà

Edit: Miêu

Bởi vì ngày hôm qua ngủ quá muộn, nên hôm sau Bùi Văn Khinh rời giường đã hơn chín giờ, mở mắt nhưng không thấy Đường Mặc Trầm, cô thấy cũng không kỳ quái.

Đối với bộ trưởng Đường Mặc Trầm mà nói, cuối tuần cũng không có nghĩa là không có công việc.

Nằm ở trên giường, Bùi Văn Khinh đem mặt áp vào gối đầu của anh rồi nghĩ được được mùi đàn hương quen thuộc rồi mới đứng dậy.

Bước nhanh đi vào phòng tắm, tắm rửa thay quần áo, cô thu thập thuốc cần thiết rồi bước nhanh xuống lầu.

Miệng vết thương của anh bị nhiễm trùng nghiêm trọng, thuốc hạ sốt phải dùng ít nhất một đợt điều trị năm ngày mới được, cô phải giúp anh tiêm thuốc.

“Cẩn thận, động tác nhẹ một chút... Tất cả lễ phục này là hàng hiệu cao cấp, giá tiền là mấy số lặn đấy nếu làm hư, chúng ta không đền nổi đâu!”

Phòng khách rộng rãi nhưng lúc này bị lấp đầy rồi.

Già áo đi động bị lấp đầy bởi những trang phục thời thượng, bên ghế sofa lon chất chồng những hộp giày như núi, trên bàn trà đầy đồ trang điểm và trên sofa đóng túi sách... Nhân viên còn không ngừng đem vào.

Thấy Bùi Văn Khinh xuống lầu, bác Chu vội vàng bước đến.

“Tiểu thư, con xuống thật đúng lúc, mấy thứ này cần con ký nhận.”

Cho con?

Đứng trong phòng khách, vẻ mặt Bùi Văn Khinh dờ khóc dờ cười.

Đường Mặc Trầm đây là đem cả khu mua sắm về nhà trưng sao?

“Ngài nhất định chính là Bùi tiểu thư!” Nhìn cô gái trẻ tuổi tươi cười đi đến, hướng cô đưa tay ra “Tôi là nhà tạo hình Triệu Nhã, thật vui lòng có thể phục vụ ngài!”

Bùi Văn Khinh lễ phép đưa tay nắm tay của Triệu Nhã “Cảm ơn cô, Triệu tiểu thư!”

“Trăm ngàn không cần khách khí như thế, ngài có thể gọi tôi là Lily!” Triệu Nhã cười, cầm trong tay cặp hồ sơ rồi đưa đến cho Bùi Văn Khinh: “Đây là danh sách mua sắm bao gồm đồ mặc ở nhà mười bộ, quần áo ngày thường mười hai bộ... Lễ phục có mười sáu kiện và còn có luôn đồng hồ, túi sách,

giấy.”

Mời Bùi Văn Khinh ngồi xuống ở trên sô pha, Triệu Nhã cầm lấy trong tay trợ lý rương màu đen đặt lên gối của Bùi Văn Khinh và dè dặt mở ra.

“Ngài phải chuẩn bị tâm lý đấy, tất cả trang sức trong đây đều là cao cấp!”

Mở nắp rương ra lập tức có ánh sáng lóng lánh.

Màu sắc đa dạng gồm nhiều loại như bông tai, vòng tay, vòng cổ, nữ biểu... trên lớp nhung đen lóc lên vẻ đẹp và hào quang lạ thường.

Triệu Nhã cũng đã từng mua sắm tương tự cho không ít người nhưng đây là lần đầu tiên ra tay lớn như vậy, cô cũng là nhà stylist đầu tiên làm.

Triệu Nhã quay sang muốn nhìn nét mặt của cô gái sẽ có biểu tình kinh sợ như thế nào nhưng chỉ thấy vẻ mặt vẫn đạm phong kinh.

Nhiều trang phục và trang sức thời trang như vậy, cho dù là công chúa nhìn thấy những lễ vật như thế vẫn hết chói tai, nhưng Bùi Văn Khinh nhìn như không thấy.

Vị này không phải là con gái à?

“Bùi tiểu thư, này đó... Nhưng tất cả đều là hàng thật!” Triệu Nhã không cam lòng giới thiệu.

“Tôi biết rồi!” Bùi Văn Khinh tùy tay đem cái rương qua một bên, ở trên văn kiện ký tên của mình vào: “Bác Chu, bác giúp con thu xếp một chút nha, con còn có việc phải ra ngoài.”

Đứng dậy đi đến cửa, đang mang giày một bên, Bùi Văn Khinh đem chân rút về.

Đây là lần đầu tiên cô đến tìm Đường Mặc Trầm sau khi anh điều đến Bộ quốc phòng, lúc này chỉ T-shirt và quần jean thì quá tùy tiện.

Bùi Văn Khinh xoay người đến trước mặt Lily.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Giúp bùi văn khinh mê hoặc bộ trưởng

Edit: Miêu

“cô vừa mới nói mình là stylist?”

“không phải stylist mà là quản lý cao cấp của phòng tạo hình!”

Trong giọng nói của Triệu Nhã lộ ra vẻ kiêu ngạo đương nhiên cô có quyền làm được như vậy.

Phòng tạo hình mới thành lập nhưng ở Long Thành nổi danh nhất, các khách hàng đều là nhân vật nổi tiếng từ điện ảnh hay truyền hình chứ không có trường hợp cá biệt.

Thân là người đứng đầu – Triệu Nhã là người giỏi nhất, một ngôi sao muốn gặp thiccũng phải hẹn trước, ngoại trừ khách hàng là Đường Mặc Trầm thì ai có thể dám nói anh hẹn lịch chứ?

“Tốt lắm!” Bùi Văn Khinh cong môi “Vậy phiền cô giúp tôi tìm một bộ quần áo phù hợp với!”

Đúng không?

Đây mới là biểu hiện của một người con gái chứ!

Triệu Nhã hài lòng khóe môi giờ lên, âm giọng liền cao.

“Đem rương hóa trang của tôi lấy ra.”

“Tôi không thích cô trang điểm quá tươi.” Bùi Văn Khinh vội vàng nhắc nhở.

“Yên tâm đi!” Triệu Nhã đỡ lấy bờ vai của cô rồi đưa ngồi xuống sô pha “Cảnh giới cao nhất của trang điểm là trang điểm tự nhiên, làn da của Bùi tiểu thư cùng ngũ quan không có gì soi mói nên tôi chỉ điểm xuyên lên mà thôi. Xin hỏi Bùi tiểu thư là đi gặp bạn bè hay hẹn hò hoặc là đi đàm phán công

việc?”

“Tôi...” Bùi Văn Khinh suy nghĩ một chút, liền công môi “Xem như hẹn hò nhé!”

Triệu Nhã gõ ngón tay “Tôi giúp cô hóa thành hoa đào rồi mê hoặc đối phương!”

...

...

Tòa nhà quốc phòng, phòng hội nghị.

Khách khứa đông đúc, quần áo lộng lẫy.

Diễn đàn cao cấp kinh tế toàn cầu hôm nay được cử hành chính thức ở Long Thành, Đường Mặc Trầm thân chủ nhà, cũng là người chủ trì nên đương nhiên ngồi ở giữa.

Toàn thân âu phục màu xám tro bao lấy dáng người thon dài, cho dù là đứng ở giữa một đám người đàn ông da trắng cao lớn, nhưng anh vẫn cao hơn so với mọi người, mấy phần như hạc trong bầy gà làm cho tất cả mọi người đều làm nền cho anh.

Trung Quốc nay đã là nước lớn trên thế giới, kinh tế phát triển vượt bậc, thực lực một nước từ từ tăng cường, vốn là thế giới đề ý.

Người đàn ông thân phận tôn quý tuy không nói chuyện, nhưng mở miệng là châu ngọc rất tự nhiên anh trở thành người mở màn chủ đề, mọi người xung quanh đều nghiêm túc lắng nghe.

“Đường bộ trưởng nói rất đúng, nhiệm vụ quan trọng nhất của hiện tại là phát triển khoa học kỹ thuật, dù sao khoa học kỹ thuật là nguồn lợi đứng đầu!”

“Đúng vậy!”

“Diệp bộ trưởng cũng đến đây!”

không biết ai khẽ nói một tiếng, mọi người lập tức đều quay sang.

Quả nhiên gặp bộ trưởng kinh tế Diệp Thu Sinh đang mang theo mấy người đi lại đây, bên cạnh còn có một cô gái trẻ tuổi mặc váy lộ vai màu đen.

Dáng người cô gái cao gầy, tóc dài dứt khoát kết thành một búi tóc, lộ ra chiếc gáy cao thon dài, mày liễu môi đỏ cong, mỗi một bước đi đều phong tình vạn chủng, dích dậm rãi đến đây lập tức trở thành tiêu điểm mọi người chú ý.

“Đường bộ trưởng!” Diệp Thu Sinh tươi cười đi đến, hướng Đường Mặc Trầm đưa tay ra “đã lâu không gặp!”

“không nghĩ đến Diệp bộ trưởng cũng tới.” Đường Mặc Trầm đáp lại.

Diệp Thu Sinh cười “Đây là con gái tôi Diệp Thiên Thanh, hôm nay vừa mới đến bộ quốc phòng nhận công tác, tôi đương nhiên muốn dẫn con bé đến đây để nhận môn về sau xin Đường bộ trưởng chiếu cố nhiều hơn!”

Ngữ khí Đường Mặc Trầm bình thản “Mọi người đều vì quốc gia phục vụ, chưa nói đến ai chiếu cố ai!”

“Tôi là người mới đến khẳng định có rất nhiều chuyện không hiểu lắm, về sau còn nhiều công việc xin bộ trưởng chỉ giáo.” Diệp Thiên Thanh cười, hướng Đường Mặc Trầm đưa tay ra “Năm trước ở hội chợ về quân đội, tôi làm người phiên dịch cùng Đường bộ trưởng gặp qua một lần, Đường bộ trưởng còn nhớ tôi chứ?”

Nét mặt người con gái tươi cười như hoa, hai mắt như chứa ẩn tình, ánh mắt như vậy chỉ sợ tất cả nam nhân đều động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Bạn gái xinh như vậy, như thế nào không cho mọi người làm quen một chút?

Edit: Miêu

trên mặt Đường Mặc Trầm biểu hiện lạnh lùng như trước “Lúc ấy, ta chỉ chú ý đến triển lãm vũ khí không có chú ý đến phiên dịch.”

Công là công, tư là tư.

Đường Mặc Trầm luôn là người phân rõ ràng, trên công việc anh chưa bao giờ nói nhân từ, tức là không nói nhân từ với ai cũng không xa lạ với ai.

Đôi phương ngày đầu tiên đi làm đã mang bỏ làm bộ trưởng đi theo biểu hiện thân phận của mình rồi lại cố ý làm quen với anh, muốn cho mọi người một loại hai người tựa hồ giao tình không cạn, hai điểm này làm cho anh vô cùng phản cảm nếu không bận tâm bổ của cô ta thì thái độ của anh càng lãnh đạm.

Diệp Thiên Thanh coi trọng để thể hiện vẻ kinh dị trên mặt tươi cười không giảm “Xem ra là tôi không biểu hiện đủ xuất sắc cần muốn làm tốt hơn để bộ trưởng ấn tượng mạnh mới được.”

Diệp Thiên Thanh vốn trên phương diện giao tiếp luôn cười mở, một câu nói đùa vừa đúng lập tức, làm cho tất cả mọi người lộ ra tươi cười và che dấu sự xấu hổ của mình.

Diệp Thu Sinh trên mặt bất động thanh sắc, âm thầm cảm thấy không vui.

Con gái nhà mình đã chủ động nói chuyện, thế nhưng thái độ của Đường Mặc Trầm là không đem vị trí bộ trưởng của mình vào mất!

“Bộ trưởng!” Hàn Phi đi tới ở bên tai Đường Mặc Trầm nói nhỏ “Tiểu thư nói, tìm ngài có việc đang ở bên ngoài rồi!”

Nha đầu Bùi Văn Khinh kia đến đây làm cái gì?

Đường Mặc Trầm cảm thấy nghi hoặc, đem ly rượu đưa cho Hàn Phi.

“Các vị cứ nói chuyện, ta xin lỗi không thể nói tiếp được!”

Nhìn anh cất bước đi về hướng cửa, Diệp Thu Sinh lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng.

“Được rồi, cha cũng không phải là không biết tính tình của anh ấy.” Diệp Thiên Thanh nghiêng mắt chăm chú nhìn vào Đường Mặc Trầm xa bóng dáng xa dần, môi đỏ mọng chậm rãi đưa ra một độ cong quyến rũ “Chờ ít ngày nữa cha ngồi lên vị trí tổng thống, nhìn anh ấy có dám làm như vậy nữa hay không! Bất quá... Tính tình của anh ấy rất hợp gu của con.”

Diệp Thu Sinh khẽ cười “Nếu con có thể để cho hân quý trước mắt của con, tùy ý cho chúng ta sử dụng, vậy đúng là một ý tưởng hay.”

“Cha không ngại?”

“Chỉ sợ con đường này không được, trước kia cũng không phải không có người thử nhưng tên kia hoàn toàn không gần nữ sắc.”

“không gần nữ sắc?” Diệp Thiên Thanh cười duyên “Bởi vì trước kia không phải là con!”

....

....

Trong hành lang.

Đường Mặc Trầm đi ra bữa tiệc, trong hành lang lập tức truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Chú nhỏ!”

Trong hành lang, anh nghe theo tiếng gọi liền quay sang, thấy Bùi Văn Khinh đang đi hướng anh lại đây.

Tóc dài buộc nhẹ lộ ra ngũ quan tinh xảo, váy ngắn áo sơ mi trắng cổ chữ V vừa vặn lộ ra xương quai xanh nhàn nhạt và chiếc váy với đường cong tuyệt đẹp.

Thắt lưng bên hông màu vàng lộ ra chiếc eo thon không đến một nắm tay.

Trang phục đơn giản, gương mặt trong sáng làm bừng tỉnh một góc và phù hợp với độ tuổi của cô làm cho tinh thần phấn chấn, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng tăng thêm vài phần nữ tính cùng gợi cảm.

Người con gái đang chậm rãi bước đến, toàn bộ hành lang tựa hồ vì cô mà sáng bừng lên.

Nhìn Bùi Văn Khinh mặc áo thun và quần jean quen nhưng bây giờ Đường Mặc Trầm nhìn cô cũng kim lòng không được lâm vào chói sáng.

cô ấy... thật đẹp quá!

“không quấy rầy anh chứ?” Bùi Văn Khinh cười hỏi.

Đường Mặc Trầm khẽ gật đầu một cái, “Có việc?”

Bùi Vân Khanh hướng anh giơ cái hòm thuốc nhỏ “Em đến thay thuốc cho anh!”

“Bên này còn có việc xử lý chưa có xử lý xong.” Đường Mặc Trầm nâng cổ tay nhìn thời gian một chút “anh cho Tử Khiêm đưa em vào phòng nghỉ trước và cố gắng đến đó sớm.”

Bùi Vân Khanh không muốn quấy rầy đến công việc của anh “không cần, để tự em đi đến đó cũng được, anh có việc đi trước đi.”

Đường Mặc Trầm còn muốn nói chuyện, phía sau đã vang lên một giọng nữ kiều mỵ “Đường bộ trưởng lại có bạn gái xinh đẹp như vậy sao không giới thiệu cho mọi người quen biết một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Con nhỏ gốc ở nông thôn??

Edit: Miêu

Nhận ra đó là âm thanh của Diệp Thiên Thanh, mi của Đường Mặc Trầm hơi hơi nhăn lên.

Bùi Vân Khanh khẽ nghiêng đầu, ánh mắt theo cánh tay anh nhìn lướt qua, liếc mắt thấy đứng cách đó không xa là Diệp Thiên Thanh.

Dáng người cao gầy, môi xinh đẹp đỏ mọng, nữ nhân trước mắt không khác gì vu nữ trời sanh.

Con gái bộ trưởng bộ kinh tế Diệp Thiên Thanh, cha là Diệp Thu Sinh là đối thủ của Đường Mặc Trầm cùng anh tham gia tranh cử nhưng thua trước Đường Mặc Trầm, nhưng trong lúc anh nhận chức còn cấu kết với người khác, tiến hành đảo chính một lần đương nhiên vẫn thua trong tay Đường Mặc Trầm.

Đúng vậy hai người cha và con gái này, Bùi Vân Khanh không xa lạ.

“Đường tiểu thư đừng hiểu lầm, chúng ta không phải là quan hệ mà cô tưởng tượng đâu.”

Đường Mặc Trầm xoay người, cánh tay khẽ nâng lên ngăn cản Bùi Vân Khanh – đó là tư thế bảo vệ.

“Chú nhỏ!” Bùi Vân Khanh yếu ớt “Chị gái xinh đẹp này là ai?”

Nghe được câu “Chú nhỏ” Diệp Thiên Thanh lập tức liền đoán được thân phận Bùi Vân Khanh, nhất định không có khuôn mặt xinh đẹp là con nhỏ gốc không học hành đàng hoàng, nhà quê.

“Tôi nói làm sao nhìn em quen mắt như vậy thì ra là La tam tiểu thư, không hổ là Long Thành đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên là xinh đẹp hơi người. Tới rồi, sao không vào?”

Đường Mặc Trầm không tiến lên, Diệp Thiên Thanh liền từ nơi này xuống tay với Bùi Vân Khanh.

“Được!”

Bùi Vân Khanh cười, lộ ra nét mặt không tìm không phổi.

Đường Mặc Trầm lập tức ngăn cản “Đây là bữa tiệc chính thức, em ấy không thích hợp đi.”

Quân quyền được thiên hạ!

Đã tâm Diệp Thu Sinh lòng Đường Mặc Trầm biết rõ.

Từ lúc anh còn ở trong quân đội, Diệp Thu Sinh đã từng thấy mấy lần mượn việc điều trị để từ chối, Diệp Thu Sinh ở ngoài mặt cùng anh trò chuyện vui vẻ nhưng trong tâm khẳng định hận không thể làm cho anh chết đi.

cô gái này là cô ý đuổi theo chỉ sợ không có ý tốt.

Bùi Vân Khanh trẻ tuổi làm sao đâu lại được với cô gái hay đi giao thiệp này được.

“Nào có nghiêm trọng như vậy?” Diệp Thiên Thanh bước đến thân mật đưa tay ôm bả vai Bùi Văn Khinh “đi, chị gái dẫn em đi vào!”

nói xong không đợi Bùi Văn Khinh nói lời nào liền mang vào bữa tiệc.

Đường Mặc Trầm ngăn cản không được đành phải đi theo sau, hai người cùng nhau trở lại bên trong bữa tiệc.

một đường đi phía sau hai người có gặp qua nhân viên, anh giữ tay cánh tay đối phương.

“nói Từ Khiêm đến đây.”

“Dạ, bộ trưởng!”

Nhân viên đáp một tiếng, rồi đi tìm Ôn Từ Khiêm.

Đường Mặc Trầm quay sang, thấy Diệp Thiên Thanh dẫn Bùi Văn Khinh đi hướng bàn ăn liền cất bước muốn đến đó, nhưng lại gặp một vị khách quan trọng dẫn theo bạn bè lại đây.

“Đường bộ trưởng, ngài đến đúng lúc lắm, người anh em của tôi đã ngưỡng mộ ngài rất lâu!”

Đường Mặc Trầm không cự tuyệt, dừng bước lại tiếc đến thấy hai người còn đang ở bàn ăn nói chuyện, thế này mới yên tâm một chút nên chủ động hướng đối phương đưa tay ra.

“Chào ngài.”

....

....

Cạnh bàn ăn.

trên bàn ăn lấy một miếng bánh ngọt đưa đến tay Bùi Văn Khinh, ngữ khí Diệp Thiên Thanh vô cùng thân thiết, “Chị gọi em là Văn Khinh nha, em không ngại chứ?”

Bùi Văn Khinh câu nói câu không, tập trung ăn bánh ngọt “Làm sao có thể?”

Diệp Thiên Thanh nở ra nụ cười thân thiết “Chị vẫn hy vọng mình có thể giống em vậy, lần này đã được như ý nguyện luôn, mặc đúng phong cách, vậy để chị dẫn em đi mua sắm nha giúp em mua vài bộ quần áo.”

Chú nhỏ nhà mình thường để quần áo chuyển đến nhà, thế nào để cô ta quan tâm vậy?

“Khó mà được rồi, chú nhỏ không cho em tùy tiện nhận lấy lễ vật của người khác.”

“Chị mà sao là người khác được!”

Ánh mắt Diệp Thiên Thanh rơi vào người Đường Mặc Trầm “Về sau, nói không chừng là người một nhà đấy?”

Người một nhà?

Lời cuối: Nếu hôm nay trai nhà tui mà có thánh thì tui sẽ tặng mọi người 1 chương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cũng đừng trách bùi văn khinh ra tay

Edit: Miêu

Bùi Văn Khinh cười lạnh, trên mặt vẫn bộ dáng ngây thơ như cũ “Em biết chị thích chú nhỏ đúng không?”

Nhìn vào ngoại hình xuất chúng của người đàn ông đấy, Diệp Thiên Thanh nhẹ nhàng liếm môi mình, không từ mà biệt, ánh mắt của anh cùng dáng người đã đủ mê hoặc lòng người.

“Đường bộ trưởng vẫn vô song toàn, là anh tài của quốc gia, người đàn ông tốt như vậy, người đàn bà nào mà không thích chứ?”

Câu nói êm tai vậy, nếu anh không phải nắm giữ quân quyền và chức vị bộ trưởng, cô ta thật đem anh vào mắt sao?

“không bằng, em giúp chị một tay được không?” Diệp Thiên Thanh thu hồi tầm mắt, đưa dây chuyền kim cương đến trước mặt Bùi Văn Khanh, ngữ khí mê hoặc “Chỉ cần em nói chú nhỏ thích cái gì, thì dây chuyền này của em!”

Đường Mặc Trầm đem quần áo về nhà cho cô không cho là đúng, thì Diệp Thiên Thanh cũng phải hỏi cô thích dây chuyền đó không chứ?

Dám đánh chủ ý đến người đàn ông của Bùi Văn Khanh thì cũng đừng trách cô ra tay.

“thật sự?”

Quả nhiên, chưa từng thấy dây chuyền đẹp vậy bao giờ, đúng là què mùa mà?

Xem Bùi Văn Khanh mặc câu, ý cười của Diệp Thiên Thanh càng sâu.

“một cái vòng này tính là gì? Nếu em giúp chị theo đuổi được chú nhỏ của em, em muốn gì chị cũng cho hết cả!”

“Kỳ thật nhé, chú nhỏ của em có một bí mật là...”

Bùi Văn Khanh hướng Diệp Thiên Thanh ngoắc ngoắc tay, cô ta chủ động hướng đến cô, chợt nghe âm thanh vui vẻ ở bên tai.

“Em cảm thấy chị không cần lo lắng giống như vậy, nếu nữ nhân trên đời này đều chết sạch thì anh ấy sẽ không thích chị đâu!”

trên mặt Diệp Thiên Thanh tươi cười và mạnh mẽ ngẩng đầu lên rồi nhún mày nhìn về phía Bùi Văn Khanh.

Con nhóc này vừa mới có bộ dáng ngây thơ, lập tức liền thấy trong mắt tràn đầy cười xấu xa.

Con nhóc chết tiết cổ ý đùa cô!

Diệp Thiên Thanh tức giận đến mức toàn thân run rẩy trường hợp không tiện phát tán, liền đè âm thanh của mình lại, mở miệng.

“Nha đầu chết tiết kia, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Bùi Văn Khanh không nói chuyện, chỉ là chậm rãi khước môi gọi lên, nâng đôi giày cao gót của mình đạp lên giày của Diệp Thiên Thanh, dùng sức nghiền một cái.

Cảm giác ngón chân đau, Diệp Thiên Thanh nhanh chóng rút về nhún mày nhìn sang, chỉ thấy con nhóc cong môi, hướng cô le lưỡi làm mặt quỷ.

“A, thực xin lỗi chị, em không cố ý!”

Từ nhỏ sinh ra trong gia đình có điều kiện, đến đâu cũng có người dụ dỗ, ai dám tổn thương cô như vậy?

Diệp Thiên Thanh giận dữ, âm thanh độ nhiên tăng lên hai lần.

“Bùi Văn Khanh, cô muốn chết đúng không?”

Cạnh bàn ăn tụ tập không ít khách, một câu nói của Diệp Thiên Thanh lập tức thu hút ánh mắt mọi người đến đây.

“Chị, thực xin lỗi...” Bùi Văn Khanh thu hồi ý cười, lộ ra vẻ mặt vô tội “Em không cố ý đổ lên người chị, chỉ là em không thấy đường, em lập tức sạch sẽ giúp chị nha!”

Đem bánh ngọt bỏ lên trên bàn, Bùi Văn Khanh cầm lấy khăn tay, ngồi xổm xuống đem tay hướng đến giày Diệp Thiên Thanh.

“Cút ngay!”

Diệp Thiên Thanh đang bức bối không lo lắng hậu quả, nâng tay đẩy bờ vai của Bùi Văn Khanh.

Bùi Văn Khanh thuận thế ngồi xuống phía sau, cả người liền ngã xuống.

“Tiểu thư, cô không sao chứ!”

Lập tức liền có khách chủ động xông đến, giữ chặt cánh tay Bùi Văn Khanh, đem cô từ dưới đất nâng lên.

“Cám ơn, tôi không sao!” hướng đối phương nói lời cảm ơn, Bùi Văn Khanh chủ động trước về mặt thành khẩn mở miệng “Chị thành thật xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chưa từng thấy người con gái nào điêu ngoa và không có lý lẽ như vậy

Edit: Miêu

Từ nhỏ đã tính kế người khác cho đến bây giờ Diệp Thiên Thanh đều đem người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay, hôm nay lại bị Bùi Văn Khinh đùa giỡn chơi đùa, con tức này làm sao Diệp Thiên Thanh nuốt trôi được chứ?

“Bùi Văn Khinh, cô đừng chỗ này giả bộ đáng thương!”

“Chị, em thành thật không có ý... Thực xin lỗi...”

Lúc này, bốn phía mọi người đã nghe động tĩnh đều xúm lại.

“Sao lại thế này?”

“Vị tiểu thư này không cẩn thận đạp phải chân của Diệp tiểu thư, kết quả liền làm cô ấy phát giận.”

“Hơi quá đáng nhé”

“Đúng vậy, người ta cũng đã xin lỗi với lại không cố ý rồi mà!”

....

Ở đây rất nhiều khách khứa cũng không biết thân phận Diệp Thiên Thanh, cũng không cô ta là con gái bộ trưởng mà bênh vực.

một bên Bùi Văn Khinh đáng yêu thanh thuần như con nai bị kinh hãi về mặt ủy khuất, một bên là về mặt Diệp Thiên Thanh đỏ bừng nổi giận dùng dùng phát hỏa, tâm lý mọi người tự nhiên hướng về Bùi Văn Khinh.

Đường Mặc Trầm tách mọi người ra, bước vào ánh mắt dừng trên về mặt ủy khuất Bùi Văn Khinh lập tức liền cau mày chặt lại.

“Sao lại thế này?”

Diệp Thiên Thanh chung quy cũng tuổi trẻ, nào có sự thông minh rõ rệt, dù sao không phải lỗi của mình lại bị mọi người chỉ trích, lòng tự trọng làm sao chịu được?

“Đường bộ trưởng hay là hỏi cháu gái ngài có sao không nhé!”

“Chú nhỏ, thực xin lỗi!” Bùi Văn Khinh cúi khuôn mặt nhỏ nhắn và nhìn mũi giày của mình “Đều là lỗi của con, con không cẩn thận đạp phải chân chị Diệp, đều là con không tốt...”

Chú nhỏ?

Cháu gái!

Hai cụm từ đủ để đưa ra quan hệ hai người.

Vừa mới còn thấy kỳ quái, một cô gái xinh đẹp như vậy từ đâu tới, nghe được câu nói chú nhỏ lập tức liền biết thì ra cô là người Đường Mặc Trầm.

Bốn phía khách đều là người tinh mắt rất nhanh liền cân nhắc mối quan hệ trong đó, Bùi Văn Khinh vừa dứt lời bốn phía tân khách đã muốn chủ động nói giúp cô.

“Đường bộ trưởng, vị tiểu này đã nói lời xin lỗi mà đối phương còn nhất quyết không tha thứ.”

“Đúng vậy, bộ trưởng vừa rồi cô gái kia còn đẩy cô bé xuống mặt đất.”

“Chưa từng gặp qua người không vô lý như vậy, đúng là người con gái không có dạy dỗ.”

....

Đường Mặc Trầm ngưng mi, trong con ngươi đã nhuốm lên hàn ý, cảm giác trên người anh tức giận, Bùi Văn Khinh vội vàng tiến lên một bước và đứng

ở trước mặt Diệp Thiên Thanh.

“Chị Diệp vừa rồi là em không tốt, để em đền cho chị đôi giày, có thể chứ?”

Đây là Bùi Văn Khanh đối xử Diệp Thiên Thanh đúng mực, không cần đem Đường Mặc Trầm kéo vào, nếu ngay cả một người con gái không trị được thì cô sống mười năm này sống cũng vô dụng rồi?

Mỗi người một câu chỉ trích, Diệp Thiên Thanh đã sớm mất lý trí.

Mất thấy Bùi Văn Khanh ngày càng nói xấu mình không khỏi giận từ đầu đến, cầm lấy ly rượu nâng lên mạnh mẽ, trong ly rượu màu hổ phách kịch liệt chớp lên, hất lên người Bùi Văn Khanh.

Bùi Văn Khanh nhìn động tác của Diệp Thiên Thanh chỉ là đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bị hất chén rượu tính là cái gì, Bùi Văn Khanh chỉ sợ đối phương không hất!

Danh môn thực nữ?

Giao tế trên đấu trường là người tâm phúc?

Lúc này đây, Bùi Văn Khanh sẽ làm cho Diệp Thiên Thanh tiếng xấu vang xa.

cô không nhúc nhích không có nghĩa là người khác sẽ không động.

Bước nhanh về phía trước Đường Mặc Trầm, nâng cái tay giữ chặt cổ tay trái Bùi Văn Khanh, nhẹ nhàng kéo cô một cái vào trong lòng, đồng thời xoay người lại dùng thân thể của mình ngăn cản cho cô.

Rượu đỏ hắt ra, rơi trên một phần lưng của hắn, một phần rớt ra ngoài dính vào trên người khách quan và trên bàn cơm.

“Trời ạ!”

Lập tức có một trận kinh hô lên.

.....

Hỏi mọi người, có cần được hay không???

Lời editor: Hahahahah, hôm nay trai nhà tui thả thính rồi bà con ạ, nên tặng mọi người theo lời hứa nhé

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nữ nhân đã uống rượu như thế nào, làm sao tư cách đứng trước mặt đường mặc trầm

Edit: Miêu

Hai tay để lên ngực nam nhân Bùi Văn Khanh ngẩng mặt lên nhìn sang đón nhận ánh nhìn nam nhân giống như thâm cốc u tàn, đôi mắt như mực nhìn chăm chú vào tâm mắt của cô lộ ra thân thiết.

“Đừng sợ!”

Bùi Văn Khanh cong môi “Có chú nhỏ ở đây, cái gì em cũng không sợ cả!”

một giọt rượu theo tóc anh rơi xuống, Bùi Văn Khanh giơ tay lên nhẹ nhàng gạt đi trên thái dương của anh.

Nữ nhân đã uống rượu rồi như thế nào có tư cách làm bẩn mặt anh chứ?

“Đứng ở phía sau của anh.”

Buồng eo nhỏ của cô ra, Đường Mặc Trầm chậm rãi xoay người đồng thời ánh mắt từ ôn nhu sang lạnh như băng, giống như nhận thấy tầm mắt dừng ở người mình - Diệp Thu Sinh đang chen vào đám đông.

“Diệp bộ trưởng dạy dỗ con gái của mình như vậy sao?”

Từ đầu đến cuối, anh không có nhìn đến mặt Diệp Thiên Thanh.

Bất quá là người con gái xinh đẹp mà thôi không có tư cách làm cho anh nhìn đến.

Ánh mắt sắc bén bức người, đón nhận ánh mắt kia của anh, trong lòng lão cáo già Diệp Thu Sinh đều là rung mình.

Diệp Thiên Thanh lúc này mới ý thức được chuyện mình gây họa, vội vàng hướng đến cha mình giải thích:

“Cha, sự tình không...”

“Câm miệng!”

Diệp Thu Sinh lớn tiếng quát con gái mình, đi tới trước mặt Diệp Thiên Thanh giơ tay, hung hăng cho một cái tát vào mặt cô ta: “Còn không nói xin lỗi với Đường bộ trưởng.”

Nếu rượu này tạt vào người khác thì thôi, nhưng mà lại trên người Đường Mặc Trầm nếu Diệp Thu Sinh không biểu lộ thái độ thì Đường Mặc Trầm làm sao có thể dễ yên?

Trước mặt nhiều khách như vậy Diệp Thu Sinh đương nhiên không dung túng con gái của mình, nếu không truyền đi sẽ làm bất lợi hình tượng của hắn.

trên mặt vẫn còn con đau làm cho lý trí của Diệp Thiên Thanh cũng trở về, ý thức chính mình bị đối phương hoàn toàn dắt mũi liền cảm thấy phẫn hận, khó kiềm chế nhưng phải đè nén tâm tình lại áy náy nói.

“Đường bộ trưởng, Bùi tiểu thư mới vừa rồi là tôi thất lễ trước mọi người, hôm nay tôi cũng uống hơi quá chén, thực xin lỗi mong hai người bỏ qua cho.”

Bùi Vân Kinh nhìn phản ứng của hai người trong mắt cảm thấy ngạc nhiên.

Diệp Thu Sinh là lão hồ lý, Bùi Vân Kinh đều biết.

Đối phương phải tranh cử khẳng định hiện tại không muốn truyền ra tin tức xấu, ảnh hưởng đến hình tượng của mình, cô liền đoán ra được điểm này mới cố ý khiêu khích Diệp Thiên Thanh, làm cho cô ngạc nhiên chính là ánh mắt của vị này liền cao hơn đầu đại tiểu thư Diệp Thiên Thanh, dù bị cô chơi đùa đến nước này lại có thể nhịn xuống hướng mình xin lỗi.

Quả nhiên có cha có khác, về sau thời điểm ứng phó Diệp Thiên Thanh cô cũng không thể khinh thường được.

“Chú nhỏ!”

Bùi Vân Kinh kéo kéo ống tay áo của Đường Mặc Trầm, sợ anh dưới con thịnh nộ không khống chế được cảm xúc “Chuyện này vốn là con không tốt, anh cũng tha thứ chị Diệp chứ?”

Có chừng mực và đạo lý, điều này Bùi Vân Kinh hiểu được.

một mảnh khóe nhỏ đã hại Diệp Thiên Thanh mất mặt trước mọi người và bị một cái tát thì mục đích của cô đã đạt được rồi.

Con nhóc chết tiệt, được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

Diệp Thiên Thanh âm thầm cắn răng, chỉ hận không thể đem gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu phá tan thành từng mảnh, trên mặt chỉ tỏ ra đáng thương.

“Bùi tiểu thư đại nhân đại lượng không ghi hận là tốt rồi.”

Đường Mặc Trầm không động đây chỉ là hơi híp mắt nhìn chăm chú Diệp Thu Sinh.

Đối phương như thế nào lại khi dễ người của anh đang còn của bữa tiệc của anh nữa, đây không phải cho Diệp Thiên Thanh một cái tát với một lời xin lỗi là có thể giải quyết đâu.

Diệp Thu Sinh nhìn ra được thái độ của Đường Mặc Trầm cảm thấy thâm hù, nhưng trên mặt vẫn lộ ra tươi cười.

“Đường bộ trưởng, Bùi tiểu thư và chư vị khách quan đều là Diệp mẫu bình thường không dạy con gái nghiêm đem con bé làm hư, hôm nay quá nhảm đến các vị, tôi thật lòng xin lỗi!” Diệp Thu Sinh hai tay ôm quyền hướng mọi người cúi đầu hành lễ, cuối cùng đem về mặt áy náy lên Bùi Vân Kinh “Bùi tiểu thư là chú Diệp tự mình xin lỗi con, con tha thứ cho chú Diệp được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đối với đối thủ luôn đuổi cùng giết tận

Edit: Miêu

một vị bộ trưởng tự mình đi xin lỗi một con bé, hạ thấp tư cách Diệp Thu Sinh như vậy đã như là cho Đường Mặc Trầm mặt mũi.

Đáng tiếc là Đường Mặc Trầm cũng không vừa lòng.

“Lo lắng đến tính tình con gái của ngài và tôi cho rằng cô ấy không thích hợp trong công việc nghiêm khắc bộ quốc phòng, Diệp bộ trưởng nghĩ như thế nào?”

Đường Mặc Trầm không phải là phái ôn hòa, đối với đối thủ luôn luôn đuổi cùng giết tận, nề tính không phải là tính cách của anh.

Diệp Thu Sinh không nói chuyện, trên mặt chỉ có thể cười theo.

“Lời nói Đường bộ trưởng là đúng, nha đầu kia còn quá trẻ nên phải rèn luyện nhưng ngày mai tôi nói cho con bé viết đơn từ chức!”

Nhiều mày đưa mắt liếc xéo con gái mình của một chút, ngữ khí Diệp Thu Sinh trầm xuống “Say rượu thành như vậy còn không đi về nghỉ?”

“Tiểu thư, tôi đỡ ngài về nhà!”

Thư ký vội vàng tiến lên đỡ lấy cánh tay Diệp Thiên Thanh, Diệp Thiên Thanh ngoan ngoãn nói xin lỗi nhưng không chấp nhận, ảo não bị thư ký đưa về khỏi cửa.

“Các vị thật sự là xin lỗi, hy vọng không làm các vị mất hứng.”

Diệp Thu Sinh đưa tay trên bàn, bùng lên một ly rượu hai tay hướng mọi người kính một cái “Diệp mỗ, tự phạt mình một ly, coi như là tạ tội với mọi người.”

Lão hồ ly này thật biết lấy lòng mọi người!

Đây là sân nhà Đường Mặc Trầm, tại sao có thể cho Diệp Thu Sinh cướp đi danh tiếng được?

“Lời nói của chú Diệp...”

Bùi Vân Kinh cười cũng bùng lên một ly rượu, “Chuyện này đều bởi vì con mà ra nên phạt con mới đúng chứ, tại sao có thể cho chú uống đây?”

Nâng lên ly rượu, cô cười lên, hướng mọi người kính một cái.

“Ly thứ nhất xem như con xin lỗi với chị Diệp.”

Ngừa đầu, cô đem ly rượu một hơi uống cạn, khẽ nâng ngón tay gọi bồi bàn vội vàng bên cạnh nâng ly thứ hai.

“Ly thứ hai, kính tất cả mọi người, Vân Kinh trong ngày thường rất ít khi tham gia bữa tiệc như thế này, lại không cẩn thận làm ra chuyện như vậy, đúng là thành thật xin lỗi.”

cô ngừa đầu uống chén thứ hai, ý bảo bồi bàn giúp cô đem thêm một ly nữa.

“Ly thứ ba...”

Nhìn cô uống một ly lại một ly, Đường Mặc Trầm không khỏi âm thầm nhiều mày, tay duỗi ra muốn đoạt lấy ly rượu trong tay cô, hướng mọi người giơ lên.

“Ly thứ ba, Đường mỗ kính chúc mọi người thành công viên mãn!”

Nâng chén đưa lên môi, nam nhân khẽ ngừa đầu, rượu đến cổ họng.

“Đến đây!”

Ôn Tử Khiêm lập tức phụ họa: “Mọi người cùng nhau vì diễn đàn lần này, cụng ly!”

“Vì diễn đàn kinh tế lần này thành công viên mãn, cụng ly!”

“Cụng ly!”

....

Đường Mặc Trầm buông tay xuống, hướng đến Ôn Tử Khiêm ra hiệu bằng ánh mắt, Ôn Tử Khiêm hiểu ý nâng tay ý bảo dàn nhạc tiếp tục diễn tấu.

Tiếng nhạc vang lên, yến hội lần nữa khôi phục như trước, bầu không khí hài hòa.

Các khách quan sôi nổi, tản ra tụ năm tụ bảy tiếp tục trao đổi rồi đem chuyện Diệp Thu Sinh hồi nãy gạt đi.

trên phố đã sớm có lời đồn đãi là Đường Mặc Trầm có thể sẽ tranh cử nhưng đây chỉ là nhạc đệm nho nhỏ, ở ngoài mặt là việc tranh cãi của hai cô gái nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được đây là chuyện của Đường Mặc Trầm cùng Diệp Thu Sinh, là hai người đang tranh cử chức vị tổng thống.

Lần này đấu tranh, Đường Mặc Trầm toàn thắng.

Tình huống bây giờ không rõ, được sự ủng hộ của quân đội, Đường Mặc Trầm rõ ràng khả năng thắng có.

Dưới loại tình huống như này, ai dám ở trước mặt Đường Mặc Trầm mà Diệp Thu Sinh tùy tiện làm sao tốt được?

“Ôn Tử Khiêm, cậu chiều cổ mọi người. Diệp bộ trưởng, Đường nỗ không thể tiếp được, thật xin lỗi!”

Đường Mặc Trầm đưa tay dắt cổ tay Bùi Văn Khinh hướng cửa bước đi, Ôn Tử Khiêm lập tức đang cầm ly rượu hướng đến mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chú nhỏ cởi áo, một màn kia thật sự là đẹp mắt!

Edit: Miêu

Cung Quảng Hằng

một đường đi theo Đường Mặc Trầm đi vào thang máy, Bùi Văn Khinh dè dặt nhìn biểu tình của anh “Chú nhỏ, thực xin lỗi, vừa rồi lỗi tại em cả!”

Ánh mắt Đường Mặc Trầm chuyển thành ôn nhu giờ tay lên nhẹ nhàng ờ trên mặt cô “Bọn họ nhắm đến chú, chú cũng vốn dĩ nghĩ đem Diệp Thiên Thanh đuổi đi, chỉ là cho em chịu ủy khuất.”

Cảm giác được người đàn ông ôn nhu, khóe môi Bùi Văn Khinh giờ lên “Nếu em đã lập công lớn như vậy có phải chú cũng thưởng cho em phải không?”

“Được, vậy em muốn thưởng gì nào?”

“Em muốn chú nhỏ cho một cái huân chương quân nhân!”

“Em đâu phải là quân nhân!”

“Vậy... Chú nhỏ hôn em một cái, coi như là con dấu.”

“anh là chú em đây!”

“Cũng đâu phải là chú – cháu ruột đâu, phải không?”

Còn loại lý do này sao?

“Chú nhỏ là đàn ông sao nói mà không giữ lời vậy!” Thấy anh đang còn do dự, Bùi Văn Khinh chủ động đưa lên khuôn mặt nhỏ nhắn “Em mặc kệ, em muốn huân chương, nhanh đi mà!”

Dưới ánh đèn khóe môi của cô như phấn nộn, làm cho anh kim lòng không được tới đến hôm qua, mon mon theo khóe môi của cô mang vẫn mang theo xúc cảm mềm mại kia.

Đường Mặc Trầm hít nhẹ một hơi, cúi người xuống sợ mình bối rối sẽ bán đứng chính mình, Bùi Văn Khinh vội vàng rũ mắt xuống.

Hơi thở đàn ông chậm rãi đến gần, rốt cục môi cũng tiếp xúc với gò má cô.

Cảm giác anh đụng chạm làm cho tim Bùi Văn Khanh đập ngày càng tăng lên.

Làn da Bùi Văn Khanh vô cùng mềm mại, làm cho anh không nhịn được nghĩ muốn càng nhiều hơn, khẽ nâng mặt ánh mắt anh không kìm hãm dừng trên môi cô...

Đình—

Thang máy đến.

Đường Mặc Trầm phục hồi lại tinh thần lại.

Chú – cháu hôn một cái coi như không có gì nhưng mà môi là nơi độc quyền cho người yêu, anh làm sao có ý nghĩ không an phận như vậy chứ?

Buồng cô ra, Đường Mặc Trầm bước ra khỏi thang máy.

Bùi Văn Khanh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên cũng đi ra, cảm thấy tràn đầy vui sướng – ít nhất anh cũng có ý muốn cô.

đi theo anh vào văn phòng, Bùi Văn Khanh để rượu thuốc xuống chỉ động đi đến muốn giúp anh cởi quần áo, Đường Mặc Trầm nghiêng người tránh đi.

“Đề tự anh làm!”

cô không phải là đứa nhỏ nữa, nên về sau anh phải chú ý đúng mực.

Bất đắc dĩ, Bùi Văn Khanh đành phải thối lui đến cạnh bàn mở cái hòm thuốc ra, chuẩn bị tất cả bắt đầu khử trùng, xoay người chỉ thấy Đường Mặc Trầm đang cởi áo sơ mi đến cúc áo thứ hai.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu đen so với trang phục thường ngày càng lộ mười phần cao quý.

Ngon tay thon dài trắng mịn cầm ở vạt áo màu đen, các đốt tay cong lên góc độ xinh đẹp, không có cách nào hình dung theo động tác của anh từng cúc áo được cởi ra, quần áo trong vạt áo tự động hướng hai bên cạnh trượt ra, lồng ngực nam nhân cường tráng cũng theo đó từng điểm bại lộ ở trước mắt Bùi Văn Khanh...

Chú nhỏ cởi áo, một màn kia thật đẹp mắt!

Bùi Văn Khanh không khỏi thất thần.

Đem quần áo trong ghế ngồi, Đường Mặc Trầm nghiêng người ngồi vào, nhìn thấy Bùi Văn Khanh còn đứng tại chỗ nghi hoặc nhú mày.

“Chờ cái gì?”

“A...không có gì...”

Bùi Văn Khanh vội vàng lấy bao tay vô khuẩn, đi đến giúp anh rửa sạch vết thương.

Có Bùi Văn Khanh tỉ mỉ chữa trị, hơn nữa anh có sức khỏe tốt nên miệng vết thương so với hôm qua rõ ràng đã chuyển biến tốt, xử lý cũng đơn giản hơn, bất quá hai ba phút cô đã giúp anh băng bó lại vết thương.

Sau khi băng bó vết thương xong, cô lại nói.

“hiện tại cởi quần!”

“Cởi quần?”

“Đúng vậy!” Bùi Văn Khanh lắc lắc ông tiem “Em muốn giúp anh tiem thuốc.”

Đường Mặc Trầm nhú mày “không cần.”

Cho một tiểu nha đầu tiem trên mông anh, cái này quả thực có chút mắc cỡ.

“Thuốc phải dùng đủ một đợt trị liệu mới được.”

“anh muốn uống thuốc.”

“Tiem so với uống hiệu quả nhanh hơn, bằng không miệng vết thương anh sẽ nhiễm trùng lại một lần nữa.” Bùi Văn Khanh cong mày khẽ nhướn khích tướng “Chú nhỏ, không phải anh sợ tiem chứ?”

“nói bậy!”

trên người trúng một phát đạn anh cũng không nhú chút mảy, làm sao có thể sợ tiêm?

“Vậy tại sao anh không dám tiêm!”

một người đàn ông cao lớn như vậy, tại sao để một cô gái coi thường được chứ?

Lời editor: Hôm nay tui định không đăng truyện đâu, nhưng mà trai nhà tui lại đăng thính cem-bách nữa mà tui cũng high quá nên quyết định tặng mọi người chương này, chúc mọi người ngủ ngon nha

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đàn ông tại sao mặc cỡ với con nhóc chứ?

Edit: Miêu

Nhìn nam nhân kéo quần xuống lộ ra sau lưng gầy gò, Bùi Văn Khinh không khỏi cười thầm.

Chẳng lẽ muốn cô tiêm trên lưng.

Bất quá, chú nhỏ nhà mình đáng người thật đúng là rất tốt, trên lưng không có một vết sẹo lồi nào cả.

“Kéo xuống nữa!”

Đường Mặc Trầm lại đem quần kéo xuống phía dưới một chút.

Người đàn ông cao lớn như vậy lại mặc cỡ với một con nhóc như vậy?

Bùi Văn Khinh âm thầm không nói gì, đi tới trước, ngón tay cầm lấy một góc quần nhẹ nhàng kéo xuống phía dưới lộ ra bộ phận vùng cần chích, tay phải cầm lấy một miếng bông, cô khử trùng.

Nhìn không được động tác của cô, cảm giác của anh ngày càng mẫn cảm, đầu ngón tay của cô lơ đãng lướt qua thắt lưng và mông, Đường Mặc Trầm chỉ cảm thấy một nguồn điện chạy trên làn da, nháy mắt tóc gáy dựng thẳng, toàn thân cơ bắp căng cứng thẳng.

Người đàn ông như vậy không thể nào sợ tiêm?

“Đừng nhúc nhích!” Bùi Văn Khinh vội vàng đè hông của anh, cảm giác độ ấm ngón tay cô cơ bắp của anh càng căng thẳng, Bùi Văn Khinh nào đâu biết rằng thân thể anh đã có biến hóa nhỏ, chỉ là có chút dờ khóc dờ cười, “Chú nhỏ, anh càng căng cơ bắp thì em không có biện pháp tiêm được, buông lỏng ra một chút!”

Nghĩ thử anh muốn sao?

Ai biểu con nhóc như cô cứ sờ loạn!

Đường Mặc Trầm thở sâu, thả lỏng thân thể.

“Nhanh chút!”

Tiêm thuốc mà tính tình lớn như vậy?

Bùi Văn Khinh dứt khoát đem kim đâm vào da thịt anh, chậm rãi đưa thuốc vào, miệng còn nói những lời dụ dỗ trẻ con để trấn an.

“Đừng nóng vội, còn một ít nữa thôi...” Rút kim ra, dùng miếng bông đè lại chỗ vừa mới đâm, Bùi Văn Khinh nhẹ nhàng giúp anh ấn hai cái, thế này mới lấy miếng bông đi “Chú nhỏ, giỏi quá!”

Đường Mặc Trầm một ngụm máu lớn chút nữa nhỏ ra, đã bị chích còn khen ngợi giỏi quá, nếu chuyện này truyền đi, chẳng phải làm cho mọi người cười đến rụng răng sao.

Dứt khoát kéo quần và cài thắt lưng lại, Đường Mặc Trầm xoay người, ngửi khí uy nghiêm.

“Chuyện này không được nói cho người khác biết!”

Bùi Văn Khinh kinh ngạc nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ thấy khuôn mặt Đường Mặc Trầm tuấn tú như lúc ban đầu, gò má lại đỏ lên một chút.

A!

thì ra không phải sợ tiêm mà là mắc cỡ.

không nghĩ đến, Đường Mặc Trầm không sợ trời không sợ đất, luôn mặt lạnh mà cũng có thời điểm mắc cỡ!

Bùi Văn Khinh mỉm cười “Yên tâm đi, đây là bí mật nhỏ của chúng ta, lần sau em ở nhà tiêm cho anh.”

Còn có lần sau?

“không cần!”

“Nhưng mà...”

Đường Mặc Trầm cong mày, nói “Đây là mệnh lệnh!”

Nghe ra được Đường Mặc Trầm mất hứng, Bùi Văn Khinh không kiên trì nữa, miệng vết thương của anh đã hồi phục rất nhiều, lần này giúp anh tăng liều, kế tiếp khỏi phục thuốc như ban đầu là không có vấn đề.

“Lại nói tiếp, em còn cảm ơn chú nhỏ đã mua quần áo đẹp như vậy.” cô nâng hai cánh tay lên, ở trước mặt anh vòng vo một vòng “anh xem em mặc đẹp không?”

Đường Mặc Trầm ở sau bàn làm việc ngẩng mặt lên tầm mắt nhìn chỉ thấy Bùi Văn Khinh đứng trong ánh mặt trời, cả người đều bị ánh mặt trời thêm một tầng ánh sáng màu vàng, tóc và váy nhẹ nhàng bay lên.

Người con gái tươi cười lên đẹp như vậy, nâng một tay chải những sợi tóc rối.

một màn kia, tuyệt vời không sánh nổi.

Thời gian lúc này đóng băng, hết thấy chung quanh đều lặng yên trong tầm mắt của anh chỉ còn lại một mình cô.

Đường Mặc Trầm không biết trên đời này có thiên sứ hay không, nhưng anh tin tưởng chắc chắn nếu trên đời này thực sự có thiên sứ, nhất định chính là thời khắc này – bộ dáng này của cô.

anh khẽ mở môi mồm, tự đáy lòng tán thưởng.

“Đẹp mắt.”

một cô gái như vậy không biết tương lai tuýp đàn ông nào có thể lọt vào mắt xanh của cô, một mình cô có tất cả những cái tốt đẹp hết?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Bất quá chỉ đùa thôi mà?

Edit: Miêu

Nghĩ đến đây, Đường Mặc Trầm không khỏi nghĩ đến Ninh Trạch Thiên - bạn trai trên danh nghĩa của Bùi Văn Khinh.

Nhớ đến tiểu bạch kiểm Ninh gia kia, tim của anh lập tức tăng thêm vài phần tức giận.

“Em cùng Ninh Trạch Thiên còn ở chung với nhau?”

Diện mạo ôn nhu giống tiểu cô nương, tay trái gà không chặt, ngay cả đại học cũng không thi đậu trừ ăn uống vui chơi ra, làm cái gì cũng không được, còn mang theo cô đi hút thuốc phiện, thật sự không biết tại sao cô nhìn trúng ưu điểm nào của hắn ta nữa.

Bùi Văn Khinh không nghĩ đến anh đột nhiên hỏi câu này, vội vàng phủi sạch quan hệ của hai người.

“Chúng em chỉ là cùng nhau vui đùa mà thôi không phải thật. Hơn nữa, từ buổi tối ngày đó ra em cùng chú nhỏ...” Nghĩ đến đêm đó của hai người tình cảnh triền miên, khuôn mặt nhỏ nhắn Bùi Văn Khinh ửng đỏ, vội vàng sửa miệng “Từ buổi tối ngày đó, em trở lại Đường cung, chúng em còn chưa từng gặp nhau.”

Chuyện đêm hôm đó, Đường Mặc Trầm kỳ thật luôn cố ý tránh né, chính mình không nghĩ nữa.

Bây giờ nghe Bùi Văn Khinh nhắc tới, tim Đường Mặc Trầm cũng dâng lên cảm xúc phức tạp.

Vốn dĩ anh cũng hy vọng cô có thể quên việc đêm đó, nhưng mà nghe cô hỏi hột nhắc tới như vậy, lòng Đường Mặc Trầm chẳng những không thả lỏng ngược lại càng buồn bực hơn, anh đứng lên.

Lại nói tiếp, mấy ngày nay Bùi Văn Khinh thật ra trấn tĩnh tự nhiên, giống như cái gì cũng không có phát sinh.

Từng cùng anh gần gũi da thịt, nhưng cô thật sự không để ý?

Có lẽ nói, cô cũng bắt quá chí là chơi đùa thể thôi!

không khí xung quanh ngột ngạt, Đường Mặc Trầm hai tay chống mép bàn, đứng lên rồi Bùi Văn Khinh bị anh đẩy ra ngã xuống sàn gỗ, phát ra một tiếng vang chói tai.

“Chơi đùa? Tình cảm dùng để chơi đùa à!”

Đường Mặc Trầm đột nhiên phát hỏa, Bùi Văn Khinh hoàn toàn không ngờ, chỉ kinh ngạc vội vàng chạy đến hai tay ôm lấy cánh tay anh.

“Chú nhỏ, anh... anh đừng nóng giận, em... Em không phải ý đó, em là nói... Em bây giờ là sinh viên, đương nhiên học tập là quan trọng nhất, về sau em phải học thật giỏi, đương nhiên không thể cùng Ninh Trạch Thiên không làm gì, con nhà giàu cùng nhau lớn lên có quan hệ yêu đương được (anh Trạch Thiên, tạm thời bán đứng bạn một chút, ai kêu thủ trưởng nhà ta quá khó khăn đồ dành, bạn đừng để ý nha.). anh nói, đúng không?”

Đường Mặc Trầm hừ lạnh một tiếng, rút cánh tay về.

Đường Mặc Trầm hừ lạnh một tiếng, rút cánh tay về.

Tối hôm đó, Bùi Văn Khinh không phải là nói như vậy.

“Em không phải chỉ thích Ninh Trạch Thiên và cùng hắn ta lấy nhau à?”

Bùi Văn Khinh nghẹn lời.

Bùi Văn Khinh thậm chí không nghĩ nhiều lời nói ngay lúc này, nghĩ đến nhất định hôm sinh nhật cô, đêm đấy uống rượu, cố ý nói dối.

“Em nói những lời kia đều là giả, em...” Bùi Văn Khinh gục đầu nhỏ “Là em cố ý chọc giận anh mới nói, cùng Ninh Trạch Thiên ở chung với nhau, khi đó anh đem em đuổi ra khỏi Đường cung, em còn tưởng rằng anh không quan tâm em, thế nào cũng được, chỉ cần đừng đuổi em đi là được!”

Những lời này ở trong lòng cô và cũng lời nói mười năm không dám nói ra, cũng không biết mở miệng từ đâu, hôm nay mượn cơ hội này Bùi Văn Khinh nói ra rõ ràng.

Nhớ đến năm đó anh đối với cô tốt như vậy, Bùi Văn Khinh lần lượt tổn thương tim của anh, cô cũng ân hận chính mình.

“anh không đánh thì em đánh!”

Giơ bàn tay lên, Bùi Văn Khinh hung hăng đánh thẳng mặt mình.

Bốp!

Bàn tay hạ xuống, đánh được không phải mặt mình, mà là...

Bùi Văn Khinh kinh ngạc, ngược mắt nhìn chỉ thấy người đàn ông trên mặt vẫn còn tức giận lại đưa tay che trước mặt cô.

rõ ràng đang giận, Đường Mặc Trầm lại không đành lòng làm cho cô bị đánh.

Thương cô như vậy, cưng chiều cô như vậy, vậy tại sao lúc trước Bùi Văn Khinh không hiểu chuyện như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Ý chí sắt đá thể nào cũng bị đứa bé này biến thành

dòng nước ấm

Edit: Miêu

Chán nản, hối hận, tự trách!

Đủ loại cảm xúc nháy mắt lấp đầy trong ngực, trong cổ họng giống như có gì đó chặn lại, gần như không thể thở được.

“Chú nhỏ!”

Bùi Văn Khinh tiến lên một bước, nghẹn ngào bỏ nhào vào trong lòng Đường Mặc Trầm, khóc thất thanh.

Mười năm tương tư, mười năm hối hận, mười năm tâm tình bị đè nén, giờ phút này đều phát tiết, hóa thành nước mắt rơi trên áo sơ mi của anh.

Hai tay nắm lấy vạt áo của anh, Bùi Văn Khinh khóc giống như một đứa nhỏ lạc đường nhiều năm rốt cục trở về nhà.

Đường Mặc Trầm tuy là ý chí sắt đá cũng phải bị Bùi Văn Khinh khóc thành như ao nước trước áo anh, bàn tay to ôm lấy hông cô, bàn tay người đàn ông vỗ nhẹ nhàng từng cái từng cái trên lưng cô, ôn nhu an ủi.

Bùi Văn Khinh lại giống như dòng nước, không thu lại được cảm xúc.

“Chú nhỏ biết, em là cô bé tốt, kỳ thật... Chú nhỏ cũng có chỗ không đúng, có đôi lúc là anh đối với em hà khắc rồi.”

Ai trẻ đã không từng lòng bông, lúc anh còn trẻ không phải giống cô sao còn không phải huyết khí sôi trào, một người trong đêm khuya chọn đại doanh bên địch náo loạn.

Ở cái tuổi này giống như cô không nghịch ngợm không phản nghịch có mấy người chứ?

“không phải như vậy, là em không làm đủ tốt.” Bùi Văn Khinh vừa khóc thút thít, nghẹn ngào, lấy tay nâng cô ở trong lòng anh lên “Lấy... Về sau, em... Em nhất định sẽ cố gắng thành... Trở thành kiều ngạo của anh!”

Giờ ngón tay lên nhẹ nhàng lau, quệt khoé mắt cô, Đường Mặc Trầm hai tay đang cầm khuôn mặt nhónhắn của cô, ngữ khí trịnh trọng.

“anh tin tưởng em!”

trên núi ở Long Thành anh đã từng tin cô một lần, cô cố gắng nhưng càng về sau càng làm cho anh thất vọng.

Bùi Văn Khinh hút hút cái mũi “Lúc này đây, tuyệt đối sẽ không để cho anh thất vọng lần nữa!”

“Được.” Đưa tờ khăn giấy, bàn tay của anh nhẹ nhàng nắm chóp mũi cô “Nước mũi!”

Bùi Văn Khinh mặt vọt lên đỏ ửng.

Mặc kệ nói như thế nào, cũng sống hai đời người, tại sao có thể để cho người khác lau nước mũi giúp cô chứ.

“Em đi rửa mặt!”

Nâng tay đoạt lấy khăn giấy trong tay anh, Bùi Văn Khinh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên chạy về phía toilet.

Đường Mặc Trầm đứng tại chỗ, xem xem áo sơ mi của bản thân khế gât đầu một cái.

nói phụ nữ làm từ nước, quả nhiên không sai, nhiều nước như vậy thật không biết từ đâu ra?

Ngón tay thon dài ấn xuống bên trong, Đường Mặc Trầm lạnh nhạt hạ lệnh “Đưa hai phần cơm trưa vào, nhớ chuẩn bị một phần bánh ngọt.”

“Dạ!”

Ngoài cửa, nữ phụ tá cung kính đáp lại.

Cúp điện thoại, Đường Mặc Trầm bước đến phòng nghỉ đổi cái áo sơ mi mới.

Trong phòng rửa tay, Bùi Văn Khinh hắt nước lạnh lên mặt, ngược mắt nhìn trong gương vòng mắt đỏ bừng, chính mình không khỏi một trận ảo não.

Lớn như vậy người ở trước mặt anh thế nhưng khóc giống như một đứa trẻ, trang điểm thật đẹp rồi bị nước mắt trôi đi, lấy đồ trang điểm trong túi ra mà Triệu Nhã đã đưa cho cô để trang điểm lại, nhìn nhìn rồi rút cuộc cũng phải buông tha.

Bùi Văn Khinh có khả năng ở dưới kính hiển vi khâu mạch máu nhỏ nhất, nhưng bây giờ lại không biết làm gì với chai chai lọ lọ.

Cuối cùng chỉnh lại tóc, hắt nước lạnh lên mặt trong ánh mắt xác định sung lên, Bùi Văn Khinh mở cửa ra một lần nữa trở lại phòng họp.

“Bên này!”

Thanh âm Đường Mặc Trầm vang trong phòng khách cách vách truyền đến, Bùi Văn Khinh bước qua chỉ thấy anh đang lật xem tài liệu trong máy tính, trên bàn có những món cơm trưa nóng hổi cùng chén nước ấm, vị trí của cô còn có một phần bánh ngọt.

Đem tài liệu đóng lại, Đường Mặc Trầm nâng tay khép lại màn hình.

“Trước uống nước sau đó ăn cơm”

Hai tay đưa tới nâng ly nước thủy tinh ấm áp, tâm Bùi Văn Khinh cũng là một mảng ấm áp, uống một ngụm nước ấm làm thông yết hầu, cô ngược mắt đón nhận ánh mắt của người đàn ông đối diện.

“Chú nhỏ, chúng ta hiện tại tính hợp xong chưa?”

Đặc biệt gọi ý:

Này mấy chương không phải viết tên sai, từ hôm nay trở đi “Scandal bạn trai” cô nàng Bùi của chúng ta chính thức đổi thành “Ninh Trạch Thiên”.

Chương trước ta đã muốn sửa lại nhưng vẫn muốn với mọi người một chút.

Ninh Trạch Thiên đang nói: đi theo một người cha ruột bóc đồng như vậy, ta cũng mệt!

Lời editor: hết nợ chưa mọi người????

Lịch đăng là từ t2 đến t6, mỗi ngày 1 chương nha

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Cái gọi là cười khuyh thành, cũng không có gì hơn cái này!

Edit: Miêu

Trở về sống lại lần nữa cùng Đường Mặc Trầm cho tốt, đây là chấp niệm hai đời lớn nhất của Bùi Văn Khinh.

Người đàn ông này rất vĩ đại, rất chói mắt, quá thâm trầm cho dù sống hai lần, Bùi Văn Khinh vẫn nhìn không thấu, đối với đôi mắt đen như mực là chân thật nhất.

Thế cho nên, mỗi bước đều cẩn thận, sợ mình làm sai chọc giận anh làm tổn thương tim anh.

Đường Mặc Trầm ngược mắt, chỉ thấy bóng Bùi Văn Khinh giống như điểm nước son, ánh mắt đang nhìn anh có vài phần kính sợ còn có mấy phần mong đợi.

Nha đầu kia, sợ anh??

Xem ra, trước kia anh đối với cô rất nghiêm khắc.

Nghĩ nghĩ, anh nâng hai khuỷu tay đang chống ở trên bàn đem cằm để lên tay, hơi nghiêng đầu qua phải, nhìn chăm chú đối diện Bùi Văn Khinh, hướng về phía trước cong lên khóe môi, giọng nói từ từ vang lên.

“Em cứ nói đi?”

Thái độ này của anh đủ ôn hòa thân thiết chứ?

Nam nhân khẽ cong nghiêng đầu, cong cánh môi, ngữ khí này trong ngày thường, khuôn mặt ngưỡng mộ giờ phút này thêm mấy phần khí chất tà mị, trêu ghẹo.

Cái gọi là cười khuyh thành đại thể cũng không gì hơn cái này!

Trong mắt Bùi Văn Khanh có điểm run rẩy.

Sống hai đời, Bùi Văn Khanh lần đầu tiên nhìn đến động tác và biểu tình của anh nên không đoán ra trong hồ lô của Đường Mặc Trầm bán thuốc gì, cô không dám lỗ mãng ở phía sau lưng anh cẩn thận nhìn, ngữ khí càng kính sợ.

“Chú nhỏ, anh đây là câu hỏi hay câu nghi vấn?”

Biểu tình của cô?

Chẳng lẽ, anh sẽ ăn thịt người sao!

Trong ngày thường, Trình Thiên Hữu đối với Bùi Văn Khanh như vậy thì cô sẽ cười rồi sẽ cùng Trình Thiên Hữu vui đùa, đến lúc anh thì tựa như thấy quý vậy!

Chân mày Đường Mặc Trầm nhảy dựng, đem hai tay thu hồi trên bàn, thẳng thắt lưng, nâng khước môi một lần nữa lại nghiêm túc.

“Ăn cơm!”

“Nga!”

Bùi Văn Khanh không dám không nghe lời, nâng bát đĩa nhắm ngay đĩa rau xanh đưa đĩa sang, thì trùng hợp đối diện Đường Mặc Trầm vừa vận cùng dùng ở trên đĩa rau xanh, cô vội vàng đem chiếc đĩa tránh ra.

“anh ăn đi!”

Đem rau kia đưa đến trong chén của cô, Đường Mặc Trầm liếc ở cổ tay mảnh khảnh cô một cái.

“Em rất gầy, phải ăn nhiều thịt.”

Nhớ rõ một năm trước lúc cô đi còn không gầy như vậy, cư nhiên ở La gia một năm, vóc dáng có cao một chút nhưng người lại ngày càng gầy.

anh rõ ràng bảo ông cụ La, chiều cổ thật tốt thể nhưng lại gầy như vậy!

Bùi Văn Khanh còn không có đáp lời, cánh tay anh lại đem thức ăn: tôm, thịt, thức ăn chấp thành một núi nhỏ trong chén của cô.

Nhìn chăm chú vào núi nhỏ trong chén cô, Bùi Văn Khanh âm thầm nuốt nước miếng một cái – cô không thích ăn thịt.

“Chú nhỏ...”

“Ăn hết tất cả, không quanh co nữa.”

Nghe được nửa câu đầu, Bùi Văn Khanh âm thầm nhú mày, chờ nửa câu sau của anh nói ra, cô lập tức đưa mi mắt lên.

“Dạ!”

không phải là mấy khối thịt thôi sao, vì chú nhỏ, cô sẽ ăn!

Nâng chén cơm lên, Bùi Văn Khanh há miếng ăn.

Ưu nhã gấp lên một ít rau xanh, chậm rãi nhai kỹ nhưng ánh mắt lại dừng trên người con gái đối diện bởi vì ăn vào một khối thịt lớn nên phải phồng má lên, Đường Mặc Trầm cảm thấy dễ thương.

Đưa cánh tay qua chỉ chỉ một hạt cơm rơi xuống má cô, anh mở miệng ôn hòa.

“Về sau muốn ăn cái gì thì nói với bác Chu, Đường cung là nhà em, không cần khách khí.”

Bùi Văn Khanh vừa nhét vào miệng một viên thịt viên không thể mở miệng, đành phải dùng sức nhai và gật đầu.

“anh biết em không thích Diệp Thiên Thanh, nhưng lần sau đừng xúc động như vậy.”

Người này thật thông minh, nhìn ra được là cô có ý?

Trái tim nhỏ Bùi Văn Khanh khẩn trương, miệng chứa thịt viên ngẩng đầu.

Đối diện, đôi mắt Đường Mặc Trầm đen như mực và lạnh lẽo, ánh mắt giống như nhìn thấy tất cả lòng suy nghĩ cô nghĩ vậy, trong bụng Bùi Văn Khanh hoảng hốt.

Chương 54: Vị này so với cô đen hơn

Edit: Miêu

Đem về hốt hoảng của cô thu vào trong mắt, khóe mắt Đường Mặc Trầm khẽ cong.

Nha đầu chết tiệt, nghĩ anh không đoán ra à.

Diệp Thiên Thanh cho dù cố ý nhằm vào cô nhưng sẽ không ngốc nghếch đến địa bàn anh gây chuyện trắng trợn như vậy.

Huống chi tính tình Bùi Văn Khinh như vậy, người khác khi dễ cô một lần thì cô sẽ trả lại gấp đôi, thế nào ngoan ngoãn là người đi xin lỗi chứ?

“Em không cần sợ hãi như vậy, anh không có ý tứ trách cứ, hôm nay có thể ép cô ta đến thất thổ, coi như là anh không uổng công dạy dỗ.”

Quả nhiên là người thông minh!

Nhìn bộ dáng ở trên yến hội của anh, thế mà giọt nước nhỏ chưa rơi, một chút không có sơ hở.

Biết rõ Bùi Văn Khinh là cố ý đào hố cho Diệp Thiên Thanh rơi xuống, anh còn muốn cố ý đạp thêm hai chân.

Vốn tưởng rằng mình phúc hắc nhưng so với cô, vị này còn đen hơn.

Nhai nhai lung tung hai cái, dùng sức nuốt thịt viên trong miệng xuống, Bùi Văn Khinh vội vàng biện minh cho mình.

“Diệp Thu Sinh nhất định tham gia tranh cử, đến lúc đó đối thủ lớn nhất của chú nhỏ là ông ta, Diệp Thiên Thanh phía sau tiếp cận anh nhất định là không có ý tốt, em đương nhiên không thể để cô ta thực hiện được.”

Đường Mặc Trầm nheo mắt “Em biết anh muốn tranh cử?”

Tổng thống tiền sinh tìm anh nói chuyện, đề nghị anh tham gia tranh cử, trừ bỏ tổng thống cùng Ôn Tử Khiêm không có bất kỳ người nào biết, ngay cả anh cũng không có quyết định cuối cùng, Bùi Văn Khinh làm thế nào biết anh muốn tranh cử.

“Chú nhỏ chỉ huy tam quân, uy danh bên ngoài, tham gia tranh cử không phải rất bình thường sau, huống chi... Trừ bỏ anh ở ngoài, còn ai xứng đáng lãnh đạo đất nước này?”

một câu này, Bùi Văn Khinh cũng không phải khen anh.

Đường Mặc Trầm giữ hai nhiệm kỳ tổng thống, thời gian là tám năm, dựa vào thông minh cùng thủ đoạn mạnh mẽ của anh, không chỉ làm cho kinh tế đất nước phát triển mà ở trên địa vị quốc tế cũng tăng lên đáng kể, những điều này đều là công lao của anh, đây cũng không phải cô thuận miệng nói lung tung.

cô bé kia không phải luôn giận anh sao, chẳng lẽ cũng quan tâm chuyện của anh?

Đáy mắt Đường Mặc Trầm hiện lên vẻ ôn nhu.

“Em hy vọng anh tranh cử sao?”

Cuộc đời anh luôn luôn tự quyết định, chưa bao giờ sẽ hỏi đề nghị hay ý kiến bất luận kẻ nào, nhưng bây giờ đột nhiên lại hỏi ý kiến của cô.

“Dĩ nhiên!” Bùi Văn Khinh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, biểu tình nghiêm túc “Chú nhỏ có năng lực như thế vì sao không tham gia, chẳng lẽ anh hy vọng Diệp Thu Sinh bại hoại như vậy đến lãnh đạo đất nước này? Chú nhỏ, quốc gia này cần anh!”

Biểu hiện trên trong nước là ổn định nhưng rõ ràng Bùi Văn Khinh biết lúc này Trung Quốc đã là dậy sóng, hai năm kế tiếp chính là mưa gió bấp bênh, cần một người ý chí kiên cường và hi sinh để ngăn cản cơn sóng dữ mà anh thích hợp là người làm tổng thống nhất.

Đường Mặc Trầm âm thầm kinh ngạc.

anh chỉ nhất thời dâng lên cảm hứng nhưng cô bé này lại nói ra những lời cùng ngài tổng thống không sai biệt.

không nghĩ đến, Bùi Văn Khinh thậm chí có thể lý giải như vậy!

anh đúng là học hặc với chính trị cũng không có hứng thú, nếu để anh chọn thì càng thích quay về bộ đội chỉ huy quân đội, nếu không phải tổng thống tiên sinh bày ra đại cục của đất nước tới khuyên anh, thậm chí anh cũng sẽ không cân nhắc tranh cử.

Ý thức được mình có chút nghiêm túc, Bùi Văn Khinh sợ anh nhìn ra sơ hở, lập tức đưa lên khoe môi một nụ cười “Là em thuận miệng nói bừa, mặc kệ chú nhỏ quyết định như thế nào, em sẽ ủng hộ vô điều kiện.”

Chuông điện thoại di động từ bên ngoài truyền vào, biết là điện thoại của cô, Bùi Văn Khinh vội vàng để chén com xuống đi ra bên ngoài, lấy điện thoại từ trong túi sách.

Nhìn trên màn hình, tiểu thiếu gia Ninh gia – điện thoại Ninh Trạch Thiên, trái tim nhỏ lại là một trận nhảy loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 55: Tiểu thiếu gia ninh gia

Edit: Miêu

Tiểu tử chết tiết kia muốn hại chết cô sao?

Đường Mặc Trầm còn đang ngồi bên cạnh, nếu mình không nghe điện thoại chỉ sợ đối phương ngược lại sẽ có khả năng nghi ngờ.

Nhanh chóng cân nhắc thiệt hơn, Bùi Văn Khinh đem điện thoại chuyển đến bên tai.

Đầu điện thoại bên kia, âm thanh Ninh Trạch Thiên lập tức vang lên “Văn Khinh, mình có việc gấp, cậu nghĩ biện pháp đi ra ngoài, chúng mình gặp nhau.”

Bùi Văn Khinh lặng lẽ liếc mắt nhìn phòng khách, cố ý cao giọng “A... Thầy Lý, chào thầy... Có chuyện gì sao?”

Ninh Trạch Thiên nghe ra ngữ khí của Bùi Văn Khinh “Cậu không tiện nghe điện thoại được à?”

“Được... Chúng ta gặp nhau ở trường, khoảng chừng một tiếng nữa đến.”

“Được, em nhanh chóng chạy đến trường!”

Bùi Văn Khinh làm bộ nói to “Thầy Lý, tạm biệt”, mở điện thoại ra xóa cuộc gọi vừa rồi, một lần nữa trở lại bên cạnh bàn.

“Chú nhỏ, thầy giáo tìm em có chút chuyện, em ăn com xong sẽ về trường trước?”

“Để nói tài xế đưa em đi.”

“không cần, không cần, em ngồi tàu điện ngầm là được rồi chỉ sợ lúc này kẹt xe.” Bùi Văn Khinh nhanh chóng bưng chén com lên trong chén còn ít com với đồ ăn, liền xử lý sạch sẽ, nhìn chén com không còn gì “Em ăn xong rồi, vậy chúng ta coi như hòa bình nha! Em đi trước, chú nhỏ, tạm biệt.”

“Chờ một chút!”

Bùi Văn Khinh một lần nữa quay sang, chỉ thấy anh hướng đến món bánh ngọt trên bàn hất cằm.

Bùi Văn Khinh sờ sờ dạ dày của mình với vẻ mặt sầu khổ.

“Chú nhỏ, em thật sự không ăn được nữa!”

Ai bảo hiện tại cô ăn đâu?

Đường Mặc Trầm đứng dậy đem bánh ngọt đến trước mặt Bùi Văn Khinh

“Mang đến trường, đói thì ăn.”

“Được!”

Cầm lấy hộp bánh ngọt, Bùi Văn Khinh vội vàng vàng đi ra khỏi phòng làm việc của anh.

Nhìn Bùi Văn Khinh rời đi, Đường Mặc Trầm đi đến bàn lấy điện thoại riêng gọi cho tổng thống tiền sinh.

không có nửa câu vô nghĩa, anh chỉ nói bảy chữ.

“Tôi quyết định tham gia tranh cử.”

Đầu điện thoại bên kia, tổng thống tiền sinh mừng rỡ đồng thời có chút ngoài ý muốn, sáng hôm nay cùng anh gọi điện thoại, anh nói còn đang suy nghĩ mà nhanh như vậy đã quyết định?

“Ta có thể biết được nguyên nhân không?”

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt nhìn chăm chú vào hòm thuốc trên bàn của Bùi Văn Khinh.

“không thể.”

....

....

đi thẳng ra khỏi tòa nhà quốc phòng, lúc này Bùi Văn Khinh mới bấm điện thoại gọi Ninh Trạch Thiên.

“Cậu đang ở đâu?”

“Gần cổng ở tàu điện ngầm.”

“Cần mình đến đón cậu không?”

“không cần đến cửa thư viện chờ mình!”

trên chân Bùi Văn Khinh còn mang theo thiết bị theo dõi đây, nếu như bị Đường Mặc Trầm phát hiện cô không ngồi tàu điện ngầm chẳng phải là nói xạo sao?

“Thư viện?” Ninh Trạch Thiên cười xấu xa “Cậu lúc nào mà tích cực với học tập như vậy?”

“Đừng nói nhảm, đến thư viện gặp nhớ rõ, đem xe dừng ở trước cổng trường mà đừng xa một chút!”

Xe thể thao màu tím kia của Ninh Trạch Thiên thật sự quá mức táo bạo chói mắt, Bùi Văn Khinh cũng không muốn để cho người khác nhìn đến, nếu truyền đến tai anh, cô thế nào cũng không thể nào biết được!

Vị thiếu gia này vội vã tìm cô như vậy, không biết là có chuyện gì gấp.

Bắt xe điện ngầm trở lại trường học, Bùi Văn Khinh đi đến thư viện trường học.

Lầu một không tìm được người, Bùi Văn Khinh nhanh chóng trèo lên lầu hai còn đang nhìn chung quanh tìm kiếm, một bàn tay muốn bắt lấy cánh tay của cô, đem cô kéo đến khoảng không gian của hai gian sách.

Ở thư viện còn ra tay với Bùi Văn Khinh, muốn chết?

Bùi Văn Khinh đang chuẩn bị cho đối phương một quyền thì thấy rõ mặt của người kia, ra tay được một nửa liền thu hồi lại.

Áo thun màu trắng rộng thùng thình, quần jean rách, tóc ngắn dưới ngũ quan tinh xảo, đẹp đến không thể bàn cãi được, giống như trong truyện tranh, người con trai cao gầy không phải là thiếu gia của Ninh gia – Ninh Trạch Thiên đây sao.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Cuộc đời chỉ có một, không nên phụ chính mình

Edit: Miêu

Tựa vào giá sách, Ninh Trạch Thiên nhú mi xinh đẹp về mặt ai oán:

“Cậu như thế nào giờ mới đến, mình vội muốn chết!”

“Cậu còn không biết xấu hổ, còn nói, thiếu chút nữa là bị cậu hại chết rồi!”

Bùi Văn Khanh quay về phía Ninh Trạch Thiên liếc mắt một cái, nhìn chăm chú bạn tốt trên khuôn mặt tràn trề thanh xuân, nhớ đến mọi thứ kiếp trước, cô kim lòng không được gợn cánh tay đỡ lấy bả vai của đối phương “Tiểu Thiên, mình rất nhớ cậu!”

Trước khi trọng sinh, Ninh Trạch Thiên là bạn tốt duy nhất của cô, từ biệt mười năm sao có thể không nhớ được chứ?

“Buồn nôn chết đi được, bên cạnh không có người, không cần cậu đỡ rồi!”

Ninh Trạch Thiên lập tức giống như dị ứng, đem cô đẩy ra, một đôi mắt ít nghiêm túc: “Mình lần này tìm cậu là nghiêm chỉnh, cùng cậu thảo luận chuyện liên quan đến cả cuộc đời mình!”

Bùi Văn Khanh nhú mày “Cậu đi đời giới tính?”

“Cút!”

Ninh Trạch Thiên đẩy cô một cái, sắc mặt nghiêm túc: “Còn nhớ rõ thời điểm chúng ta ca hát quán bar lúc trước. Có một công ty giải trí đang tìm kiếm ngôi sao mới, hôm nay, bên đây đã gọi điện cho mình, nói là công ty đối với mình cảm thấy hứng thú vô cùng muốn ký hợp đồng cho mình là ca sĩ. Văn Khanh, cậu nói mình làm được không?”

Ninh Trạch Thiên từ nhỏ thích âm nhạc, hứng thú với âm nhạc bản thân cũng tài năng trời cho biết đàn dương cầm, violon. ... Cái gì cũng giỏi, giọng lại đặc biệt, ca hát không thể chê.

Chỉ là Ninh gia chỉ có một cháu trai duy nhất, muốn bồi dưỡng anh ta thành người nối nghiệp cho Ninh gia, bởi vậy đối với sở thích này của anh ta cũng là cực lực phản đối.

Trước kia, hai người thường xuyên đi khách sạn hay quán ăn đêm chơi, vì lòng yêu thích âm nhạc của Ninh Trạch Thiên.

“Đương nhiên muốn đi!” Bùi Văn Khanh đưa qua bắt lấy hai tay của hắn, trong con ngươi tràn đầy cảm giác “Cuộc đời chỉ có một lần, không nên phụ chính mình!”

Lần trước, Bùi Văn Khanh bị đưa đi quân giáo cùng Ninh Trạch Thiên chỉ có thể liên lạc qua thư, sau khi tốt nghiệp đại học Ninh Trạch Thiên bị buộc xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, sau lại kế thừa gia sản nghiệp gia tộc, sống cũng không vui.

Lúc này đây, Bùi Văn Khanh vô luận như thế nào cũng không thể để cho bạn tốt buông tha giấc mơ của mình.

“Nhưng mà, cậu cũng biết ông nội mình...”

“Kế thừa sản nghiệp gia tộc làm thương nhân, đời này cậu muốn sao?”

Ánh mắt Ninh Trạch Thiên âm trầm, một lát ngẩng đầu ngữ khí kiên định, mở miệng.

“không, mình không muốn, mình muốn ca hát, mình muốn làm âm nhạc!”

“Sao lại không được?” Bùi Văn Khanh mỉm cười chăm chú nhìn vào ánh mắt của bạn tốt “Mình ủng hộ cậu. Bất quá... Chuyện này mình cảm thấy cậu tạm thời không nên cùng ông nội của cậu đối nghịch, ông nội trước hết dụ dỗ được đã, chờ cậu có được thành tích tốt đến lúc đấy càng có sức thuyết phục hơn.”

“Mình cũng nghĩ giống như vậy, dùng một nghệ danh mới và một thân phận mới vào nghề...” Ninh Trạch Thiên càng nói càng hưng phấn, trong con ngươi sáng rực rỡ, trên mặt tràn đầy kích động nghĩ đến “Gạo nấu thành cơm, ông nội cũng không có biện pháp khác!”

“Đến lúc đó, mình có thể giúp cậu viết bài hát.”

Ninh Trạch Thiên trừng mắt “Cậu viết?”

Bùi Văn Khanh cười đến khó lường “Ca khúc mình làm được!”

Bùi Văn Khanh đương nhiên không biết làm nhạc nhưng trong vòng mười năm lửa đạn, đi từ nam đến bắc, điện ảnh, tiểu thuyết... cô biết tất cả đi theo đội khám chữa bệnh ở hải ngoại vài năm, làm những cái này để giải tỏa nỗi nhớ quê hương.

“Chúng mình đổi chỗ khác nói chuyện đi?” Ninh Trạch Thiên đề nghị.

Bùi Văn Khanh nâng chỗ gần định vị ở đuôi phải với ngữ khí bất đắc dĩ:

“Mình hiện tại bị người khác giám thị!”

“Trách không được vừa rồi gọi điện thoại cậu lại nói chuyện cẩn thận như vậy.”

Ánh mắt Ninh Trạch Thiên đảo qua trên cổ tay có gắn định vị kia, xấu xa cười “Nếu ông ngoại cậu biết cậu với mình ở chung với nhau, có thể không cảm đoán cậu như vậy nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Giống như sói nhìn thịt tươi

Edit: Miêu

“không phải ông ngoại mình, là chú nhỏ!”

“Đường Mặc Trầm?” Ninh Trạch Thiên khiếp đảm nhìn trái phải một hồi “Cậu quay về Đường cung?”

Ninh Trạch Thiên chỉ gặp Đường Mặc Trầm một lần ở yến hội, nhưng lời đồn về anh ta nghe đến chai cả tai, nên hắn cũng cực sợ vị tướng quân mặt lạnh Diêm La này muốn chết.

Nghĩ vậy vài ngày cùng Đường Mặc Trầm ở chung, trên mặt Bùi Văn Khinh cũng không tự chủ lộ ra vài phần biểu tình mừng rỡ, nói:

“Về sau mình đều ở Đường cung.”

“Chắc chắn, nhìn bộ dáng háo sắc của cậu kia!”

Ninh Trạch Thiên ngả ngón đung bờ vai của cô, mập mờ hướng cô nháy mắt.

“Thành thật khai nhận, có phải cậu thích anh ta đúng không?”

“không phải là thích...”

Bùi Văn Khinh nhấp môi: “Mà là yêu!”

Ninh Trạch Thiên bĩu môi:

“Buồn nôn, không phải cậu đang giận anh ta đến nghiêng răng nghiêng lợi đấy sao?”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ!”

Bùi Văn Khinh giơ ngón tay lên chóp mũi của Ninh Trạch Thiên nhắc nhở:

“Đúng rồi, mình nói với chú nhỏ là hai đứa mình đã chia tay nên về sau cậu gọi điện nhớ chú ý một chút.”

“không thành vấn đề!”

Ninh Trạch Thiên nâng cổ tay nhìn thời gian một chút:

“Mình đi về trước đây, mấy ngày nay ông nội của mình quản rất nghiêm, hôm nay thật vất vả ông nội không ở nhà mới có thời gian chạy đến, cậu đem ca khúc sửa lại rồi gửi lại trên Weibo cho mình.”

“Được!”

Bùi Văn Khinh cười đáp lại:

“Đúng rồi, cậu nhớ ôn tập bài vở, tranh thủ thi đỗ cho tốt, đến lúc đó ông nội cậu vui vẻ một chút!”

“Biết rồi.”

Hướng Bùi Văn Khinh khoát tay, bước chân Ninh Trạch Thiên nhẹ nhàng xuống lầu.

đi tới phía cửa sổ nhìn bóng dáng gầy gò ngày càng xa, Bùi Văn Khinh cũng lộ ra nụ cười tươi, từ trong tâm cũng cảm thấy vui mừng cho bạn tốt.

Nếu Ninh Trạch Thiên thuận lợi vào nghề, Bùi Văn Khinh không những dùng các ca khúc này giúp Ninh Trạch Thiên một phen, còn có thể lấy hắn làm môi giới, chen tay vào giới giải trí, dù sao đây là cách tiền nhanh nhất.

Quan trọng nhất trước mắt là tiền vốn ban đầu, nhưng tiền này kiếm ở đâu?

đang nhú mảy trăm tư, di động trong túi vang lên.

Nhìn trên màn hình di động một dãy số lạ, Bùi Văn Khinh nghi ngờ nhưng vẫn bắt điện thoại.

“Bạn học Bùi Văn Khinh phải không? Tôi là đại diện phòng Phó hiệu trưởng họ Tiền, em đang ở trường sao!”

“Em đang ở trường, có chuyện gì sao cô?”

“Thầy giáo tìm em nói về chuyện thành tích, em lập tức phòng giáo vụ, cô ở 402.”

Vị phó hiệu trưởng này là con rể của cục trưởng cục vệ sinh, không có bản lĩnh gì, chỉ giỏi về nịnh nọt, dựa vào quan hệ của cha vợ vào được khoa y, ngày thường ở trường giỏi về dựa vào thời gian ở trường, rồi được thăng làm phó hiệu trưởng.

Bùi Văn Khinh luôn không có ấn tượng tốt gì với vị phó hiệu trưởng này, bất quá chuyện liên quan đến thành tích mình Bùi Văn Khinh không dám thờ ơ.

một đường đi đến phòng giáo vụ, Bùi Văn Khinh đi lên lầu 4, sửa soạn lại đầu tóc của mình, nhẹ nhàng gõ cửa phòng 402.

một lát cửa phòng đẩy ra nhìn thấy cái đầu hói.

Ngoài cửa nhìn thấy một thân quần trắng xinh đẹp của Bùi Văn Khinh làm cả người phó hiệu trưởng hải lòng, vị này có đôi mắt nhỏ lập tức nhìn như sói đói nhìn thấy thịt tươi.

“Bạn học Bùi đến đây, mời vào!”

Ép sự chán ghét xuống Bùi Văn Khinh cười đi vào văn phòng của phó hiệu trưởng, vị này đóng cửa sẵn tiện khóa cửa lại luôn.

Nghe được tiếng vang nhỏ kia, Bùi Văn Khinh nghiêng mắt nhìn thoáng qua trên mặt vẫn vẫn đậm phong kinh:

“Thầy Tiền, thầy tìm em có việc gì à?”

“Kỳ thật không có chuyện gì lớn. Chính là về thành tích của em. . .”

trên bàn Tiền phó hiệu trưởng rút bài thi Bùi Văn Khinh ra đưa cho cô “Chính em nhìn xem, 59 điểm còn kém đạt tiêu chuẩn một điểm, quả thật đáng tiếc!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Chẳng may tay em trơn thì nửa đời sau của thầy làm thái giám

Edit: Miêu

Miệng vừa nói, hần ta liền híp mắt đánh giá khuôn mặt xinh đẹp của cô, xẹt qua chiếc gáy thon dài tinh tế, âm thầm nuốt nước miếng.

Bùi Văn Khinh trong kỳ trên gờ dạy của hần chỉ học một chương, Tiền phó hiệu trưởng ấn tượng sâu sắc với dung mạo xuất chúng sinh viên năm nhất này, bắt đắ dĩ, sau giờ học cần bản Bùi Văn Khinh cũng không ở lại, đứng là thành tích là hoàn toàn không cần, vị này vẫn không có cơ hội.

Đúng lúc này, đối phương cuối cùng cũng rơi vào tay hần, vị này đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Kỳ thật nếu lấy thực lực chân thực của Bùi Văn Khinh muốn lấy 70 điểm là dư dả, bắt đắ dĩ Tiền phó hiệu trưởng này cố ý lựa xương trong trứng gà (có ý bắt bẻ), đương nhiên Bùi Văn Khinh làm đúng cũng thành sai.

Đem về mặt của Bùi Văn Khinh vào mắt, tâm vị phó hiệu trưởng ngày càng đặc ý, vòng qua cái bàn đi đến trước mặt cô.

“Đúng là trường học chúng ta có quy định, em cũng biết rồi đấy, lần thứ hai treo cùng một khoa thì phải bị đình chỉ học một năm, chẳng phải đáng tiếc sao... Ai, thầy chỉ là cũng luyện liếc em, không bằng ta có biện pháp giải quyết việc này, thầy giúp em một chuyện, em sao... Cũng giúp thầy một việc!”

Đưa tay qua nắm bàn tay của Bùi Văn Khinh.

Cảm giác trước mặt có một làn hơi mang theo mùi hôi của miệng mang lại, Bùi Văn Khinh ngừng thở lui về phía sau một bước.

“Tiền lão sư, xin thầy hãy tôn trọng một chút!”

Đem cảm đồ phải không?

Tiền phó hiệu trưởng thay đổi một sắc mặt khác.

“Bùi Văn Khinh, em bớt giả bộ thanh cao đi, người nào không biết, bạn trai của em cửa đại học còn không vào nổi, hôm nay em ngoan ngoãn cho thầy thì cái gì cũng dễ nói, nếu không...”

Thầy tiền cười lạnh: “Muốn đậu môn này, thì em cũng đừng hòng nghĩ đến.”

Bùi Văn Khinh nắm chặt ngón tay lại rồi chậm rãi thả ra, một bàn tay đưa vào trong túi ngẩng mặt lên, cười như hoa.

“Tiền lão sư, thầy đừng nóng giận, kỳ thật ý của thầy, em cũng hiểu được, chỉ là... Chẳng may em đáp ứng rồi, thầy không thừa nhận làm sao bây giờ?”

Nhìn khuôn mặt mê người của Bùi Văn Khinh, phó hiệu trưởng này đã sớm nhiễm sắc dục, lúc này thề son sắc:

“Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, thầy nhất định sẽ hảo hảo thương em, em nghĩ muốn cái gì, thầy cũng đáp ứng em cái đó?”

“Thầy không sợ vợ của thầy tức giận sao?”

“Em không nói, thầy không nói, vợ thầy làm sao biết?”

Nhìn Bùi Văn Khinh biểu tình hài lòng, hắn ta không kiềm chế được đưa bàn tay gấp gáp qua: “Đến đây, trước hết để cho thầy thân thiết với cái miệng nhỏ nhắn trước đã!”

Tiền phó hiệu trưởng đưa tay đến đây liền muốn sờ mặt Bùi Văn Khinh, tay còn chưa đụng đến cô, dưới thân đã có vật sắc bén đè trên đấy.

hắn theo bản năng cúi mặt nhìn xuống, chỉ thấy tay phải Bùi Văn Khinh cầm vật chói lọi đang để chỗ yếu ớt nhất của hắn.

Đó là... Con dao!

“Bùi Văn Khinh, em dám!”

Vị phó hiệu trưởng muốn bắt lấy tay cô, cổ tay Bùi Văn Khinh di chuyển nhẹ con dao sắc bén mũi dao chỉ cách một lớp quần áo nữa là tiến đến da thịt.

“Thầy ngàn vạn lần chớ lộn xộn, chẳng may tay em tron, nửa đời sai của thầy chỉ có thể làm thái giám!”

Nụ cười vừa nãy của cô gái này giống như địa ngục Tu La, trong đôi mắt đã nhuộm rét lạnh làm cho người ta không rét làm rung.

Vị Thầy Tiền này lập tức chả mồ hôi: “Bùi... Bùi Văn Khinh, em... Em chớ làm loạn, bằng không, thầy...”

Còn dám đối với cô nảy sinh ác độc?

Bùi Văn Khinh mạnh mẽ di chuyển cổ tay, Tiền hiệu phó đau đến kêu thảm thiết, nước mắt đều chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tùy tiện động đồ của người khác, đây là trộm!

Edit: MiêuĐầu muốn mắng chửi, Tiền hiệu phó động cũng không dám động nửa điểm, sợ mình không cẩn thận thì góc rẽ liền gãy hai khúc.

“Thầy... Thầy hiện tại sẽ sửa điểm cho em, em muốn bao nhiêu thì thầy sẽ sửa cho em bấy nhiêu?”

Sửa điểm?

Bùi Văn Khinh cười lạnh, nào có đơn giản như vậy!

“không riêng chỉ muốn điểm, thầy còn phải giúp em làm vài giấy chứng nhận.”

“Làm làm làm, em nghĩ thầy muốn cái gì thì làm cái đó!” Tiền hiệu phó quẹo hai đùi, đau đến nước mắt nước mũi đều chảy “Tiểu cô nương, em hãy thả dao xuống được không?”

Hừ lạnh một tiếng, Bùi Văn Khanh thu hồi con dao, từ trong túi móc điện thoại di động ra, ấn màn hình mở khóa.

Trong điện thoại di động, lập tức vang lên thanh âm của Tiền hiệu phó – đã sớm biết vị này không có gì tốt, cô đi lên trước cửa cũng đã mở điện thoại di động lên ghi âm, đem đoạn đối thoại của hai người ghi âm.

Hài lòng nhìn về mặt Tiền hiệu phó giống như gặp quỷ, Bùi Văn Khanh chỉ cười nhẹ.

“Nếu em đem đoạn ghi âm này, giao cho tòa soạn và vợ của thầy, hậu quả... Em muốn biết thầy Tiền sẽ làm thế nào?”

Tiền hiệu phó là dựa vào gia đình vợ lập nghiệp, trong nhà vợ chính là cộp mẹ, nếu để cho đối phương biết hắn ở trong trường học ‘Ăn vụng’, đối phương nhất định sẽ một cước đá hắn ra khỏi nhà.

Đến lúc đó, công việc khó bảo toàn, ngay cả nhà về không được, nói không chừng còn vào cục cảnh sát.

“Đừng, ngàn vạn lần đừng như vậy, em không phải muốn vài cái giấy chứng nhận sao, thầy làm cho em, tất cả đều làm cho em!”

“Tốt lắm!”

Bùi Văn Khanh lắc lắc dao trong tay, Tiền hiệu phó lập tức sợ tới mức đem bụng lui về sau.

Hiện tại, trước mắt này cô bé nhỏ này có khuôn mặt xinh đẹp, xem ở trong mắt của hắn đã muốn không khác gì địa ngục Diêm La.

“Trễ một chút, thầy sẽ đem tư liệu gửi đến trên di động của em, nhớ kỹ em muốn sáng thứ hai em phải có.”

“không thành vấn đề, không thành vấn đề!”

Bùi Văn Khanh liếc một cái trên bài thi:

“Kia thành tích của em?”

“một trăm điểm, một trăm điểm!”

“Em đây liền không quấy rầy thầy nghỉ ngơi.”

Bùi Văn Khanh xoay người, kéo cửa đi ra ngoài bước ra sân vắng, nghe tiếng bước chân của cô đi xa, Tiền hiệu phó thể này mới dám đẩy quần ra, quần áo không cẩn thận đụng tới miệng vết thương đau đến muốn mất ngủ.

Bản về sử dụng dao, Bùi Văn Khanh đương nhiên là thành thạo, bất quá là vết thương cạn, chỉ là bởi vì chỗ kia tập trung thần kinh phong phú, tự nhiên càng phá lệ đau đớn hơn thôi.

đi ra khỏi phòng giáo dục, Bùi Văn Khanh tùy tay đem con dao quăng vào thùng rác.

“Đáng tiếc là một con dao tốt!”

Dao này là dùng để phòng thân, dính máu của tên bản thiêu kia, Bùi Văn Khanh đương nhiên sẽ không muốn giữ lại.

Có đồ vật gì đó rơi xuống, lạnh lạnh rơi trên mặt Bùi Văn Khanh, ngẩng mặt nhìn lên trên bầu trời, âm thầm bước nhanh hơn đi ra khỏi khu giáo vụ, lấy đủ.

Khi thi cuối học kỳ là cuối tuần, các bạn sinh viên cũng đã về nhà, các bạn sinh viên xa nhà thì cũng đã ăn chơi vui vẻ cũng không thiếu sinh viên thi xong đã về nhà, trên tòa nhà ký túc xá vô cùng lạnh lùng.

Lên lầu đến ba tầng ngoài ký túc xá, Bùi Văn Khanh nâng tay che tay trên đầu, chuẩn bị mở cửa đi và, lỗ tai đã nghe được tiếng nói bên trong ký túc xá.

“Các người như vậy hơi quá đáng?”

“Có cái gì quá đáng, chúng ta thường kiểm tra mà!”

“Đừng vậy, đến lúc đó liên lụy đến chúng ta, anh gánh nổi trách nhiệm sao?”

Mặt khác, hai tiếng nói này không cần nghe thì Bùi Văn Khanh cũng biết, là hai bạn cùng phòng ký túc xá của cô, người ham ăn Phùng Tinh Tinh và người hám tiền Lý Phạm.

Đinh Linh tức giận từ trên giường nhảy xuống, ngăn trở chuẩn bị ngăn kéo Bùi Văn Khanh.

“không có sự cho phép của người khác, tùy tiện động đồ người ta, đây là trộm!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tôi cũng nhìn xem các người hâm mộ

Edit: Miêu

“Cái gì gọi là trộm, trộm là lằng lể lấy, chúng tôi chỉ xem coi cô có tàng trữ hàng cấm không, mỗi ngày đều khóa chặt như vậy, nói không chừng đồ trang điểm của tôi là cô trộm đấy.”

“Đúng vậy, biết người khác nghị luận sau lưng chúng tôi trong ký túc xá như thế nào không? Còn không phải bởi vì cô cả ngày cùng đàn ông lêu lổng trong quán ăn đêm, xe công vụ của ai cũng lên, hại chúng tôi ở chung với cô cũng chịu tiếng xấu theo!”

Đinh Linh tức giận đến đỏ mặt “Các người... Các người như thế nào mà nói xấu như vậy, Vân Khanh không phải loại người như vậy.”

“không phải loại người như vậy, vậy là loại người nhà quê vậy ở đâu ra nhiều loại trang phục theo một cùng đồ trang điểm đắt tiền như vậy?”

Bởi vì La gia cũng không thừa nhận nên ở trường học Bùi Vân Khanh chưa bao giờ đề cập đến chuyện trong nhà. Vì thế, một người tự nhiên không biết, cô là người thừa kế của công ty dược phẩm La gia.

Đinh Linh chưa bao giờ cãi nhau với nhau ai, tự nhiên không phải là đối thủ cả hai người họ, chỉ dùng cánh tay ngăn cản cái bàn không cho hai người đến gần.

“Dù sao tôi không để cho các người làm như vậy!”

“Chuyện không liên quan đến cô nên tránh ra!”

Phùng Tinh Tinh thuộc dạng người cao lớn lại còn khỏe, mạnh nên kéo nhẹ nhàng đã đem Đinh Linh qua một bên.

Trong tay cầm cái tua vít để trên cái khóa nhỏ của ngăn kéo của Bùi Vân Khanh, dùng quá nhiều lực lập tức cái ngăn kéo bắn ra rơi đồ đầy trên mặt đất, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Thanh âm quá mức đột ngột làm ba người hoảng sợ, nên không chú ý tới trước cửa phòng có người muốn đẩy ra.

Phùng Tinh Tinh vốn tưởng rằng bên trong Bùi Vân Khanh nhất định giấu đồ trang điểm mắc tiền...

Thế nào trong ngăn kéo lại rơi ra một quyển giống sách, nhưng bên trong có một hộp màu đen nắp hộp mở ra, ánh vàng rực rỡ của huy hiệu trên mặt đất.

“Các người hơi quá đáng rồi đấy!”

Đinh Linh vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt huy hiệu trên mặt đất.

Lý Phàm khom người đem album cướp vào tay, nâng tay muốn xoay người.

“Đưa cho tôi!”

Bùi Vân Khanh thấy thế bước nhanh đến muốn đoạt lại.

Nghiêng người, Lý Phàm cười xấu xa.

“không dám để cho người xem, tám phần là bức ảnh không tốt rồi, ngược lại tôi muốn nhìn một chút thử, rốt cuộc nó là cái gì!”

Lý Phàm cười rồi mở ra, Phùng Tinh Tinh cũng muốn xem thử.

“Tôi cũng muốn xem người khác ***!”

Nhìn bức ảnh kia chụp trang phục đã chiến sau là lều trại quân dụng, chói mắt hơi ngôi sao nghệ thuật hai người đang nháy mắt tỏa sáng.

“Tốt lắm!”

“Đây là mình tỉnh nào, nhìn quen quen?”

“Cái gì ngôi sao, đây là Bộ trưởng bộ quốc phòng Đường Mạc Trầm biết không, ngày hôm qua tôi cũng nhìn thấy trên bản tin thời sự đấy... Má ơi, đẹp trai quá đi!”

Hai người đang nói hăng say, Bùi Văn Khinh đã đi đến đoạt lấy album, liền ngồi xổm xuống nhận lấy hộp gỗ Đinh Linh đưa đến.

Chú ý cái huy hiệu đã bị nứt, lòng cô lập tức bị xé ra đau hơn bình thường.

Cái huy hiệu này chính là dùng máu của cha cô cùng sinh mệnh của ông mà bọn họ thế nhưng lại làm rớt?

Đem huy hiệu cất vào lòng mình, Bùi Văn Khinh chậm rãi ngồi dậy, đôi mắt đen như mực co lên nhìn thẳng Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm.

Tiếp nhận ánh mắt của cô, Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm mặt hơi biến sắc.

“cô... cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn các người hướng đến cha tôi xin lỗi!”

Khóe môi Phùng Tinh Tinh cong lên “đó là hồn ma, chẳng lẽ bắt tôi đến mộ cha cô xin lỗi?”

“Ha...” Lý Phàm cười to “Có cần chúng tôi đốt tiền giấy cho ông ấy hay không?”

Bùi Văn Khinh tức giận.

nói vài câu thì thôi, nay lại còn phá hư đồ vật mà ông đã lưu lại cho cô, nhục mạ cha cô, Bùi Văn Khinh làm sao có thể tha thứ cho bọn họ được?

“Đinh Linh, giữ giúp tôi một chút!”

Đưa tướng lĩnh cũng trách cho Đinh Linh giữ, Bùi Văn Khinh xoay người đi vào toilet.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Có cưỡi hết Đường Trầm Mạc cũng không thềm chạm vào người

Edit: nhà1097

Trong lúc ba người còn đang cãi nhau, Bùi Văn Khinh đã bung một chậu nước lạnh từ phòng vệ sinh đi ra, chậm rãi đi về hướng Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm.

Lý Phàm sợ tới mức lùi về phía sau một bước. Phùng Tinh Tinh cũng hơi hoảng sợ, nhưng không muốn yếu thế hơn nên

‘cô định làm gì?’

Bùi Văn Khinh không thềm trả lời, chỉ nâng tay phải lên, hất cả chậu nước lạnh vào giường của Phùng Tinh Tinh.

‘cô...’ Phùng Tinh Tinh nhìn thấy khu vực giường mình ướt sũng toàn nước, lập tức tức giận đến mặt đỏ bừng, lao nhanh về phía Bùi Văn Khinh ‘Đồ nhà quê, xem ta hôm nay...’

Muốn động thủ đánh người?

thật là không biết tự lượng sức mình!

Phải xem mấy người có bản lĩnh đó hay không đã?

Bùi Văn Khinh tiến lên một bước, dùng chậu nước che trước mặt mình, nhấc chân đá một cước vào bụng của Phùng Tinh Tinh.

Phùng Tinh Tinh bị đau, hét lớn một tiếng, lùi lại hai bước, ngã vào giường.

Lý Phàm thấy tình hình không ổn, liền xoay người muốn bỏ chạy, Bùi Văn Khinh dùng tay túm lấy tóc đem người kéo lại.

‘cô... cô buông tay ra!’

Lý Phàm đau đến mức muốn khóc.

Nhưng Bùi Văn Khinh không thèm để ý, chỉ túm lấy tóc của cô ta.

‘Xin lỗi!’

‘Bùi Văn Khinh, cô mau buông tay cho tôi!’

Lý Phàm vùng vẫy muốn tìm cách thoát khỏi, Bùi Văn Khinh liền gia tăng lực kéo, khiến Lý Phàm kêu lên thảm thiết.

Đúng lúc này, Phùng Tinh Tinh cũng từ dưới đất bò dậy, liền giương nanh múa vuốt lao về phía Bùi Văn Khinh, muốn dùng móng tay dài nhọn đánh vào mặt Bùi Văn Khinh.

Bùi Văn Khinh phản ứng nhanh, đem Lý Phàm đẩy sang một bên, dùng tay bắt lấy cổ tay Phùng Tinh Tinh, đẩy cô ta ngã vào giường đang ướt sũng toàn nước lạnh.

‘Tôi nói lại lần nữa, hướng ba tôi xin lỗi!’

Lý Phàm thấy tình thế không ổn, xoay người chạy vọt ra hành lang, hét to:

‘Có ai không, cứu mạng a ... Bùi Văn Khinh đánh người!’

một tiếng kêu vang vọng khắp khu kí túc xá.

Hai cô quản lý kí túc xá đang đi kiểm tra nghe thấy vậy, liền chạy đến, nhìn thấy Bùi Văn Khinh đang đè Phùng Tinh Tinh trên giường, vội vàng xông đến, đem cô đẩy ra.

Sau khi đỡ Phùng Tinh Tinh ngồi dậy, cô quản lý tức giận chỉ vào mặt Bùi Văn Khinh mắng: ‘Bùi Văn Khinh, em định tạo phản à. Suốt ngày trốn học, ăn chơi càn quấy thithôi, giờ em còn dám đánh nhau ở kí túc xá?’

Đinh Linh thấy bất bình, liền chủ động ra mặt giúp Bùi Văn Khinh giải thích: ‘Thưa cô, việc này không thể trách Bùi Văn Khinh, là mấy bạn động vào đồ của Văn Khinh trước...’

cô quản lý không nghe lọt tai chữ nào, bình tĩnh nói: ‘Câm miệng. Nếu có mâu thuẫn gì thì cùng nhau giải quyết. Dù như thế nào đi nữa cũng không thể động thủ đánh nhau. Đây là trường học chứ không phải sân giác đấu.’

Bùi Văn Khinh cá tính đặc biệt, không có nghe lời nhu thuận giống như các học sinh khác, hai người đã sớm không vừa mắt, làm sao sẽ giúp đỡ cô?

‘Bùi Văn Khinh, cô là đồ đê tiện!’ Phùng Tinh Tinh quệt nước trên mặt, đứng dậy hùng hổ nói. ‘Tôi cho cô biết, loại người như cô mà còn dám nghĩ với cao đến Đường Trầm Mặc. thật quả thực là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!’

‘Đúng vậy.’ Lý Phàm ở bên cạnh cũng nói đệm thêm ‘Tuồng rằng mình xinh đẹp thì hay lắm sao, loại nhan sắc như cô, có cỏi hết Đường Trầm Mặc cũng chẳng thèm chạm vào một sợi lông của cô.’

‘Câm mồm!’

Đột nhiên, một giọng nam trầm thấp vang lên, thanh âm lạnh lùng không cao không thấp.

Chú nhò ?!

Bùi Văn Khinh kinh ngạc quay lại, quả nhiên thấy nam thần đang đứng ở cửa phòng không biết từ lúc nào.

đi theo phía sau anh là Từ Khiêm.

Nam nhân thân hình vốn cường đại làm cho ký túc xá không gian chật hẹp, càng tăng thêm vài phần hơi thở cường đại gây cho người ta cảm giác căng thẳng, áp bách.

Đường Trầm Mặc?!

Gặp được nam thần bình thường chỉ thấy trên tivi cùng báo chí, đừng nói là Phùng Tinh Tinh, ngay cả hai cô quản lý cũng cảm thấy chấn kinh, thiếu chút nữa là rơi cằm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cô... cô thế nhưng cường hôn chú nhỏ?

Edit: Miêu

Tất cả mọi người ở đây đều ngừng thở, cây kim rơi xuống trong ký túc xá có thể nghe được.

Ánh mắt Đường Mặc Trầm xẹt qua chiếc hộp mà Đinh Linh đang cầm, giày da anh bước vào giống như dẫm nát cõi lòng của mỗi người.

Từ cửa đi vào đến chỗ Bùi Văn Kinh, anh chỉ bước năm bước nhưng thời gian năm bước mà nói không khác gì dài một thế kỉ đâu.

“Cục cụng, anh đến rồi!”

Bùi Văn Kinh giờ khỏe môi, tiến lên một bước đỡ lấy bả vai Đường Mặc Trầm cong môi hướng đến mặt anh.

Dám nói coi hết trước mặt Đường Mặc Trầm cũng sẽ không đụng đến cô đâu. Bùi Văn Kinh chỉ cho bọn họ thấy xem người nam nhân này cùng cô có quan hệ thân mật như thế nào!

Đương nhiên chỉ hôn nhẹ mặt anh thôi, cô không có gan đến độ đi thêm bước nào khác.

không nghĩ đến, Đường Mặc Trầm lại quay mặt anh sang hướng đến cô.

Hôm nay cô lại mang giày cao gót độ cao vừa phải, vốn dĩ chỉ ở trên mặt thôi nhưng Đường Mặc Trầm quay sang, nên nụ hôn này đành phải rơi vào môi của anh.

Cảm giác môi dưới của anh đụng vào cánh môi mềm mại của cô, Bùi Văn Kinh nháy mắt đã hóa đá rồi chống lại ánh mắt tối om của người đối diện.

cô... cô thế nhưng lại cường hôn chú nhỏ?

Xong rồi!

Lúc này chết chắc rồi!

Nhìn anh nâng tay lên, Bùi Văn Kinh hốt hoảng thu hồi tay mình lại, tay để lên má chuẩn bị đón một cái tát.

Thế nhưng tay người đàn ông không rơi xuống đây, mà rơi vào túi quần áo phục của anh lấy ra khăn tay màu trắng được chuẩn bị.

Khăn tay!

Làm gì

Ngại miệng cô bản?

Lau miệng

Bùi Văn Kinh còn đang âm thầm suy nghĩ, Đường Mặc Trầm ưu nhã ngồi xuống, cô hơi hơi nghiêng mắt chỉ thấy ngón tay thon dài người đàn ông đưa tới, đỡ lấy chiếc giày mềm da nai của cô dùng khăn tay nhẹ nhàng lau mũi giày của cô đang dính một chút nước bùn.

Ai cũng biết thất lạng người đàn ông không bao giờ gấp lại thế nhưng bây giờ anh lại hạ người xuống lau giày giúp cô.

Tâm Bùi Văn Kinh không ngừng kêu, cả người đứng hình tại chỗ.

Lúc này, Đường Mặc Trầm đã đứng thẳng người, quay lại chống lại ánh mắt của bọn Phùng Tinh Tinh.

Từ đầu đến cuối, người đàn ông này chưa nói một câu nào mà động tác của anh cũng đã nói lên tất cả.

Dưới một người trên vạn người, Bộ trưởng tiền sinh lại chủ động cúi người xuống giúp một cô gái lau giày.

Vậy cô gái ấy được cưng chiều đến mức nào chứ?

Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm sớm đã sợ đến run rẩy như cây sậy, còn hai người quản lý ký túc xá càng sợ hãi do hơi lớn tuổi rồi nên tim ngày càng dễ đau.

Sau vài giây trầm mặc, Đường Mặc Trầm rút cục cũng mở miệng.

“Tên!”

Bốn người đã sợ đến choáng váng, nghe được giọng nói của anh dường như không phản ứng kịp ý nghĩa câu nói.

Đường Mặc Trầm nhú mảy, âm thanh cũng tăng cao lên một chút.

“Họ và tên!”

Lúc này, bốn người bị dọa đến ngu người, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, chỉ là sợ đến mức thất đầu lười đến tên và họ cũng mình cũng không nói nhanh được.

“Phùng...Phùng Tinh Tinh... Tinh!”

“Lý...Lý Phàm!”

“Tàn Ái... Ái Liên!”

“Tống... Tống... Tống...!”

Di quân lý lớn tuổi thật sự quá sợ hãi, lắp bắp nói liên tục vào chữ Tống thân mình đột nhiên run rẩy một cái, sau đấy, trong không khí lập tức nghe được một mùi khai nhân nhặt của nước tiểu.

Vị này thật sự quá sợ hãi, thê nhưng lại sợ đến mức tiểu ướt cả quần.

Mi của Đường Mặc Trầm gắt gao nhấn lại thành chữ xuyên.

“Bộ trưởng tiên sinh!” Ôn Tử Khiêm cảm giác được trên người đàn ông tỏa ra lệ khí, vội vàng đi tới trước “Loại người như vậy không đáng cho ngài tức giận đâu, không bằng giao cho tôi xử lý.”

“Đúng vậy!” Bùi Văn Kinh cũng phục hồi lại tinh thần lại, một tay giữ chặt tay anh, một tay ôm nửa hông của anh “Chúng ta không phải còn muốn cùng nhau ăn cơm sao tại sao phải ở chỗ này chứ? Em đói cũng rồi, nhanh chút nha!”

Miệng cô thì nói dụ dỗ, người đẩy anh ra khỏi cửa ký túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Bị nhắc bổng lên đến đui

Edit: Miêu

Ôn Tử Khiêm nhìn vị ôn thần bị Bùi Văn Kinh mang ra khỏi ký túc xá âm thầm cảm thấy thở phào nhẹ nhõm một hơi, một lần nữa lại đối mặt mọi người còn lại trong phòng thì trên mặt anh ta đã là một mảng lạnh băng và nghiêm nghị.

“Cha của tiểu thư Bùi Văn Kinh là người anh hùng chiến đấu vì đất nước làm như vậy đã vũ nhục một anh hùng nếu các người đến tòa án quân sự thì phải trả giá bằng chịu trách nhiệm pháp luật?”

Thẳng đến lúc này, đám người Phùng Tinh Tinh mới bị dọa đến hồn phách bay tán loạn, một lần nữa trở lại.

“Thực xin lỗi, chúng ta... Chúng ta về sau cũng không dám nữa!”

“Đúng vậy, chúng ta lập tức đến Bùi Văn... Bùi tiểu thư xin lỗi!”

....

“không cần!” Ôn Tử Khiêm lạnh lùng đánh gãy tiếng nói của mọi người, hẳn ta không thích nhất là loại người hay bắt nạt kẻ yếu này nọ, “Các người là loại người hóa sắc, không có tư cách làm thầy, càng không có tư cách làm bác sĩ, sáng mai các người làm thủ tục đuổi khỏi trường. Nếu không, chúng ta liền gặp nhau trên tòa án!”

trên thực tế, cách trừng phạt này đối với mấy người này đã xem là nhẹ nhất rồi nếu để vị kia ra tay chỉ sợ ngay cả phần mộ tổ tiên hai người cũng bị đào lên.

Dù sao, bọn họ không chỉ làm phục Bùi Văn Kinh mà còn là Bùi Phàm nữa.

Chiếc hộp gỗ bị hư hại đầy huy hiệu kia không cần đoán cũng biết là của Bùi Phàm.

Người kia không chỉ đã từng cứu mạng Đường Mặc Trầm, mà còn là người quân nhân kính trọng nhất trong cảm nhận của anh.

một câu quyết định mấy số phận của con người, Ôn Tử Khiêm xoay người nhìn về phía Đinh Linh.

“Đây là của Bùi tiểu thư?”

“Vâng... Đúng!”

Đinh Linh vội vàng đem vật trong tay và hộp gỗ đưa đến tay anh ta.

Ôn Tử Khiêm tiếp nhận hộp gỗ, lễ phép hướng đối phương gật đầu xoay người đi ra khỏi ký túc xá chỉ để lại bên trong hối hận cùng khóc không ra nước mắt của mọi người.

....

....

một đường ôm lấy thắt lưng Đường Mặc Trầm xuống lầu, cho đến khi đưa anh ra khỏi đại sảnh.

Ngoài cửa mưa như trút nước.

cô dừng bước chân lại, nhìn thăm dò phía ngoài chú ý đến đứng cách đó không xa đánh đôi tránh xe, vội vàng buông lỏng cánh tay của anh.

“Em đi đến xe lấy ô!”

thật vất vả vết thương của anh mới chuyển tốt, tuyệt đối không thể lại gặp mưa.

“...”

Đường Mặc Trầm muốn ngăn cản, Bùi Văn Kinh đã lao xuống bậc thang chạy vào trong mưa.

Tài xế chú ý tình huống của bên này đang cầm lấy ô xuống dưới nhìn đến Bùi Văn Kinh đi nhanh lại đây đem ô che ở bên cô.

Lao xuống bậc thang, Đường Mặc Trầm đoạt lấy ô của tài xế đưa tay bắt lấy cánh tay Bùi Văn Kinh.

Ôn Tử Khiêm vừa mới xuống lầu cũng đến đây, nhìn thấy một màn này vội vàng xông lại đem ô che cho Đường Mặc Trầm.

Tài xế chạy đến mở cửa xe phía sau ra, bàn tay Đường Mặc Trầm đẩy một cái đã làm cho cô ngồi vào ô tô.

“Mau cởi quần áo ra, cẩn thận làm ướt miệng vết thương.”

Bùi Văn Kinh ngồi thẳng người, đưa tay đến muốn giúp anh cởi áo khoác âu phục, đầu ngón tay vừa mới đụng vào áo chéo của anh đã bị người đàn ông gạt đi.

“Ai bảo em chạy ra?”

Mưa lớn như vậy, bị cảm thì phải làm sao bây giờ?

cô chỉ là vóc dáng nhỏ nhắn nếu phát sốt một lần liền gầy xuống một vòng...

“Em chỉ lo lắng...”

“Lo lắng cái gì? không thể để cho tài xế chạy xe qua đây sao, không thể chờ Ôn Tử Khiêm lấy ô giùm sao?” Mở ra hòm cất đồ lấy ra một cái khăn dùng sức giúp cô xoa đầu đến mặt nhưng trong miệng Đường Mặc Trầm còn đang mắng “Ăn mặc vậy liền thân chạy trong mưa, em cho là thân thể mình tốt lắm hay sao, đã quên lần trước bị viêm phổi à... Xúc động, ngây thơ, ngu ngốc!”

Cho nên anh đang quan tâm nên tức giận à?

“Thật thần làm gì, lại đây!”

Lại đây?

Bùi Văn Kinh còn đang run sợ, người liền bị anh kéo qua bị nhấc bổng lên đùi anh.

Chương 64: Tay bé nhỏ theo bản năng nắm chặt áo sơ mi của anh

Edit: Miêu

Cánh tay dài của người đàn ông ôm một vòng đem cả người cùng khấn vào trong lòng.

Ôn Từ Khiêm quay sang vốn là muốn đem đồ Đinh Linh giao cho anh ta đưa cho Bùi Văn Kinh nhưng nhìn đến chỗ ngồi đằng sau, Đường Trầm Mặc đang ôm Bùi Văn Kinh trong lòng giống như đang ôm trẻ con, lông mi của anh ta nháy dưng.

Này... Cho dù là quan hệ chú – cháu cũng không khỏi có chút hơi thân cận.

Chẳng lẽ cái câu “Thương mến” không phải là Bùi Văn Kinh nói thật chứ?

“Lái xe!”

Hai chữ thôi cũng lộ ra sự tức giận của anh.

Ôn Từ Khiêm vội vàng quay sang tài xế nhanh chóng khởi động ô tô.

“Gọi điện phân phó quản gia chuẩn bị canh gừng và nước ấm!”

Phân phó Ôn Từ Khiêm một câu, người nam nhân vẫn giống như trước lộ ra sự tức giận, buộc chặt cánh tay đem lòng bàn tay ẩm ướt lại lạnh ôm chặt vào người, trong miệng còn nảy sinh độc ác, nói: “Em dám bệnh thử xem!”

Quan tâm, mà cũng bị anh nể điều này thật không có đạo lý.

Bùi Văn Kinh lòng cảm thấy ai oán, người lại hưởng thụ nheo mắt lại.

Vừa mới hôn môi anh (mặc dù chỉ là đứng dịp nhưng ít nhất môi so với mặt cũng hơn), bây giờ còn bị chú nhỏ ôm như vậy, bây giờ chịu phạt cũng chấp nhận!

Xe chạy về phía trước, lái trong cơn mưa ẩm ướt trên quốc lộ.

Bùi Văn Kinh ngược mắt nhìn đến con người của anh, lạnh lẽo nhìn biểu cảm của Đường Mặc Trầm nhìn thấy sắc mặt anh dịu đi, người nhỏ giọng muốn hóa giải cục diện.

“Chú nhỏ, anh đến trường học của em có việc gì?”

“không.”

“Chú nhỏ, chẳng lẽ anh có ý đến đón em?”

Vô nghĩa!

Nếu không phải nhìn thấy Bùi Văn Kinh đã trẻ như vậy còn ở trường học, anh cũng không muốn đi đường vòng đến trường cô?

Nghĩ đến chuyện cô bị người khác trách móc, trông mắt anh nhìn phía cô.

Bên trong buồng xe mờ tối, tóc của cô lại ướt nhẹp dính trên mặt, như vậy càng làm cho mặt càng trắng hơn, đối với môi liền theo một mảnh gôm sứ trắng trong hiện ra.

Trong đầu tự giác hiện ra nụ hôn vừa nãy còn câu nói “thương mến” của cô.

Đường Mặc Trầm hiểu được, cô bất quá chỉ là diễn trò, muốn ở trước mặt bạn học lấy lại mặt mũi, nhưng cảm thấy không không chế được ý niệm trong đầu muốn nổ ra.

Nếu không phải con gái của Bùi Phàm, nếu anh không phải chú của cô, nếu cô chỉ là người đàn bà bình thường...

Bọn họ sẽ trở thành tình nhân sao?

Đáng chết, anh lại có ý tưởng quái gì vậy!

Vốn là muốn an ủi cô vài câu lại cảm thấy buồn bực, âm thanh từ đó cũng chuyển lạnh đi.

“không phải!”

“Vậy anh đến trường học của em có việc gì?”

“Tiện đường!”

Tiện đường?

Ai tin được chứ!

Phương hướng đường về của bộ Quốc phòng với trường học của cô căn bản là hai hướng ngược chiều nhau.

rõ ràng là đi đón cô còn không chịu nhận.

Kiều ngạo, còn nói dối!

cô nhấp môi còn đang muốn nói chuyện, cánh tay người đàn ông trực tiếp lôi kéo đem khăn đắp lên đầu cho cô, bàn tay to thuận thế đắp ở lỗ tai của cô.

cô như vậy cũng chê anh phiền, cũng không muốn xem?

Bùi Văn Kinh còn đang buồn bực, thì trên trời có tiếng sét.

Cho dù đang có khăn đắp ở lỗ tai nhưng tiếng sấm kia vẫn lọt vào lỗ tai của cô.

Bị anh ôm vào ngực, cô căn bản không có chú ý tới bên ngoài vạch qua tia chớp, tiếng sấm này có chút bất ngờ không phòng ngự.

Bùi Văn Kinh cả kinh, bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo sơ mi của anh.

Vài năm trước, cô bị mấy tên côn đồ mang đi một đêm kia bị mấy người nhốt lại trong phòng nhỏ lúc ấy trời mưa to như vậy.

Bọn họ vây xung quanh cô uống rượu, kêu to suốt sáo, cười càn rỡ...

Ngoài cửa sổ tia chớp theo sấm sét, một tiếng một tiếng hiện lên trong tai, mấy người... kia bị tia chớp vắn vẹo bóng dáng hoảng hốt giống như ma quỷ.

Bởi vì Đường Mặc Trầm đứng lúc đui tối, đem sự trong trắng của cô bảo vệ, một đêm đáng sợ trải qua ở trong lòng Bùi Văn Kinh như trước vẫn lưu lại một bóng ma tâm lý cực lớn.

Bùi Văn Kinh không sợ trời không sợ đất chỉ sợ sấm sét.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cô nhóc kia thế nhưng lại chụp hình anh?

Edit: Miêu

Cảm giác được động tác ngón tay của Bùi Văn Kinh, Đường Mặc Trầm mi cũng cau chặt lại.

“Lái xe nhanh một chút!”

Xe Bentley chạy trên cao tốc xuyên qua mưa bụi, lái vào Đường cung, dừng ở trước cổng lớn.

Quản gia giờ ở đây, mở cửa xe, Đường Mặc Trầm ôm Bùi Văn Kinh chui ra khỏi xe không đợi quản gia chạy qua che ô, từ ba bước thành hai bước đi lên cầu thang.

đi đến cầu thang, đem cô nhóc trong ngực đắp trên đất, anh đưa tay lên lấy cái khăn trên đầu của cô.

“Lên lầu rồi tắm rửa đi!”

Bùi Văn Kinh không dám cãi lệnh, đưa cái khăn rồi chạy lên lầu.

“Thiếu gia!”

Quản gia vội vã không ngừng đưa khăn mới qua lau những hạt mưa trên trán của anh, Đường Mặc Trầm thân nhiên đem khăn mặt thả lại khay như cũ.

“Cho người đem canh gừng lên lầu đi.”

“Dạ, thiếu gia!” Quản gia giúp anh cởi áo khoác âu phục, “Ngài đến sô pha nghỉ ngơi một chút, tôi cũng mang cho ngài một chén đến đây!”

Đường Mặc Trầm xoay người đi đến ghế salon ngồi ngồi xuống. Ôn Tử Khiêm đi đến phòng khách, đem hộp gỗ cùng album ảnh ôm cẩn thận trong ngực để ở bàn trà trước mặt anh.

“Chuyện trong trường học tôi đã xử lý, về sau hai người kia sẽ không xuất hiện trong lòng nữa, người xem... Có cần sắp xếp cho tiểu thư một phòng ký túc xá đơn độc không?”

“không cần!”

Trải qua việc này, tin tưởng ở trong trường học cũng không còn ai dám bắt nạt cô đâu, ở tuổi của cô cũng cần có bạn bè giao tiếp, nếu làm vậy rất cô lập, cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Vậy ngài còn có phân phó gì không?”

Đường Mặc Trầm lắc đầu, “Cậu về sớm đi!”

“Dạ!”

Ôn Tử Khiêm ở quân đội nhiều năm, trên người vẫn còn một ít phương pháp luyện tập của quân nhân, vào anh một cái rồi xoay người đi vào đại sảnh.

Đường Mặc Trầm đưa tay qua, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn móm hộp gỗ trên lớp nước sơn đã mòn, trước mặt xuất hiện tấm ảnh khuôn mặt nghiêm nghị của anh đột nhiên xuất hiện buồn bực một trận.

Người đã qua đời nhiều năm, giữ lại huy hiệu cùng vinh dự có ích lợi gì?

Đem hộp gỗ dời đến cuốn sổ nhật ký, anh thuận tay mở ra, mở ra trang đầu tiên thấy tên sách.

Vốn tưởng rằng bên trong sẽ có ảnh chụp chung của gia đình Bùi gia nhưng nào nghĩ đến trong đây toàn ảnh của anh.

Nhìn chăm chú mình trong bức ảnh, Đường Mặc Trầm hơi nhíu mày.

Theo cách ăn mặc và hoàn cảnh thấy đây là thời điểm anh dẫn cô vào quân đội thăm, lúc này không quyền cao mà chỉ là một huấn luyện viên, anh cũng không nhớ rõ có bức ảnh như vậy.

Nha đầu kia, thế nhưng lại chụp ảnh anh.

anh tùy tiện mở những trang tiếp theo vẫn là anh, những tấm kế tiếp vẫn là ...

Bất quá lúc này đây không phải ảnh một mình anh mà ảnh hai người chụp chung.

Đó là lần đầu tiên anh đưa cô ra ngoài bãi biển dạo chơi, con nhóc kia lớn lên ở thành phố, lần đầu tiên thấy biển liền la lối om sòm giống như đứa trẻ.

....

anh luôn không thích chụp ảnh, những hình này phần lớn là cô xin anh chụp cùng hoặc thừa dịp anh không chú ý chụp lại.

Trong những tấm ảnh đó, mặc dù ánh sáng không tốt có vẻ rất mơ hồ thế nhưng cô vẫn giữ lại.

Liếc nhìn những tấm ảnh này, Đường Mặc Trầm suy nghĩ về những điều trước kia xảy ra.

Đó là thời điểm Bùi Văn Kinh đến Đường cung, hai người luôn không vừa mắt nhau, anh không thích cô phản nghịch quật cường, cô cũng không thích bá đạo cường thế, mỗi ngày đều cãi nhau đến gà bay chó sủa.

Sau này hai người từ từ hóa giải, anh cũng quen dần bên người có một cô nhóc theo mình.

Lật hết album, hồi tưởng lại không ít ký ức, đáy lòng Đường Mặc Trầm cố gắng đẩy lùi sự tội lỗi đi.

Bùi Văn Kinh tắm rửa xong xuống lầu, đứng ở trên cầu thang liếc mắt thấy album trong tay Đường Mặc Trầm, nghĩ đến một điều cô liền một đường vội lao xuống lầu.

Chương 66: Thế nào là cô gái không yêu?

Edit: Miêu

Nghe được âm thanh của cô, Đường Mặc Trầm nghi hoặc xoay mặt còn không thấy rõ là xảy ra chuyện gì, Bùi Văn Kinh đã xong lại đoạt lấy album trong tay anh.

đang xem đột nhiên bị cô cướp đi, Đường Mặc Trầm nhú mày.

“Sao vậy?”

Bùi Văn Kinh đưa ra khuôn mặt tươi cười “không có gì.”

Người đàn ông đứng dậy nhú mày “Em xác định?”

“Bên trong có em...” Bùi Văn Kinh gắt gao ôm album vào trong ngực mình, lui về phía sau một bước “Bên trong có bí mật nhỏ của em!”

Đường Mặc Trầm nheo mắt “Bí mật gì?”

“Đây là...” Bùi Văn Kinh lại lui về sau một bước “Là bí mật riêng tư của con gái... anh không cần biết đâu.”

“anh là chú nhỏ của em.”

“Chú nhỏ cũng không được!”

“Thiếu gia!” Quân gia rón rén đi tới “Bữa tối đã chuẩn bị xong!”

Bùi Văn Kinh giống như được ân đại xá, mượn cơ hội ôm album chạy lên cầu thang.

“Chú nhỏ ăn trước đi, em lập tức đến ngay!”

Nhìn bóng lưng của cô biến mất ngay tại cầu thang, ánh mắt trong con ngươi của người nam nhân ngày càng phát ra mấy phần thâm trầm.

Trước kia cô chưa bao giờ có chuyện như vậy, luôn cùng anh chia sẻ mọi chuyện cho dù anh không ở nhà, lúc nửa đêm cô cũng phải gọi điện kể cho anh nghe.

Bây giờ ngay cả album cũng không cho anh coi xem?

Đường Mặc Trầm cảm thấy đột nhiên có một chút ... Mất mát.

“Thiếu gia đừng quá để ý.” Bác Chu nhìn ra được anh đang không vui, mở miệng cười “Lúc nào cô gái không yêu, đều có sự việc như vậy là bình thường, dù sao tiêu thư cũng không còn nhỏ nữa!”

nói như vậy album của cô có ảnh người đàn ông khác?

Ninh Trạch Thiên?

cô đã hòa giải với Ninh Trạch Thiên nói là đùa giỡn, vậy album này có người con trai cô yêu?

Đề tâm như vậy nhất định, cô thật sự rất thích người con trai đấy.

Trong lòng anh đột nhiên trào ra một ngăn đầy đủ gia vị các vị chua đắng mặn cái gì cũng có nhưng không có một chút vị ngọt nào cả!

một đường chạy lên lầu lật đến trang cuối cùng của album nhìn tờ giấy cầu nguyện mỏng kẹp ở giữa có chút ố vàng, Bùi Văn Kinh cẩn thận rút ra khỏi đây.

Đây là cô chủ nhiệm hồi cấp ba đưa cho học sinh coi là lễ vật, hy vọng mọi người ở phía sau viết ra nguyện vọng của chính mình, để khích lệ chính mình cố gắng trưởng thành.

Lúc ấy cô vẫn là thiếu chút nữa chỉ là phía sau giấy cầu nguyện viết lên năm chữ - gửi cho Đường Mặc Trầm.

Những cô gái khi yêu đương nhiên lúc nào cũng có ước muốn giống cô vậy.

Đem giấy cầu nguyện nhét vào album giấu đến chỗ sâu trong tủ quần áo, Bùi Văn Kinh một lần nữa xuống lầu, quay trở lại nhà ăn.

May mắn phản ứng nhanh chóng nếu cho anh biết được, cô lúc nào cũng muốn điêu ghẹo anh, nhất thời nổi nóng đem cô vào quân đội hay không?

Cảm giác được ánh mắt nhìn chăm chú của cô, Đường Mặc Trầm nghiêng mắt Bùi Văn Kinh sợ anh nhìn thấu được cô nên vội vàng cúi đầu xuống ăn cơm, cô bộ dáng đóa đóa nghiêng nghiêng lại làm cho Đường Mặc Trầm càng không vui.

Trước kia cô luôn riu rít bên tai anh nửa ngày, hiện tại thích người đàn ông khác lại im miệng không đề cập đến.

Còn nói cái gì phải vĩnh viễn ở cùng nhau với anh?

Đúng là tiểu lừa đảo!

Mấy năm nay nuôi không cô!

Miệng ăn nhưng lại không cảm nhận được ra được vị của đồ ăn, làm sao nuốt trôi được chứ, Đường Mặc Trầm đem bát cơm bỏ lên trên bàn rồi đứng dậy.

Quản gia thấy anh đứng dậy, vội vàng đuổi theo “Thiếu gia, tiên sinh gọi điện thoại đến, nói, ngày mai là tết đoàn ngo, nói ngài cùng tiểu thư cùng nhau qua nhà lớn ăn cơm”

Đường gia có truyền thống mỗi lần có lễ tết đều thích cùng nhau tụ họp.

Lại chuyện này vốn bình thường, nhưng Đường Mặc Trầm không thích náo nhiệt và công việc lại nhiều nên rất ít tham gia cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Trên môi có mùi rượu

Edit: Miêu

Lúc này đây, lão gia từ cổ ý nhắc tới Bùi Văn Kinh nếu anh không đi chỉ sợ đến lúc đó vị kia tức giận mất.

Đường Mặc Trầm gật đầu “Chuẩn bị một phần quà tặng, trưa mai tôi cùng em ấy qua đó.”

Nhìn lượng cơm trong chén của anh, Bùi Văn Kinh tăng tốc độ ăn lên đem bữa ăn giải quyết nhanh chóng bụng lý nước ấm và lấy thuốc hạ sốt đi lên phòng của anh, rồi gõ lên phòng của anh.

“Vào đi!”

cô cẩn thận đầu cửa đi vào, chỉ thấy người đàn ông quay lưng về phía nàng ngồi trên ban công bên cạnh còn mở bình Whisky.

Nghe được tiếng chân của cô bước vào, anh cũng không quay đầu lại.

“Chuyện gì?”

“Em đem thuốc vào cho anh.”

“Đề trên bàn đi.”

“Thời điểm uống thuốc hạ sốt, đừng nên uống rượu.”

“đi ra ngoài!”

Ý tứ trong giọng đối phương rõ ràng “chờ lại gần”, Bùi Văn Kinh không muốn nói nhiều nên rón rén bước ra khỏi phòng.

Trở lại phòng ngủ của mình sau khi rửa mặt đơn giản, cô lập tức liền nằm trên giường lớn, đem máy trợ thính nhét vào lỗ tai, chui vào chăn che đầu lại đem thân mình cuộn lại ở trong chăn nghe.

Ngoài cửa sổ, giông tố vẫn còn tiếp tục, sau nửa đêm mới dần dần ngừng lại.

Bùi Vân Kinh mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp, cửa phòng lại bị người khác nhẹ nhàng đẩy ra.

Thân ảnh cao lớn bước vào trong phòng, cúi người xuống nhẹ nhàng đẩy chân ra khỏi đầu cô.

Ngoài cửa có vài ánh sáng đơn lẻ chiếu vào ánh sáng nhạt, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đang ngủ của cô, Đường Mặc Trầm nâng bàn tay to lên thử coi nhiệt độ của cô, cảm giác trong lòng bàn tay bình thường âm thầm thờ nhẹ một hơi.

Nắm lấy cổ tay của cô, di chuyển trên tay cô rồi chú ý đến máy trợ thính trong lỗ tai của Bùi Vân Kinh, anh nhúu nhúu mày, nhẹ nhàng đem máy rút ra khỏi tai cô rồi để bên gối.

Muốn đứng dậy đi thì lỗ tai lại nghe được nhưng lời thủ thủ nhỏ.

anh cúi người xuống nghe thử nhưng cũng không nghe được rõ ràng đang nói cái gì, chỉ là cảm giác được hơi thở ấm áp mang theo hương vị ngọt ngào của cô đang ở trên mặt Đường Mặc Trầm.

Ánh sáng mờ mờ chiếu trên mặt của cô đẹp đến rung động lòng người.

Trong đầu lại hiện ra nụ hôn kia, phản phát ma quỷ xui khiến, anh cúi người xuống đến mặt cô, nhẹ nhàng hôn một cái đến môi Bùi Vân Kinh.

Môi của cô so với tưởng tượng của anh còn mềm mại hơn, như sau cơn mưa trời lại sáng mang theo hương hoa sáng sớm vô cùng ngọt ngào.

Cũng không khống chế được cảm xúc của mình nữa, anh cúi đầu hôn môi của cô.

Tối hôm đó, trong giấc mộng của Bùi Vân Kinh.

Trong mộng cô đang ở trên sa mạc, trên người lại vừa nóng vừa khát, mệt đến muốn té xỉu ở trên cồn cát, mơ mơ màng màng lại cảm giác được có đồ vật ở trên người cô. liếm mặt, liếm môi, lại liếm gáy...

Bị đối phương liếm toàn thân, Bùi Vân Kinh bị nhột nên muốn trốn tránh đối phương như hiểu được ý cô nên không cho cô cơ hội né.

Trong mơ còn nghe được âm thanh có hơi hơi khàn khàn, lộ ra vài phần thâm trầm và bá đạo.

“không phải nói muốn cùng ta vĩnh viễn ở cùng nhau sao... Vì sao lại thích người nam nhân khác... Ta không được... không được...”

Đó là âm thanh của chú nhỏ!

“Chú nhỏ?”

Bùi Vân Kinh giật mình tỉnh lại, ngồi dậy chỉ thấy một mảnh tối như mực, không gian trống rỗng nơi nào có bóng dáng của Đường Mặc Trầm.

Nhất định là nằm mơ.

Ngay cả mơ cũng đều là anh, Bùi Vân Kinh à Bùi Vân Kinh, mình thích người đàn ông bao nhiêu vậy?

Đỏ mặt kéo chăn nằm úp xuống, Bùi Vân Kinh một lần nữa nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, cô vừa tỉnh lại đã quá trưa.

Đứng dậy kéo màn cửa sổ ra, ngoài cửa sổ ánh sáng chiếu cao, trời xanh không mây, cả thế giới sau một trận mưa lớn đều ngọt ngào tươi đẹp cả.

cô đứng trong ánh mặt trời đuổi người một cái, liếm liếm đôi môi khô khốc, lập tức trên môi có mùi rượu.

Lời lầm nhảm:

có cô nào giới thiệu cho tui vài bộ nọ không??

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Xinh đẹp là một trong vũ khí của đàn bà

Edit: Miêu

Rượu?

cô không có uống rượu, tại sao trên môi có mùi rượu?

Bùi Văn Kinh lại liếm liếm môi, hơi chua sót, tựa hồ là rượu, lại không xác định được.

Dù sao, cô đúng là không có nghiên cứu gì về rượu.

Cốc, cốc, cốc!

Cửa phòng bị người khác nhẹ nhàng gõ.

“Tiểu thư!” âm thanh quân gia Chu từ ngoài cửa truyền vào “Giữa trưa con còn muốn về Tạ vườn ăn cơm thì hiện tại nên rời giường rồi!”

“Con rửa mặt chải đầu rồi lập tức xuống lầu ngay.”

Bất chấp không nghĩ đến mùi rượu trên môi nữa, Bùi Văn Kinh bước nhanh vào toilet cầm bàn chải đánh răng không chỉ định vừa cầm điện thoại di động gọi cho Triệu Nhã.

“Lily, tôi là Văn Kinh, có thể vài phút nữa đến nhà tôi hay không?”

Đầu điện thoại bên kia, Lily cười sang sảng

“Xinh đẹp là một trong những vũ khí của đàn bà, có khả năng chinh phục cả thiên hạ cũng có thể giết người vô hình, có phải hay không? nói đi, lần này cô lại muốn tạo hình cái gì?”

Bùi Văn Kinh giương lên khoe môi “Tôi muốn đi tham gia một yến hội của gia đình, có trường bối tham gia muốn ăn mặc dễ thương một chút.”

Sau khi bị Đường Mặc Trầm đuổi ra khỏi Đường cung, cô cùng Đường lão gia chỉ gặp một lần trong tiệc sinh nhật rồi bị ông ngoại áp giải đi.

Lúc ấy, cô còn đang cùng Đường Mặc Trầm mâu thuẫn, quần áo lố lằng không nói, tóc còn dùng keo xịt tóc màu sắc rực rỡ giống như con gà tây.
trên yến hội, còn có ý trước mặt Đường Mặc Trầm hút thuốc.

Hai người trên yến hội âm ỉ cãi nhau một trận, cô bị Đường Mặc Trầm đuổi ra khỏi khách sạn hại mọi người tan rã trong không vui.

Trở lại lần đầu gặp mọi người Đường gia, Bùi Văn Kinh hy vọng có thể phá vỡ ấn tượng như lúc ban đầu được.

“Hiểu được!”

Lily cười, đáp lại.

....

....

một giờ sau, xe đứng trước Tạ vườn.

Bùi Văn Kinh đang cầm hộp quà mà quân gia Chu chuẩn bị xuống xe, quân gia vội vàng chạy đến.

“Tiểu thư, nếu không, Con chờ một chút? Thiếu gia phỏng chừng nửa giờ nữa mới ra.”

Đường lão gia chỉ có một mình Đường Mặc Trầm, anh em họ không thiếu còn có một đứa con nuôi, cho dù so ra kém hơn Đường Mặc Trầm quyền cao chức trọng, ở Long Thành cũng đều là nhân vật tương đương, lúc này chỉ sợ cũng đã ở đây.

Lần trước bởi vì cô hủy đi lễ mừng thọ Đường lão gia, quân gia sợ cô sau khi đi vào bị mắng chửi vì vậy khuyên cô chờ Đường Mặc Trầm đi vào cùng.
“không cần, con đi vào trước.”

Đôi cha con Đường gia này tính nết tương tự nhau, trong ngày thường đều cường thế quen rồi, vạ nhất bởi vì cô nổi lên va chạm, ngược lại là lỗi của cô.

Bùi Văn Kinh đi vào trước bởi lão gia tử, dĩ nhiên lão nhân vui vẻ cũng cho Đường Mặc Trầm một ít mặt mũi.

“Con cũng biết tính tình của họ đến lúc đó chẳng may bọn họ nói cái gì, con đừng để trong lòng!”

Quân gia bắt đầu đi, dặn dò cô một tiếng, lui sang một bên.

Như vậy, hẳn là không có tư cách đi vào yến hội.

Hướng quần gia gật đầu, Bùi Vân Kinh cất bước tiến lên hành lang Tạ vườn.

Lập tức liền có nhân viên mặc sườn xám tiến lên tiếp đãi, hỏi cô có đặt bàn trước hay không, Bùi Vân Kinh nói ra Đường gia, đối phương lập tức ra về tôn kính đưa cô ra sau biệt viện.

Còn chưa đến nơi mơ hồ đã nghe được tiếng nói cười bên trong còn có tiếng đàn sáo đã vang vọng.

Bùi Vân Kinh sửa soạn lại quần áo, cất bước đi vào cửa.

Phía nam sân khấu đang diễn ra vỡ kinh điển một lát <đoạn câu>.

Phía bắc sân khấu, Đường lão gia mặc đồ vân hạc trắng ở ghế chủ vị ngồi nghiêm chỉnh, tay phải còn đang để trên tay vịn nhẹ nhàng gõ lên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đuổi người không đến phiên người

Edit: Miêu

Phía đông đang ngồi là cô em chồng của Đường Mặc Trầm và vợ chồng Đường Tử Sương cùng với hai người con trai của bọn họ, phía tây ngồi vị trí đầu tiên để cho Đường Mặc Trầm, ngồi bên cạnh Đường lão gia là hai người bạn thân và con nuôi là Đồng Tử Xuyên và vợ của hắn là Liễu Nhân.

Còn về phía tiểu bối đang ở bên ngoài đang hô phong hoán vũ, ăn chơi trác táng, ở chỗ này cũng ngồi ở phía sau tiểu viên trên cái băng.

Chỗ tuồng đang diễn ra cao trào, Bùi Vân Kinh không dám quấy rầy lão nhân gia liền quay ra ngồi cùng với mọi người.

Vẫn liên tục chờ diễn hát xong, lão gia từ vỗ tay hoan nghênh, liền thưởng cho diễn viên tuồng, cô thấy vẫn liên cười bước đến.

Mặt trời chiếu trên sân nhà vừa vắn chiếu trên người cô.

Làm thay đổi màu của sườn xám, váy có một tầng sa mỏng bên ngoài, điểm xuyên là một cảnh đào bốn phía tản ra cánh hoa tinh xảo lại tao nhã không mất đi trang trọng.

Tóc dài sau ót buộc thành một cái cuộn nhỏ trên đầu, trên mặt không có trang điểm gì chỉ có một ít son môi màu hồng nhẹ.

Như vậy xuất sắc nhưng không mất đi phần nhu thuận, đúng là mẫu người mà lão nhân gia thích.

Đột nhiên xuất hiện một người như vậy làm cho tất cả mọi người ngẩn ra, một lát mới có người nhận ra cô là Bùi Vân Kinh thì trên mặt lộ ra mấy phản kinh ngạc.

cô nương không phải bị Đường Mặc Trầm đuổi đi rồi sao?

không để ý đến ánh mắt của mọi người, Bùi Vân Kinh bước đến trước liền quy củ chào ông cụ.

“Gia gia, tuổi thọ an khang.”

“cô là con nha đầu kia!” Vợ của Đồng Tử Xuyên là Liễu Nhân là người đứng lên đầu tiên, “Trong lần sinh thần trước của gia gia bị cô quấy đến tan rã không vui, lúc này cô còn có mặt mũi nào ở đây, còn không cút ra ngoài đi?”

Bùi Vân Kinh cúi xuống liền đứng tại chỗ, ngữ khí có chút suy yếu “Lúc này là Vân Kinh hướng đến gia gia nhận tội, nếu gia gia không muốn Bùi Vân Kinh đến đây thì cháu liền rời đi vậy!”

một câu nghe giống như bình thường nhưng trên là đang ám chỉ Liễu Nhân vượt qua hạn vi của mình.

cô đang cùng gia gia nói chuyện, thế nào có một nàng dâu có tư cách gì nhảy vào nói chuyện chứ!

Bên cạnh có bác của Đường Mặc Trầm là Đường Tử Sương, lập tức bình tĩnh mở miệng: “Cha còn chưa lên tiếng vì cái gì mà cô là con dâu đã lên tiếng chen miệng rồi? Đó là đuổi người, nếu đuổi thì là người Đường gia đuổi cũng không đến phiên của con dâu!”

Đồng Tử Xuyên bất quá chỉ là một người con nuôi, bởi vì Đường Mặc Trầm không thường trở về nhà, mà ở trước mặt lão tử lấy lòng mà có mục đích như thế nào thì mọi người liền hiểu.

Là một người khác họ mà muốn chiếm tiện nghi của Đường gia, Đường Tử Sương sớm đã không nhìn thấy thuận mắt.

Chỉ là ngày thường Đồng Tử Xuyên cẩn thận không tìm thấy sơ hở, hôm nay Liễu Nhân ở chỗ này gây ra lỗi tự nhiên Đường Tử Sương không bỏ qua cơ hội này.

Rắc!

Có một tiếng vang nhỏ.

Đường lão gia liền buông chén trà trong tay xuống rồi chậm chậm mở miệng.

“Lỗi phải cái gì, ồn ào làm chi là tôi gọi Vân Kinh đến đây!”

Mọi người xung quanh lập tức câm như hến.

Liễu Nhân nghĩ cách để nịnh bợ nhưng vẫn bị Đường Tử Sương mắng cho, cảm thấy không được trên mặt liền tươi cười.

“Liễu Nhân không hiểu chuyện, xin cha nuôi đừng tức giận ạ!”

“Gia gia!” Bùi Vân Kinh đi lên khiến cho Liễu Nhân bị nểng thì tâm tính của cô liền tốt, lúc này trong tay cô đang cầm hộp quà mở ra “Biết gia gia thích đồ cô, đây là chú nhỏ liền cố ý giúp ông chọn một cặp bạch ngọc trái hồ đào, người xem thử có được không?”

cô cẩn thận mở hộp trong đó liền xuất hiện cặp bạch ngọc trái hồ đào, trước mắt mọi người.

Chất ngọc sáng, óng ánh chạm trổ vô cùng tinh xảo, trải qua thời gian cùng năm tháng vẫn giữ nguyên được chất ngọc.

Bùi Vân Kinh cố ý đứng ở sân tảng qua để ánh sáng của bạch ngọc trái hồ đào chiếu lên, bốn phía đều có một luồng ánh sáng chứng minh được không phải là phẩm vật.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tay bé nhỏ tát bốp bốp

Edit: Miêu

Đường gia tất nhiên không thiếu những thứ tốt, bất quá con trai có lòng tặng ông như vậy người làm cha tất nhiên cũng cảm thấy vui mừng.

Đường lão gia gật gật đầu “Ừ, khó có được con trai có lòng như vậy!”

Bùi Vân Kinh cười đi đến, đem bạch ngọc hình trái hồ đào đưa đến cái bàn cạnh ông “Ở thời xa xưa, trái hồ đào tượng trưng cho may mắn, nhà nào có được mọi việc đều được như mong muốn, chú nhỏ hy vọng Đường gia vĩnh viễn hòa thuận từ trên xuống dưới.”

Đồng Tử Xuyên cùng Đường Tử Sương vừa mới xung đột, cô nói một câu kia giống như là người hiểu chuyện.

Đường lão gia quả nhiên cảm thấy cao hứng, cười ha ha “Nha đầu đúng thật là cái gì người cũng dám nói!”

“Còn không phải là gia gia dạy dỗ tốt sao?” Đem hộp gấm bỏ lên trên bàn, Bùi Vân Kinh bước đến đỡ bả vai gia gia, nói: “Ghé ngồi cứng như thế mà ngồi xem diễn lâu như vậy chỉ sợ thất lung của gia gia đã cứng lại rồi, để con giúp người xoa bóp bả vai.”

Tạ vườn này là sản nghiệp của Đồng Tử Xuyên, diễn tuồng này khẳng định là hần ta an bài. Bùi Vân Kinh nói một câu không lộ mấy may cũng là đang chỉ trích Đồng Tử Xuyên an bài không chu đáo.

Đường Mặc Trầm luôn không cần nịnh bợ nên cũng lười để ý, nhưng cô sẽ không để người khác ăn chặn của chú nhỏ nhà mình đâu.

Đồng Tử Xuyên cũng nghe được nhưng không tiện phản bác lại, dù sao người ta cũng không nói rõ chính hần chủ động nhảy ra cùng người cháu này phân cao thấp, ngược lại bây giờ lại mất mặt mũi như thế này.

Đường lão gia cảm nhận được tất cả nhưng trên mặt chỉ cười nhẹ.

Đồng Tử Xuyên liếc xéo Bùi Văn Kinh, âm thầm cắn răng “Lại nói, tôi cũng tặng quà cha nuôi để mừng thọ, Liễu Nhân còn không cho người đem đồ lại đây.”

“Đừng, đừng vậy... Đem đồ vật tặng cha nuôi lại đây, để ông nhìn thử xem!” Liễu Nhân lập tức lấy lại tinh thần tỉnh táo “Cha nuôi, cha không biết chứ, vì thứ này là Tử Xuyên đã đi đến Tây Bắc vài chuyến để tìm về đây, bỏ ra nhiều tiền không nói còn cùng chủ nhân của vật này thuyết phục lắm người ta mới bán cho.”

Bùi Văn Kinh âm thầm bĩu môi.

cô vừa mới đưa một đôi bạch ngọc trái hồ đào thì đối phương liền mang lễ vật mấy triệu lỗi thời ra đây không phải là cố ý đem lễ vật của chú nhỏ kinh thường sao?

cô ngược lại muốn nhìn thử một chút xem đối phương chuẩn bị lễ vật gì mà ghê gớm như vậy.

Thời gian trôi qua không lâu, vài người bồi bàn đem một cái lại đây.

Bùi Văn Kinh mắt lạnh nhìn sang trong lòng liền giật mình.

Cái ghế kia tính chất âm thầm, mặt trên có hoa văn màu đen huyền, lưng ghế cùng tay vịn đều khắc hoa văn với đường vân tinh xảo, rõ ràng là vật quý giá là ghế tựa tiểu diệp bằng cây tử đàn.

“Cha nuôi, người nhìn thử đi!” Đồng Tử Xuyên đi tới trước nhẹ nhàng đỡ lấy lưng ghế tựa “Đây là ghế tựa bằng cây tiểu diệp tử đàn ở thời Minh triều, vừa vận cùng cái bàn bằng cây tiểu diệp tử đàn là một bộ!”

“A!” Bên cạnh có một vị bằng hữu của Đường lão gia kích động đứng lên “Ghế tựa thời Minh triều được bảo tồn tốt như vậy, đây là vật quý hiếm có!”

Đồng Tử Xuyên trong lòng đắc ý, cười đến vẻ mặt sáng rỡ “Bởi vì cha nuôi thích.”

“Đừng vậy, Tử Xuyên nhà chúng ta chính là như vậy, người ta không chịu bán, anh ấy không chỉ đi một lần cầu người ta bán. Mà anh ấy dùng nhiều cách như từ thuyết phục đến cứng rắn để người ta bán cho, đúng là thật vất vả mới mua về được!”

Hai vợ chồng kẻ tung người hứng a dua với nhau, Đường Tử Suông đứng một bên cũng bĩu môi lại không nói một lời nào dù sao người ta cũng đang đứng kia.

cô biết lão tử kia luôn thích mấy thứ này, Đồng Tử Xuyên nhất định lấy được khiến cho gia gia vui vẻ, ông đã hưng hăng liếc trừng một cái với hai đứa con trai mình – tặng lễ được rồi làm gì phải tốn kém tiền như vậy.

Minh triều gỗ tiểu diệp tử đàn?

Bùi Văn Kinh đi tới trước, nhìn kỹ một chút cái ghế kia, đứng lên rồi cười lạnh một tiếng.

“Chú Đồng cái ghế giả mà làm như thật vậy mà chú không coi kỹ sao? Đúng là hết chỗ nói!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Không khí tỏa mùi thuốc súng

Edit: Miêu

Cũng chỉ là con nuôi, còn muốn tranh tài sản với người đàn ông cô, vậy phải bước qua cửa ải Bùi Văn Kinh cô.

Nghe Bùi Văn Kinh nói cái ghế này là giả, vợ chồng Đồng Tây Xuyên mặt lập tức biến sắc.

Lúc này, con nhóc này bói móc thì không nói, giờ lại ngênh ngang nghi ngờ cái ghế mà biết hán ta tốn biết bao nhiêu tiền mới đem về.

Chẳng phải là động thủ trên đầu thái tử?

Đồng Tây Xuyên sao để cho con nhóc hỉ mũi chưa sạch làm như vậy được chứ!

“Văn Kinh, lời nói không thể nói lung tung được!”

Đồng Tây Xuyên đề tức giận xuống, lời nói lộ ra sắc bén.

Liễu Nhân cũng nói thêm vào, giọng điệu không tốt: “một con nhóc mà ở chỗ này cũng dám mở miệng?”

Mọi người xung quanh xem náo nhiệt, không mở miệng.

“Các người đừng dọa sợ đứa nhỏ!”

Đường Tử Surong đứng dậy, nói: “Vân Kinh à, con nói thử, tại sao các ghế này tại sao là giả?”

Bùi Văn Kinh cười lên, vẻ mặt nhu thuận: “Nếu chú đã hỏi con thì cũng không khách khí nữa!”

Hừ!

Đường Tử Surong muốn đem cô sử dụng như vũ khí, thì cô cũng thuận tiện có cái cớ vậy.

Quả nhiên, vừa nghe cô bé nói lời này, ánh mắt vợ chồng Đồng Tây Xuyên đều nhìn về phía Đường Tử Surong, một con nhóc tại sao lại có lá gan lớn như vậy, việc này tám phần là Đường Tử Surong sai khiến.

Cảm giác trong không khí có mùi thuốc súng, Bùi Văn Kinh vẫn là bộ dáng ngây thơ trước đây.

“Chú Đồng có biết nơi trồng cây tiểu diệp tử đàn ở đâu không?”

Đồng Tây Xuyên khinh thường nói: “Chủ yếu trồng ở đồng nam á, nước ta ở nam á, dọc duyên hải cũng có trồng nhưng số lượng không nhiều lắm. Gỗ từ đàn năm năm mới có một vòng tuổi, mấy trăm năm mới thành một cây lớn, độ cứng vì đây mà đứng đầu. Bởi vậy, có xưng danh ‘Đế vương chỉ mộc’.”

“không sai!” Bùi Văn Kinh gật đầu một cái, “Chú Đồng có thể nói qua đạo lý ‘mười đàn cửu không’.”

“Ta đương nhiên biết, lại vật liệu này sinh trưởng ở bên ngoài, làm giả cực nhỏ, rất nhiều bó củi nhìn qua thô to mở ra tất cả đều rỗng ruột, thuyết ‘mười đàn cửu không’ bởi vậy mới quý trọng.”

Trước khi đến đây, vì muốn đứng trước mặt ông cụ khoe khoang nên Đồng Tây Xuyên đã tìm hiểu kỹ càng nên lúc này trả lời trôi chảy.

“Chú Đồng nếu đã biết qua thì cũng nên biết vật liệu này rất ít có lớn, đường kính lớn nhất cũng chỉ là 20 cm.” Bùi Văn Kinh vươn ngón tay ra đỡ lấy lưng ghế, nhìn trên chỗ khắc hoa, nói: “Nhưng mà cái ghế này, nhìn chỗ chạm khắc độ rộng khoảng chừng 30 cm, tính luôn hao tổn thì ít nhất cũng hơn 40 cm. Như vậy, gỗ như vậy trên thế gian này ít có, nếu đây là gỗ từ đàn, thì chỗ khắc hoa này cũng là 500 vạn mà sao chú mua nguyên cái này có mấy triệu được?”

Mẹ của Bùi Văn Kinh – La Yên, bà ấy học lịch sử cùng khảo cổ, cô từ nhỏ đi theo mẹ nên mưa dầm thấm lâu, lúc này cũng rõ như bàn tay.

“Chuyện này...”

Xem như cô nàng nói được đạo lý rõ ràng, có căn có cứ, Đồng Tây Xuyên có chút chột dạ.

hắn ta bắt quá chỉ là thương nhân, cái hiểu cái không, mới vừa rồi những kiến thức kia đều là học trên lý thuyết.

Lúc ấy nghe người trung gian nói ba hoa chích chòe, hắn ta chỉ nghĩ đến đồ Đường lão gia vui vẻ, căn bản không nghĩ đến thế nhưng bị người lừa bịp. (không phải người trong ngành còn ba hoa chích chòe nên mua hàng giả.)

Chỉ là loại chuyện này bị một con nhóc vạch trần, Đồng Tây Xuyên như thế nào cũng không cam tâm?

“Nếu Bùi Văn Kinh nói là giả, không bằng ta đem nó đi bỏ củi vậy!” Đồng Tây Xuyên nhấc tay một cái, nói: “Người đâu, lấy búa đến đây!”

Liễu Nhân bắt lấy cánh tay của chồng, đôi mắt quả hạnh gắt gao nhìn thẳng Bùi Văn Kinh.

“Muốn biết thật hay giả, nếu nó là thật... Bùi Văn Kinh, cô đền nổi không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cô ấy không phải là con gái mà là đàn bà!

Edit: Miêu

Hai vợ chồng phu xướng phụ tùy, chính muốn ép cô lùi bước.

một con nha đầu bị Đường Mặc Trầm đuổi ra khỏi Đường gia, cho dù là cháu gái La gia cũng tuyệt đối không có khả năng dám đánh cuộc mấy triệu như vậy?

Chỉ cần con nhóc đó lùi bước, bọn họ sẽ khẳng khái cái ghế này là thật, mặt mũi tự nhiên sẽ không mất.

“Nếu cô ấy không bồi thường được, thì tôi đền!”

Nghe được câu nói kia, khoe môi Bùi Văn Khinh gọi lên, xoay người nghênh đón thân mật bắt lấy cánh tay Đường Mặc Trầm.

“Chú nhỏ, anh đến rồi!”

Dưới ánh mặt trời, trên mặt người con gái như hoa nở rộ, làn da cô trong suốt như ngọc, đôi môi phớt hồng, đỏ thắm, sắc đẹp thanh thuần mà mê hoặc.

Hầu kết Đường Mặc Trầm giật giật, đôi mắt anh đen như mực rời khỏi mặt cô, rồi dừng trên khuôn mặt Đồng Tây Xuyên.

“Lỗi nặng gì mà sao phải dùng búa!”

Cánh tay nâng lên đem Bùi Văn Khinh vào lòng, ôm cô bảo vệ.

Đường Mặc Trầm nâng chân, một cước đem cái ghế mấy triệu của Đồng Tây Xuyên, bay ra ngoài đụng đến ở cột đá.

Răng rắc một tiếng, vỡ thành vài mảnh.

Trong đó, một mảnh văng, bay lên không trung. Đường Mặc Trầm hơi nâng tay phải lên giống như lấy đồ trong túi cầm vào lòng bàn tay, đưa đến mũi người người, chán ghét vứt bỏ xuống đất.

“Hạ đẳng nhất tùng mộc!”

Bùi Văn Khinh cười khẩy.

nói về lời nói độc miệng thì chú nhỏ nhà mình đây mình.

Ở nơi này nói đến đầu gối chính là đang mắng chửi Đồng Tây Xuyên. Vừa vặn đây là làm mất mặt hán ta, chú nhỏ cũng chính là đang giẫm đạp thể diện hán.

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nháy nháy mắt hướng anh cười xấu xa một cái rồi nghiêng mắt về Đồng Tây Xuyên.

Lúc này, vợ chồng Đồng Tây Xuyên theo một cước của Đường Mặc Trầm tâm liền như nát bét.

Mấy triệu trong nháy mắt hóa thành gỗ vụn đầy trên mặt đất. Mà lão gia tử còn đang ở đây, hai người trong tâm đang như nhói.

“Cha nuôi, thực xin lỗi, con thật là không biết!”

“Đúng vậy, cha nuôi, cha đừng nóng giận, chúng con chỉ là có lòng tốt, chỉ là... thật không hiểu biết!”

.....

“Đồ vật này là giả, nhưng tấm lòng con là thật, chấp nhận tâm ý của con!” Đường lão gia thân nhiên hướng hai người khoát tay chặn lại: “Khách khứa đều đến đông đủ, khai tiệc đi!”

“A, đúng... ăn cơm!” Đồng Tây Xuyên vội vàng hướng cấp dưới vẫy vẫy tay lên: “Chuẩn bị tiệc rượu.”

“Cha nuôi, con chờ cha đến!” Liễu Nhân đến gần.

Quần áo của cô nơi bả vai và hai bên xương quai xanh có một lớp sa mỏng, như ẩn như hiện ở dưới. trên áo có thêu đóa hoa vừa vặn dừng trên chỗ xương quai xanh – vị trí mà đêm hôm qua anh hôn.

Eo cô có độ cong vừa phải khiến bàn tay của anh lưu luyến tiếc buông ra...

Ngón tay của người đàn ông hơi buộc chặt, thân hình cô gái trong lòng ngày càng áp vào trên người anh.

Quần áo mỏng manh không cách được nhiệt độ nóng bỏng này, cảm giác được ngực người đàn ông kiên cố chèn ép khiến khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hồng hào.

“Ông ơi, để con đỡ ông!”

Từ trong lòng anh rời đi, cô nhanh chóng đi đến trước, đoạt lấy cánh tay Đường lão gia tử đỡ lấy: “Ông đi chậm một chút!”

Người trong lòng đã rời đi, Đường Mặc Trầm cảm thấy trống rỗng.

Xoay người đi theo đằng sau nhưng ánh mắt anh tự nhiên luôn theo dõi bóng lưng của cô.

Theo bước đi nhẹ nhàng làm lộ ra chiếc cổ trắng nõn nà.

Em ấy không phải là con nhóc mà đã là đàn bà rồi!

Mọi người tiến lên phía trước ánh nguyệt sánh, Đường lão gia tử ngồi trên ghế chủ vị, bàn tay nhẹ nhàng vỗ chỗ trống bên cạnh.

“Vân Khanh, con ngồi chỗ này!”

“Dạ, ông!”

Theo đạo lý, Bùi Vân Khanh cũng là người vai dưới, sao có thể ngồi cùng bàn với mọi người nhưng lão gia tử đã tiếng, ai dám phản đối?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hai người đồng thời ngã trên giường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Miêu

Đường Mặc Trầm cũng tự nhiên ngồi kế bên với cô, rồi mọi người cũng tự mình ngồi vào chỗ.

Rượu và thức ăn bày lên bàn tiệc, Đồng Tây Xuyên chính mình tiếp nhận chai rượu rót cho mọi người, nỗ lực muốn lấy lại vài phần mặt mũi.

“Cha nuôi, đây là Liễu Nhân cố ý lấy từ phòng rượu mang theo mấy bình lâu năm và vài hũ rượu nữ nhi hồng hai mươi năm, để tặng cho cha nuôi! Bộ trưởng, tôi cũng rót cho cậu!”

Rót rượu cho Đường Mặc Trầm xong, Đồng Tây Xuyên cười: “Hôm nay may mà Vân Khanh biết phân biệt hàng nên chú nên cảm ơn thật tốt, đến đây... Chú tự mình cũng rót cho con một ly!”

Đường Mặc Trầm giơ cánh tay lên: “Em ấy còn nhỏ, không thể uống.”

“đã lên lên đại học rồi, sao còn nhỏ được, nói rượu này có hai mươi độ, không có gì đáng ngại cả! Đây không phải là nghi lễ gì cả, chỉ cần vui vẻ là được!”

Đồng Tây Xuyên miệng cười, rót cho Bùi Vân Khanh ly rượu.

“Đến đây!” Liễu Nhân là người đầu tiên giơ ly lên: “Chúng ta cùng nhau kính cha nuôi một ly, chúc cha nuôi thân thể khỏe mạnh.”

Ly này không thể không uống, Bùi Vân Khanh cùng đem ly rượu nâng lên, đưa lên môi nhấp nhẹ hai cái.

Rượu ủ hai mươi mấy năm, trải qua nhiều năm lên men, tinh khiết, thơm và nồng, một ngụm làm cho cổ họng của cô cay xè nên không không chế được ho khan.

“Chậm một chút!”

Đường Mặc Trầm cau mày, giúp cô vỗ vỗ phía sau lưng, đem cái ly trên tay Bùi Vân Khanh lấy đi.

“Ha...” Đường lão gia tử bật cười: “Rượu này không thể uống một lần, phải từ từ uống mới được, mau đem thức ăn lên.”

“Cám ơn, ông ạ!” Bùi Vân Khanh cười, cầm đĩa lên.

Cánh tay trái Đường Mặc Trầm khoác lên lưng ghế cô, tay phải cầm cái ly, liếc mắt quét đến dấu môi son hồng nhạt để lại trên ly.

Nhìn thử xung quanh, đối với dấu son trên ly thì đưa đến miệng nhấp nhẹ thưởng thức.

Bùi Văn Khanh thức dậy trễ, buổi sáng không ăn, lúc này đói nên có khẩu vị thật tốt.

Nhìn trên bàn, có bánh tổng tử (*) làm cho cô cũng thèm ăn, cũng gấp một miếng đến chén vừa cắn một cái, chợt nghe phía sau người đàn ông mở miệng.

“Cho anh ném một chút!”

Bùi Văn Khanh nâng tay đem bánh tổng tử đưa qua, đột nhiên ý thức có gì không đúng đang chuẩn bị rút về, để gấp miếng khác cho anh.

Người đàn ông ngó qua chỗ miếng bánh vừa rồi cô ăn.

Nhìn xem trong tay thiếu một miếng bánh tổng tử, Bùi Văn Khanh âm thầm cười cười, rút tay lại rồi đưa đến miệng.

Chú ấy cũng không chê mình đã từng cắn qua, thì mình đương nhiên càng không ghét bỏ anh cắn.

trên miếng bánh tổng tử còn nhân nhặt mùi rượu.

Làm cô kìm lòng không được, nhớ lại giấc mộng kia.

Nụ hôn kia quá mức chân thật, bây giờ nhớ lại làm cho mình mặt đỏ xấu hổ, tim đập dồn dập.

không biết cái thời điểm kia, chú nhỏ là hôn cô thật không!

cô còn đang cầm bánh tổng tử ngăn người, ánh sáng bên người tối lại, một người tiến đến bên cạnh cô.

Bùi Văn Khanh nghiêng mặt nghi hoặc, chỉ thấy chủ nhỏ nhà mình là người không thích đồ ngọt, nhất là lại bánh dính như thế này mà lại cắn bánh tổng tử của mình.

cô nghi ngờ, nhìn thử bánh tổng tử, bất quá chỉ là bánh tổng tử mút táo. Vậy mà anh lại thích ăn?

một bàn vừa ăn vừa nói chuyện, vài người gấp cho ông cụ và kính rượu Đường Mặc Trầm. anh lấy bánh tổng tử làm đồ nhắm rượu, dĩ nhiên coi như một món ăn nhắm rượu.

Đường lão gia liếc con trai trong tay cầm ly rượu: “Văn Khanh, rượu này hơi nặng. Con đỡ chú nhỏ đến phòng khách nghỉ ngơi một lát.”

Bùi Văn Khanh khẽ đáp một tiếng, đỡ lấy cánh tay Đường Mặc Trầm, đưa anh phòng khách đối diện.

Cảm giác say ập đến, bước chân của anh hơi loạn mà thân hình cô mảnh khảnh, làm sao chịu đựng được người đàn ông cao lớn chứ. Giày cao gót nhao lên một cái, hai người đồng thời ngã ở trên giường lớn.

(*): bánh tổng tử đây các nàng ạ, tại mình không biết giải thích như thế nào

Nguồn: Zingnews

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Giống như nơi nào đó có rượu ngon, chờ hấn uống

Edit: Miêu

Bùi Vân Khanh vốn dĩ chỉ đỡ một bên cánh tay, nên thời điểm ngã xuống theo bản năng muốn bắt lại cánh tay anh nên Đường Mặc Trầm cũng bị cô làm mất cân bằng.

Đường Mặc Trầm đã có phần say nhưng nhiều năm huấn luyện nên làm theo bản năng, ngã xuống dùng cánh tay trái chống đỡ lại, cách mặt cô còn mấy centimet thì dừng lại, không có trực tiếp đè lên người.

Mặc dù như thế, thân thể hai người đã dán lại một chỗ, hai chân anh để ở giữa hai chân cô.

Thân thể vừa vặn phù hợp, tư thế kia thật sự quá mức mập mờ.

Trái tim thật khẩn trương, mặt Bùi Vân Khanh đỏ bừng.

“anh không có việc gì chứ?”

Người đàn ông không nói chuyện, chỉ là nửa híp mắt. Trong ngày thường, trong con người giống như thâm cốc u đàm, ánh mắt khó hiểu, không phân biệt được.

Giờ phút này, đôi mắt đen như mực đang nóng rực mà nhìn chăm chú vào mặt của cô.

Ánh mắt kia quá mức suồng sã, chỉ đem Bùi Vân Khanh nhìn đến đáy lòng chột dạ.

cô buông mi xuống không dám đối mắt, giờ bàn tay muốn đẩy anh ra, lòng bàn tay mới dừng trên bờ vai anh thì cảm đã bị ngón tay anh bắt lấy.

Ngón tay như tồn tại nhiệt độ nóng bỏng, nháy mắt nóng đến chiếu thẳng lòng cô.

Bùi Vân Khanh kinh sợ, ngước mắt.

“Chú...”

Vừa mở miệng, đã bị anh đánh gãy.

“Kêu tên!”

“Tên?”

“Trầm Mặc?”

Tâm trạng rối ren, khẩn trương nên âm thanh cô cũng có chút ách ách, không giống như ngày thường trong trẻo, ngược lại có cảm giác treu ghẹo.

Thời điểm kêu tên anh, với cánh môi phẩn nộn ngay tại trước mắt, như cánh hoa chậm rãi tách ra.

Đáy lòng kiềm chế phản dao động kia đã lâu, giờ phút này đã lên đến đỉnh điểm. không ngờ chỉ vài phần say đã đem những thứ trần tình đều đốt thành tro bụi.

anh cúi đầu xuống, ngậm lấy môi cô.

Từ nhỏ đến lớn, dâng hiến cuộc đời cho quân đội. Trước khi gặp Bùi Văn Khinh, Đường Mặc Trầm không nghĩ đến vị trí phụ nữ trong đời mình.

Tự nhiên cũng chưa nói đến cái gì là kỹ xảo, chẳng qua là tuân theo bản năng, bá đạo ép hôn thôi.

Chú nhỏ, đang hôn mình?

Chú nhỏ, đang hôn mình!

Tất cả tới quá nhanh, quá đột ngột, Bùi Văn Khinh trong nháy mắt, đầu óc chập mạch.

Còn chưa kịp suy nghĩ cái gì, mình nên phản ứng như thế nào, người đàn ông bắt mãi với môi cô, dĩ nhiên, tự động nhếch lên làm cô khẽ cong, tập làm quen với xâm nhập cường thế.

Cảm giác cái lưỡi mềm mại cùng ngọt ngào, anh hôn ngày càng cuồng dã giống như tướng quân đắc thắng, tận tình hưởng thụ cảm giác chiến thắng.

Hôn, khẽ cắn, thăm dò...

anh không do dự, cũng không bỏ qua bất kỳ một nơi mềm mại nào. Thẳng đến khi gặp phải nơi dục người nhất, lập tức như nhặt được bảo bối, tham lam dầy dụa.

Bùi Văn Khinh chưa bao giờ biết, một nụ hôn sẽ kích thích như thế.

Lúc người đàn ông đang dầy dụa, trong nháy mắt tựa hồ có pháo hoa trong đầu bắn ra, ánh sáng rực rỡ, cô kim lòng không được ở dưới thân anh run rẩy, người cứng nhắc trở nên mềm mại giống như đầm xuân thủy.

một lúc sau.

Môi nam nhân trên môi cô dôi đi, dùng trên cảm mềm mại nhẹ nhàng cắn một cái, dùng ở trên xương quai xanh lưu luyến thật lâu.

Giống như nơi đó tồn tại hồ rượu ngon, chờ anh uống.

Thẳng đến khi đem quần lụa mỏng theo hoa đào của cô, hôn ướt nhẹp.

Ngón tay anh sớm theo cô dôi đi, dùng đầu ngón tay thăm dò vẻ đẹp của cô.

Bả vai mảnh khảnh, chỗ eo gầy có thể đụng đến xương cốt, thắt lưng mềm mại giống như không xương.

Đụng tới quần lụa của cô, cảm nhận được đầu gối hơi lạnh. anh dùng ngón tay mình, tiến vào vấy lết.

Cho dù sống hai đời, cô chưa từng có kinh nghiệm nam nữ vẫn giống như lính mới, một chút kích thích cũng dễ dễ cho cô bị lạc, huống chi là như thế?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Trên da tựa hồ còn giữ xúc cảm cùng độ ấm của anh

Edit: Miêu

Bùi Văn Khanh giật mình một chút, theo bản năng kẹp chặt hai đầu gối lại, người liền khàn giọng mở miệng.

“Chú nhỏ, đừng!”

Ban đầu thân thể trải qua khản trương, nhạy cảm đến đòi mạng. Làm sao anh chịu được trêu chọc như vậy?

Nghe được ba chữ kia, Đường Mặc Trầm động tác lập tức cứng đờ.

Ngước mắt, liếc mắt một cái liền thấy được ánh mắt cô ướt át có chứa một ít nước.

Bộ dáng kia, thật giống như muốn khóc!

cô không muốn?

Cảm giác buồn bực tăng lên, người đàn ông lông mày nhăn lại, nháy mắt cảm giác tỉnh táo hơn phân nửa.

Rút lại bàn tay bị cô kẹp, anh đứng dậy kéo cửa đi ra phòng khách.

“Bộ trưởng!” Hàn Phi chạy đến Ngõ Nguyệt, thấy anh, lập tức bước nhanh đến lại đây:

“Đình nghị viên vừa mới phái người đưa thiệp mời, mời ngài đến thịnh đường ăn cơm.”

“không đi!”

Bước chân Đường Mặc Trầm không ngừng, đi nhanh ra Ngõ Nguyệt.

Giờ phút này, tâm anh trừ bỏ chán chường ra, đó là cảm giác tức giận, nào có tâm tình đi xã giao.

“Bộ trưởng!” Hàn Phi vội vàng đuổi theo “Tôi biết ngài không thích loại xã giao này, nhưng nếu ngài chuẩn bị tham gia tranh cử, loại xã giao này là không thể thiếu được. Gần đây, liên tục vẫn có tin đồn, Diệp bộ trưởng luôn tranh thủ liên tục gặp Đình nghị viên. Nếu ngài không đi, chỉ sợ muốn đẩy vào phe cánh đối thủ, ít nhất ngài cũng đi dò thám thử thật hư cũng được?”

Bên ngoài gió thổi qua, cả người Đường Mặc Trầm cũng bình tĩnh đi rất nhiều.

Nghe Hàn Phi nhắc đến chuyện tranh cử, anh dừng bước.

“Khách khứa có ai?”

“Nghe nói, vài nghị viên quan trọng đều ở đó!”

Đường Mặc Trầm hít một hơi, gật đầu.

“đi thôi!”

Quốc gia làm trọng, không thể bởi vì việc riêng trai gái mà xao lãng chuyện chính sự.

anh không thêm để ý đến cách nhìn của người khác đối với mình, thế nhưng muốn thuận lợi hoàn thành tranh cử thì xã giao không thể không đi được.

“Xe đã ở ngoài cửa, lão gia ở bên kia, tôi đã nói qua.” Hàn Phi nhìn trái phải, nói: “Đúng rồi, có muốn nói với tiểu thư một tiếng không?”

“không cần nói với em ấy!”

Đường Mặc Trầm cũng không quay đầu lại đáp.

Nghe giọng người đàn ông không đúng, Hàn Phi không hỏi nhiều nữa, cất bước đuổi theo phía sau anh.

Hai người một trước một sau đi ra tạ vườn, Đường Mặc Trầm nghiêng người vào chỗ phía sau xe.

Nhớ đến Bùi Văn Khanh “Nước mắt lưng tròng” đáng vẻ muốn khóc, hai quyền nắm chặt.

“anh muốn biết đó là ai!”

anh ngược muốn biết, người cô thích rốt cuộc là ai!

không đầu không đuôi nói một câu, Hàn Phi căn bản không hiểu.

“Bộ trưởng?” Hàn Phi quay sang “Người kia là ai?”

“Bạn trai của tiểu thư ạ.”

Cuối cùng, Đường Mặc Trầm từng chữ từng chữ từ khẽ răng nói ra.

Chống lại ánh mắt tràn đầy tàn độc, cũng làm tim Hàn Phi rung lên.

Bạn trai Bùi Văn Khinh, không phải không phải là ntt chứ, chẳng lẽ còn người khác?

Đương nhiên, lời này hẳn không dám nói ra.

“Dạ!”

....

....

Bên trong phòng khách.

Bùi Văn Khinh co người lại, ngồi ở trên giường lớn, người còn chưa tỉnh lại.

Miệng lưỡi tê dại, trên môi vẫn còn vương vấn mùi rượu của anh, trên da tựa hồ còn giữ xúc cảm cùng độ ấm Đường Mặc Trầm.

cô cảm thấy như mới vừa xảy ra, như mộng nhưng không quá chân thực.

Chú nhỏ thể nhưng hôn cô, hơn nữa còn hôn sâu như thế.

Ngẫm lại vừa rồi anh ép chặt cô, giống như muốn đem cô ăn luôn, giống như hôn cả thân thể cô. Bùi Văn Khinh lại đỏ mặt tim đập nhanh.

Chẳng lẽ, anh cũng thích cô sao?

không!

không có khả năng như vậy.

Chú nhỏ tồn tại như một vị thần, làm sao có thể thích cô chứ.

Nhưng mà, nếu không thích mình, tại sao anh phải hôn mình.

Vậy tại sao anh phải hôn cô, vì uống rượu nhất thời xúc động?

Lời xàm xí của tui: đoạn "H"ay chưa đến đâu, tui cũng mong ngóng lên, cho mọi người đọc cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Hơi thở khoan thai, tươi đẹp mà không yêu

Edit: Miêu

Bùi Văn Khinh ngồi ở trên giường ôm đầu gối, như thế nào cũng nghĩ không rõ ràng.

Ngoài cửa, mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện, là Đường Tử Sương hỏi bồi bàn về phòng Đường Mặc Trầm.

Bùi Văn Khinh cả kinh, vội vàng nhảy xuống giường, sửa sang lại giường ngủ, phòng ốc rồi cẩn thận kéo lại váy mình.

Trong thời gian đó, ngoài cửa tiếng bước chân ngày càng gần, sau đó từ cửa phòng nghe được tiếng gõ cửa.

Hít vào một cái, cô bước đến, kéo cửa phòng ra.

Ngoài cửa, ngoại trừ Đường Tử Sương còn có một người đẹp yêu kiều.

trên người cô ta đang mặc một chiếc sườn xám, tóc đen, ngũ quan tinh xảo, bên môi luôn nở nụ cười yếu ớt.

cô ta chỉ lẳng lặng chỉ đứng cũng như một bức tranh thủy mặc.

Hơi thở ung dung, xinh đẹp mà không yêu.

“Vân Khanh, mau kêu chú nhỏ ra đây, chú muốn giới thiệu vị bạn bè này.”

Bạn bè?

Tầm mắt Bùi Vân Khanh liếc qua vị mỹ nhân đấy, cảm giác muốn báo hiệu.

“Thực sự là đáng tiếc, chú nhỏ vừa mới đi rồi à?”

“không phải nói là muốn nghỉ ngơi sao, như thế nào lại đi?”

“Bên bộ quốc phòng có chút việc gấp.”

Đường Tử Sương trong mắt lóe lên sự thất vọng: “Tây Phán, thật sự có lỗi rồi.”

Tây Phán?

nói như vậy, vị này là đại tiểu thư Cố gia rồi.

Cố gia cũng là một trong những gia tộc đứng đầu Long Thành, thư hương môn đệ (*), trong nhà đều có con cháu tham gia tham chánh, đều là quan chức vị cao, tập đoàn thương mại cũng trải dài toàn thế giới.

(*): dòng dõi có truyền thống học tập.

Cố gia có một vợ, hai đứa con một trai một gái đều là rồng trong người.

Con trai Cố gia – Cố Đông Nam tuổi trẻ đã tham chánh, bây giờ là thị trưởng thành phố Long Thành. Con gái – Cố Tây Phán, từ nhỏ thì thông minh xuất chúng hơn người, mười sáu tuổi liền ra nước ngoài nhập học ở trường nổi tiếng, bây giờ đang ở nước ngoài học tiến sĩ, nhưng người lại xinh đẹp, lễ độ có thể nói là tài mạo song toàn.

trên mặt Cố Tây Phán ý cười vẫn như cũ không giảm: “Đường bộ trưởng đang bận chuyện, vì nước mà bận, việc này sao trách được chứ, đều do mấy bay trẻ giờ nếu như tôi đến sớm thì có thể gặp ở bữa tiệc, cũng sẽ không gặp được Đường bộ trưởng.”

Bùi Vân Khanh cảm thấy cười lạnh.

Ngần dậm từ nước ngoài ngồi máy bay trở về tham gia tiệc rượu của Đường gia.

Chỉ sợ vị Cố tiểu thư này nghĩ không giống như lời mình nói!

Bùi Vân Khanh quan sát đối phương, ánh mắt Cố Tây Phán rơi vào tầm mắt ở trên người cô, đem cô đánh giá một lần rồi cười đem tay phải mình ra.

“Nếu như tôi không nhận lầm thì vị này là cháu gái Đường bộ trưởng – Bùi tiểu thư phải không? Tôi là Cố Tây Phán, xin chiếu cố nhiều hơn.”

Bùi Vân Khanh cười yếu ớt, dùng ngữ khí đùa giỡn nói: “Cố tiểu thư quá khen, so với tôi, dĩ nhiên hiểu chú nhỏ hơn?”

Đường Tử Sương lập tức răn dạy: “Vân Khanh, không biết lớn nhỏ!”

“Chú nói quá lời, mọi người đều là người nhà, không cần khách khí.” Cố Tây Phán nắm bàn tay Bùi Vân Khanh, mắt di chuyển, ngữ khí ôn như: “Vân Khanh, còn nhỏ, đúng là thời điểm ngây thơ nhất, bản thân tôi cũng thích con bé ngay thẳng như vậy.”

Đáng tiếc, tôi không thích cô!

Bùi Vân Khanh cười đến ngây thơ: “Đúng vậy, tôi cũng thích đi Cố đoan trang, xinh đẹp.”

Di Cố, hai chữ này, cô từ khê răng nói ra, nói rất nghiêm túc.

Di Cố!

Mình có già như vậy sao?

Trong con người xinh đẹp của Cố Tây Phán hiện lên một chút vẻ tức giận không dễ dàng phát hiện.

cô ta cũng là đàn bà thâm sâu, cũng là con gái với nhau nhưng bị con nhỏ nhỏ hơn mình hai mươi tuổi xưng là di Cố, cũng khó tránh cảm thấy khó chịu.

“Vân Khanh, nói gì đó?”

Đường Tử Sương héch mảy lên, trừng Búi Vân Khanh một cái lại nhìn về phía Cố Tây Phán thì mặt mày hớn hớn: “Tây Phán, con nhóc kia không hiểu chuyện, cô cũng đừng so đo với nó!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đã nghĩ đường đi nước bước nhanh như vậy?

Edit: Miêu

Cố Tây Phán che dấu cảm giác không thoải mái đi, trên mặt vẫn là nụ cười như cũ: “Dựa theo Mặc Trầm, thì Vân Khanh gọi tôi một tiếng dì đây.”

Đường Tử Sương cũng cười: “nói cũng phải chờ sau này rồi loạn bối phận! Em ấy luôn vội vàng, chốc lát nữa tôi gọi điện, xem chú ấy có trở lại ăn cơm chiều hay không!”

“Bộ trưởng luôn bận chuyện, ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng.” Cố Tây Phán cười: “Bất quá, Tây Phán nghe nói . . . Kiến trúc Đường cung luôn mạnh mẽ, vẫn có ý muốn đi tham quan một chút, không biết Đường bộ trưởng có tiện hay không?”

Làm gì?

Búi Vân Khanh nhú mày.

Nhanh như vậy đã nghĩ đến từng bước đi như thế nào?

“Có cái bất tiện?” Đường Tử Sương cười nhìn ở trên cánh tay: “Lần khác, tôi đưa đi thăm quan vậy, đích chúng ta quay về đại sảnh dùng trà, ăn bánh đi.”

cô xoay người hướng ngoài cửa, hoàn toàn không thấy trong phòng còn Búi Vân Khanh nữa, ngược lại Cố Tây Phán quay mặt hướng cô cười.

“Vân Khanh, con cũng đi chứ?”

“Được ạ!”

Búi Vân Khanh cười, cũng đi đến đây, ba người quay lại Ánh Nguyệt sảnh, Đường lão gia cũng những khách quan đang uống trà nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy mấy người bước vào, Liễu Nhân lập tức đứng yên, cười mời Cố Tây Phán ngồi vào.

Đường Tử Sương cùng mẹ Cố Tây Phán là bạn học, hai người luôn luôn có quan hệ tốt, sớm đã có tâm hợp tác Đường Mặc Trầm với cô ta.

Chỉ là bởi Đường Mặc Trầm rất ít về nhà, trong ngày thường cả ngày bận rộn, cô cũng nói chuyện mấy lần, đối phương đều từ chối.

Lúc này đây, cô ý tìm Cố Tây Phán từ nước ngoài trở về, mượn tết đoàn ngo, sắp đặt hai người gặp mặt.

Hôn nhân xã hội thượng lưu suy xét càng nhiều hơn chính là địa vị gia thế đối phương, suy tính sẽ mang đến cái lợi ích gì cho chính gia đình mình.

Trong mắt mọi người, tiểu thư Cố gia này xuất thân là tài nữ danh môn, không thể nghi ngờ là người được chọn tương xứng với Đường Mặc Trầm nhất.

Chỉ riêng thân phận đối phương là đại tiểu thư Cố gia, đều muốn nịnh bợ hướng chi vị này còn cực kỳ có thể là phu nhân bộ trưởng tương lai.

Vốn dĩ trong phòng liền có vài cái chỗ trống, Cố Tây Phán tùy ý ngồi xuống.

cô thì không!

Chỉ đứng ở nơi đó, lễ độ tiếp khách.

cô không ngồi trừ bỏ Đường lão gia, tất cả mọi người chỉ có thể đứng.

Cứ như vậy, mọi người trong phòng bao vây người cô ta, liền đem Búi Vân Khanh ngồi trong phòng một góc phòng, liếc một cái con gái nhỏ ở phía sau, khóe mắt Cố Tây Phán hiện lên nụ cười lạnh.

Con nhỏ thôi cũng dám ở trước mặt mình hỗn láo, lần này mình xem thử, có cái gì mà thách đấu.

“Vân nha đầu!” Đường lão gia cười, vỗ vỗ bên cạnh: “Đến đây, đến kế bên ông ngồi này!”

“Vâng ạ!”

Bùi Vân Khanh cười đáp lại, ánh mắt nhìn giống như xét qua mặt Cố Tây Phán, nháy mắt cười.

Dù là khách có cao quý thì sao, chỉ có chủ nhà mới có thể có tư cách ngồi thẳng lưng.

Nghiêng người về phía Đường lão gia đang ngồi ở ghế nhỏ lộng lẫy, cô mở miệng cười: “Di Cố mới đến nơi này, cứ coi như là nhà mình. Di đừng có khách khí như vậy, để cháu đi pha bình trà mới, trà ngâm lâu vào nước đã muốn nguội rồi!”

Ngờ khi chủ nhân dí dỏm, trêu chọc làm cho Cố Tây Phán có chút không thoải mái, cố tình lại khơi ra tật xấu.

Nghiêng người ngồi vào chỗ, Cố Tây Phán hướng mọi người cười: “Hôm nay tiệc của Đường gia, Tây Phán mạo muội đến mong Đường lão gia và các khách nhân không phiền lòng!”

“Làm sao có thể phiền lòng chứ!” Đường Tử Suong cười tiếp lời: “Về sau chúng ta đều là người một nhà!”

trên má Cố Tây Phán ứng đỏ: “anh Đường đừng chọc em nữa!”

Liễu Nhân vội vàng vuốt mông ngựa: “Cái này làm sao nói là chọc? Phóng mắt toàn bộ Long Thành này, ai có thể xứng đôi bộ trưởng nhà chúng ta với Cố tiểu thư chứ, còn có thể là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Tiết lộ thương tích, tàn nhẫn chặn lại

Edit: Miêu

Cố Tây Phán cảm thấy vui mừng nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn như cũ: “Đường bộ trưởng chức vị cao quý, văn võ song toàn, Tây Phán nào dám tào cao!”

“Di Cố, di đừng có khiêm nhường, người nào không biết chứ lúc ở năm nhất trung học tại Long Thành này là thiên tài chứ!” Bùi Vân Khanh cười đưa lên đỉnh đầu mũ cao, sau đó như vẽ lộ ra biểu tình ngạc nhiên: “nói thêm, con đột nhiên nghĩ đến. Di với giáo sư Chu – Chu Đình An của khoa y chúng ta, khi đó được xưng là ‘kim đồng ngọc nữ’, đúng vậy chứ?”

Vừa nghe đến ba chữ Chu Đình An kia, mỉm cười trên mặt Cố Tây Phán lập tức cứng nhắc.

Mình cùng Chu Đình An trước là chung lớp, khi đó hai người còn trẻ quả thật có qua lại với nhau, còn bị phóng viên chụp được hai người ở ngoài trường hôn môi với nhau.

Cố gia chẳng những không phủ nhận, còn tỏ vẻ tôn trọng lựa chọn của bọn trẻ, truyền thông bốn phía lúc ấy đưa tin, đem hai người xưng là ‘kim đồng ngọc nữ’, thậm chí lớn mật còn đoán hai nhà Cố – Chu sẽ đám hỏi nữa.

Chu gia làm trong lĩnh vực sản xuất y dược, Cố gia làm đứng đầu trong giới chăm sóc sức khỏe, như vậy khi hai đại gia tộc một khi liên kết có thể làm ảnh hưởng đến toàn bộ ngành y dược trong nước.

Tin tức vừa đưa ra, cổ phiếu hai nhà giống như đánh máu gà, điên cuồng tăng nhanh.

Chẳng ngờ được là trời giáng họa bất ngờ.

Sau nửa năm, trên thương trường Chu gia bị thiệt lỗ, gia sản lớn như vậy chỉ lưu lại sau khi cơn bão là một xưởng sản xuất thuốc nhỏ.

Cố Tây Phán ra nước ngoài học ở trường, Chu Đình An thi được vào khoa y, đây đối với ‘kim đồng ngọc nữ’ trong truyền thuyết trở thành lịch sử.

Đương nhiên, khi đó Bùi Vân Khanh còn chưa đến Long Thành, những điều này do nghe trong nhà trọ ‘miệng rộng’ (**) Phùng Sáng nói bát quái suốt.

(**): kiểu người nhiều chuyện.

Hai người sau khi chia tay, Cố gia còn cố ý phát biểu tuyên bố thanh minh nói là chỉ hai đứa nhỏ là bài vở và học tập lấy làm trọng, kỳ thật trong lòng mọi người đều hiểu, nguyên nhân không vượt ngoài chính là sự sụp đổ của Chu gia.

Tiếng nói của Bùi Vân Khanh vừa dứt, nhảy mất trong phòng vô cùng an tĩnh, mọi người biểu tình giống như vì diệu mà đứng lên.

Chuyện năm đó huyền ảo dư luận xôn xao, mọi người đều biết chỉ là cố ý không đề cập mà thôi.

Người nào giống như Bùi Vân Khanh, tự vạch áo cho người xem lưng?

Cố Tây Phán tự nhủ gia thế, tướng mạo, học vị... Đều là không thiếu sót, cũng chỉ có điểm này là cô ta không muốn nhắc đến.

cô ta còn đang suy nghĩ ứng phó như thế nào với đề tài này, Bùi Vân Khanh đã mở miệng với ngữ khí ngậy thơ: “Di Cố, con nói có phải đúng hay không?”

“Làm sao có thể chứ!” Cố Tây Phán cố nén xúc động muốn đem cô ra xé nát, khước môi đưa lên, cười nhẹ: “Bất quá chỉ là phóng viên viết loạn thôi, di cùng Chu Đình An chỉ là bạn học. Lại nói tiếp, thời gian trôi thật nhanh, Đình An cũng đã làm giáo sư rồi!”

“Di không tức giận là được rồi!” Bùi Vân Khanh đứng dậy, tự mình rót thêm nước trà: “Trường học của chúng tôi những nữ sinh kia, không có việc gì liên yêu trên đầu lưỡi, nói đi là ngại nghèo yêu giàu, qua song đoạn cầu, là ghét bỏ Chu giáo sư như vậy mới cùng thầy ấy chia tay... Con đã nói di Cố tuyệt đối không phải là loại người như vậy!”

Nét mặt người con gái cười tươi như hoa, những từng chữ như dao từng phát từng phát hung hăng đâm vào lòng Cố Tây Phán.

trên mặt Cố Tây Phán cố gắng duy trì bình tĩnh, khoát hai tay lên trên đùi, ngón tay sớm đã vịn chặt tại chỗ, các đốt tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch.

Vốn tưởng rằng, đã qua lâu như vậy không ai sẽ nhắc lại đoạn chuyện cũ như vậy.

Nào nghĩ tới, sẽ ở chuyện cách đây nhiều năm trước, ở trước mặt Đường lão gia và các khách khứa lại bị một con nhò một phen vạch trần miệng vết thương, còn tàn nhẫn chặn lại.

Đối phương như vô ý về mặt ngậy thơ, trái “di Cố” phải “di Cố”, so với ai cũng ngọt cả, cô ta muốn phát hỏa đều không phát ra được!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Cô kỳ thật rất hoan nghênh anh đến đây ngủ?

Edit: Miêu Cố Tây Phán hai tay nắm chặt, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, gần như da thịt bị rách ra.

Đường Tử Sương buồn bực, nhìn Bùi Vân Khanh “sẽ không nói”, vội vàng giảng hòa: “Xem này, thời gian nhảy mất một cái đã trôi tới rồi. Tây Xuyên, còn không chuẩn bị tiệc tối?”

“Tôi đi chuẩn bị!” Liễu Nhân đứng lên, nói: “Cố tiểu thư, tôi nay nhất định ở lại dùng cơm chứ?”

Cố Tây Phán từ trên ghế, đứng dậy: “Tôi còn vài chuyện khác, không quấy rầy mọi người nữa, xin tạm biệt trước!”

nói đến độ này, sao cô ta còn mặt mũi mà ngồi lại nữa chứ?

Mọi người đứng dậy đưa tiễn, Bùi Vân Khanh cười rồi đưa Cố Tây Phán đến cánh cửa ánh trắng, vẫn còn không quên cao giọng nhắc nhở.

“Di Cố, di đi thông thả!”

Cố Tây Phán ở dưới bậc thang quay sang chỉ thấy lối đi một bên, Bùi Vân Khanh khước môi khẽ đưa lên, cười mắt cong cong giống như tiểu hồ ly!

Cố Tây Phán cắn răng.

Con nhóc chết tiệt kia, quả nhiên là cố ý!

Đứng ở trên bậc thềm, nhìn hình dáng kia ngày càng xa, ngón tay Bùi Vân Khanh khẽ búng, ngón tay như đóa hoa thược dược mới nở, im lặng bay ra ngoài, đứng ở trên hành lang dưới gốc hồ cá trong đám bùn.

Hoa đào vụn nát.

một đóa lại một đóa đều bóp nát cả.

một lần nữa mọi người nhìn về phía đại sảnh, Bùi Văn Khanh chẳng muốn bị Đường Tử Sương rằng dạy nên cố ý lùi về sau, liếc nhìn trái phải một lần.

Lâu như vậy, chú nhỏ nhà mình làm sao còn chưa thấy bóng dáng nữa chứ?

Mới vừa rồi đột nhiên rồi đi, chỉ là muốn lừa gạt Cố Tây Phán mà thôi.

Lâu như vậy mà không thấy tăm hơi, chẳng lẽ... anh thật bởi vì cô cự tuyệt mà tức giận?

Nhìn bốn bề đã vắng lặng, cô móc điện thoại di động ra tìm số riêng của anh, ngón tay đặt trên nút gọi lại chần chừ mà không roi xuống dưới.

Điện thoại gọi được, thì mình nói cái gì đây!

Cũng không thể gọi trực tiếp nói cho anh, mình kỳ thật rất hoan nghênh anh đến đây ngủ?

Suy nghĩ trước khi đi, không biết mở miệng như thế nào, một người bồi bàn đi lại đây, mời cô ra hồ nước ăn cơm, xem pháo hoa.

Bùi Văn Khanh cầm điện thoại đi vào chỗ gần hồ nước, Đường lão gia lập tức tiếp đón cô qua, ngồi kế bên mình.

Trừ lần đó ra, bên cạnh đã không có không gọi.

“Ông ơi, chú nhỏ đi đâu vậy ạ?”

“Đứa ấy có xã giao nên chưa đến, chúng ta không cần đợi nó nữa.”

thì ra chú nhỏ có xã giao, nhưng mà cho dù có xã giao thì sao không thông báo cho cô một tiếng chứ!

Bọn họ như vậy, chẳng lẽ anh đi trước?

không nghĩ ra được vị ấy đang suy nghĩ cái gì, một bàn món ăn đầy mỹ vị mà cô cũng không cảm thấy gì.

Vừa mới, phía dưới có người đã bắt đầu chuẩn bị pháo hoa, cô giả bộ nhìn pháo hoa, mượn cớ chạy ra khỏi hiện trường.

đi ra khỏi chỗ hồ nước, tựa vào cột trên hành lang yên tĩnh, nhìn không trung đầy pháo hoa xinh đẹp ở rộ, trong lòng cô không lòng dạ nào thương thức, đầu đầy hình ảnh Đường Mặc Trầm.

Oành!

Lại một chùm pháo hoa bắn ra.

cô giơ điện thoại lên, chụp một tấm ảnh lấy hết can đảm gửi ảnh cho anh và vài dòng tâm tình.

“Chú nhỏ yêu quý, xem pháo hoa có đẹp không nè!!!!”

Ấn xuống nút gửi đi, hai tay cầm điện thoại di động khần trương, lo lắng đợi anh đáp lại.

Thời gian trôi qua thật lâu, di động lại giống nhau không báo động, không có phản ứng.

Biết rõ ràng nếu có đáp trả trở về thì di động sẽ báo lên nhưng Bùi Văn Khanh vẫn không khống chế được tâm tình mình, một lần nữa hình màn hình thử có tin nhắn báo không.

Tin hiệu, tốt.

Lượng pin, 36%.

Khoảng cách tin nhắn cô gửi đến đã quá ba mươi phút rồi.

Cho dù anh bận rộn đi nữa, sao lâu như vậy cũng không nhìn di động thử có tin tức nào không, chẳng lẽ chú nhỏ thật sự tức giận, không để ý đến cô rồi?

Ong--

Di động kêu lên, hiện lên một tin nhắn mới.

Nội dung tin nhắn chỉ có hai chữ,

“Cửa hông!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Ngay cả khi đặt ngón tay trên đầu gối cũng không nhúc nhích một cái

Edit: Miêu

Bùi Vân Khanh chớp chớp mắt, một lần nữa nhìn về phía di động.

trên màn hình có hai chữ ngắn gọn, cô không có nhìn lầm.

Cửa hông?

Cửa hông!

Cửa hông ở đâu?

cô chỉ đến tạ vườn vài lần, đều đi cửa chính, nào biết được cửa hông ở đâu?

Bùi Vân Khanh gấp gấp tìm bốn phía, nhìn thấy được một người phục vụ đi ngang qua, cô bước đến, bắt lấy cánh tay người đối diện.

“Xin hỏi cửa hông ở đâu?”

Người phục vụ trên tay còn bưng cái khay, bị cô làm giật mình. Khay rượu trên tay thiếu chút nữa rớt xuống, nâng tay hướng hành lang phía tây chỉ đến.

“Ngài men theo bên này đi ra ngoài, tiếp tục đi về phía trước, băng qua một cái cầu đá, quẹo phải.”

đi thẳng, cầu đá, quẹo phải.

Ghi nhớ những trọng tâm, Bùi Vân Khanh bước nhanh về phía trước, nhớ tới còn chưa nói với Đường lão gia, cô ở hành lang khúc quanh dừng lại.

“Cậu đi thông báo cho Đường lão gia một tiếng, nói là tôi... nói là Bùi Vân Khanh có việc đột xuất nên đi trước.”

không lo lắng đối phương nghe không rõ, cô bước nhanh đến hành lang, chạy qua cầu đá, quẹo phải, đi qua tường hoa, tiến đến cửa hông tạ vườn.

Bên lề đường, có một chiếc xe màu đen dài hơi Bingley, đang ở đó.

Xe mở cửa ra, Ôn Tử Khiêm cung kính đứng ở cửa.

cô bước nhanh chạy đến, khoảng cách xe còn mấy bước, lại dừng chân.

Bên trong xe mở đèn, vóc dáng người đàn ông cao lớn ngồi ở trong bóng tối nên không thấy rõ vẻ mặt.

Gần hương tình mà sợ hãi.

Vừa mới nhận được tin nhắn, nháy mắt cô kích động đến hận không thể vọt đến bên người anh.

Bây giờ anh vẫn chưa hết tức giận, nên cô lấy thái độ nào đối mặt với anh đây, mới có thể không làm chán ghét?

Trong lòng không có đáp án, cô cắn răng đi đến, dè dặt nghiêng người ngồi vào bên trong xe.

trên ghế sau, Đường Mặc Trầm vẫn bất động.

Ôn Tử Khiêm ngồi vào chỗ kế bên tay lái, một lần nữa xe khởi động hòa nhập vào dòng xe đang chạy.

Bùi Vân Khanh lên nhìn trộm qua đây, chỉ thấy cửa kính xe chiếu vào ánh sáng, ở trên quần phục tỏa sáng một sắc màu, biểu cảm người đàn ông nhìn thẳng về phía trước, cô chỉ có thể nhìn được một bên mặt với đường cong tinh xảo, không thể nào đoán ra được tâm tình của anh.

Khẽ cắn môi, cô lấy dũng khí muốn phá cục diện bế tắc này.

Chưa mở miệng, Đường Mặc Trầm đặt tay trên đùi trái nâng lên, hướng về phía cô đưa tới.

Nghĩ đến anh muốn lấy đồ, Bùi Văn Khanh vội vàng lui lui thân mình.

Đem động tác của cô vào trong mắt, đồng tử Đường Mặc Trầm ngày càng thâm trầm, trong lòng càng tăng thêm vài phần tức giận.

Đây là sợ anh chạm vào cô?

Ngón tay thon dài ở giữa không trung cứ nhấc hai giây, anh nâng cánh tay lên đưa về chỗ cũ.

“Dây an toàn!”

Ba chữ này, lộ rõ ràng tức giận.

Bùi Văn Khanh lúc này mới nhớ tới chính mình không thắt dây an toàn, vội vàng đem dây an toàn kéo qua cắm vào chỗ cài.

Xe chạy về phía trước, một đường lái ra khu vực nội thành.

Đường Mặc Trầm thủy chung trầm mặc như điều khắc, thậm chí ngay cả ngón tay đặt trên đầu gối cũng không có nhúc nhích một chút nào.

anh càng như thế, trong lòng Bùi Văn Khanh càng không nắm chắc.

Càng rõ ràng, lúc cô vừa mới chuyển trường, đã bị trường học bắt lại, vì đánh nhau với bạn, kết quả đã đánh gãy cánh tay đối phương, thầy giáo gọi điện thoại cho bộ trưởng.

Lúc ấy Đường Mặc Trầm không rõ tình huống, vài đứa nhỏ xấu đã cáo trạng trước, cô bướng bỉnh không giải thích gì cả, anh làm tưởng là cô chủ động gây chuyện, đem cô từ trường về nhà mà đọc đường đi cũng yên lặng như thể này cũng làm cho người ta sợ hãi.

không khí trong oto ngột ngạt muốn lấy mạng. Ôn Tử Khiêm cùng tài xế cũng cảm giác được khí thế bất động vì giảm thiểu sự tồn tại của mình xuống, ngay cả hô hấp đều là cực kỳ thờ ơ và chậm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Đang mở đến cục áo thứ hai rồi

Edit: Miêu

Bùi Văn Khanh hít sâu mấy lần, rốt cục cũng lấy dũng khí mà mở miệng.

“Vừa mới ở trong vườn em thấy pháo hoa mà đẹp quá, còn cố ý chụp ảnh gửi cho anh, anh có xem chưa?”

Ôn Tử Khiêm tỉnh táo lại.

Trách không được vừa mới ở trên tiệc rượu, Đường Mặc Trầm nhìn thoáng qua di động rồi lập tức tìm cơ hội tạm biệt rồi chạy đến tạ vườn, còn tưởng rằng có chuyện gì gấp thì ra em ấy gửi tin nhắn.

Đường Mặc Trầm không nói, trầm mặc như trước.

Thấy anh không lên tiếng, Bùi Văn Khanh cười gượng hai tiếng, từ trong túi móc ra điện thoại di động.

“Biết anh bận rộn, không rảnh xem tin nhắn. Trong điện thoại của em có thật nhiều ảnh này, để em mở ra cho anh xem nhé?”

không đề cập đến thì thôi, bây giờ nghe cô ấy nhắc đến bức ảnh, Đường Mặc Trầm trong lòng càng tức giận hơn.

Bởi vì cô, mà mình buồn bực từ nãy đến giờ, vậy mà cô còn tâm tình chụp hình pháo hoa lại có gan chia sẻ cho mình nữa, bây giờ còn xem như chưa có chuyện gì xảy ra mà nói chuyện bình thường với mình.

Nha đầu chết tiệt kia, rốt cuộc là thành tâm hay cố ý?

“không có hứng thú!”

Bốn chữ kia, hình như rất tức giận.

Bùi Văn Khanh lùi về, cảm di động không dám lên tiếng nữa.

Xe lái vào Đường cung, ở trước cửa mà dừng lại.

không đợi Ôn Tử Khiêm mở cửa, Đường Mặc Trầm đã mở cửa, đi ra khỏi xe.

Bùi Vân Kinh xuống xe, cố ý theo sát phía sau.

đi vào phòng khách, đang chuẩn bị chạy vào phòng bếp lấy chút đồ ăn, thuận tiện trốn tránh anh, chân còn chưa kịp bước đến, trên cầu thang đã truyền đến âm thanh của anh.

“Lên lầu!”

Ngữ khí của anh cường thế không cho phép cự tuyệt, Bùi Vân Kinh đành phải lên lầu.

không biết bây giờ anh có ý đồ gì, cô dọc đường đi cố ý đi chậm lại, trong lòng liên suy tính các loại khả năng có thể xảy ra, làm thế nào cũng không nghĩ ra được mục đích của Đường Mặc Trầm rốt cuộc muốn cái gì nữa?

một đường giống như ốc sên (ý nói đi rất chậm ấy) bình thường đã đi đến cửa phòng ngủ, quay mặt nhìn sang.

Đường Mặc Trầm đứng ở cuối giường, cho đến bây giờ đều là thói quen ở bộ đội, người đàn ông này đều sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, lần này thế nhưng lại để tùy ý áo khoác quần trang cùng caravat ở cuối giường, đang mở đến cúc áo thứ hai.

anh cởi quần áo?

Muốn làm gì chứ!

“Bước vào, đóng cửa lại!”

cô làm y chang, thuận tay đóng cửa phòng.

không dám dựa gần quá, chỉ là gục đầu đứng ở gần cửa, giống như học sinh tiểu học làm sai điều gì đó nhìn chằm chằm mũi giày mình.

Tiếng bước chân vang lên, đang từng từng bước trước mặt cô là chiếc quần lính trắng đứng cùng cặp chân dài, Bùi Vân Kinh càng khăn trương hơn, hơi thở không tự chủ cũng trở nên dồn dập.

“Ngẩng mặt lên!”

Bùi Vân Kinh chậm rãi ngẩng mặt lên, chống lại đôi mắt trầm như mực kia, lập tức có một trận tâm ý hoảng loạn, không dám nhìn thẳng, lại buông tầm mắt xuống nhìn lên nút áo trước ngực anh.

“Chuyện hôm nay ở tạ vườn, em nghĩ như thế nào?”

Quả nhiên là vì sự kiện kia!

Biết trốn tránh không được, cô đành phải cứng đầu mở miệng.

“Em... Em có một vấn đề.”

“Hỏi!”

“Em... Em muốn... Biết... anh... Vì sao...”

cô cắn chặt răng, giống như muỗi ong ong, phun ra hai chữ: “Hôn... Em?”

Chỉ ngẩn ngui vài từ, nhưng đã muốn dùng hết tất cả dũng khí của cô.

Cúi mặt nhìn mũi giày của mình, cô giống như chờ đợi quan toàn tuyên án kẻ tù tội.

một người đàn ông đã hôn phụ nữ, có thể là vì sao?

Nha đầu chết tiệt, đây không phải đã biết còn hỏi sao?

Đồng tử người đàn ông thất chặt lại, nâng tay phải lên bắt được người cô, bắt buộc nàng ngẩng mặt lên cùng mình đối diện.

“Em cứ nói đi?”

“Em...”

Chống lại ánh mắt anh, Bùi Văn Khinh lập tức luống cuống tay chân.

“Em cảm thấy.... Chú.... Chú nhỏ là...”

“Thích em”

Hai chữ kia ở trên đầu lưỡi một lại dùng sức nuốt trở về.

“Chỉ là.... Nhất thời xúc động!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Như đã thú cắn xé con mồi của mình

Edit: Miêu

Đúng vậy, nhất định là nhất thời xúc động!

Làm sao anh lại thích mình chứ?

Nếu không phải bởi vì cha mình, anh sẽ không biết trên thế giới có một người như thế.

Mình bắt quá chỉ là một người sinh viên, trừ bỏ có gương mặt xinh đẹp ra thì còn có cái gì chứ?

Bất kể là Cổ Tây Phán hay Diệp Thiên Thanh, người nào cũng có địa vị gia đình so với mình cũng cao hơn?

Giống như Đường Mặc Trầm vậy, là một người ánh sáng chói lọi, xuất chúng, cô gái nào cũng coi trọng anh thì làm sao có thể thích một người con nhóc như mình chứ?

Bùi Văn Khinh cảm thấy có chút oan ức, ngoài miệng cố gắng nặn ra một cái khuôn mặt tươi cười, nhưng giọng nói không có nào vui vẻ cả.

“không có việc gì, không có việc gì, chú nhỏ cũng là đàn ông mà, cũng có xúc động là rất bình thường! Lại nói, anh không phải còn uống rượu sao, cho nên... Em tuyệt đối không để ý đến. Chú nhỏ, anh ngàn vạn lần chớ xấu hổ, chúng ta coi như... Chưa có làm gì, chưa có việc gì xảy ra cả. Vậy.... Em cũng không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa, ngủ ngon!”

Lấp bắp nói xong, Bùi Văn Khinh không dám ngẩng đầu nhìn biểu hiện cùng ánh mắt anh.

Chỉ là xoay người và chạy trốn chết.

Vọt đến cạnh cửa, nắm cái đồ vịn cửa, vừa đem cửa đẩy ra một khoảng cách nhỏ.

Oành!

một bàn tay to lớn đưa đến, đè lên ván cửa thật mạnh mẽ, cửa phòng lại đóng chặt một lần nữa.

Bùi Văn Khinh kinh ngạc quay sang, chỉ thấy thân hình người đàn ông cao lớn đem cô bao phủ hoàn toàn ở trong.

Mặt anh kiêu ngạo cùng tuấn tú, âm trầm giống như đứng trước bầu trời bão táp.

Nâng tay trái lên đem cô đặt tại ván cửa, anh cúi người đến, hung hăng hôn lên môi cô.

Vậy như thế nào lại hôn rồi!

Càng giống như đã thú cắn xé con mồi mình, đem môi cùng lưỡi của cô đều hôn rồi cắn làm tê dại, sưng đau.

cô không thể thở được bởi vì thế làm phổi thiếu dưỡng khí.

anh vẫn không buông tha cô, chỉ tiếp tục giãy xéo, làm cô không nói được lời nào.

Thẳng đến khi Bùi Văn Khinh cảm thấy chính mình bị anh hôn đến choáng váng, người đàn ông thờ phào ngẩng mặt lên.

“không ngại phải không? Như vậy được chứ!”

anh nâng bàn tay to dừng trước ngực cô, buộc chặt ngón tay, cầm lên.

cô chỉ mặc bộ quần áo mùa hè mỏng cùng với nội y, độ ẩm lòng bàn tay anh truyền đến làn da, trong nháy mắt tóc gáy dựng thẳng, theo bản năng vịn chặt thân mình lại.

Người đàn ông nắm chặt cầm cô, cúi người xuống chống lại ánh mắt cô, làm cho cô không trốn tránh được.

Chống lại ánh mắt anh, Bùi Văn Khinh ngẩn ngơ tại chỗ.

cô nhìn qua Đường Mặc Trầm đang phát giận rồi, nhưng chưa từng gặp qua tình trạng anh giống như bây giờ vậy.

Trong con ngui của người đàn ông tràn đầy lửa, tựa hồ có thể đem cô đốt thành tro.

Bùi Văn Khinh bị anh làm cho sợ hãi, đứng yên tại chỗ không biết làm như thế nào cho phải.

sự trầm mặc của cô lại càng chọc giận anh.

Bàn tay để trên ngực cô lại khẽ động, lại nâng lên nắm lấy váy của cô, anh mạnh mẽ xông đến.

Làn váy tơ lụa mỏng manh, theo tiếng ‘xẹt’ coi như trả lời, không có tiếng động mãnh liệt trọn xuống, theo ngón tay đi xuống, dừng ở hai chân.

Bàn tay to ôm dừng tại quần lót cô, Đường Mặc Trầm càng đến gần vài phần, đôi mắt đỏ gầu gầu trong gang tấc, chống lại ánh mắt cô:

“Như vậy sẽ không để ý chứ?”

trên người mất đi quần áo để bảo vệ, trên lưng có một tầng lạnh lẽo của cánh cửa, ngược lại làm cho Bùi Văn Khinh tỉnh táo lại, cắn chặt răng, nhẹ giọng mở miệng:

“Chỉ cần chú nhỏ cao hứng, muốn Văn Khinh làm cái gì cũng được, Văn Khinh đều nguyện ý!”

Cho dù anh đối với mình chỉ là nhất thời xúc động, mình cũng chấp nhận!

anh đã vì mình mà chết, cô cũng chịu vì anh làm một chuyện.

“Em không hối hận chứ?”

“Văn Khinh vĩnh viễn sẽ không đổi ý!”

“Nếu anh muốn em làm người đàn bà của anh, không được thích người đàn ông khác, không cho người đàn ông khác chạm vào, vĩnh viễn bên cạnh anh, được không?”

.....

Trắng trợn chọc ghẹo con gái nhà lành không phải là người đàn ông tốt?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Anh tin không, em... chính em tự cãi!

Edit: Miêu

Làm phụ nữ của anh?

anh muốn mình làm phụ nữ của anh?

Bùi Văn Khinh gần như không thể tin được lỗ tai của mình nữa.

anh nhìn chăm chăm vào cô, làm cho cô sợ run. Trong lòng Đường Mặc Trầm càng ngày tức giận càng cao.

Quả nhiên, cô là không buông được người đàn ông kia, cho nên cô thích người đàn ông đó!

“Trả lời!” anh gầm nhẹ.

Môi Bùi Văn Khanh run rẩy, thờ sâu.

“Nếu chú nhỏ thật sự muốn Văn Khanh làm đàn bà của chú, Văn Khanh liền cả đời đi theo chú nhỏ, đi đâu cũng được, cho dù đến chết cũng không thay đổi!”

Đáp án này, hoàn toàn vượt qua khỏi tượng tượng Đường Mặc Trầm.

Chân mày người đàn ông giật giật mạnh, đồng tử theo đó cũng thắt chặt lại.

Em ấy cũng nguyện ý cả đời cùng mình!

Em ấy là nghiêm túc, hay là đang nói dối?

Đường Mặc Trầm kéo quần lót cô xuống, gờ ngón tay nắm cầm cô gái đối diện.

Lúc này đây, động tác của anh so với vừa rồi đã nhẹ rất nhiều, cùng với âm thanh cũng nhẹ nhàng, chậm chạp lại càng phát ra thâm trầm.

“Vì sao?”

anh khe khẽ ánh sáng, đôi mắt ngay trước mặt nàng, gần đến cả lông mi cũng có thể đếm rõ từng sợi.

Đối mắt với con người thâm trầm kia, lại tạo ra một cảm xúc mãnh liệt nào đấy.

“Bởi vì...”

Vô số lần, cô đã từng ảo tưởng muốn nói cho anh biết câu nói kia, lời nói trong lòng cũng đến môi nhưng lại mất đi dũng khí.

cô không dám nói, không phải sợ anh tức giận, không phải sợ hèn mọn với anh, mà là sợ anh cự tuyệt mình, sợ đến thời điểm đấy không thể nào lấy lại được cơ hội đó.

Ngón tay Đường Mặc Trầm buộc chặt, thúc giục nói: “Bởi vì sao?”

“Bởi vì chú nhỏ ở trên thế giới này...”

cô run rẩy môi, trái lương tâm mở miệng: “Đối với em, anh là người đàn ông tốt nhất (mình muốn người đàn ông này)! ”

thì ra là thế.

Nếu đổi lại thành người khác, giống như anh đã đối với cô, vậy cô cũng đồng ý làm như vậy sao.

anh ở trong mắt cô cũng không có gì đặc biệt, bất quá chỉ là một người đàn ông tốt với cô thôi.

Con người người đàn ông ngày càng không còn ánh sáng nữa, hóa thành một mảnh tối om tĩnh mịch.

Buông cô ra, anh lui ra phía sau hai bước, thấp giọng mở miệng.

“đi ra ngoài.”

“Chú nhỏ, em không có nói sai, em thật sự là nguyện ý, lúc chiều em chỉ là quá khản trương, anh không tin, em... Chính em coi!”

Giờ bàn tay duỗi đến phía sau, cô nắm cái khóa của nội y, cắn răng dùng lực.

Tháp!

Cái khóa của áo tách ra, không có đai an toàn nội y, nên cái váy không tiếng động đả rơi xuống.

Đường Mặc Trầm mạnh mẽ xoay người lại, một phen bước qua người cô, đưa lưng về phía cô, rít gào lên:

“đi ra ngoài!”

Bùi Văn Khanh hốt hoảng cảm quần áo trên đất, lấy chăn bọc mình rồi chạy về phòng mình, dựa lưng vào cánh cửa, bên ngực thì trái tim đang nhảy cuồng loạn.

cô có thể cảm nhận được tất cả mạch máu đang nhảy loạn, lại không nghĩ ra người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ cái gì nữa.

Buổi trưa muốn mình, hiện tại cô chỉ động coi, anh lại không muốn?

Ông--

Đồ vật trong tay kêu lên, làm cô hoảng sợ, trong tay cầm quần áo, vấy roi trên đầy mặt đất.

Ý thức được là di động chính mình vang lên, cô ngồi xổm xuống từ trong túi xách móc điện thoại di động ra.

trên màn ảnh điện thoại di động hiện lên một cụm từ ‘Nữ vương đại nhân’ weibo thêm bạn tốt, ghi chú là: “Kết bạn thành công, đây là số mới của mình, Ninh Trạch Thiên!”

một người đàn ông tự xưng mình ‘Nữ vương đại nhân’, vị này không đầu thai làm con gái thật đáng tiếc!

Bùi Vân Khanh không còn tâm tình nào trên chộc cũng cậu ta, ấn xuống cái khóa, đối phương lập tức gửi qua một tin nhắn.

“Phương tiện gửi điện trả lời, số di động chính là số weibo.”

Tháng sáu trên núi còn lạnh, hiện tại từ trên đồi đang không mặc gì đến làm cho con lạnh chui vào, làm cho làn da căng lên.

Bùi Vân Khanh bò lên giường, thân mình co vào trong chăn, đem điện thoại gọi.

“Mình đã ký hợp đồng rồi, công ty nói muốn lợi dụng màu hè này, cho ra ca khúc mới luôn.”

Đầu dây điện thoại kia, âm thanh của Ninh Trạch Thiên có vẻ rất hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Chinh phục anh, em chính là ‘dưới một người trên vạn người’

Edit: Miêu

“Chúc mừng cậu, Tiểu Thiên.”

“Làm sao vậy? Nghe giọng nói cậu hữu khí vô lực, sẽ không phải bị chú nhỏ nhà cậu tàn phá rồi chứ?”

cô thật ra rất muốn như vậy.

Mình đã chủ động rồi mà người ta không cần!

“nói bậy bạ gì đó!”

Bùi Vân Khanh thờ dãi, đột nhiên lại thẳng người dậy: “Tiểu Thiên, mình hỏi cậu một vấn đề, cậu là đàn ông thì giúp mình phân tích một chút, khi một người đàn ông đã hôn cô gái rồi thì có ý gì chứ?”

“Có hai khả năng. Thứ nhất là thích người con gái đó, thứ hai là muốn ngủ cùng người con gái đó.”

không đúng nha, hai trường hợp đều không đúng với chú nhỏ cả.

Vừa rồi, mình đã chủ động cởi quần áo, anh cũng chưa từng muốn. thì chỉ còn lại thích cô? Như thế nào cũng không có khả năng đó.

“Mình đã nghĩ được không khí gian tình này! Bùi Vân Khanh, cậu thành thật nói ra mau.”

Đầu dây điện thoại kia, âm thanh Ninh Trạch Thiên rõ ràng kích động: “Chú nhỏ nhà cậu có phải đã hôn cậu rồi không? Ở đâu? Mặt hay là môi?”

“Môi.”

không chỉ hôn môi mà còn hôn sâu nữa, bất quá cô không có ý nói ra.

“Ô, Bùi Vân Khanh, người này vạn năm đều là băng sơn, vậy mà cậu đã mà cho nóng lên rồi, cuộc sống hạnh phúc sắp đến rồi!”

Bùi Vân Khanh đúng là có cảm tình với Đường Mặc Trầm, trên thế giới này trừ bỏ chính mình, thì chỉ có Ninh Trạch Thiên biết thôi.

“Cậu nói bậy bạ gì đó, anh ấy chỉ là uống say rồi nhất thời xúc động thôi!”

“không sao, lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm sao?”

“Chúng mình đã ở chung với nhau ba năm, anh chỉ sớm thương mình thôi.”

“Minh nói không phải cái ngày kia chứ!”

“Đó là ngày nào...”

nói đến một nửa, đã kịp phản ứng lại, Bùi Văn Khánh trên mặt nóng lên.

“Cậu đứng đắn một chút được không?”

“Minh nghe được tin tức, chú nhỏ nhà cậu muốn tham gia tranh cử đến lúc đó, anh ta tranh cử thành công, chính là thủ tướng một nước, cậu nắm chặt thời gian để hạ gục anh ta, cậu cũng chính là ‘Dưới một người trên vạn người!’”

đã biết thói quen của Ninh Trạch Thiên là nói chuyện không suy nghĩ, nghĩ đến mình và Đường Mặc Trầm chuyện đêm đó, trên má Bùi Văn Khánh vẫn nóng lên.

“Ông nội của mình đã đến rồi, mình cúp trước nha. Lần khác, nhớ để trống thời gian để gặp nhau, mình có chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói cho cậu biết. Ngủ ngon!”

Đầu dây điện thoại bên kia, Ninh Trạch Thiên đã cúp.

Bùi Văn Khánh mở tủ quần áo mặc vào, đi vào toilet rửa mặt, nhìn trong gương thấy hình ảnh chính mình hoảng sợ.

Trong gương hình ảnh người con gái, tóc tai hỗn độn, hai mắt đỏ bừng, môi rõ ràng sưng lên, bởi vì sưng huyết mà đỏ sẫm.

Bộ dáng xấu xí như vậy, anh không muốn ngủ là bình thường.

Nâng tay làm tóc đỡ rồi, lấy lược chải, bên tai của cô lại vang lên âm thanh của Đường Mặc Trầm một lần nữa.

....

“Nếu anh muốn em làm người đàn bà của anh, không được thích người đàn ông khác, không cho chạm vào người đàn ông khác, vĩnh viễn bên cạnh anh, được không?”

....

không thích mình mà muốn giữ mình bên cạnh, cho nên anh chỉ tham luyện thân thể của mình sao? Muốn mình tình nguyện bên cạnh anh?

nói bậy, chủ nhỏ tại sao là loại người này sao?

cô cùng anh ở chung với nhau hai năm, chưa từng gặp qua bên cạnh anh bất kỳ người đàn bà, bên ngoài cũng không một scandal của anh. Đồi trước mười năm, anh cũng không có một scandal, cũng không kết hôn luôn.

Nhớ rõ ở đời trước thời điểm đảm nhiệm công vụ, có hợp báo cảm ơn có trả lời phóng viên, nói: “Tôi phải đi tìm cô ấy, hướng cô xin lỗi, thỉnh cầu sự tha thứ của cô ấy, dùng toàn bộ nửa đời sau bồi thường cho cô ấy, làm cho cô ấy hạnh phúc.”

Chẳng lẽ anh... Cũng thích mình?

Ý nghĩa này vừa nảy ra, lập tức đã bị sự tự ti của bản thân đánh gãy thành những mảnh nhỏ.

Bùi Văn Khánh, mình không nên quá tự tin, mình có tư cách gì làm cho anh thích mình chứ?

Chú nhỏ chỉ biết sự tình huyễn dung, hối hận đưa mình đi quân giáo cho nên mới muốn tìm mình trở về thôi.

....

thật sự là hối hận, lúc ấy như thế nào sẽ không hỏi một chút anh có mình hay khôngđâu?

Càng nghĩ càng loạn, Bùi Văn Khánh nắm tóc ảo não thêm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Điềm yếu đang ở trong tay cô, còn muốn bùng nổ nữa!

Edit: MiêuLại một đêm trần trọc, tự nhiên cũng ngủ không ngon.

Ngày hôm sau, Bùi Văn Khinh bị đồng hồ báo thức làm âm ỉ đến tỉnh, ánh mắt còn chưa biết gì.

Rửa mặt rồi mặc quần áo, cô dè dặt mở cửa phòng ra, nhìn thử phòng đối diện như thế nào rồi rón rén xuống lầu, hướng cửa lớn mà đi.

“Tiểu thư, ngài muốn đi đâu vậy?”

Quản gia – bác Chu âm thanh đột nhiên vang lên, Bùi Văn Khinh tim thiếu chút nữa nhảy ra.

“Con... Đến trường, người nói với chú nhỏ là con không đói nha, không muốn ăn sáng.”

“Thiếu gia đã đi rồi, lúc 8 giờ đã lên máy bay.”

“đi chỗ nào?”

“Diễn tập quân sự trên biển.”

Đúng vậy, cô như thế nào lại đem chuyện trọng yếu như vậy mà quên mất.

Diễn tập quân sự không lâu, thì anh liền chính thức tuyên truyền cho tranh cử, do đó mở ra một con đường mới cho chính mình.

Trong lòng Bùi Văn Khinh càng dâng lên vài phần nổi giận, anh lập tức tranh cử tổng thống, cô vẫn chỉ là một con nhóc thôi làm sao có tư cách thích anh chứ?

không được, mình phải mau chóng thay đổi hiện trạng này.

Quản gia chủ động đưa cho một hộp bánh: “Tiểu thư, con mang theo nó đi, khi nào có đói thì ăn cũng được.”

nói lời cảm ơn xong nhận hộp bánh, ngồi vào đằng sau xe, Bùi Văn Khinh tùy tay lấy một khúc bánh đưa lên miệng.

Hôm qua có thể thuận lợi lấy giấy chứng nhận chỗ Tiền phó hiệu trưởng, hoàn thành cuộc thi cuối cùng, cô liền lập tức đi tìm việc.

Qua mùa xuân năm sau Đường Mặc Trầm chính thức nhậm chức tổng thống, cô nhất định dành được chút thành tích.

Mặc kệ như thế nào, ít nhất anh đã không ngại quan hệ chú – cháu hai người, thậm chí còn muốn mình làm người đàn bà của anh, đối với quan hệ của hai người cũng đất liền bộ rồi.

Người khác đã đuổi đến giường, bọn họ cũng yêu nhau trên giường luôn, dù sao cuối cùng còn không phải cùng đi với nhau sao.

Nghĩ lại một lần nữa, Bùi Văn Khinh lấy lại được ý chí chiến đấu một lần nữa.

Di động vang lên, Tiền phó hiệu trưởng chủ động đem giấy chứng nhận đến, nói là đã làm xong rồi muốn cô qua đó lấy.

Điềm yếu nằm ở chỗ cô, ông ta còn muốn bùng nổ.

Bùi Văn Khinh nhú mày, gửi bốn chữ qua: “Cho người đưa qua!”

Chờ cô đi đến phụ cận ký túc xá, xa xa thấy Tiền hiệu phó đang cau mày đứng ở gốc cây bạch quả dưới tầng cây bồ hôi, nghĩ đến là vết thương còn chưa hồi phục, hai đùi cũng không dám nhúc nhích.

Bùi Văn Khinh cười đi đến: “Phó hiệu trưởng Tiền?”

Nhìn cô đến, Tiền hiệu phó lập tức giống như thấy ma quỷ, lui lui thân mình về sau đem phong thư trong tay đến trước mặt cô, cung kính mở miệng.

“Đây là giấy chứng nhận như ngài muốn!”

Bùi Văn Khinh nhận được trong tay, liền mở ra nhìn, vừa lòng gật gật đầu.

“Bùi Văn... Bùi tiểu thư, cái kia!” Phó hiệu trưởng cười với vẻ mặt lầy lõng.

“Chuyện này, ngài có thể đừng tìm bộ trưởng nói được không, tôi... Là tôi nhất thời hồ đồ, nhất thời hồ đồ!”

“Trải qua đêm đó, chuyện tình Bùi Văn Khanh đã sớm truyền ra toàn bộ trường học, Tiền hiệu phó lúc biết vị này là ‘tiểu tình nhân’ của Đường bộ trưởng đã sợ đến mấy đêm đều không ngủ ngon giấc.”

“Có khả năng, nhưng bất quá, ông phải đáp ứng cho tôi hai chuyện!”

Bùi Văn Khanh dựng thẳng một ngón tay lên.

“Thứ nhất, về sau không được khi dễ bất kỳ một sinh viên nữ nào nữa.”

“Tôi cam đoan, tôi thề, bằng không... Ngài cứ thiên tôi đi!”

“Thứ hai, ông phải giúp tôi tìm việc làm...”

“Cái này, đơn giản!”

“Tôi vẫn chưa nói xong, tôi muốn ông giúp tôi tìm một người... Chủ nhiệm ngoại khoa có kinh nghiệm!”

Cho dù là cô đã có giấy chứng nhận, nhưng cũng chỉ là chứng chỉ hành nghề giả tạo mới vào bệnh viện, cũng muốn nhận vào làm, khi nào có thể lẫn lộn có hành tích, cô đang cần để điều tiết sự nghiệp chính mình.

.....

.....

Đợi lát nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Làm người dù cường đại đến đâu, cũng có người làm tôi bày ra vẻ mặt ôn hòa!

Edit: Miêu

“Này...”

Chân mày của Tiền hiệu phó thiếu chút nữa dựng lên.

“Đây chính là chuyện liên quan đến mạng người.”

Bùi Văn Khanh nhún nhún vai, “Vây thôi đi, tôi đi tìm Đường bộ trưởng hỗ trợ vậy.”

“Đừng, đừng, đừng, loại chuyện nhỏ nhặt này làm sao có thể Đường bộ trưởng lưu tâm được chứ, cho tôi thời gian một tuần, không không... Nhiều nhất là ba ngày, tôi nhất định giúp ngài tìm được.”

Chú nhỏ nhà mình là một nguyên nhân lớn nhất, quả nhiên lợi dụng tốt nhất!

Bùi Văn Khanh gạt đầu một cái, “Tốt lắm, vậy chờ đem tin tức tốt đến cho ngài.”

Tiền hiệu phó cúi đầu khom lưng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng cô đi xa, lúc này mới lau mồ hôi lạnh rồi rời đi.

Bùi Văn Khanh đi thẳng về phía trước, nhìn sinh viên lui tới, cô không nhận thức được mọi người tại sao nhìn cô như vậy, dù có quen biết hay không. Thậm chí trước kia cô phản bác, từng thầy giáo cũng đều có người chủ động chào hỏi cô.

“Văn Khanh!”

Đinh Linh từ phía sau đuổi theo ra.

“Bạn cho mình biết, hai người chán ghét kia cùng với hai cô quản lý tất cả đều chủ động từ chức, toàn bộ nữ sinh ở ký túc xá hiện nay đều đem bạn trở thành anh hùng.”

Đối với trường hợp này, Bùi Văn Khánh chỉ cười nhẹ.

Nếu ngày đó không phải Đường Mặc Trầm đến kịp thời, chỉ sợ người nghỉ học là chính mình.

Thế giới này, cá nước nuốt cá bé cho tới bây giờ đều như thế, mặc kệ cô có sống hay không cũng không thay đổi.

Là mình có đủ cường đại hay không? Cả thế giới này cũng đối với mình vẻ đẹp hòa nhã!

Hai người đi vào trường thi, trước đây vốn dĩ sẽ dùng cặp sách để dành chỗ cho bạn học mình, bây giờ lập tức đem túi sách dời đi, cười lấy lòng cô.

“Các bạn ngồi đây đi, chỗ này không có người đâu!”

Bùi Văn Khánh cũng không khách khí, lôi kéo Đinh Linh trực tiếp ngồi xuống.

Thời gian không còn bao nhiêu nữa, hai thầy cô giáo đang cầm bài kiểm tra đi đến, địa phía trước là Hệ Chủ Nhiệm, phía sau rõ ràng là Chu Đình An.

Nhìn về Bùi Văn Khánh, ngay cả Hệ Chủ Nhiệm đều chủ động hướng cô cười, ngược lại ánh mắt Chu Đình An lạnh nhạt, mơ hồ còn mấy phần khinh thường.

Bùi Văn Khánh đem tất cả ánh mắt thu vào trong mắt, ngược lại đối với Chu Đình An càng thêm mấy phần tán thưởng.

Trách không được có thể nhận được giải thưởng của Nobel, giống như Cố Tây Phấn là con gái như thế nào mới xứng đôi với hắn ta?

“Hiện tại, các sinh viên bắt đầu làm bài thi.”

Hệ Chủ Nhiệm lên tiếng nói, tất cả đều chăm chú vào làm bài.

Môn cuối cùng là được lý, đối với cô đương nhiên là không khó khăn, không đến 40 phút cô đã viết tất cả các đáp án vào, đứng dậy đem bài kiểm tra lên bục giảng nộp, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng học.

Ánh mắt Chu Đình An dừng trên ở bài thi cô, nhìn thấy đáp án chính xác mà ngắn gọn, không khỏi gật đầu một cái.

Trời cho con gái như vậy, làm gì cũng đâu cần nịnh nọt?

....

.....

Quay về kí túc xá thu thập tất cả đồ đạc của mình, Bùi Văn Khánh liếc một cái với Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phạm không nhìn nữa, xoay người đi ra khỏi của ký túc xá.

Môn học cuối cùng đã thi xong, kế tiếp chỉ chờ xem kết quả đã không còn lý do nào để quay về trường học nữa.

Cầm theo túi đi ra khỏi cửa, cô mở ví tiền nhìn tấm vé cùng tiền còn lại trong ví, cất bước đi về hướng Thành Thiết.

Phía sau, có tiếng bước chân nhanh chóng đến gần, cảm giác Bùi Văn Khánh không thích hợp, mãnh liệt xoay người về phía sau.

Quả nhiên nhìn thấy một người đeo kính đen, khẩu trang, mũ lưỡi trai, mặc bộ đồ rộng thùng thình y như vệ sĩ, hướng cô đưa tay phải qua.

cô nâng tay chuẩn bị phản kích, ánh mắt nhìn qua thấy trong tay áo đối phương là súng lục.

Bùi Văn Khánh dừng nắm tay “anh muốn làm gì?”

Người đàn ông đưa tay phải đang rút trong áo, cúi đầu tiến lên trước mặt cô.

“Bùi Văn Khánh, tôi tìm cô ba năm rồi, cuối cùng cũng tìm được cô!”

Nhìn xuyên qua mắt kính đậm màu của đối phương, cô nhìn thấy ánh mắt hắn ta.

một con mắt hí, ánh mắt hung ác âm lạnh, con mắt còn có một vòng bất quy tắc do vết thương gây ra, ánh mắt trống rỗng như plastic – đó là một ánh mắt không chính nghĩa (tức ánh mắt giả dối)!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chờ hân ta trở lại, thân thể của cô đã lạnh

Edit: Miêu

Vết thương kia....

Đồng tử Bùi Văn Khinh mở ra.

“anh là Điền Sấm?”

“Haha....”

Đối phương sau cái khẩu trang kia đã nở nụ cười nguy hiểm, nói: “Xem ra, cô đối với tôi còn ấn tượng sâu sắc nhỉ?”

Khi nói chuyện, hai người đàn ông muốn xông lại, một trái một phải đứng cạnh Bùi Văn Khinh, đem nàng kéo hướng bên cạnh xe van.

“Các người buông ra!”

Bùi Văn Khinh liều mạng phản kháng, thật tát cả gãy giữa một cánh tay, vọt đến cánh cửa xe thì Điền Sấm đã xông lại mạnh mẽ nhắc cánh tay đem cô đẩy quay về bên trong xe.

Bùi Văn Khinh ở trong ngồi trong xe thì hai người đàn ông lập tức nhào đến, một trái một phải đè bờ vai cùng cánh tay cô lại.

Điền Sấm lên xe, một phen kéo cánh cửa xe lên.

“Lái xe!”

Xe tăng tốc trên đường, Bùi Văn Khinh còn muốn quát to thì Điền Sấm đã đem súng ở mi tâm của cô.

“Tôi ngược lại muốn nhìn một chút, hôm nay thì còn ai cứu được cô!”

trên xe trừ bỏ tài xế, thì là ba người đàn ông ngoài ra Điền Sấm còn có súng trong tay, Bùi Văn Khinh biết rõ mình không phải là đối thủ.

Xem ba người đều không có chú ý tới trên cổ chân mình có máy theo dõi, nàng dấu điểm liền lui lui chân về sau, đem máy theo dõi giấu đến dưới quần.

“Rốt cuộc các người muốn làm gì?”

Điền Sấm nâng tay phải lên, lấy kính râm xuống ném xuống người cô, cúi người xuống chống lại mặt cô, một phen kéo xuống khẩu trang trên mặt.

Khẩu trang kéo xuống, mặt người đàn ông liền lộ ra trước mắt Bùi Văn Khinh.

một vết vòng tròn màu đỏ sậm khắc thật sâu ở trên mặt hân ta, vết thương bốn phía còn có có vô số nứt nẻ nhỏ.

Vốn dĩ là khuôn mặt thanh tú, giống như đi qua đại địa trước lại thương đi, xấu xí lại ghê tởm.

Cho dù Bùi Văn Khinh nhìn thấy đủ loại vết thương cùng hình ảnh máu me đầm đìa, đột nhiên nhìn khuôn mặt đối phương thì trái tim hơi căng thẳng.

Đương nhiên, chỉ là nháy mắt mà thôi.

Sau đó, trong lòng cô liền nảy lên khoái cảm trả thù.

Điền Sấm là con trai huyện trưởng cùng quê với cô, núi cao hoàng đế xa, huyện trưởng không khác hoàng đế, lão ta cùng con không còn phân biệt trái phải.

Ở quê có thể nói là bá chủ, lúc trước cô còn ở quê đi học ngẫu nhiên trên đường gặp phải cô thì yêu cầu làm Bùi Văn Khinh bạn gái nhưng bị cự tuyệt thẳng thừng sau đó, thừa dịp cô tan học cùng mấy tên côn đồ đem cô bắt đi.

Vết sẹo trên mặt này, chính là lúc trước Bùi Văn Khinh dùng chai bia để lại, cô đem hết sức lực đâm một cái thiếu chút nữa muốn cái mạng của hân ta.

Lúc trước tham dự ai tham gia chuyện này đều bị Đường Mặc Trầm trừng phạt rồi nhốt vào ngục, chỉ có Điền Sấm bởi vì vết thương nên tránh được một kiếp, thật vất vả mới giữ lại được mạng nhỏ nhưng không có cách nào chữa được vết thương ấy.

“Đồ dê tiện, cô đem mặt tôi hủy thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, cô nghĩ rằng tôi sẽ bỏ qua cho cô sao?”

Bùi Văn Khinh cười lạnh: “Tôi tại sao không đem hai mắt của anh đâm mù luôn!”

“cô con mẹ nó muốn chết!” Điền Sấm mạnh mẽ đem súng đề trên mặt cô.

“Tin hay không, hiện tại lão tử liền nổ súng lập tức?”

“Câu có thể tìm đến tôi, thì cũng nên biết người cứu tôi là ai!”

Bùi Văn Khanh không chút sợ hãi nhìn hắn, nói:

“Nếu phát hiện tôi mất tích, anh ấy sẽ lập tức sẽ tìm tôi. Câu cho là câu có thể thoát khỏi bàn tay Đường Mặc Trầm sao?”

“Ha---”

Điền Sấm cười âm hiểm “Chúng tôi đều biết chú nhỏ của cô lợi hại, bằng không cũng sẽ không chờ cho đến hôm nay! Đáng tiếc hắn ta ở trên biển, lúc hắn ta trở lại thì thì thể cô cũng đã lạnh rồi. Chúng tôi lúc đây đều đang ở nước ngoài, cho dù hắn ta có thù đoạn đi chăng nữa, cũng không có khả năng tìm ra được tôi!”

Xem ra đối phương đã có âm mưu từ trước, cô phải tỉnh táo lại nghĩ biện pháp.

Phá máy theo dõi?

không được!

hiện tại bọn hắn còn ở trên xe, một khi cô phá đi thì Đường Mặc Trầm càng không tìm thấy được mình

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Trách không được ngay cả bộ trưởng đều cung chiều cô như vậy

Edit: Miêu

“Như thế nào, lần này biết sợ rồi à?” Điền Sấm một phen nắm gáy cô lại: “Chút nữa xem lão tử thu thập cô như thế nào, trời lại!”

Hai người còn lại lập tức chuẩn bị xong băng dán, cuốn lấy tay chân của cô.

Toàn thân bị quấy quá chặt chẽ, động cũng không thể động, Bùi Văn Khanh rúc lại trong một góc trong lòng trầm xuống.

“Đừng nói, cô nàng thật xinh đẹp, trách không được ngay cả bộ trưởng đều cung chiều như vậy?”

Người đàn ông phía bên phải đang nói tay liền hướng mặt cô đưa tới, Bùi Văn Khanh quay mặt tránh qua một bên.

Tay người đàn ông duỗi theo ra, muốn cầm mặt cô, cô quay đầu cắn tay đối phương một ngụm.

“Con bà nó!”

Đối phương khó thở, một cái tát trên mặt của cô, tay rút ra đi, đã muốn tràn đầy máu.

PHI!

Bùi Văn Khanh phi ra ngoài trong miệng máu loãng, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm người nọ.

Người nọ vẫy vẫy ngón tay,

“Con mẹ nó, lão tử hôm nay còn không thể thấy được!”

“Gấp cái gì!”

Điền Sấm kéo hắn lại, từ trong túi tiền lấy ra một viên thuốc nhỏ, “Đợi lát nữa, xem cô ta chút nữa cầu chúng ta sờ dùm!”

Hai người đàn ông đưa tay bắt lấy Bùi Văn Khanh, không cần nghĩ cũng có thể đoán được trong tay của hắn ta không phải thuốc tốt, cô cắn răng đến

chết cũng không mở miệng.

Điền Sấm đi tới, nắm mũi cô, hơi thở tắc nghẽn, cô vẫn như trước liều chết cắn răng, rốt cuộc không đánh lại lực lượng đối phương cùng sự thiếu đường khí đã bị đối phương đẩy cầm ra.

Đem một viên thuốc nhét toàn bộ vào trong miệng cô, Điền Sấm cầm bình nước từ trong miệng cô rót vào, dùng sức che miệng cô lại.

Viên thuốc vào trong miệng tan ra, cho dù cô không cố gắng nuốt vẫn không không chế được sự nuốt của yết hầu bản thân.

một hồi lâu, Điền Sấm mới nâng tay buông lỏng cô.

Bùi Vân Khanh dùng sức phun ra, nhưng làm sao phun được?

Ánh mắt đảo qua mấy người, cô chậm rãi lui thân mình lại, mạnh mẽ đứng lên hướng tài xế phóng đến.

Vài người bất ngờ, không phòng ngực thời điểm phản ứng lại, cô đã tiến lên đụng vào cánh tay tài xế.

Cánh tay tài xế nhoáng một cái, xe van hướng sang bên cạnh phóng mạnh mẽ, thiếu chút nữa đụng vào lan can cao nhất ven đường.

Vài người sau đó nhanh chóng phản ứng, đem cô kéo về tại chỗ, Điền Sấm nâng tay đem băng súng đánh vào sườn gáy.

Trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại, Bùi Vân Khanh vội lực hôn mê.

....

....

Nóng quá, thật là khát...

Trong cổ họng như đang cháy vậy, trên người cũng khô nóng giống như phát sốt...

Bùi Vân Khanh khó chịu mở to mắt, thấy một mảnh trần nhà xi măng.

“A, mỹ nhân ngủ của chúng ta tỉnh dậy rất đúng thời điểm nha!”

Làm cho một người đàn ông trêu chọc, vài người sau đó cũng xúm lại đứng ở trước người cô.

cô ngồi dậy, nhanh chóng liếc nhìn bốn phía.

Nơi này là một căn nhà trong khu biệt thự không có xây đã bị bỏ hoang, phòng còn không sửa sang qua, cửa sổ cũng chưa khóa, nhìn từ chỗ cửa sổ ra ngoài có khả năng nhìn thấy bên ngoài cỏ hoang mọc cao.

Dưới người cô là chăn nệm được trải ra, giường thì không quá sạch sẽ làm cho người ta càng chán ghét nơi này hơn.

Bốn người đàn ông vây quanh ở bên người cô, Điền Sấm đứng ở cuối giường, tràn đầy vết sẹo trên mặt còn đang nhe răng cười.

Ở phía sau hẳn đang là một cái giá tam giác, trên một máy quay phim, đèn đỏ chớp tắt đang làm việc, màn ảnh quay về hướng cô.

Chú ý đến tầm mắt Bùi Vân Khanh, Điền Sấm cười âm hiểm, mở miệng

“sự việc hôm nay, tôi muốn quay thật tốt, liền lưu lại về sau chậm rãi thương thức. Đương nhiên, tôi sẽ gửi một phần cho Đường Mặc Trầm, làm cho hắn ta nhìn xem người đàn bà của hắn, xin tôi chơi cô ta như thế nào!”

“Như thế nào, một chút phản ứng của cô ta cũng không có, không phải là thuốc này vô dụng chứ?” một người đàn ông nghi ngờ hỏi.

“Bình thường một viên đủ rồi, cô ta uống bảy tám viên, làm sao không chứ, chờ xem, lập tức sẽ có!” một người khác nói.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Máu như thủy triều làm sạch các mạch máu

Edit: Miêu

Bùi Văn Khanh lúc này cũng cảm giác được chính mình không thích hợp, tim đập quá nhanh, máu như thủy triều làm sạch các mạch máu, dây thần kinh cả người đều mẫn cảm.

Nhất định là bọn chúng cho cô uống thuốc tác dụng đó!

cô dùng sức cắn một chút ở đầu lưỡi, dùng đau đớn kích thích để bảo trì sự thanh tỉnh.

Điền Sấm đập lên nệm, nắm lấy khuôn mặt đang nóng lên của cô, Bùi Văn Khanh không trốn tránh ngược lại rất phối hợp rên rỉ một tiếng “Tôi nóng quá, thật là khó chịu, các người rốt cuộc đã cho tôi ăn cái gì?”

Điền Sấm chỉ coi cô là được tính đã phát tán, khỏe mỗi giờ lên nhẹ răng cười “Yên tâm, trong chốc lát để mấy anh em phục vụ tốt cho cô, đem băng dán cõ ra cho cô ta biết!”

một người đàn ông đi đến, dùng kéo cắt băng dán trên người cô.

Bùi Văn Khanh lui thân đi tới, Điền Sấm như người trên hạ mặt nhìn xuống cô “Thất thần cái gì, còn không tự chính mình cõ?”

Nâng hai tay, cô chậm rãi nắm lấy đai lưng của mình đẩy ra...

“Đúng vậy, thế này mới ngoan, nếu như trước kia cô cứ ngoan ngoãn nghe lời như vậy, hiện tại làm sao tôi có thể giết người chứ!”

Bùi Văn Khanh không nói chuyện, chỉ là đem đai lưng kẹp thật chặt ở trong lòng bàn tay đem phía trên khóa kéo mở ra, người liền không nhúc nhích dừng lại.

Điền Sấm nhìn cô dừng lại, trong mắt lên không kiên nhẫn.

“Mau cõ!”

Bùi Văn Khanh ngẩng mặt lên, ánh mắt trầm tĩnh nhìn thẳng hấn ta.

“Nếu anh dám chạm vào tôi một chút, tôi liền đem một con mắt còn lại của anh đâm mù luôn!”

“Mẹ nó!”

Điền Sấm giận dữ, đem súng nhét vào trong quần, cúi người xuống liền cõ quần áo của cô.

Nhắm ngay cơ hội lúc này, Bùi Văn Khanh mạnh mẽ nâng tay phải lên, đánh lên tay hấn.

Trong khe hở của dây lưng dính dính, hung hấn tiến lên đâm con mắt còn lại của Điền Sấm.

“A!”

Điền Sấm đau đến nỗi kêu to, hét hoảng lui ra phía sau vài bước, lấy súng ra bóp cò.

“Đồ dê tiên, tôi đánh chết cô!”

Hai mắt bị mù, liếc mắt còn đang bị đau đớn kéo đến, hấn ta làm sao nhìn rõ được, viên đạn bay loạn xạ mọi nơi, không có trúng Bùi Văn Khanh, ngược lại bắn trúng cánh tay cái tên đang đứng cạnh giường.

Bùi Văn Khanh thừa dịp loạn lên, đột lấy con dao trong tay đối phương, phi thân nhảy ra cửa, bắt chập ngã trên tảng đá đau đớn, cô bắt lấy con dao dùng sức đem dây trời cắt đi.

.....

.....

Khu vực diễn tập hải quân, trên hạm chỉ huy.

Đường Mặc Trầm một thân quân trang, đứng ở hạm đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm chiến hạm cập bến chính tề trên biển.

một người sĩ quan trung niên đã chạy đến, ngừng ở bên người anh, chào theo quân lễ.

“Báo cáo bộ trưởng, diễn tập chiến hạm đã kết thúc tổng cộng có 50 thuyền chiến cùng chiến hạm xuất chiến, thuận lợi đánh trúng mục tiêu quân địch, thời gian là 2 giờ 45 phút 45 giây, so với thời gian dự kiến tiết kiệm 14 phút 15 giây. trên biển diễn tập đến đây thuận lợi chấm dứt, tổng cộng duy trì là 39 phút 18 giây.”

Đường Mặc Trầm vừa lòng gật gù đầu, hướng đối phương chào quân lễ.

“Được rồi.”

“Cảm ơn thủ trưởng động viên!”

Đối phương đáp lại, đẩy ra.

Vài vị tham dự diễn tập tăng trên đi đến trước, cười cùng anh rồi bắt tay.

“Bộ trưởng lần diễn tập chiến thuật này, quả nhiên là rất nhanh – ngoan – độc, đem đối thủ đánh cho hoa rơi nước chảy!”

“Đúng vậy, nếu như là ở trong thực chiến, thắng lợi nhất định thuộc về chúng ta!”

....

Đối với những lời nói này, Đường Mặc Trầm chỉ gật đầu nhẹ.

anh chán ghét đó là sự thừa nhận phù phiếm, càng hy vọng bọn họ nói lên ý kiến đề nghị mà không phải vuốt mông ngựa.

Chú ý đến đám người, sau khi nhìn thư kí Ôn Từ Khiêm, anh bước lại đây, thấp giọng nói: “Sao thế?”

“Tiểu thư nửa giờ trước đi ra khỏi khu vực nội thành, hiện tại người đang ở vùng ngoại thành hoang vắng.”

Ôn Từ Khiêm vừa dứt lời, máy tính trong tay đột nhiên sáng lên.

Đây là máy theo dõi bị phá hư!

P/s: để tui spoil tên chương sau để thấy sự thâm tình của anh n9 nhé

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tôi nói bất cứ chuyện gì, nhưng không bao gồm bụi vân khinh

Edit: Miêu - Cung Quảng Hằng

Đường Mặc Trầm đoạt lấy máy tính trong tay Ôn Từ Khiêm, xoay người hướng boong tàu mà đi.

“Phi cơ trực thăng!”

cô nhóc kia cho dù thừa dịp anh không ở nhà đi chơi cũng không có khả năng sẽ chạy đến vùng rừng núi hoang vắng, càng không biết phá đi thiết bị theo dõi trên chân.

Giải thích duy nhất cho việc này là cô đã xảy ra chuyện!

Nghĩ đến loại khả năng này, tim Đường Mặc Trầm cũng thắt chặt lại.

không có đi hành lang boong tàu cho lãng phí thời gian, đặt tay trên lan can chống một cái, anh dứt khoát phi người, nhảy xuống dưới.

Phía sau, Ôn Từ Khiêm không chút suy nghĩ theo sát phía sau, tay cầm lấy tai nghe.

“Phi cơ trực thăng chuẩn bị, mau!”

“Đường bộ trưởng?”

“Bộ trưởng!”

.....

một đám quan chức mắt thấy một bộ trưởng một thư kí đột nhiên nhảy xuống boong tàu như vậy đều sợ hãi, theo bản năng định nhảy theo hai người, nhưng mà bất đắc dĩ hoặc là tuổi tác đã cao hoặc là hiểu rèn luyện nên vóc dáng béo phệ, tốc độ làm sao có thể so với bọn họ.

Mấy người này thở hồng hộc truy đuổi đến boong tàu, Đường Mặc Trầm đã xông qua và phi người nhảy vào phi cơ trực thăng.

“Cắt cánh!”

Ôn Từ Khiêm một bước to xông đến, cũng đi theo anh nhảy vào phi cơ trực thăng bên trong.

Phi cơ cắt cánh, Đường Mặc Trầm xông về phía trước, máy tính báo số liệu tham số.

“Mau!”

Phi công không dám thờ ơ, lập tức đẩy lên lên xuống một cái, trực thăng nhanh chóng bay lên cao hướng tây bắc, Đường Mặc Trầm nhú mảy, hướng Ôn Từ Khiêm quay sang.

“Vi sao chờ đến bây giờ mới nói?”

Ôn Từ Khiêm cầm lấy tay vịn ở phía sau, ngữ khí có một nói: “Là ngài nói... Thời gian diễn tập không được bất cứ chuyện gì quấy rầy!”

Nâng tay bắt Ôn Từ Khiêm lại, Đường Mặc Trầm một tay kéo lấy anh ta lại đến trước mặt mình, ánh mắt thâm trầm chống lại ánh mắt anh ta.

“Hiện tại nhớ cho kĩ, tôi nói bất cứ chuyện gì nhưng không bao gồm chuyện Bùi Văn Khinh!”

Ôn Từ Khiêm ở bên anh trước sau cũng mấy năm, đây là lần đầu tiên Đường Mặc Trầm đối với mình giận dữ như thế.

“Dạ, bộ trưởng!”

“Nếu cô ấy có việc gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”

một tay đẩy anh ta ra, Đường Mặc Trầm nhú mảy mở miệng.

“Báo cáo tình huống!”

“Dạ, bộ trưởng!”

Ôn Từ Khiêm không dám thờ ơ, lúc này đem tình huống nói tỉ mỉ cho anh: “Tiểu thư là một giờ trước rời đi trường học, lúc tôi nhìn là phương hướng hình như là về nhà, cho nên không có để ý, sau lại thấy có chuyện lệch khỏi quỹ đạo, địa điểm cuối cùng này là khoảng mười mấy phút đồng hồ.”

Đường Mặc Trầm hít đôi mắt nhìn chăm chú vào bản đồ trên máy tính.

“Gọi đội Huyết Lang, đại đội của Tần Chi Nam!”

Nước xa không thể cứu được lửa gần.

anh chỉ sợ mình đến không kịp, bây giờ cách Bùi Văn Khinh gần mà anh tin nhiệm nhất chính là Tần Chi Nam.

Ôn Từ Khiêm vội vàng tiến lên, bắt lấy hệ thống liên lạc trên trực thăng, bắt đầu liên hệ.

“Bộ trưởng, đã nhận được.”

Đường Mặc Trầm cầm lấy ống nghe điện thoại mang đến, tai nghe lập tức vang lên người phụ trách của đại đội Huyết Lang – âm thanh của Tần Chi Nam.

“Tôi là Tần Chi Nam!”

Tần Chi Nam cùng Đường Mặc Trầm là chiến hữu, hai người đều là thủ hạ của Bùi Phàm, nay Tần Chi Nam sớm đã lên hàng thiếu tướng, đang bỏ nhiệm ở quân khu Long Thành của đại đội Huyết Lang làm người phụ trách.

Hai người đều là sĩ quan cao cấp, cũng là anh em.

“Tôi là Đường Mặc Trầm, hiện tại nghe cẩn thận rõ ràng, tôi nói mỗi một chữ!”

Trong tai nghe, từng từng chữ phát ra trong thâm trầm.

“Tôi mặc kệ cậu đang làm gì, lập tức đem lính ở dưới tọa độ này phạm vi trong 5km phải khống chế được trong khu vực ấy, một con ruồi cũng không cho bay vào. Ở đó biết tình huống rõ ràng trước, không cần hành động thiếu suy nghĩ, lặng lẽ lên vào tìm được Bùi Văn Khinh. Nếu như đối phương muốn nói điều kiện gì, mặc kệ hấn ta muốn cái gì, đều cho hấn ta!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Tôi muốn chặt gân cốt, lột da của cô

Edit: Miêu - CQH

Biết nhau lâu như vậy, lần đầu tiên Tần Chi Nam nghe được Đường Mặc Trầm không để ý nguyên tắc mà ra mệnh lệnh như vậy.

Nghe được cái tên Bùi Văn Khinh, âm thanh Tần Chi Nam cứng lại.

“nói đi!”

Đường Mặc Trầm nói ra tọa độ trong máy tính, “Tôi đang ở trên đường rồi, rất mau sẽ tới đây...”

anh hơn dừng lại một giây, ngón tay nắm chặt tai nghe, “Chi Nam, đừng để cho em ấy gặp chuyện không may!”

Đầu dây điện thoại kia, Tần Chi Nam trịnh trọng đáp lại.

“Tôi tự mình xuất phát, có tin tức gì thì liên hệ lại.”

Thông tin tạm thời ngừng lại, Đường Mặc Trầm nhú mày dừng rồi nhìn về phía bầu trời, trước mắt hiện lên khuôn mặt Bùi Văn Khinh, bàn tay trên vịn ghế ngày càng nắm chặt.

....

....

Khu biệt thự bỏ hoang.

Hai người thủ hạ nhanh chóng xông lại đỡ lấy Điền Sấm “anh sao rồi?”

trên mặt Điền Sấm toàn là máu, một tay ôm mặt bị thương, một tay còn lại nắm chặt súng.

“Bùi Văn Khinh đâu?”

“cô ta chạy rồi!”

“Vậy còn không mau đuổi theo, đem cô ta trở về!” Điền Sấm chỉ tức giận, đẩy hai người ra.

“Nếu cô ta chạy thoát, chúng ta không ai mong được sống sót!”

“Yên tâm đi, cô ta uống thuốc kia, trên người liền không có sức chạy nên chạy không xa đâu!”

“Chúng ta lập tức đem cô ta bắt trở về!”

Hai người một trước một sau nhảy ra khỏi cửa sổ, đuổi theo Bùi Văn Khinh.

Điền Sấm liền mò mẫn thối lui đến cạnh tường, dựa vào tường ngồi xuống, cẩn thận nâng tay sờ vào mắt của mình.

Tay giờ lên, sờ được một mảnh máu còn nóng, còn một cái dính dính tròn tròn này nọ... kia là mắt hanta, Điền Sấm đau đến kêu lên thành tiếng, người nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Đồ con đàn bà thối, tôi muốn chặt gân cốt, lột da của cô!”

Ngoài cửa sổ.

Sau một cây cao lớn là nơi giấu mình của Bùi Văn Khinh, mắt thấy hai người đàn ông một trái một phải chạy rất xa rồi, thể này mới lén lút theo trong bụi cỏ bò ra.

trên người mềm mại vô lực, cô bây giờ căn bản không có bao nhiêu khí lực, biết mình chạy thì đối phương sẽ bắt được nên tạm thời trốn ở chỗ này.

Nghe được chỗ cửa sổ mơ hồ truyền đến tiếng nấc của Điền Sấm, cô dùng sức cắn môi cố gắng làm cho mình vẫn duy trì thanh tỉnh cùng lý trí, rón rén đi đến sườn cửa sổ, lén lút nhìn sang.

trên đất là người đàn ông trúng đạn đã chết, Điền Sấm cầm súng dựa vào tường, trên mặt đất đầy máu càng có vẻ dữ tợn, ghê tởm.

Bao nhiêu lần ở trong đêm nghe được tiếng sấm thì rúc thân mình lại. cô ở nơi này âm thầm thề nếu như gặp lại hắn ta, nhất định tự mình lấy được mạng của hắn ta.

Lúc này đây, cô tuyệt đối không buông tha cho hắn ta!

Cẩn thận bước qua cửa sổ, cô chậm rãi đến gần đối phương.

Dưới chân không cẩn thận đạp phải một viên gạch người kia mà rơi hạt dưa xuống, phát ra một tiếng động vang dội.

“Ai?”

Điền Sấm lập tức hai tay cầm lấy súng, nhắm ngay phương hướng cô.

Bùi Vân Khanh cẩn thận cúi xuống, ngón tay nhặt lên một cục đá quăng đi.

Nghe được âm thanh, Điền Sấm lập tức hướng liền âm thanh đó bóp cò, mượn cơ hội này Bùi Vân Khanh liền nhanh chóng bỏ nhào qua, dùng sức nắm chặt hai tay dùng hết sức lực của hai tay đâm về động mạch gáy của đối phương.

“Tiểu...”

Điền Sấm còn muốn phản kháng, cô đã đâm sâu xuống.

Động mạch tổn hại, máu phun ra như suối, Điền Sấm tay còn chưa đụng đến cô đã vô lực ngã nhào xuống đất.

Khom người cầm lên cây súng trên đất, rất nhanh hai người kia sẽ trở lại, cô phải nhanh chóng rời đi.

Nhanh chút, mau hơn chút nữa, mau hơn chút nữa...

Ngã xuống, lại đi, chạy nữa...

Toàn thân khô nóng như lửa, sóng nhiệt một luồng rồi một luồng từ bụng đi lên, lần sau còn mãnh liệt hơn lần trước, thân thể của cô càng mềm mại vô lực.

Dưới chân cầu đến chỗ đất trống, thân thể cô lắc lư một cái, người liền chạy đến bỏ nhào ngã trên cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Trái tim giống như bị người cố gắng xé rách

Edit: Miêu - CQH

Phía sau hai người này nghe được tiếng bước chân đang đến gần, Bùi Vân Khanh trong lòng nghĩ muốn chạy trốn nhưng thân thể sớm đã mất đi sức lực.

Cố gắng hết sức từ dưới đất bò dậy, mắt nhìn đối phương đã cách mình còn mấy mét nữa, Bùi Vân Khanh cắn răng ngời dậy hai tay cầm lấy súng nhắm hai người.

Nhìn thấy trong tay cô cầm súng, hai người thật sự hoảng sợ.

cô muốn bắn nhưng ánh mắt mơ hồ có chút không rõ, hai tay gần như muốn không cầm được súng nữa, người không khống chế kịp hai chân lại.

Nhìn ra được sự khác thường của cô, tên nhuộm đầu màu vàng cười âm hiểm.

“Như thế nào, có phải ngựa không chịu nổi rồi không, đến đây, để anh hảo hảo thương em!”

Bùi Vân Khanh nheo một con mắt lại, nhắm ngay tim đối phương, bóp cò.

Oành!

một viên đạn đang gào thét mà bắn ra, ngay chính giữa ngực đối phương.

Tên đầu vàng ngơ ngơ, vô lực té ngã trên mặt đất, một tên khác thấy tình thế không ổn, sợ tới mức trốn tránh, cô nâng súng bóp cò.

Cò súng bắn ra nhưng đã hết đạn.

Viên đạn, không có!

“Đồ dê tiện, xem ông lột da cô không!”

Đối phương đã phi thân đem nòng ngã nhào xuống đất, cảm giác đối phương chạm vào, cô không không chế được lên tiếng.

Người nọ vốn dĩ đã đè bờ vai của cô chuẩn bị động sát khí, nhìn cô gái mặt cười hồng hào, bộ dáng mê người không khỏi nuốt nước bọt một cái.

“Lão tử trước thương thức trước rồi giết cô!”

hắn nâng tay mở đai lưng, tay liền đưa tới kéo quần cô xuống.

Dùng hết mọi phương pháp phản kháng, bất đắc dĩ toàn thân vô lực, làm sao có thể động đậy được chứ.

....

....

Bên trong khu biệt thự bỏ hoang.

Tay cầm súng cẩn thận nhảy vào tường, Tần Chi Nam khẽ quơ tay phải phía sau mấy tên thù hạ lập tức phi thân nhảy vào, hướng về cách đó không xa cũng đến.

Tần Chi Nam mở bụi cỏ, quan sát một chút trái phải.

“Hành động!”

Vài người đồng thời từ các cửa sổ khác nhau cũng nhảy vào, ghim súng nhắm

“không được nhúc nhích!”

trên mặt đất, thế nhưng lại có hai cổ thi thể.

“Đội trưởng, không có!”

“Bên này cũng không có!”

....

Mấy tên thù hạ nhanh chóng đem cả biệt thự đều xem xét một lần, lập tức báo cáo.

Tần Chi Nam nhìn xem đồ vật trên đất cùng dấu vết, vung tay phải xuống.

“Tiếp tục tìm kiếm!”

Bọn thù hạ nhanh chóng về phái người phía trước tìm kiếm.

Lúc này, tai nghe đã có đội viên khác lên tiếng báo cáo.

“Báo cáo đội trưởng, trên không có trực thăng đang đến gần là phi cơ quân dụng.”

“Đó là người mình!”

Tần Chi Nam đi theo phía sau là trợ lý, liên lạc qua ống nghe.

“Đón bộ trưởng từ phi cơ xuống.”

Đối phương chào hỏi đơn giản một lát, anh đã cùng trực thăng bắt được liên lạc.

“Chúng tôi đã đuổi đến mục tiêu địa điểm, phát hiện được hai thi thể còn đang phát hiện một đoạn dây đã bị cắt.”

“Vân Khanh đâu?” Đường Mặc Trầm gấp giọng, truy vấn.

“Trước mắt còn chưa phát hiện được, bắt quá thi thể vẫn còn nóng, thời gian chết không vượt quá 20 phút, bọn họ hẳn là đang ở vùng phụ cận.”

“Tiếp tục tìm!”

trên trục thẳng, Đường Mặc Trầm sớm đã gấp đến độ đứng ngồi không yên, đem kính viễn vọng một lần nữa nhìn.

Lúc này, phi cơ đã đến khu biệt thự phía sau núi, ánh mắt liếc qua binh lính đang lục soát trên mặt đất, anh lo lắng ở trên cỏ tìm kiếm.

Vân Khinh, Vân Khinh...

Mau đi ra đi, Vân Khinh của anh!

Trong lòng gọi tên của người kia, tim Đường Mặc Trầm ngày càng tahwts lại.

Nếu lần nào tìm không thấy cô, không có máy theo dõi, muốn anh đi đâu tìm cô bây giờ.

Nghĩ đến có thể mất đi cô như vậy, trong lòng trong trái tim giống như bị người cố gắng xé rách, đau đến tột đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chú nhỏ, cứu em!

Edit: Miêu -CQH

trên cỏ.

Người đàn ông một phen kéo áo Bùi Vân Khinh xuống, tay sờ soạn trên người cô, cả người liền đè lên cô.

Bùi Vân Khinh cố gắng né tránh, nhưng chỉ phí công.

Mặt đối phương dữ tợn, từng chút từng chút đến gần, Bùi Vân Khinh dùng sức cắn răng trong lòng nghĩ chỉ có nghĩ đến Đường Mặc Trầm.

Chú nhỏ, cứu em!

Oành!

một viên đạn, từ giữa không trung bay đến ngay chính giữa cái gáy người kia.

Máu bắn ra khắp nơi, thân thể người đàn ông lắc lư một cái, vô lực ngã sấp xuống thân thể của cô.

trên máy bay, Đường Mặc Trầm xuyên qua chỉ một phát kích thích, tâm tâm niệm niệm, thờ nhẹ một nhẹ.

“Nhanh chút!”

Lỗ tai nghe được tiếng trục thẳng trên không trung, Bùi Vân Khinh quay mặt nhìn sang, chỉ thấy trên phi cơ đang cầm lấy dây cáp tốc nhảy xuống, trong tay còn cầm một trường thương.

Phi cơ trục thẳng quay mạnh mẽ, tốc và quần áo của anh đó là... Chú nhỏ!

Nhận ra được hình dáng quen thuộc kia, Bùi Vân Khinh thể này mới thả lỏng được.

Chú nhỏ đến, mình được cứu rồi!

Thấy mình còn cách mặt đất nhiều nhất hai mét, Đường Mặc Trầm đã buông dây thừng ra nhảy xuống, ngay cả bốn phía không còn tên nào nữa cũng không thể nào để ý quan sát chứ, người liền phi thân hướng cô điên cuồng chạy đến.

trên máy bay, Ôn Tử Khiêm chỉ sợ đến mức nắm chắc súng, tùy thời có thể chuẩn bị bắn nếu anh có xảy ra sơ xuất.

“Vân Khinh!”

Chạy như bay đến, đem thi thể trên người cô ra, anh một tay ôm cô từ dưới đất dậy, gất gao ôm vào lòng.

“không sao, không sao.... Chú nhỏ đã ở đây, chú nhỏ đã ở đây!”

Phi cơ hạ xuống, Tần Chi Nam cũng mang theo thủ hạ xông lại, nhìn từ xa một màn này anh ta cũng âm thầm thở nhẹ một hơi, chú ý đến trên người Bùi Vân Kinh quần áo không chỉnh tề, anh ta nâng tay ý bảo mọi người không được đến gần.

Bỏ lại súng trong tay, Đường Mặc Trầm nhanh chóng còi quân trang ra, bao lấy bả vai đã bị lộ ra ngoài của người con gái ấy, rồi ân cần đánh giá từ trên xuống dưới.

“nói cho chú nhỏ nghe, có bị thương ở đâu không?”

“Chú... Chú nhỏ!”

Bùi Vân Kinh cố gắng hết sức nắm quần áo trong lại.

“Cứu... Cứu em!”

Đường Mặc Trầm vội vàng đỡ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, an ủi “Chú nhỏ, chú nhỏ đã đến cứu em rồi, em cũng không sao đâu!”

“Bọn chúng... Bọn chúng cho em... Bỏ thuốc!”

Theo bản năng đã đem thân mình dựa vào người anh, cánh tay giống như cuốn lấy cổ anh, môi liền ở trên cổ cạ cạ, hôn hôn.

“Chú nhỏ... Em không chịu nổi, chú nhỏ...”

Thân thể của anh có thể dọa người, âm thanh cùng biểu tình đều khác thường.

Đường Mặc Trầm đoán được chân tướng, một tay ôm lấy cô từ dưới đất lên, đi nhanh về phía trực thăng.

“Bộ trưởng?”

“Tướng quân!”

Ôn Từ Khiêm cùng Tần Chi Nam một trái một phải chạy lại.

Đường Mặc Trầm không để ý đến, chỉ cong người đem Bùi Vân Kinh đến trực thăng, Ôn Từ Khiêm vội vàng chạy lại.

“không được đi lên!” Đường Mặc Trầm cao giọng quát.

“Thông báo cho bác sĩ đến đường cung! Đóng cửa, cắt cánh!”

Trực thăng nhanh chóng trở lại bầu trời, Đường Mặc Trầm ôm cô vào ghế ngồi, thuận tay lấy một chai nước suối vụn mở đưa đến miệng cô.

Nước lạnh chảy xuống, kích thích làn da nóng hổi, hai tay nâng bình nước đổ lên mặt.

Đường Mặc Trầm thấy trong mắt, đau lòng không chịu được, vội vàng kéo lại quần áo trên người cô, đem cô ôm vào trong lòng.

“Chúng ta rất nhanh đến, bác sĩ nhất định sẽ có biện pháp!”

Hơi thở của anh, độ ẩm của anh, độ mạnh yếu trên cánh tay đang ôm cô....

Hết thấy tất cả không khác gì ngọn lửa thứ hai cả, trong đầu nhảy lên ý trấn an, nháy mắt tan rã, cô mơ hồ theo bản năng ôm lấy anh, môi đã tìm đến đến môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Lửa nóng trên môi anh

Edit: Miêu - CQH

Môi cô gái nóng như lửa chạm vào môi anh một cách vụng về.

anh biết, cô cũng không phải tự nguyện, chỉ là theo bản năng nguyên thủy của mình thôi.

Đường Mặc Trầm nâng tay đem cô đẩy ra “Vân Khanh, em bình tĩnh một chút, nhịn một nữa thôi?”

Nhưng làm sao cô nhịn được?

Trước khi anh đến, cô đã nhịn lâu lắm rồi.

Khi đó toàn bộ thần kinh Bùi Vân Khanh vẫn trong trạng thái căng thẳng, dựa vào ý chí muốn sống làm cho cô miễn cưỡng duy trì.

Giờ khắc này, ở cùng anh cả người cô trầm tĩnh lại, theo bản năng liền chiếm được ưu thế.

Hôn đến môi, rồi đến cổ anh, hai cánh tay cuốn lấy anh thật chặt, ở trên ngực anh lắc lắc.

“Chú nhỏ ơi... Chú nhỏ ơi... Khó chịu...”

“anh biết!” Đường Mặc Trầm kìm lại rồi đẩy cô ra, kéo âu phục đến chặt chẽ bao lấy cô “Ngoan, nhịn một chút nữa, bác sĩ đến rồi!”

Phi cơ trực thăng giảm độ cao xuống, ở trước sân của Đường cung đầu xuống.

Bác sĩ đã đến rồi, quân gia cùng với người giúp việc sớm đã đến và chờ ở cửa.

Đường Mặc Trầm ôm Bùi Vân Khanh xuống máy bay, bác sĩ lập tức đến.

“Tiểu thư sao lại thế này?”

“Ông theo tôi lên lầu!”

Đường Mặc Trầm nhanh chân chạy lên lầu, “không có lệnh của tôi, không có bất kỳ kẻ nào được phép lên lầu cả.”

Với một cô gái mà nói, đây tuyệt đối là một sự xấu hổ, người biết đương nhiên càng ít càng tốt bằng không chờ đến ngày mai không biết đối mặt với mọi người làm sao?

Đem sự tình nói với bác sĩ, vốn phải đem cô lên giường nhưng mà cả người cô giống như rắn, căn bản kéo không ra.

Bất đắc dĩ đành phải ôm cô ngồi đến cuối giường. **(Miêu - CQH)**

Bác sĩ nhìn ra được sự khác thường, liền chạy đến kiểm tra giúp cô.

Bùi Vân Khanh chẳng biết lúc nào đã cởi bỏ một cúc áo, đưa tay đến xoa lồng ngực của anh.

Đường Mặc Trầm vội vàng đem tay cô kéo ra, dùng bàn tay to kéo lại.

“Nhanh chút!”

Bác sĩ mở mí mắt cô ra nhìn thử, lại lấy ống nghe nghe nhịp thở cô, ngồi dậy, khẽ gật đầu một cái.

“hiện tại, nhịp của của tiểu thư rất nhanh, tiếp tục như vậy thì trái tim sẽ chịu không nổi!”

“Đừng nói với tôi những lời này, nói phải làm sao bây giờ để khỏi?”

Bác sĩ lui ra phía sau một bước, mặt cúi thấp.

“không còn biện pháp khác, hoặc để như vậy rồi chết hoặc là...”

Câu nói kế tiếp bác sĩ chưa kịp nói, Đường Mặc Trầm cũng hiểu được bác sĩ đang nói gì.

“Cút!”

Bác sĩ không nói chuyện nữa, nhanh chóng cầm cái hòm thuốc xuống lầu.

“Chờ một chút!” Đường Mặc Trầm trầm giọng, quát: “Nếu chuyện này truyền ra, người thứ nhất chết là ông đó!”

“Bộ trưởng yên tâm, tôi hiểu được.”

Bác sĩ hướng anh khom người xuống, lui ra khỏi cửa phòng, thuận tay khép cửa lại.

Lúc này, Bùi Vân Khanh đã thẳng người lên, một tay ôm cổ anh, hôn mặt, một tay khác liền giữ chặt bàn tay anh hướng lên bản thân mình.

“Chú nhỏ... Ôm ta... Ôm ta...”

Thân thể con gái nóng bỏng ôm anh thật chặt, môi dùng sức hôn anh, không có được như mong muốn, cô mất hứng uốn éo người, miệng chỉ lơ mơ đáp lại, “Chú nhỏ... Cho em... Em... Muốn...”

Làn da cô, môi cô, bàn tay cô, âm thanh khăn khăn, mềm mại của cô.

Hết thấy tất cả đối với anh đều là một loại kích thích, Đường Mặc Trầm mạnh mẽ đem cô đè xuống giường, hai tay đè cánh tay cô lại.

“Em muốn Ninh Trạch Thiên đứng hay không, anh lập tức kêu người tìm anh ta lại đây!”

“Em không cần.... Em muốn chú nhỏ!”

một tay ôm lấy nàng từ giường kéo lên, ôm nàng đi vào phòng tắm, Đường Mặc Trầm nâng tay mở nước lạnh ra, hắt vào tưới vào trên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Từ hôm nay trở đi, em chính là vận khinh của anh

Edit: Miêu - CQH

Toàn thân nóng bỏng, đột nhiên chạm vào nước lạnh, Bùi Văn Khinh hét lên một tiếng, run rẩy, rất nhanh trốn vào lòng anh.

“Rất lạnh...”

Đường Mặc Trầm ôm cô cùng cô cùng nhau đứng ở nước lạnh.

“Vân Khinh!”

Nâng tay đỡ lấy mặt cô, giọng nói người đàn ông tràn đầy đau lòng, “Em cẩn thận nghe lời anh nói, nói cho anh biết, người trong lòng em là ai, chú nhỏ không giận em, chú nhỏ lập tức đem hân đến đây, làm cho hân giúp em giải được!”

Bùi Văn Khinh run rẩy đứng ở dưới nước lạnh, một đôi mắt ướt nhẹp theo dõi mặt anh, răng nanh đều run rẩy.

“Em chỉ thích chú nhỏ, em không cần ai hết, em chỉ muốn chú nhỏ, chú nhỏ.... Giúp em... Lạnh như vậy thật tốt... Em thật khó chịu...”

Đem cô từ dưới nước lạnh kéo đi, đè lên giường, Đường Mặc Trầm nâng bàn tay to lên vuốt mặt ẩm ướt của cô, cúi đầu đem mặt mình tiến lên trước mặt cô.

“Bùi Văn Khinh, em nhìn kỹ rõ ràng, anh là ai?”

“Chú... nhỏ.”

“Tên của anh là gì?”

“Đường Mặc Trầm.”

“Em nhất định muốn anh giúp em sao?”

không đợi cô nói xong, anh đã đè xuống thấp, hôn cánh môi ẩm ướt.

Rốt cục cũng hôn như được mong muốn, cánh tay của cô lập tức bò lên đến đây, thiết tha ôm lấy anh, ngốc nghếch lại nhiệt tình như lửa đáp lại.

Giờ khắc này, cô đã làm theo bản năng, chỉ hận không thể dựa vào anh gần một chút nữa, gần một chút nữa.

Cho Đường Mặc Trầm, làm sao không phải như thế.

Từ sau đêm đó, anh vẫn đang đè nén khát vọng đối với cô, hiện tại anh cũng buông thả hoàn toàn tâm tình của mình.

Hôn cô, bàn tay anh liền dời đi, cởi đi quần áo cản trở hai người.

Thân thể người đàn ông so với cô trong trẻo mà lạnh lùng rất nhiều, so với nước lạnh độ ẩm lại vừa phải, cô theo bản năng ôm càng chặt hơn.

Bởi vì được tính, cô phá lệ miễn cảm.

Mỗi lần anh khẽ hôn cùng với va chạm, đều mang một trận run rẩy mãnh liệt.

“Chú nhỏ... Chú nhỏ!”

cô thở hổn hển cùng lắm bầm.

“anh đến!”

Người đàn ông cũng đem cánh tay ôm chặt.

....

Miêu - CQH

.....

Vòi hoa sen vẫn ở chỗ cũ, bên trong phòng tắm vẫn ướt nhẹp, chỉ còn lại hai bóng dáng dây dưa vào nhau, không phân biệt được người nào là cô, người nào là anh.

....

Tình cảm mãnh liệt lui đi.

Đường Mặc Trầm ôm cô, đem cô đến vòi hoa sen.

Bọt nước phun ra, rơi vào hai thân thể gắn kết nhau sít sao, không còn chỗ trống, đành phải từ một bên chảy xuống.

Cẩn thận để cô xuống, làm cho cô dẫm lên bàn chân to rộng của anh, giúp cô tắm rửa.

....

“Chú nhỏ...”

Biết cô còn chưa hồi phục, Đường Mặc Trầm lại một lần nữa đem cô ôm chặt.

... **Miêu - CQH**

Từ phòng tắm đến phòng ngủ, từ bồn rửa tay đến giường lớn.

cô giống như một tiểu yêu tinh không biết thỏa mãn, lần lượt dây dưa với anh, mà anh cũng không giữ lại chút nào cũng đòi lấy không biết chừng mực, thẳng đến khi cô mềm nhũn ghé vào trên người anh, về mặt ửng hồng nhắm mắt lại, mệt mỏi ngủ.

Lấy khăn mỏng thấm mồ hôi trên người cô, Đường Mặc Trầm nâng tay nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn, lắng lắng đếm nhịp tim đập của cô, xác định tốc độ đã bình thường, lúc này mới yên lòng.

cô gái dần dần ngủ sâu, sáng sớm ánh nắng đã chiếu xuống, nhẹ nhàng len lỏi đến mặt cô.

Đường Mặc Trầm giơ ngón tay lên, để ý chỗ lỗ tai tóc mai bay rồi loạn, lấy tay bé nhỏ đang đặt ở ngực anh nhẹ nhàng mà hôn lên mu bàn tay khép lại ngón tay rồi đem tay kia nắm ở trong lòng bàn tay mình.

“Từ hôm nay trở đi, em trở thành Vân Khinh của anh.”

âm thanh anh rất thấp, nhưng ngữ khí lại vô cùng bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Thì ra là có tình cảm

Edit: Miêu - CQH

Tự mình nhìn cô gái nhỏ lớn lên, hoặc là trong lúc bất tri bất giác thì dmt đã thay đổi thành yêu lúc nào, mà chính anh cũng không chú ý đến mà thôi.

Vì cô mà vương bận, vì cô đau lòng, biết cô buông thả chính mình lúc thất vọng, nghe nói cô đóng bạn trai lúc phần nộ....

thì ra là bất giác đã có tình cảm

....

.... Miêu - CQH

Giữa trưa ngày thứ hai.

Lầu một phòng khách.

Đường Mặc Trầm mặc áo sơ mi đen ngồi ghế sa lon, vẫn giống như bộ dạng ngày thường trong treo nhưng lạnh lùng, tự phụ cùng với con người lộ ra ý lạnh như băng.

“Chết rồi?”

“Hai người bị súng bắn chết, một người bị tiểu thư chọc mù mắt với cắt đứt động mạch gáy.” Nhớ đến Điền Sấm đã chết, Tần Chi Nam khẽ cong môi, “không hổ công tôi nuôi lớn, con nhóc kia rất có cốt cách.”

Đường Mặc Trầm hừ lạnh.

đã chết, bọn họ thật may mắn.

Nếu quả thật phải rơi vào trong tay anh, anh sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết, sau đó sẽ làm cho bọn họ chết thật thống khổ.

“trên súng có đầu mối gì không?”

“Là một sản phẩm trong nước, trên súng có mã số đã biến mất, bắt quá... Tôi tìm được một chút, trên cơ bản có thể xác định là súng không chuyên nghiệp!” Tần Chi Nam tiếp nhận văn kiện của thủ hạ phía sau, đưa lên trước mặt Đường Mặc Trầm, “Giống như anh dự liệu, hẳn là có người đứng sau lưng chỉ huy bọn họ.”

trên mặt Đường Mặc Trầm vẫn không cử động, không có nửa điểm kinh ngạc.

Ba năm trước đây, anh đã muốn xử cha Điền Sấm, thằng nhóc kia bắt quá là con chó nghèo túng.

Nếu có người đứng sau chỉ huy, anh tuyệt đối khẳng định là người đó không có can đảm hướng anh khiêu khích.

“Mặc khác ba người kia đâu?”

“Mấy tên côn đồ không có lai lịch, hẳn là người của Điền Sấm, đối phương thật sự cẩn thận.”

“Bộ trưởng!” Ôn Tử Khiêm đi nhanh đến phòng khách, đem phần văn kiện đến tay Đường Mặc Trầm, “Chiếc xe kia đã tra rõ ràng, là Điền Sấm ở quê trộm được. Dựa vào phân phó của ngài, theo tôi biên bản điều tra gọi điện của số điện thoại, bên trong có ba lượt tương tác tương đối đặc biệt, đối phương không dùng tên để đăng ký số điện thoại, bắt quá... Theo số đoạn trên có thể xác định là số điện thoại của Long Thành.”

Đường Mặc Trầm không có lên tiếng trả lời, chỉ hơi hơi nghiêng mắt.

“Thông qua hệ thống định vị, xác định được vị trí gọi điện đối phương, tôi đã điều tra theo dõi ngay lúc đó, xác định là người này!”

Ôn Tử Khiêm mở văn kiện ra, từ bên trong là một bức ảnh.

Đường Mặc Trầm tiếp nhận bức ảnh, bức ảnh này có được từ việc theo dõi, trải qua xử lý kỹ thuật trở lại ban đầu.

“hắn ta là ai vậy?”

“Cục phó bắt cảnh sát khu Nam Thành Triệu Cương.” Ôn Tử Khiêm nói.

Ngón tay người đàn ông nắm thật chặt, bức ảnh lập tức có nhiều nếp gấp.

“Vậy cậu còn chờ cái gì nữa?”

“Tôi đã an bài người đi làm rồi.”

Ôn Tử Khiêm vừa dứt lời, di động đã báo hiệu móc ra, nhìn nhìn tin nhắn gửi đến, anh ta nhú mày. Miêu - CQH

“Bộ trưởng, người đã chết rồi.”

Đường Mặc Trầm nhú mảy, trong con người thể hiện sự không vui.

một người cục phở nhỏ nhỏ như vậy, tuyệt đối không có can đảm làm, anh muốn biết được mục đích người phía sau màn ảnh muốn làm gì, vậy một thi thể có lợi ích gì chứ?

“Người chúng ta đến bắt nhưng hấn tự sát ở trên đường.” Ôn Từ Khiêm đáp.

“Vậy đi tra rõ ràng, nhìn xem thử hấn tại sao lại sợ như vậy.”

“Dạ!”

Ôn Từ Khiêm đáp ứng một tiếng, chạy ra khỏi cửa.

Tần Chi Nam liếc lên phương hướng cầu thang, “Con nhóc kia không có việc gì chứ?”

“không có việc gì.”

“Tôi có thể đi lên nhìn thử nhóc có được không?”

Đối phương là con gái của Bùi Phàm, là người quan trọng đối với Tần Chi Nam.

Giọng điệu Đường Mặc Trầm bình thản, lại lộ ra ngữ khí không cho phép, cự tuyệt.

“cô ấy đã ngủ, không có tiện!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Chú nhỏ nhà ta cung chiều

Edit: Miêu - CQH

Tần Chi Nam hơi nhú mảy, “Tôi là chú của em ấy.”

Giọng nói Đường Mặc Trầm chuyển hơi trầm xuống, “Chú cũng không được.”

Trong đội còn có công việc khác, Tần Chi Nam không có thời gian đợi Bùi Văn Khinh tỉnh lại, chỉ là muốn lên lầu xem cô rồi đi.

Hai người đều là anh em của Bùi Phàm, tự nhiên đều bàn về vai lứa thì hơn so với Bùi Văn Khinh.

Là chú xem cháu gái, cái này có gì không được?

Tần Chi Nam cảm thấy không có gì để nói.

Khi anh ta đi vào là đúng lúc Đường Mặc Trầm từ trên lầu đi xuống.

Đường Mặc Trầm cũng là chú nhưng được vào xem, nhưng mình thì không được?

Người kia, thật sự càng ngày càng bá đạo rồi!

Đương nhiên cũng chỉ cảm thấy không có gì để nói mà thôi.

Quen biết với Đường Mặc Trầm mấy năm, Tần Chi Nam cũng biết được tính tình anh như thế nào.

Tên kia nói không được thì Thiên Vương lão tử đến đây cũng chắc chắn là không được, anh không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà trêu chọc vị đại nhân này đâu.

Đưa tay vào túi quần, từ bên trong Tần Chi Nam lấy ra một hộp quà tinh xảo, đưa đến trước mặt Đường Mặc Trầm.

“Cậu giúp tôi đưa cái này cho em ấy, có thể chứ?”

Đường Mặc Trầm không có nhận, “Là cái gì chứ?”

Trong giọng của Tần Chi Nam có phần bất đắc dĩ “Tôi cho em ấy quà sinh nhật, ai cần cậu lo chứ?”

anh ta biết Đường Mặc Trầm có cảm tình với Bùi Phạm, cũng biết Đường Mặc Trầm của yêu thương với Bùi Văn Khinh nhưng mà cũng không đến mức khi mình đưa quà tặng cho em ấy mà bị hỏi đến mức này.

Đường Mặc Trầm nhú mày “Tôi là người giám hộ của cô ấy!”

“Em ấy cũng đã hai mươi rồi, cậu còn giám hộ gì nữa?”

“cô ấy đến tám mươi, tôi cũng là người giám hộ!”

“Đây là dây chuyền, cũng không được?”

Dây chuyền? Miêu - CQH

Đường Mặc Trầm nhú mày “Vì sao đưa dây chuyền?”

không thể thuyết phục!

Tần Chi Nam từ trên ghế salon đứng lên “Tôi không đưa dây chuyền, chẳng lẽ tôi đưa em ấy dao với súng sao?”

anh ta vốn thuận miệng châm chọc, thế nào lại đâm vào lòng Đường Mặc Trầm

Tên đại què mùa này còn biết đưa dây chuyền, anh như thế nào đưa cô một dây cung!

Câu nói của Tần Chi Nam vừa ra khỏi miệng, lập tức cũng cảm giác được trong phòng khách độ ẩm lại rơi xuống vài độ, một cỗ sát khí từ đối diện đưa đến.

Đem Bùi Văn Khinh đi cũng không phải anh ta, người này lại đưa ra bộ mặt đó như vậy là sao?

Chỉ coi như vì Bùi Văn Khinh gặp chuyện tập kích làm cho Đường Mặc Trầm không vui, Tần Chi Nam cũng không cùng anh so đo.

“Nhớ rõ đưa cho Văn Khinh đấy!”

Đem dây chuyền để trên bàn, anh ta xoay người đi ra khỏi cửa, trong đội còn một đồng chuyện đang chờ anh xử lý, anh ta không có thời gian cùng Đường Mặc Trầm so đo chuyện nhỏ này mà đầu vô miệng.

....

....

trên lầu, tại phòng ngủ chính.

Bùi Văn Khinh mặt mũi mở to mắt, ánh mắt rơi lên cây đèn ngọc lưu ly hoa lệ trên đầu, đem qua mọi chuyện nháy mắt xảy ra một lần nữa.

Nhớ đến cùng Đường Mặc Trầm tình cảnh điên long đảo phượng, cô không chỉ trên mặt càng thêm đỏ mà ngay cả tai cùng đỏ theo.

Bởi vì được tính xâm nhập quá mạnh, cô hoàn toàn theo bản năng nhưng mà cảm giác cùng trí nhớ nhưng lại rất miễn cảm, bởi vậy nhớ kỹ mỗi một chi tiết.

Nhớ rõ cô ôm anh chủ động đòi lấy như thế nào, nhớ rõ cô lôi kéo tay anh buông thả trên bản thân mình, nhớ rõ cô giống như rắn quấn quýt lấy anh, đương nhiên cũng nhớ rõ cô càn rỡ thét chói tai cùng với thờ dốc như thế nào...

May mà Đường Mặc Trầm là loại người về thể lực cực tốt, nếu đổi thành người khác, chỉ sợ đều không trụ nổi với được tính bộc phát của cô.

Tình cảnh phóng đảng như vậy, nếu không phải chính mình trải qua chính cô cũng khó mà tưởng tượng được, cô sẽ làm ra chuyện như vậy.

Giờ này phút này, cô chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, ngón tay mềm nhũn giống như là gỗ xương cốt xuống vậy, khó chịu và đau đớn...

cô đã sống hai đời nhưng mà thân thể dù sao vẫn còn non nớt, làm sao trải qua ép buộc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Cho nên... anh muốn đem em hôn tỉnh?

Edit: Miêu - CQH

Cố gắng hết sức để ngồi dậy, Bùi Văn Khinh chống đỡ cánh tay muốn ngồi dậy, lỗ tai lại nghe được tiếng bước chân ngoài cửa.

Có người đến!

Trái tim nhảy lên lo lắng, Bùi Văn Khinh vội vàng nằm quay về như cũ, kéo chăn qua đắp qua mặt liền đem lỗ tai đang lộ ra ngoài lắng nghe.

Phía sau là ai, người giúp việc đến dọn dẹp, hay quản gia?

Khóa cửa xoay nhẹ, có người đến...

Xong rồi!

Bùi Văn Khinh trong lòng kêu to.

không cần đoán, cô cũng biết chắc là Đường Mặc Trầm, phòng ngủ của anh thì người giúp việc vào cần có sự đồng ý, chỗ nào mà tùy tiện cho người khác đến đây?

Bùi Văn Khinh vội vàng nhắm mắt lại, ngày hôm qua dùng khí của cô nhờ vào tác dụng dược tính của thuốc, bây giờ thì cô sợ nhất không phải là người khác mà là Đường Mặc Trầm.

Lúc đi tay anh cầm cái khay thức ăn rồi nhẹ nhàng để trên bàn, Đường Mặc Trầm cúi người xuống, nhìn ‘Tư thế ngủ’ của cô, nhẹ giọng mở miệng.

“Văn Khinh, tỉnh đi, ăn chút gì!”

Bùi Văn Khinh vẫn không nhúc nhích.

cô đang ngủ!

Thấy cô bất động, Đường Mặc Trầm đưa tay qua, nhẹ nhàng vạch ra cái chăn mà cô đắp.

cô đã tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, lông mi khẽ run.

Đôi mắt đen như mực hiện lên vẻ kinh dị, Đường Mặc Trầm đứng đứng rồi rời giường.

Bùi Văn Khinh lặng lẽ đem mắt trái mở đường nhỏ, nhìn anh đi vào toilet vội vàng đem ánh mắt đóng chặt lại.

Đường Mặc Trầm đi một lát rồi quay lại.

Tầm mắt xẹt qua cô đang ‘Ngủ say’ khuôn mặt nhỏ nhắn, anh cất bước đi đến cuối giường.

Cảm giác bấp chân nhẹ một chút, lập tức Bùi Văn Khinh toàn thân tóc gáy dựng thẳng.

anh... anh kéo chăn của cô?

Gi chứ! Miêu - CQH

cô còn đang nghi ngờ, tay người đàn ông đã nắm bắt chân của cô, đem hai chân của cô tách ra.

Thùng thùng thùng...

Tim đập, nháy mắt giống như bôn chồn Bùi Văn Khinh nháy mắt hóa đá.

hiện tại trên người cô nhưng mà một chút không, anh muốn làm gì?

Ngón tay người đàn ông như có như không chạm vào da thịt, chỗ đau nhức chột hơi hơi lạnh... Giữa không trung dâng lên mùi vị cũng thuốc mỡ.

cô rút cuộc rõ ràng, anh giúp cô bôi thuốc.

Bùi Văn Khinh nháy mắt hồi hận.

Sớm biết như vậy, cô không cần giả bộ ngủ.

Này... Đây có thể so với tình dục đối mặt anh xấu hổ hơn.

Nhưng bây giờ ‘Tình lại’, chẳng phải càng lúng túng hơn sao?

Trái phải cân nhắc, cô quyết định tiếp tục giả chết.

Nhưng mà...

Nhắm mắt lại nhìn không thấy, cảm giác càng mãnh cảm hơn, không biết được tính lui hết chưa hay là nguyên nhân khác, mỗi điểm nhỏ khi anh đụng vào đều phóng đại cảm giác chỗ ấy lên.

Cũng may người đàn ông này không tiếp tục nữa, chặn lần nữa đắp trên người cô.

Thân thể trọng tâm mềm đang bị dưới, Bùi Văn Khanh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thuốc cũng thoa rồi, lúc này có thể anh nên đi rồi sao?

Tiếng bước chân không có càng ngày càng xa mà là càng ngày càng gần.

Giường hơi hơi lún xuống, cô cảm giác được rõ ràng anh đang ngồi xuống.

“Ngaoan, đứng lên ăn một chút gì đi.”

cô đang ngủ!

Bùi Văn Khanh vẫn tiếp tục giả chết.

âm thanh người đàn ông rõ ràng vui vẻ vang lên lần nữa, âm thanh nhàn nhạt lại giống như một đạo sấm sét.

“Đừng giả bộ nữa, anh biết em đã tỉnh rồi.”

Giống như một cú đánh hung hăng đánh vào ngực, Bùi Văn Khanh thiếu chút nữa trái tim đã không còn máu.

Biết mình đã tỉnh, anh còn giúp mình thoa thuốc?

Đại phúc hắc, cô ý muốn cô khó chịu có phải hay không?

Hừ!

Mình sẽ không tỉnh!

Bên giường hơi lún xuống một chút, hơi thở quen thuộc nháy mắt quanh quần ở chóp mũi, cô cảm giác được rõ ràng hơi thở anh nhẹ nhàng mà ở trên mặt Bùi Văn Khanh, tiếp theo là âm thanh trầm thấp của người đàn ông.

“Cho nên... Em muốn anh hôn em đến tỉnh dậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chỉ liếc mắt thôi mà lòng cô đã nhảy điên cuồng

Edit: Miêu - CQH

Hôn tỉnh?

không!

Tuyệt đối không cần!

Bùi Văn Khanh mở mắt ra, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuần nhã kia, cô vẫn không xác định được.

Câu kia có ý gì, thật là chú nhỏ cao lãnh gặp hoa hoa nở nhà mình sao?

“không mở mắt?”

Trong con người người đàn ông, thoáng lên ánh cười yếu ớt.

“Khụ!” Bùi Văn Khanh làm bộ tăng hắng một cái, buông lông mi không dám nhìn ánh mắt anh “Em không biết chú nhỏ đang nói cái gì, cái gì ‘không mở mắt’?”

Người đàn ông này nheo mắt, chậm rãi phun ra bốn chữ.

“Tiếp tục giả bộ.”

âm thanh của anh không nghe ra cảm xúc, lại làm cho cô không không chế được trái tim rung lên.

Chuyện ngày hôm qua, cô không có khả năng tránh qua được, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Dù sao đều là chết, chết sớm còn hơn chết muộn.

Bùi Văn Khanh nhấp nhím môi, thấp giọng mở miệng.

“Ngày hôm qua... Cảm ơn chú nhỏ.”

“Cảm ơn anh cái gì?”

“Cảm ơn chú nhỏ... Cứu... Cứu em trở về.”

“Còn có...”

“Giúp... Giúp... Em... Giải thuốc.”

“Như thế nào cảm ơn?”

Như thế nào cảm ơn?

Làm ơn, chuyện này rõ ràng là anh chiếm tiện nghi mà?

Bùi Văn Khanh âm thầm cắn răng, ngoài miệng vẫn như cũ là mang theo lòng.

“Em... Em sẽ báo đáp chú nhỏ thật tốt.”

“Báo đáp thế nào?”

“Em... sẽ làm theo chú nhỏ rồi.”

“Còn có.”

“Còn có... đi học thật giỏi, dành lấy thành tích thật tốt làm cho chú nhỏ tăng thể diện.”

“Còn có...”

Còn có...

Còn có cái gì nha?

“Chú nhỏ... không thể cho một chút gợi ý sao?” cô dè dặt hỏi.

cô nhóc chết tiệt này, ngu xong đã nghĩ không tiếp thu chuyện hiện tại sao?

Đồng tử Đường Mặc Trầm chật lại.

“Tự mình suy nghĩ đi!”

cô làm sao mà anh đang nghĩ cái gì?

Bùi Văn Khanh lặng lẽ ngược mắt lên, vốn là muốn trộm nhìn biểu tình, vừa nhấc mắt, vừa chống lại ánh mắt trầm trầm người đàn ông.

Chỉ liếc mắt một cái, lòng của cô liền nhảy loạn lên.

anh khi nào mà cách cô gần như vậy, chớp mũi anh đã đụng đến chớp mũi cô rồi.

Bùi Vân Khanh theo bản năng nắm chặt mắt lại, lặng lẽ dưới gối rút một cái.

“Cái kia... Chú... Chú nhỏ, anh có thể đi ra ngoài trước một chút hay không, em... Em mặc quần áo trước đã?”

Bây giờ mới muốn mặc quần áo, không phải ngày hôm qua thúc dục anh cởi quần áo hay sao?

Đường Mặc Trầm nghiêng ngẫm nhìn đáng vẻ quần bách của cô, chậm rãi nói ra hai chữ.

“không thể!”

Này... Đây không phải là khi dễ người khác hay sao?

không phải là anh hỗ trợ giải thuốc thôi sao, nói đến cùng còn không phải là anh chiếm tiện nghi sao, hiện tại nói giống như là cô nợ anh vậy.

Bùi Vân Khanh then quá thành giận, mạnh mẽ ngược mắt lên, chống lại ánh mắt anh.

“Dù sao em không có tiền, đòi người thì có, chú nhỏ nhìn làm gì!”

Chính là ngủ với anh, dù thế nào cũng vậy!

Nhìn trước mắt là nhóc con này đã nổi giận, đáy mắt Đường Mặc Trầm hiện lên nếp nhăn khi cười.

“anh liền muốn làm người tốt!”

Muốn... Đòi người?

Bùi Vân Khanh mở to hai mắt.

“Chú nhỏ.... anh.... anh có gì.... Ngô...”

Lời còn chưa dứt, đã bị anh ngăn ở miệng.

Đồng tử phóng đại, Bùi Vân Khanh mắt mở to nhìn chăm chú đối phương chỉ gần trong gang tấc, trong nhất thời còn có chút không phản ứng kịp.

Chú nhỏ hôn mình?

anh lại uống say?

không giống a....

không có uống say, sao lại hôn mình, vì... Vì sao?

Cảm giác được cô phân tâm, Đường Mặc Trầm nhẹ nhàng cắn ở trên môi cô.

Môi cũng bị anh chà đạp quá mức, lúc này còn có chút ứ máu hơi sưng, lập tức một trận tê dại chảy khắp.

cô theo bản năng tách môi, anh liền thừa cơ hội tiến nào, không chút khách khí chiếm lĩnh răng và môi lưỡi của cô.

Đến khi cô thở hồng hộc, hai mắt hơi nước mênh mông, Đường Mặc Trầm mới khẽ cong thờ gấp đem cô buông ra.

“Từ này về sau, em chỉ thuộc về anh!”

....

Miêu - CQH

....

Lời tác giả: không được phép chơi liên đi, thật vô tình, chỉ muốn đi gặp chú nhỏ học tập, hảo hảo cưng chiều ta ~! ~

Cuối tuần mọi người vui vẻ nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Giống như con cạp con, ở dưới chăn uồn tới ẹo lui

Edit: Miêu

“Từ nay về sau, em chỉ thuộc về anh!”

Chỉ chín chữ ngắn ngủi, mỗi chữ cũng giống như trống vậy, vang lên ở trong lòng Bùi Văn Khinh.

Khẽ cong khoe môi, Bùi Văn Khinh giờ cánh tay lên, ôm áp gáy người đàn ông.

“Chỉ cần chú nhỏ không ghét bỏ, Văn Khinh vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh anh.”

Ngoài miệng vừa nói xong, một ngày nào đó, em muốn anh yêu em, không rời khỏi em!

Cảm giác cô thân cận, ánh mắt Đường Mặc Trầm càng phát ra nhu hòa nấy phần, đưa cánh tay kéo chăn qua, dùng trên tấm lưng trần trụi của cô, anh ngay cả chăn cùng người đều ôm vào lòng, bàn tay to yêu thương phủ trên tóc dài rối tung của cô.

“Còn khó chịu chỗ nào không?”

Bùi Văn Khinh mặt đỏ giống như đốt lửa đốt, đem mặt chôn ở cạp cổ anh, giống như muỗi hừ hừ giống nhau.

“không có.”

Đường Mặc Trầm nhẹ nhàng thở ra.

“Lần này là chú nhỏ xuất hiện trễ, bất quá, em biểu hiện rất xuất sắc.”

ở dưới tình huống đó, có thể nghĩ biện pháp trốn thoát bảo toàn chính mình còn có thể chính tay đâm kẻ địch, biểu hiện của cô vòng nhưng chính xác.

Nhận được lời khen ngợi của anh, Bùi Văn Khinh cảm thấy vui vẻ, nhìn chăm chú vào sườn gầy sáng bóng của người đàn ông, cô lấy hết dũng khí ở trên cổ anh khẽ hôn một cái.

“Đều do chú nhỏ dạy giỏi!”

cô cảm thấy cao hứng, muốn cùng anh thân cận một chút lại không chú ý đến động tác này có bao nhiêu kích thích anh.

Chăn sớm ở trên người cô trượt xuống, lúc này cả người đều dán trên người anh, cách một tầng áo sơ mi đơn bạc ngực cô ở trên ngực anh, đã làm cho tâm anh lay chuyển.

Trong lòng đè nén muốn đem cô ăn vào bụng, Đường Mặc Trầm vỗ nhẹ lưng.

“Ăn chút gì đi.”

cô tham luyến ôn nhu của anh, làm sao buông tay được đây, lúc này liền làm nũng.

“Ôm một chút thôi!”

âm thanh cô gái cứ vang ở bên tai, hơi thở xẹt qua lỗ tai cùng tóc mai không khác gì đổ dầu vào lửa.

Đường Mặc Trầm nhíu mày, như như trước chịu đựng.

“Ngoan, nghe lời!”

“sẽ không!”

cô chẳng nhưng không buông tay, ngược lại còn dùng thêm sức ôm chặt.

Người đàn ông này nhíu mày.

“Bùi Văn Khinh!”

âm thanh anh đột nhiên tăng cao làm Bùi Văn Khinh hoảng sợ, vội vàng rút tay về, ánh mắt đảo qua ngực cô, Đường Mặc Trầm nắm chặt che kín trên người cô.

“Che lại!”

cô nhóc chết tiệt này, nếu không sợ cô chịu không nổi, anh sẽ làm cô xuống giường không được! (anh ơi, đề luôn đi)

Bùi Vân Khanh liếc cái chăn trên người lúc này mới phản ứng được, lập tức hai gò má nóng như lửa đốt, vội vàng kéo chăn lên, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh che mình lại.

Đem cháo đưa cho cô, Đường Mặc Trầm xoay người đi ra khỏi phòng ngủ chính.

Bùi Vân Khanh vừa ăn vài hớp, anh đã muốn đi mà quay lại trong tay còn cầm T-shirt của cô, áo lót còn có quần lót.

Còn tưởng rằng anh tức giận bỏ đi, thì ra đi lấy quần áo.

Bùi Vân Khanh nhanh chóng đem bát cháo ăn xong, nhìn anh còn đứng tại chỗ thì dừng động tác lại.

“Chú nhỏ... anh có thể tránh ra một chút hay không?”

không phải cô ôm anh không buông tay sao?

Đường Mặc Trầm nâng hai tay lên, cho vào túi quần, ung dung nhìn cô.

“không thể!”

Trước kia không phát hiện, anh lưu manh như vậy!

Bùi Vân Khanh nhìn Đường Mặc Trầm đứng ở mép giường, cảm thấy bất đắc dĩ.

Cho dù hai người đi đến quan hệ thân mật nhất, nhưng mà để cô thay đồ trước mặt anh thì vẫn có ngượng ngùng.

Tay cầm quần áo, cô xoay người kéo chăn đến đắp trên người rồi ở dưới chăn mặc quần áo.

Nhìn cô giống như con cọp con, ở dưới chăn uốn tới ẹo lui mặc quần áo, Đường Mặc Trầm chỉ dở khóc dở cười.

Ngủ cũng đã ngủ rồi, tại sao sợ anh xem?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Khi người đàn ông ghen

Edit: Miêu

Duỗi bàn tay ra, anh một tay lấy chăn của cô đẩy ra.

“Chán ghét!”

Bùi Vân Khanh trách móc một tiếng, hốt hoảng sẽ bị con nhắc tới trên lưng.

Dám mắng anh?

Đường Mặc Trầm nhủ mảy, “Em nói cái gì?”

“Em... Em không... không nói gì nha...”

Biết mình nói sai, cô vội vàng kiếm cớ che giấu, chú ý đến bàn tay đang cầm hộp tinh xảo kia, cô chỉ nghĩ là Đường Mặc Trầm đưa quà tặng cho mình, lúc này đưa quà đến trong tay.

“Chú nhỏ, đây là cái gì?”

“Chẳng lẽ nhìn không biết?” Đường Mặc Trầm tức giận đáp.

không phải mắng anh chán ghét sao?

Bùi Văn Khanh âm thầm không nói gì, mở giấy gói quà ra, rồi nắp hộp.

Trong hộp, một dây chuyền màu bạc, trên một đồ đỡ bằng màu bạc có một viên đạn bằng bạc, mặt trên có khắc tên viết tắt của cô, còn có một hoa thẻ 20.

“thật đẹp!”

Lấy dây chuyền ra, cô khen ngợi.

Ngữ khí Đường Mặc Trầm khinh thường, “một viên phá viên đạn, có cái gì đẹp chứ?”

Giọng điệu này... không đúng a?

Bùi Văn Khanh ngược mắt.

“Này... không phải là anh đưa cho em sao?”

anh mới không đưa cái tầm thường như vậy, còn tưởng rằng cái gì tốt, vốn dĩ chính là viên phá viên đạn.

Đường Mặc Trầm hừ, “anh không có đồ tầm thường như vậy.”

Lúc này, Bùi Văn Khanh đã chú ý đến tờ giấy bên trong nên vội vàng mở ra, chỉ thấy trên đó viết: “Văn Khanh, sinh nhật vui vẻ, luôn yêu thương con, chú Chi Nam.”

Những chữ kia được thu vào trong mắt anh, Đường Mặc Trầm lập tức sắc mặt trầm xuống.

Bọn họ khi nào thân thiết như vậy, còn ‘yêu thương con’ chú Chi Nam.

thật buồn nôn!

Bùi Văn Khanh cong môi: “thì ra là chú Tần, không nghĩ đến chú ấy còn nhớ ngày sinh của em, chú ấy đến lúc nào vậy?”

Phía trên không nghe được tiếng nói phát ra.

Trong không khí tựa hồ có đồ vật gì đó tràn ra. (giám đó các chị em ạ)

Bùi Văn Khanh lặng lẽ ngược mắt, quả nhiên Đường Mặc Trầm đang nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng vào dây chuyền trong tay mình, từ miệng đang phát ra ba chữ lạnh lùng và bài trừ.

“không được đeo!”

Vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến tiếng nổ của động cơ.

Hai người nghi ngờ quay qua nhìn hướng cửa sổ, chỉ thấy một chiếc xe tải khép kín (xe container) lái vào Đường cung, ngừng ở trước bể phun nước, vài người nhân viên đang cẩn thận chỉ huy tải xé, đem một chiếc xe thể thao màu đỏ từ trong container ra.

Xe thể thao màu đỏ?

Đây không phải là phong cách của anh.

Bùi Văn Khanh nghi ngờ xoay mặt về phía Đường Mặc Trầm: “Chú nhỏ, anh mua?”

không đợi Đường Mặc Trầm mở miệng, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân, cửa phòng bị người gõ lên.

Bùi Văn Khanh chạy tới cửa mở ra, chỉ thấy bác Chu đứng ở ngoài cửa.

“Tiểu thư, Trình thiếu gia vừa gọi điện thoại đến, có một phần quà tặng đặc biệt muốn đưa cho con.”

Bùi Văn Khanh lập tức một trận đau đầu kéo đến.

một sợi dây chuyền vị kia đã muốn giết người, nay Trình Thiên Hữu lại đưa một chiếc xe thể thao mui trần qua, đây không phải là sợ thiên hạ không loạn sao?

“Khụ!”

cô hắng giọng, cố ý nâng cao âm thanh: “Bác nói cho bọn họ biết là bọn họ kéo về đi, cái gì xe thể thao, con không cần!”

“Này...”

Quản gia sắc mặt biến sắc, vội vàng hướng cô làm một ánh mắt: “Này... không tốt lắm đâu?”

“Có cái gì không tốt, ta ghét nhất là màu đỏ, còn xe thể thao mui trần, tầm thường, đơn giản... Đúng hay không chú nhỏ?”

Quay sang cô lấy lòng chỉ thấy sắc mặt Đường Mặc Trầm tái xanh, từ trong cổ họng bài trù.

“Cho bọn họ lui xuống trước đi!”

cô lập tức nói như vệt, lặp lại: “Đúng vậy cho bọn họ lui xuống trước đi!”

“Tiểu thư!” quản gia thấp giọng mở miệng: “Đây là thiếu gia, mua cho con.”

Biết cô mỗi ngày chen lấn thánh thiết vất vả, Đường Mặc Trầm cố ý an bài Ôn Từ Khiêm giúp cô đặt một chiếc xe, bởi vì mới chuyển khoản, trong nước không có hàng nên hôm nay mới chuyển đến.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Đường trầm mặc uy hiếp!

Edit: Miêu - CQH

A?

cô...cô nào có biết!

Quản gia hất hất cằm, trao cô một ánh mắt.

Bùi Vân Khanh ý thức được chính mình gây họa, vội vàng chạy đến, đỡ lấy cánh tay Đường Mặc Trầm.

“Chú nhỏ, em... Là em đùa giỡn, kỳ thật em thích màu đỏ nhất... Nhiệt tình lại rộng lượng... Xe mui trần cũng tốt... Mùa hè có thể mở ra mát mẻ...”

Ngay cả khen kèm theo dỗ dành, Đường Mặc Trầm chỉ là mặt bình tĩnh không lên tiếng.

Bùi Vân Khanh vừa đành ủy khuất, anh không nói sao mình biết được?

“Chú nhỏ...Em đây không phải là hiểu lầm sao...Em còn tưởng là chú Lục đưa... anh lại không nói rõ ràng.”

Đường Mặc Trầm nhú mày: “Cho nên...Là lỗi của anh?”

“không có không có, tuyệt đối không có, đều là lỗi của em, anh tha thứ cho em được hay không? Chú nhỏ...”

cô quơ cánh tay anh làm nũng, lúc này là chiều cao nhất cũng không có tác dụng.

“Đừng gọi anh là chú nhỏ!”

không gọi chú nhỏ?

Chứ gọi gì?

“Vân Khanh, biết lỗi rồi!”

Nhìn xem phương hướng cửa phòng không thấy quản gia, Bùi Vân Khanh nâng cánh tay ôm lấy gáy anh, nhắc mũi chân ở trên môi anh hôn một cái, làm nũng.

“Cục cưng, đừng giận em được không?”

không biết có phải do một câu ‘Cục cưng’ và một nụ hôn nổi lên tác dụng hay không, sắc mặt của người đàn ông kia cũng dịu xuống.

“đi nhìn thử một chút!”

“Dạ, thủ trưởng!”

Bùi Văn Khanh hướng anh đứng nghiêm, xoay người bước nhanh xuống lầu.

Nhân viên công tác nhìn cô chạy xuống dưới, vội vàng giúp cô mở cửa xe.

Ngồi vào xe, điều chỉnh ghế ngồi một chút, Bùi Văn Khanh cười rồi nổ máy xe, lái trên mặt cỏ trên đường, một đường lái đến cửa rồi quay đầu lại, ở trước bậc thang dừng xe đưa đuôi xe thật đẹp mắt, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía chỗ bậc thang Đường Mặc Trầm đang đứng.

“Chú nhỏ, kỹ thuật lái xe của em tạm được chứ?”

Ánh mặt trời sáng lạn soi trên mặt cô, từ chỗ tay lái người con gái cười đến vui vẻ, chói lọi mà xinh đẹp.

Đem nụ cười của cô thu vào trong mắt, Đường Mặc Trầm khẽ môi hơi gọi lên.

Vốn dĩ còn lo lắng sự kiện lần này sẽ làm cô giống như trước, tạo ra bóng ma tâm lý.

Nhìn cô cười đến vui vẻ như vậy, tựa hồ cũng không có bị chuyện này làm ảnh hưởng, anh rút cuộc cũng yên tâm.

.....

.....

Thư phòng nhà họ Diệp.

Diệp Thu Sinh nhíu mày, Diệp Thiên Thanh đi vào phòng.

“Chuyện của Bùi Văn Khanh là do con làm?”

trên đời này, làm gì có chuyện không lọt qua được, huống chi thủ đoạn lão luyện như Diệp Thu Sinh, tự nhiên rất nhanh biết được chuyện này.

Diệp Thiên Thanh trong mắt lóe lên kinh ngạc, ngoài miệng lại áp úng.

“Cha, ngài nói cái gì vậy?”

Bốp - - Miêu - CQH

Diệp Thu Sinh nâng bàn tay, chính là một cái tát.

“Ta đã dạy cô bao nhiêu lần rồi, bây giờ không phải là thời điểm trêu chọc vào Đường Mặc Trầm, chẳng may bị anh ta tra ra được là cô làm, cô không muốn sống nữa, phải không?”

“Cha!” Diệp Thiên Thanh nâng tay sờ mặt, “Con rất cẩn thận!”

“Cẩn thận?” Diệp Thu Sinh tức giận: “Triệu Cương chết, cô biết chưa?”

Diệp Thiên Thanh nghe vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch: “Này... hắn ta đã tra ra được?”

“Triệu Cương là người thông minh, biết nếu bán đứng ta cũng không phải tốt gì nên ở trên đường tự sát!” Diệp Thu Sinh đưa mắt liếc xéo con gái mình: “Ta cho cô biết, đây là lần cuối cùng, nếu lần sau cô còn dám động thủ làm cái gì nữa, xem ta thu thập cô như thế nào! Cút!”

Diệp Thiên Thanh không dám lên tiếng, nhanh chóng rời thư phòng.

“Cha, ngài cũng chờ tức giận nữa, lần này Thiên Thanh đúng là có chút xúc động.”

một bên, con trai Diệp Thu Sinh là Diệp Thiên Chí đi đến: “Bất quá, điều này cũng không phải là chuyện xấu, vì ít nhất chúng ta đã biết được điểm uy hiếp của Đường Mặc Trầm.”

“không sai!” Diệp Thu Sinh cười lạnh: “Đường Mặc Trầm, xem ra hắn ta cũng không phải là người kiên cố, không thể thúc giục.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Cô có thể tùy tiện hôn, tùy tiện ôm

Edit: Miêu - CQH

Diệp Thiên Chí nguy hiểm, nheo đồng tử lại: “Ý của cha là?”

“hiện tại không cần gấp gáp!” Diệp Thu Sinh giờ bàn tay lên, vỗ vỗ bả vai con trai, “Trước mắt tranh cử quan trọng hơn.”

Cái người cầm ba quân Đường Mặc Trầm kia, thật sự quá mức cường đại. Cho dù đa mưu túc trí giống như Diệp Thu Sinh cũng không có dám nửa điểm khinh thường.

Vì một con nhóc mà diễn tập cũng không để ý, thậm chí vì Bùi Văn Khinh mà điều động đại đội Huyết Lang kia.

Tất cả những thứ này đều chứng minh, cô bé này ở trong mắt anh ta có địa vị rất lớn.

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Diệp Thu Sinh đây là lần đầu tiên ở trên người Đường Mặc Trầm phát hiện sơ hở.

Rất rõ ràng là Bùi Văn Khinh là một lá bài chủ chốt, mở ra khả năng cho Đường Mặc Trầm một kích trí mạng quan trọng.

Lá bài này, hẳn ta đương nhiên muốn lưu lại cuối cùng mới đem ra xài được.

....

Hoàng hôn.

Bùi Văn Khinh đang nhàm chán, ở trên ban công mắt thấy chiếc xe quen thuộc kia lái vào đại trạch, lập tức vui vẻ chạy xuống lầu.

“Chú nhỏ?”

Chỗ bên tay lái mở ra, Ôn Tử Khiêm chui ra khỏi xe, giúp cô mở cửa xe ra.

“Bộ trưởng đến phủ Tổng thống làm việc, tôi đến đón cô đi qua, rồi đến phủ Tổng thống đón bộ trưởng.”

“Được!” Miêu - CQH

Về mặt Bùi Văn Khinh vui vẻ ngồi vào chỗ phía sau, từ hôm qua đến giờ, cô đã ở nhà ‘dưỡng thương’ suốt một ngày, điện thoại di động mất rồi mà chưa mua lại, lại không dám dùng số điện thoại ở nhà gọi cho Ninh Trạch Thiên, cô cũng chết ngột rồi.

Xe rời khỏi Đường cung, đi vào trung tâm thành phố rồi đến phủ tổng thống.

Nơi này từng là nơi ở của vua chúa, sau khi cải biến làm phủ tổng thống.

Cách cửa kính xe, nhìn chăm chú vào bức tranh điêu khắc rồng trụ hoa mỹ đền, Bùi Văn Khinh hơi hơi cong môi.

Chờ Đường Mặc Trầm tranh cử tổng thống thành công, liền làm chủ nơi này, đến lúc đó cô cùng anh chuyển vào.

Xe ở trước cửa chính dừng lại, Ôn Tử Khiêm xuống xe mở cửa, thời điểm vừa đứng lúc Đường Mặc Trầm đang bước xuống bậc thang.

Người đàn ông mặc một thân quân trang, cánh tay trái cong lên đang cầm nón lính, đi dưới nấc thang bóng dáng mạnh mẽ đẹp trai lại không mất đi sự tao nhã.

Cách cửa xe nhìn ánh nắng chói chang chiếu vào anh, Bùi Văn Khinh không khỏi giờ lên khoe môi.

Tất cả nữ nhân đều ngưỡng mộ người đàn ông này, cô có khả năng tùy tiện hôn tùy tiện ôm, nếu sự việc này truyền đi, chỉ sợ toàn thế giới này, tất cả đàn bà đều ghen tị cô!

Nghiêng người ngồi vào chỗ phía sau, Đường Mặc Trầm chỉ nghiêng mắt thấy một cô nhóc đang híu đôi mắt, dùng ánh mắt kì quái nhìn mình.

“Làm sao vậy?”

anh hơi nhú mày.

“không có gì!” Bùi Văn Khinh tiếp nhận nói lính của anh, “Chính là cảm thấy chú nhỏ....Hôm nay thật sự rất đẹp trai.”

Quý nịnh bọ!

Đường Mặc Trầm hơi nghiêng mắt.

“nói đi.”

Vừa thấy đã vuốt mông ngựa, không cần nghĩ cũng biết, cô nhất định có chuyện gì cần xin mình.

Bị anh nhìn thấu, Bùi Vân Khanh biết nên cũng không che giấu nữa.

“Em muốn lợi dụng kì nghỉ hè này, tìm bệnh viện làm tình nguyện viên, cũng có thể theo bác sĩ học thêm chút này chút kia, anh xem... Được không?”

Đương nhiên, là tình nguyện viên là giả, phỏng vấn việc là thật.

Chỉ là chuyện này, thật không thể nói sự thật với anh được.

Dù sao, chết đi sống lại là chuyện không thể tưởng tượng được, nếu cô nói mình là người từ mười năm sau chết đi rồi quay về, chủ nhà có đem người đưa cô đến bệnh viện tâm thần không!

“Em trước tiên dưỡng thương tốt đã, rồi nói sau.”

cô vừa mới trải qua một kiếp nạn lớn, anh làm sao yên tâm cho cô ra khỏi cửa được?

Nếu không công việc, không có phương tiện, anh hận không thể đem cô 24 giờ mang theo người mới yên tâm được.

Nhìn anh cự tuyệt, Bùi Vân Khanh không khỏi cảm thấy sốt ruột.

“Em đã tốt lắm rồi.”

Người đàn ông nghiêng mắt, “Em xác định?”

Ách!

Chẳng lẽ anh nói... Nơi đó?

Khuôn mặt Bùi Vân Khanh đỏ lên, không dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Sao không nhìn trong gương, xem bản thân mình có mấy ký thịt?

Edit: Miêu - CQH

một lúc sau, xe chạy đến khách sạn Khải Tư.

Hôm nay là La lão gia tự mình gọi điện thoại, mời Đường Mặc Trầm cùng Bùi Vân Khanh dùng cơm.

Nếu là người khác, để cho Đường Mặc Trầm ăn cùng chắc chắn không cho, nhưng đối phương là người thân người Bùi Vân Khanh, hai người hiện tại đã tiến đến quan hệ cuối cùng, nên anh đã đồng ý bữa ăn này.

Trong phòng, La lão gia ngồi ghế chủ vị, bên tay phải là hai vị khách quý ghế cũng không, trừ bỏ bị Đường Mặc Trầm đánh gãy tay, lúc này còn đang nằm việc La Gia Lập thì tất cả người của La gia đều ở đây.

Nhìn đến hai người vừa vào cửa, mọi người đều đứng lên, hướng Đường Mặc Trầm chào hỏi.

La Gia Tuệ cười đi đến, thân mật ôm lấy cánh tay Bùi Vân Khanh, “Vân Khanh, tại sao lâu như vậy không về nhìn xem, ông nội nhớ em như vậy!”

A!

không phải cố ý hướng túi cô nhét thuốc phiện vào, hãm hại cô sao?

Bùi Vân Khanh cảm thấy châm chọc, trên mặt cũng cười đến cả người toát ra bộ dáng vô hại, chủ động đi đến trước mặt La lão gia.

“Ông ngoại, Vân Khanh lúc trước không hiểu chuyện, chộc cho ông tức giận, ông đừng tự trách mình nữa!”

“Ông ngoại biết, chuyện kia chỉ là hiểu lầm, bộ trưởng đã giải thích qua chuyện kia rồi.”

Chú nhỏ giải thích giúp mình?

Bùi Vân Khanh nghiêng mắt nhìn sang, Đường Mặc Trầm vẫn như vẻ trong ngày thường, vẻ mặt gọn sóng, biểu cảm không sợ hãi.

La lão gia cười đỡ lấy cánh tay cô, lời nói như thường, “Về sau ở nhà bộ trưởng nhất định phải nghe lời, không được quậy phá như trước kia nữa, biết không?”

“Ông yên tâm, về sau con sẽ không bao giờ làm việc ngu ngốc như trước nữa.”

“Vậy là tốt rồi. Đến đây, Đường bộ trưởng, mau mời ngồi!”

Con dâu thứ hai Hồ Lập Bình lập tức kéo con gái mình qua, “Vân Khanh, đã lâu không trở về, ngồi bên cạnh ông ngoại đi, Gia Tuệ, con chiều có thật tốt cho Đường bộ trưởng!”

“Được.” La Gia Tuệ mở miệng cười, “Bộ trưởng, mời!”

Bùi Vân Khanh cảm thấy cười thâm, cố ý đem con mình an bài bên người Đường Mặc Trầm, người nhà thật có tâm không nhỏ!

Mọi người chia nhau ra ngồi, La Gia Tuệ liền chủ động cầm lấy bình rượu, muốn rót rượu cho Đường Mặc Trầm.

Muốn người đàn ông của cô, cũng không nhìn thử trong gương, xem bản thân mình mình có mấy ký thịt?

Bùi Vân Khanh quay mặt cười, “Chị, chú nhỏ thích yêu rượu chút.”

trên mặt La Gia Tuệ hiện lên vẻ xấu hổ, “Nga, thực xin lỗi, để tôi đổi lại rượu cho ngài.”

“không cần.” Đường Mặc Trầm thần nhiên bùng lên ly rượu, hướng mọi người nói, “Lúc tôi đón Vân Khanh đi, lúc đó không có thông báo trước cho La lão, là Đường mỗ mạo phạm, xin La lão bỏ qua cho.”

“Ta biết, bộ trưởng tiên sinh cũng đau lòng cho đứa nhỏ này.”

La lão gia yêu thương nhìn chăm chú vào người Bùi Vân Khanh, trong giọng nói lộ ra loại tình cảm yêu mến và sủng ái, “Ba mẹ Vân Khanh mất sớm, ta là trưởng bối nhưng không có chăm sóc tốt để bộ trưởng lao tâm”

“Lúc trước, Bùi đội trưởng đem Vân Khanh giao cho ta, nên ban đầu đây là trách nhiệm của ta rồi.”

Đường Mặc Trầm nâng ly rượu lên miệng, một hơi uống cạn, “Về sau, tôi sẽ chiều cố em ấy thật tốt!”

“Có thể ở bên cạnh ngài, là phúc phận của Vân Khanh!” Hồ Lập Bình nói.

“Đúng vậy, nếu ta có một nửa phúc phận của Vân Khanh, ta nằm mơ cũng cười.” La Gia Tuệ cũng phụ họa theo, chủ động gấp thức ăn để vào chén của Đường Mặc Trầm.

“Đường bộ trưởng, đây là cá sống ngon nhất ở đây, ngài ném thử?”

“Phải không, để tôi ném thử một chút?”

Chiếc đĩa Bùi Vân Khanh duỗi ra, trực tiếp đem thức ăn trong chén Đường Mặc Trầm gấp đi, cắn một cái lập tức nhũn mảy.

“Ăn ngon thì ăn ngon thật, chỉ là có chút mặn, chú nhỏ khẩu vị thanh đạm, đừng ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Thật sự là hình mẫu của chị tốt!

Edit: Miêu - CQH

trên mặt La Gia Tuệ trắng vài phần, lại lần nữa tươi cười trở lại.

“VẬY...ĐƯỜNG BỘ TRƯỞNG ẮN QUẢ ANH ĐÀO NÀY THỬ.”

“CHÚ NHỎ, KHÔNG THÍCH ẮN ĐỒ ẮN NGỌT ĐÂU.”

“TÔI GIÚP BỘ TRƯỞNG GẤP CON TÔM CHỨ?”

“TÔM CÒN Ở ĐÂY, CHỊ LÀM VẬY CHÚ NHỎ ẮN NHƯ THẾ NÀO?”

Tay Bùi Văn Khinh duỗi ra, đem tôm từ đĩa của cô ta, gấp đi, “CHÚ NHỎ, EM GIÚP ANH LỘ VỎ TÔM!”

Ngón tay thon dài dứt khoát cắt tôm, đem tôm lên miệng anh, Đường Mặc Trầm cũng không khách khí há miệng ra nhận.

“ẮN NGON KHÔNG?”

“NGON.”

“EM SẼ GIÚP ANH LỘ MỘT CON NỮA.”

“ĐƯỢC.”

một hỏi một đáp, vô cùng thân mật.

Liên tục ba lần bị Bùi Văn Khinh ‘phá’, La Gia Tuệ cảm thấy vừa tức vừa ghen tị, trên mặt vẫn duy trì nụ cười trên môi.

một bên, con thứ hai La gia – La Trường Nghiệp nhìn thấy tất cả trong mắt, cảm thấy khó chịu.

“ĐỪNG RỒI, GIA TUỆ, THÀNH TÍCH CUỘC THI CŨNG CÓ RỒI CHỨ?”

Trong lòng hẳn ta biết Bùi Văn Khinh học tập kém, nên cố ý nhắc đến thành tích, liền ở trước mặt La lão gia cùng Đường Mặc Trầm mắt mặt, vừa vặn có thể giúp con gái mình.

Hồ Lập Bình lập tức tiếp lời, cười nói: “Đứa nhỏ này, coi như không chịu thua kém, học kỳ này đứng thứ sáu toàn khoa, toàn bộ điểm hơn chín mươi cả.”

“KHÔNG ĐƯỢC CAO NHẤT, LÀM CHO BỘ TRƯỞNG CHÊ CƯỜI RỒI!” La Gia Tuệ cố ý khiêm tốn, “Vân Khinh, học kỳ này của em cũng đứng thứ bảy hay thứ tám chứ?”

“CHƯA ĐÂU!” Bùi Văn Khinh bi thảm thở dài, “HƠN NỮA EM ĐẾN TRƯỜNG KỲ THI LẠI, TỔNG CỘNG MƯỜI HAI MÔN THI LẠI!”

Xứng đáng!

Ai kêu cô bình thường không chịu học!

La Gia Tuệ cảm thấy cười thâm, ngoài miệng dịu dàng an ủi, “KHÔNG CÓ VIỆC GÌ, TỪ TỪ SẼ TỐT THÔI, THẬT SỰ KHÔNG ĐƯỢC THI HỌC LẠI MỘT NĂM. CHUYÊN NGÀNH CỦA EM CHỊ KHÔNG GIÚP ĐƯỢC, NHƯNG CÁC MÔN CƠ BẢN NHƯ TOÁN HỌC, TIẾNG ANH, CHỊ CÓ KHẢ NĂNG CHỈ DẪN, VẬY THÌ TẬN DỤNG MÀU HÈ NÀY, CHỊ SẼ GIÚP EM BỔ SUNG KIẾN THỨC.”

Ôi, thật sự là phong cách của người chị tốt nha!

Đến lúc đó liền có lý do đến Đường cung tìm cô, thuận tiện câu dẫn đàn ông của cô luôn phải không?

“ĐÀ TẠ CHỊ CÓ Ý ‘TỐT’, BẮT QUÁ...KHÔNG CẦN THIẾT NHƯ VẬY!” Bùi Văn Khinh đem con tôm lột xong đưa đến Đường Mặc Trầm, mở cái khăn ra để lau, từ trong túi tiền lấy ra phiếu điểm, “NHỮNG KHÓA NÀY, CON ĐÃ THI ĐẬU TOÀN BỘ, ÔNG NGOẠI, NGƯỜI XEM ĐI, CON CHƯA LÀM ÔNG MẮT MẶT CHỨ!”

Vốn dĩ, khi nhìn thấy phiếu điểm kia, gương mặt là chuẩn bị hướng đến Đường Mặc Trầm tranh công, hiện tại vừa vặn cũng có công dụng.

Bùi Văn Khinh đem phiếu điểm đưa đến, ông lão đem kiếng lão ra nhìn thành tích của cô, trên mặt tràn đầy kích động.

“ÔNG NGOẠI NÓI CÁI GÌ, CON CÙNG MẸ CON THÔNG MINH GIỐNG NHƯ NHAU, CHỈ CẦN CHĂM CHỈ LÚC NÀO MÀ HỌC KHÔNG TỐT CHỨ!”

“TRƯỚC KIA ĐỀU LÀ DO CON KHÔNG HIỂU CHUYỆN!” Bùi Văn Khinh vẽ mặt nhu thuận, “VỀ SAU CON NHẤT ĐỊNH HỌC TẬP THẬT TỐT, CHO ÔNG TẶNG THẺ ĐIỆN, KHÔNG THUA KÉM AI.”

“CHÁU NGOAN!” La lão gia cười gật gật, người liền quay mặt nhìn về phái con trai và con dâu Bạch Phượng Đàn.

“PHƯỢNG ĐÀN, HỌC KỲ NÀY TIỀN THƯỞNG CHO VÂN KHINH THÊM NHA.”

La gia coi trong giáo dục, đứa nhỏ ở nhà ai thi tốt đều có thưởng cả.

Trước kia ba người con, chỉ có thưởng cho mẹ Bùi Văn Khinh là La Yên.

Đến đời này của Bùi Văn Khinh, La Gia Tuệ luôn học tập xuất sắc.

Tiền tài là chuyện nhỏ, mặt mũi mới chuyện lớn.

Nghe nói lão gia tử muốn đem tiền thưởng này cho Bùi Văn Khinh, một nhà ba người La Gia Tuệ sắc mặt biến hóa lớn.

“Cha!” Hồ Lập Bình và mặt không cam lòng, “Chẳng lẽ thành tích Văn Khinh so với Gia Tuệ tốt hơn sao?”

La lão gia đem phiếu điểm hướng mấy bọn họ cho nhìn, “Các người tự mình xem đo.”

một nhà đồng thời đưa mặt nhìn sang, nhìn đến thành tích phái trên phiếu điểm, chỉ kinh ngạc trợn mắt há miệng ra.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Bữa cơm này, thức ăn kêu thật vô cùng ngon!

Edit: Miêu - CQH

Giấy trắng mực đen, mỗi môn đều một trăm điểm.

La Gia Tuệ kinh ngạc trừng mắt, “Mỗi môn một trăm điểm, này... Điều này làm sao có thể?”

cô cực cực khổ ôn tập, mỗi ngày học bài đến đêm khuya, cũng không có khả năng làm bài chuyên ngành đến một trăm điểm, Bùi Văn Khinh làm sao làm được?

“Chị, học tập cũng phải dựa vào ý trời, thứ hai cũng phải có phương pháp thích đáng.” Bùi Văn Khinh cười tủm tỉm mở miệng, “Chị thiên phú thiếu chút, không sao, siêng năng có thể bổ sung. Chị cũng có thể hỏi em phương pháp học chính xác nha!”

Thiên phú kém?

cô bị bảy con không một học kỳ, còn dám bình phẩm thiên phú kém!

Từ nhỏ tự nhận mình thông minh, La Gia Tuệ tức giận đến hộc máu rồi đây.

Cố tình, không còn lời nào chống lại.

Thành tích bày ra ở kia, sự thật thảng thùng biện, cô ta chỉ có thể cắn răng nhận tội.

“VẬY... Về sau chị hướng em học tập nhiều!”

A, cái này cũng có thể chịu được?

cô sẽ nhìn một chút cô có thể chịu bao lâu!

“Đều là người một nhà, chị khách khí như vậy làm gì chứ?” Bùi Văn Khinh nhấp nhấp cái miệng nhónhắn, về mặt thân thiết, “Đúng rồi, chị nghe nói em bị khai trừ ra khỏi hội sinh viên, thật hay không?”

Tự vạch áo cho người xem lưng, sự tình này, cô lại am hiểu nhất!

Nghe được Bùi Văn Khinh nhắc đến ba chữ hội sinh viên kia, La Gia Tuệ mặt cười nháy mắt tái nhợt như tờ giấy.

Ở đoàn khảo sát nước ngoài đến, làm mất mặt trước tất cả mọi người, bị khai trừ ra khỏi hội sinh viên, chuyện này làm cho La Gia Tuệ vô cùng nhục nhã, ngay cả ba mẹ mình cũng chưa có nói qua.

Vừa nghe được những lời ấy, Hồ Lập Bình cùng ltn kinh ngạc nhìn về phía La Gia Tuệ.

La lão gia cũng nghi ngờ hỏi: “Gia Tuệ, sao lại thế này?”

“Con...Con... Con...”

nói vài chữ ‘con’, La Gia Tuệ rốt cục nhin không được nữa, mắt chưa lệ liền đứng dậy chạy ra khỏi cửa.

“Hừ!” Bạch Phụng Đan hừ nhẹ “Trưởng bối hỏi cũng không chịu trả lời, trên bàn còn có khách là Đường bộ trưởng, trực tiếp đã chạy ra khỏi bàn, Trưởng Nghiệp, Lập Bình, các người dạy con gái như thế nào vậy?”

La Gia Tuệ từ nhỏ đến lớn đều là học bá, đem con trai của bà so một người không làm việc gì, trong ngày thường ở trước mặt La lão gia lại cực kỳ được cưng chiều.

Lúc này đây, La Gia Tuệ rốt cục cũng quăng đi mặt mũi, Bạch Phụng Đan tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng.

“Đúng vậy!” Con trai lớn của La gia – La Trường An cũng nói, “Còn không đến trước mặt Đường bộ trưởng xin lỗi?”

Cả nhà con trai thứ hai cảm thấy buồn bực, trên mặt lại hướng đến Đường Mặc Trầm xin lỗi, cười làm lành.

“thật sự là xin lỗi, đều là do chúng ta dạy con gái không chu toàn!”

“Đúng vậy, bộ trưởng, ngài chớ để ý!”

Bùi Văn Khanh thành công nên lui xuống, cười híp mắt sâm một miếng dưa hấu, vừa ăn vừa xem hai anh em chó cắn chó với nhau.

Đưa mắt liếc xéo một cái, rồi Bùi Văn Khanh tiếp tục ăn dưa và xem trò vui, Đường Mặc Trầm thân nhiên buông ly rượu xuống.

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi xin cáo từ trước.”

Gấp như vậy đã đi, cô còn chưa xem xiếc xong đâu.

“Ồng ngoại, chúng con về trước đây.” Bùi Văn Khanh cười, ôm lấy cánh tay Đường Mặc Trầm.

“Mợ nhớ chuyển cho con tiền thưởng, thuận tiện giúp con nhìn thử, mấy ngày nay con quét thẻ mà không được, không phải là mợ đóng băng thẻ con nữa chứ?”

“Làm sao có thể, nhất định là ngân hàng bên kia có vấn đề.” Bạch Phụng Đan vội vàng đưa ra khuôn mặt tươi cười, “Sáng mai mợ sẽ ra ngân hàng gọi điện giúp con giải thích.”

Nghĩ bà ta cũng không dám không giải quyết.

Bùi Văn Khanh cười hướng bà ta nháy mắt, “Vậy làm phiền mợ rồi!”

Cáo mượn oai hùm!

Bạch Phụng Đan tức giận đến phổi muốn nổ ra, trên mặt chỉ có thể cười.

“không phiền toái không phiền toái, đây đều là việc phải làm!”

Cáo từ mọi người xong, xuống lầu ngồi trên xe, khuôn mặt nhỏ nhắn Bùi Văn Khanh liền cười xấu xa.

Bữa cơm này, thức ăn thực sự vô cùng ngon!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Má ơi, nhất thời đắc ý vênh váo

Edit: Miêu - CQH

Lên xe, trên môi của cô vẫn còn mang ý cười.

một bên, Đường Mặc Trầm nghiêng mắt liếc nhìn cô một cái, ánh mắt thâm trầm.

Xe chạy quay về Đường cung, Bùi Văn Khanh đi theo Đường Mặc Trầm xuống lầu, cảm thấy còn đang tính toán như thế nào để anh thả ra, người đàn ông đang đi phía trước đột nhiên dừng lại.

“Chuyện của La Gia Tuệ là em làm?”

Lúc trước tra được cô mua thuốc xổ, lúc ấy còn tưởng rằng bụng cô không thoải mái ở đâu thì ra là chuẩn bị cho La Gia Tuệ.

Bộ trưởng của mình thật thông minh, cái này cũng nhìn ra được.

Bùi Văn Khanh may dừng lại kịp không là thiếu chút nữa đụng vào người anh rồi.

Lúc này biết nói dối không được, là tự mình chuốc lấy khổ, cô cũng không có phủ nhận.

“Em đang phản kích lại thôi, là cô ta hãm hại em trước? Chú nhỏ chẳng lẽ không điều tra ra được, hàng độc kia là cô ta lạng lẽ nhét vào túi sách em sao?”

nói như vậy, tối hôm đó, là anh hiểu lắm?

Trách không được, kiểm tra máu của cô căn bản cũng không tìm thấy dấu hiệu dùng thuốc.

Là La Gia Tuệ kia làm, vừa nhìn thấy biết là dạng người không phải hiền lành gì, nghĩ đến là sợ Bùi Văn Khanh được sủng ái nên mới hãm hại cô.

May mắn ngày đó không có đem cô quăng vào quân đội, bằng không, lúc này cô chẳng phải đang chịu tội hay sao?

Đường Mặc Trầm nhú mảy, trong con người nhiễm lên vài phần ảo não.

Nâng bàn tay to lên, nhẹ nhàng xoa tóc cô, người đàn ông thấp miệng mở miệng.

“Là anh hiểu lắm em.”

“Nào có?” Bùi Văn Khanh cười ôm lấy hông anh, “Chú nhỏ không hiểu được chân tướng, tức giận là cũng phải? nói sau vốn em cũng có sai, không nên đi quán ăn đêm ở địa phương đó, nếu không phải nhờ chuyện này, Văn Khanh lúc này còn bị chú nhỏ ném ở La gia đấy!”

Nghe được câu “ném ở La gia”, con người của người đàn ông càng nhuốm lên vài phần đau lòng.

“Mới không pahir, là Văn Khanh không tốt!” Bùi Văn Khanh từ trong lòng anh ngẩng mặt lên, “Chú nhỏ, người xem lần này em th tốt như vậy, anh có phải hay không. ...Suy nghĩ một chút cho em đi làm tình nguyện viên?”

“không được.”

“không được là như thế nào?”

“Vì sự an toàn của em làm anh lo lắng.”

“Em sẽ cẩn thận một chút, nếu không. ... anh cho em học võ lại? Chú nhỏ, anh yêu. ... Em van cầu anhđó!”

Mặc kệ cô năn nỉ như thế nào, Đường Mặc Trầm chính là không động đây.

“Việc cũng có thể, nhưng chuyện này là không được! Nếu em muốn học tập, anh sẽ mời bác sĩ đến Đường cung dạy.”

Người đằng sau màn còn không đem ra được, ai dám cam đoan đối phương sẽ không làm gì bất lợi cho cô nữa chứ?

“không được!”

Những nhẽo, cứng rắn, trái đồ phải đồ đều không được, tính tình Bùi Văn Khanh cũng tăng lên, đóng cửa phòng thật mạnh.

Oành!

Cửa phòng nặng nề đóng lại, nghe được một tiếng vang thật lớn kia, trái tim của Bùi Văn Khanh cũng run lên một cái.

Mẹ ơi, nhất thời đắc ý vênh vào, cô làm sao dám đánh bay mặt mũi vị kia.

Vội vã mở cửa phòng ra, nhìn xem vẻ mặt ngoài cửa của Đường Mặc Trầm, Bùi Văn Khanh vội vàng cúi đầu nhận sai.

“Em vừa mới không phải sầm cửa, chính là. ... không cẩn thận hơi dùng sức một chút, anh. ... anh đại nhận đại lượng không chấp tiểu nhân, đừng giận mình nữa, được không?”

Đưa mắt liếc xéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Đường Mặc Trầm đi nhanh đến bên cạnh cô, ngồi ở đầu giường.

“Lại đây!”

cô ngoan ngoãn đi đến, đứng ở trước mặt anh, cùng đối phương mưa rền gió dữ.

một lát, âm thanh của người đàn ông vang lên một lần nữa, dĩ nhiên là ngoài dự đoán của mọi người.

“Em đi bệnh viện làm người tình nguyện cũng được, bất quá đáp ứng anh một điều kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Hôn môi tính là cái gì, cô còn hôn hơn miệng nữa đó!

Edit: Miêu - CQH

anh... Đồng ý?

Chẳng những không mắng cô, còn đồng ý cho cô ra khỏi cửa?

Bùi Vân Khanh mừng rỡ, ngẩng mặt lên, vui vẻ đưa cánh tay ôm lấy cổ anh.

“Chỉ cần chú nhỏ cho em ra khỏi cửa, điều kiện gì em cũng... đồng ý... A...”

Mũi chân không cẩn thận đụng đến da giày anh, thân thể cô lắc lư một cái, trực tiếp bổ nhào trên người anh.

Đường Mặc Trầm cũng không phòng bị, trực tiếp bị cô đập té ngửa về sau, hai người đang ngã trên giường cái ót của cô đánh thật mạnh lên mũi anh.

“Chú nhỏ, thực xin lỗi, em không cố ý!”

Bùi Vân Khanh hốt hoảng khởi động cánh tay, khuỷu tay đụng đến cúc áo nên cánh tay cô bị đau, theo bản năng hướng sang bên cạnh rụt lại, người vừa trượt xuống.

Lần này, môi ấn ở trên mặt anh.

Cùng Đường Mặc Trầm da thịt chạm nhau, Bùi Vân Khanh kinh ngạc trừng lớn mắt.

Bên lở tai, âm thanh Đường Mặc Trầm vang lên, mang theo mấy phần trêu chọc.

“Lần này là cố ý sao?”

“Em...” cô muốn giải thích, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt tuần mỹ, lại đổi ý, “Là em cố ý đó!”

Cúi người xuống, cô ở trên gò má anh lên một cái.

Dù sao anh cũng là đàn ông của cô, hôn môi tính là cái gì, cô còn hôn ở chỗ khác cơ.

Nghẹo đầu, môi rơi xuống, bá đạo hôn lên trên môi anh.

Hai môi kề nhau, cô bướng bỉnh ở trên môi anh khẽ nhẹ cắn một cái.

Môi chú nhỏ thật mềm, như thạch hoa quả vậy...

Vì thế cô nhịn không được, vờn đầu lưỡi liếm liếm, ừ, giống như vị rượu vậy.

Dưới thân, thân thể người đàn ông nháy mắt cũng căng thẳng lên.

“Bùi Vân Khanh!”

Xong rồi!

cô lại đắc ý vênh vao!

Bùi Vân Khanh hốt hoảng muốn đứng lên, môi vừa mới rời đi, trên lưng liền căng thẳng, theo sau đó, người đã bị anh đặt ở dưới thân.

“Chú nhỏ?”

Nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mặt, ánh mắt trầm xuống, cô khản trương đến không biết phải làm như thế nào cho phải.

“anh đừng nóng giận, em... Chính là em... Nhất thời nhịn không được.”

“Nhịn không được cái gì?”

Người đàn ông càng ép gần cô mấy phần, màu đen của đồng tử càng tiến đến gần cô hơn, không còn khe hở nào cả.

“Muốn... Muốn hôn anh!”

Trong lòng cô càng căng thẳng, càng nói thật.

“Nhớ bao nhiêu?”

cô nuốt vài ngụm nước miếng.

“Rất... Rất muốn!”

“anh liền thỏa mãn em!”

Thỏa mãn mình?

Thỏa mãn mình cái gì?

Đầu óc cô còn chưa biết gì, người đàn ông nụ hôn đã rơi xuống giống như mưa rền gió dữ đem cô cắn nuốt.

Bùi Vân Khanh không có cùng người khác hôn lần nào, cũng không biết hôn môi giữa nam nữ là bộ dáng như thế nào, chỉ là cảm giác cô giống như mỹ vị đồ ăn, còn lại chú nhỏ giống như thực khách đã đói khát mấy ngày, chỉ hận không thể đem cô một ngụm nuốt vào.

Nam thấy hôn vô cùng mạnh mẽ ở trên người cô, Bùi Vân Khanh vô lực phản kháng và cũng không muốn phản kháng nữa, tim đập như sấm giống như cá mắc cạn trên bờ cát, thở hồng hộc.

Thẳng đến khi âm thanh anh vang lên ở bên tai.

“Còn đau không?”

Đầu óc của cô vẫn còn trống rỗng, rơi vào trạng thái phản khởi, căn bản cũng không có phản ứng anh nói cái gì, bản năng lắc đầu.

trên lưng đột nhiên nóng lên, đó là...

Bàn tay anh?

không đợi cô tự hỏi, nụ hôn người đàn ông lại rơi xuống.

Lúc này đây, không hề vội vàng, tựa hồ là biến thành một thực khách tinh tế, không hề mở miệng ăn vội vàng mà tỉ mỉ thưởng thức.

Hơn nữa, không chỉ thỏa mãn môi lưỡi cô, còn bắt đầu thăm dò nơi khác nữa.

Từ trên lưng đến lỗ tai rồi sang gáy và xương quai xanh của cô...

Tựa hồ anh làm sao có thể dưới môi còn có thể không có cùng phương pháp ăn.

cô thở dốc càng ngân lên tiếng lớn, giống như cá đã vào nôi, từng điểm mà bàn tay đụng vào nóng lên

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Quả nhiên, chú nhỏ vẫn thương cô!

Người đàn ông hôn khắp cả người cô.

Bùi Vân Khanh theo bản năng cầm lấy drap giường, hai chân nhỏ của cô cũng tự động cong lên.

Chỗ bụng có nguồn nhiệt dâng lên, theo sau có một nguồn nhiệt trào ra.

Người đàn ông đột nhiên giật nhẩy dựng lên.

cô nghi ngờ mở to hai mắt, ánh mắt mê ly nhìn anh.

“Chú nhỏ?”

Chú ý đến ngón tay trắng nõn có màu đỏ chói mắt, cô hốt hoảng ngồi dậy, bắt lại cánh tay anh, khàn giọng mở miệng.

“anh bị thương ở đâu?”

“Ngu ngốc!” Đường Mặc Trầm rút bàn tay về, “không phải là máu của anh.”

không phải của anh?

Chẳng lẽ của mình?

Máu của mình!

Bùi Vân Khanh kịp phản ứng, hốt hoảng sờ đến quần rồi chạy đến toilet.

Chờ cô thay xong quần áo lúc đi ra, thấy Đường Mặc Trầm đã đi ra ngoài, nhìn thử giường có dơ không, cô nhanh chóng bò lên giường chui vào chăn.

Vừa mới ở trên gối nằm lên, chợt nghe cửa phòng mở ra.

Bùi Vân Khanh nghi ngờ nhìn sang, chỉ thấy cửa phòng mở ra, đứng ở phía ngoài là Đường Mặc Trầm.

Đối phương hứng thú, kết quả cô náo loạn như vậy, chỉ sợ chuyện anh vừa đáp ứng lại hủy bỏ.

“Chú nhỏ, em không cố ý.”

Người đàn ông không lên tiếng, kéo khóa quần lính bao lấy hai chân lại, chậm rãi chuyển qua trước mặt cô, rửa sạch tay phải, trong bàn tay có một viên thuốc.

“Uống đi!”

một nửa trắng một nửa vàng - - đó là một viên nang giảm đau phóng thích kéo dài.

“Cảm ơn chú nhỏ!” cô vội vàng nhận lấy, nhét vào miệng lại nhận cốc nước rồi nuốt vào mấy ngụm nước rồi nuốt xuống, lặng lẽ nhìn sắc mặt người đàn ông: “Chờ mấy ngày nữa, chúng ta....Chúng ta sẽ làm chuyện đó tiếp tục, được không?”

Đưa tay lấy cái ly trong tay cô, người đàn ông thấp giọng hạ lệnh.

“Nhằm xuống!”

cô không dám vi phạm, ngoan ngoãn nằm ở trong chăn.

Bên cạnh giường cũng hơi trũng xuống, người đàn ông đã nghiêng người nằm ở bên cạnh, tay trái chống đỡ đầu, tay phải chui vào chăn của cô.

Bàn tay to nhẹ nhàng chụp đến, cô đã bị hất kéo qua. Phía sau lưng để trên lồng ngực của anh.

Cảm giác bàn tay to, ấm áp tiến vào áo T-shirt, dừng ở bụng, Bùi Vân Khanh nháy mắt phía sau lưng căng thẳng.

anh không phải là muốn chiến đấu đâm máu chứ?

cô còn đang suy nghĩ miên man, tay của đàn ông đã đặt ở trên bụng cô, chậm rãi đi xuống dưới, hướng bên phải, hướng về phía trước, rồi về lại chỗ cũ...

Bùi Vân Khanh héch lòng mày lên.

Này.... Đây là đang giúp cô mát xa?

Ý thức được anh đang làm gì, trong lòng cô lập tức liền ấm áp.

Quả nhiên, chú nhỏ vẫn thương cô nhất!

Trở mình, đưa tay cánh tay ôm lấy gáy anh, đem mặt chôn vào ở cổ anh, cô mềm mại mở miệng.

“Mấy ngày nữa, em sẽ đền gấp bội cho chú nhỏ, được không?”

“Ừ!” Miêu - CQH

Người đàn ông đáp nhẹ.

“VẬY... Em có thể ra khỏi cửa được không?”

“Em còn chưa đáp ứng điều kiện của anh!”

cô không phải đã nói hết rồi sao, làm sao còn điều kiện khác nữa?

Chẳng lẽ anh nói điều kiện... không phải là cùng cô ngủ sao?

“Điều kiện gì?”

“Đến trung tâm đặc huấn huấn luyện vật lộn và súng ống, mỗi tuần ba lần, đến khi nào hoàn thành kiểm tra mới thôi!”

anh không có khả năng cả đời đem cô giấu ở Đường cung, cô phải làm nữ nhân của anh, ít nhất cũng phải có năng lực tự bảo vệ mình.

“không thành vấn đề!”

thì ra chính là điều kiện này, còn tưởng rằng... Cần thịt nữa!

nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay anh, cô hưởng thụ nhắm mắt lại.

Phương pháp đâm bóp này tuy không có tác dụng với đau bụng kinh nhưng có thể hưởng thụ chủ yếu yêu thương như vậy, đây là chuyện cô cầu cũng không được!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Tôi nhìn xem ai mẹ nó trâu như vậy x

Edit: Miêu - CQH

một tuần sau, sau khi sự kiện ‘đổ máu’ chấm dứt, Bùi Văn Khanh rời cuộc thi Đường Mặc Trầm cũng cho phép ra khỏi cửa Đường cung.

Mở cửa xe thể thao mới ra, chạy lên đường cao tốc, cô quả thực so với chim được thả khỏi lồng nên rất vui vẻ, tốc độ lái xe cũng thật sự rất nhanh, trên đường chạy xe đều bị cô bỏ qua.

Típ!

một tiếng kèn xe vang lên, một chiếc xe thể thao màu vàng sáng chạy qua xe cô.

Nhận ra là mình vừa bị vượt qua, Bùi Văn Khanh không để ý đến, tiếp tục lái xe của mình, đối phương giống như cố ý cùng cô đối đầu, thúc vào đuôi xe thiếu chút nữa đụng đầu xe cô.

Trong lòng giật mình, cô vội vàng đem xe hướng sang bên cạnh dồn sức lái sang hướng khác, xe suýt nữa đụng đến vạch ngăn cách, cũng may kỹ thuật cô tốt, không thì gặp chuyện không may.

Chỗ lái xe thể thao màu vàng vờn ra một bàn tay, dựng thẳng ngón tay giữa lên.

Chẳng có gì vui!

Bùi Văn Khanh không để ý đến, chỉ tiếp tục lái xe của mình đối phương, giống như không tính buông tha cô, đích xe vung qua vung lại như rắn, trong chốc lát đột nhiên dừng lại.

Bùi Vân Khanh tính tình đang vui vẻ, cũng bị đối phương chọc giận.

Cổ ý dừng lại, đem xe cách đối phương một khoảng, nhắm ngay cơ hội, cô mạnh mẽ đạp chân ga.

Xe thể thao màu đỏ tăng tốc trốn tránh, chiếc xe như đang thét lên ở bên đường.

Bùi Vân Khanh từ trong kính chiếu hậu liếc xe đối phương, quay về cùng giờ lên ngón tay cái, sau đó xoay tròn ngón tay rồi chỉ xuống dưới.

Cùng cô đối đầu, nhìn xem thử tài lái xe của cô ai là dạy?

Cười lạnh một tiếng, chân phải cô đạp nhẹ, đem đối phương đá ra xa xa sau người.

“Mẹ nó!”

trên xe thể thao màu vàng, lỗ tai khảm một bông tai màu tím, chàng trai trẻ tức giận đưa tay nện ở trên tay lái.

“Tra cho tôi số xe, tôi nhìn xem thử mẹ nó ai mà trâu như vậy X.”

Xe thể thao lái vào ven đường, Bùi Vân Khanh nhìn trái phải một cái, xác định chú nhỏ không có an bài người theo dõi cô, lúc này mới nhanh chóng chạy nhanh, đi vào quán bar đối diện.

Nhìn cô đến, bồi bàn cung kính Bùi Vân Khanh vào.

“Bùi tiểu thư, thiếu gia ở trên lầu!” Miêu - CQH

Quán rượu này là địa bàn của Ninh Trạch Thiên, mặt ngoài là quán bar nhưng thực ra đây là phòng tập luyện của anh ta.

Trong nhà không cho phép anh ta đến với âm nhạc, anh ta mua một quán bar để che giấu, đem lầu ba cải thiện thành phòng tập luyện.

Lầu ba có đầy đủ các loại nhạc cụ, thậm chí còn có một phòng ghi âm nhỏ.

Bùi Vân Khanh ngựa quen đường cũ đi đến lầu ba, đẩy cửa ra, quả nhiên thấy Ninh Trạch Thiên đang ôm ghi ta điện.

Thấy cô đến, anh ta có chút hưng phấn mở miệng.

“Nghe ca khúc mới của mình đi.”

Bùi Vân Khanh ở trên ghế sa lon ngồi xuống, Ninh Trạch Thiên đã muốn nhảy xuống ghế, cầm đàn guitar, tiếng đàn ghi ta điện vang vọng khắp phòng.

“Ai nói con gái phải ôn nhu, mềm mại làm nũng

Ai nói con gái phải nghe theo, và khôn khéo

.....

Đó là lời dối trá, gạt quỷ đi

Tôi mới không cần nửa đêm vì đàn ông mà khóc

.....

Tôi là nữ vương, muốn sống vui vẻ, muốn sống xinh xắn

Tôi là nữ vương, muốn sống phóng khoáng, muốn sống kiêu ngạo

.....

Tôi là nữ vương, tôi là Miss Queen (nữ vương tiểu thư)!”

Giọng hát của Ninh Trạch Thiên là giọng trung tính, giọng cao chắc chắn có lực, như vậy một bài nghiêng về rock’n’roll như âm thanh của gió anh ta hát vô cùng nhuần nhuyễn.

Ninh Trạch Thiên hát đến một nửa, Bùi Vân Khanh đã kinh ngạc rồi đứng lên.

“Đây là ca khúc cậu viết?”

Bài hát này cô không xa lạ, vì dạo trước, cô tiến vào quân giáo không lâu, thì bài hát này được phát hành.

Vừa xuất hiện liền nhanh chóng nhảy lên các bảng xếp hạng đạt thứ hạng cao, thậm chí ngay cả nơi như quán giáo mà cũng có thể nghe được những cô gái khác ngâm nga.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Trở thành miss queen

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Với mái tóc dài cuộn sóng, quần áo màu đen, mắt khói đầy huyền bí, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, ánh mắt lạnh lùng, Nữ ca sĩ MISS QUEEN liền giống như con ngựa đen, nổi lên thành danh trong giới giải trí chính là dựa vào bài hát này.

“Đúng vậy” Ninh Thiên Trạch ngừng hát, trên mặt biểu hiện đang còn hưng phấn, “Cậu cảm thấy như thế nào?”

“Cậu...” Bùi Văn Khinh đoán được, chăm chú nhìn vào Ninh Trạch Thiên, nhẹ giọng hỏi, “Vậy cậu định dùng nghệ danh là gì?”

Ninh Trạch Thiên trả lời “MISS QUEEN”

“Cậu chính là MISS QUEEN? cô ấy không phải là con gái sao?” Nhận thấy mình nói lỡ lời, Bùi Văn Khinh vội vàng sửa lại, “Ý tớ là... Cái tên này là của nữ mà?”

Ninh Trạch Thiên bỏ đàn ghi-ta điện trên người xuống, chậm rãi đi đến trước mặt Bùi Văn Khinh, sau một hồi do dự, rốt cục mở miệng nói.

“Văn Khinh, tớ không phải có ý không nói cho cậu biết sự thật, thật ra tớ... tớ là nữ!”

Con gái... Con gái?

Dù là Bùi Văn Khinh đã sống lại một lần nữa, cũng bị những lời này làm cho sốc nặng, kinh ngạc tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Người thừa kế của Ninh gia?

Người bạn thân chí cốt mà mình quen biết lâu như vậy, lại là con gái?

“Cậu cũng biết, Ninh gia quy củ, chỉ có con trai vợ cả mới có tư cách thừa kế sản nghiệp gia đình. Mình cùng với anh trai mình là sinh đôi, sau khi sinh ra không lâu, anh trai quá yếu liền chết yếu. Ông nội mình không muốn để người ngoài biết chuyện này, cũng không muốn sản nghiệp nhà họ Ninh rơi vào trong tay người khác, cho nên để cho mình giả trai, sử dụng thân phận của anh trai song sinh.”

Con trai độc nhất Ninh gia mất sớm. Ninh Trạch Thiên cùng với anh trai song sinh của mình đều là mồ côi từ trong bụng mẹ, vì không muốn sản nghiệp Ninh gia rơi vào tay người ngoài, nên Ninh đại gia gia mới để cho cô nữ giả nam trang.

Hóa ra là như vậy!

Thảo nào thấy anh ta thích đàn ông, thảo nào anh ta luôn né tránh việc ôm ấp đụng chạm.

thì ra Ninh Trạch Thiên cùng với cô đều giống nhau, cùng là con gái!

“Cho nên... Cậu muốn dùng thân phận con gái để vào nghề này?”

“không sai!” Ánh mắt Ninh Trạch Thiên lóe lên sự kiên nghị cùng kiên quyết, “Mình đã nghĩ kỹ rồi, cho dù đến lúc đó ông nội có phát hiện, thì ông cũng không dám thừa nhận đó là mình. Giống như cậu nói, con người chỉ sống một lần, mình không muốn lại tiếc nuối. Văn Khinh, cậu nói xem... liệu mình có thành công không?”

“Cậu nhất định sẽ thành công!” Bùi Văn Khinh nắm lấy tay cô ấy, “Cậu sẽ trở nên nổi tiếng, mỗi một album đều sẽ bán chạy, mỗi một lần buổi hòa nhạc concert đều sẽ cháy vé, cậu sẽ trở nên nổi tiếng khắp nơi, không ai không biết đến MISS QUEEN cả!”

Ninh Trạch Thiên khoe môi cong lên, giọng nói có phần hưng phấn cùng quyết tâm.

“Nếu quả thật giống như lời tiên đoán của cậu, mình mạo hiểm một lần cũng đáng!”

Bùi Văn Khinh chỉ cười không nói, thâm nghĩ đây cũng phải là lời tiên đoán, mà là tương lai nhất định sẽ xảy ra.

Thảo nào cô luôn cảm thấy khuôn mặt kia có chút quen mắt, cảm thấy thanh âm của cô ấy mui phần quen thuộc.

thì ra, người luôn dùng giọng hát làm bạn với mình, luôn giúp mình vượt qua những đêm mất ngủ, người làm cho mình cảm động vô số lần, người mà mình yêu thích - MISS QUEEN, lại chính là người bạn thân của mình!”

Kích động trong lòng không thể nói nên lời, đưa cánh tay ôm lấy Ninh Trạch Thiên, Bùi Văn Khinh nhẹ giọng mở miệng nói

“Cố lên nha, MISS QUEEN của mình!”

“Văn Khinh” Ninh Trạch Thiên cũng đưa tay ôm lấy cô, “Cậu không giận mình sao?”

“Đồ ngốc!” Bùi Văn Khinh mỉm cười, chăm chú nhìn vào mặt cô, “Chúng ta không phải là chị em tốt sao?”

Ninh Trạch Thiên cười rộ lên, thân mật khoác vai cô, “đi, chúng ta cùng nhau đi uống rượu đi?”

“không được, mình còn có chuyện quan trọng” Bùi Khinh Văn nâng cổ tay, nhìn đồng hồ một chút “Chú nhỏ đã dặn mình là phải đến căn cứ huấn luyện đặc biệt đúng giờ, nếu không, mình nhất định phải chết.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Quay về gặp phải hạng người không biết chuyện như vậy

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

“Căn cứ huấn luyện đặc biệt?” Ninh Trạch Thiên không hài lòng nhíu mày, “Chú nhỏ của cậu đây là muốn chinh cậu đến chết hay sao?”

Căn cứ đặc huấn là trụ sở huấn luyện chuyên môn, đặc biệt được mở tại quân khu Long thành, chủ yếu là nhằm vào các nhĩ thể tổ không ai dám chọc vào, có biệt danh là “Quý tộc kim quân giáo”

Trong trụ sở, nơi đó huấn luyện cũng đều là những nhân vật hung ác, không cần biết người là ai, được đưa tới đó thì đều đối xử bình đẳng, thỉnh thoảng cũng có một số ít đại gia ăn chơi trác táng bị đưa tới đó “giáo dục”.

Bùi Văn Khinh cười nhẹ, liếc mắt một cái, nói “Cậu thì biết cái gì, chú nhỏ đây là đang quan tâm mình đấy!”

Đường Mặc Trầm không cần nói, thì Bùi Văn Khinh cũng hiểu được. anh sợ dĩ để cô đi tham gia huấn luyện, chính là vì lo lắng sẽ lại có chuyện gì đó, trong lúc phát sinh của cuộc tranh cử.

một khi tranh cử bắt đầu, thế cục trong nước sẽ thay đổi bất ngờ, Bùi Văn Khinh không muốn vướng chân anh.

Đường Mặc Trầm an bài như thế, cũng vừa vặn hợp với tâm ý của cô (đúng lúc hợp với ý tưởng của cô).

Bước chân đi ra khỏi quán bar, Bùi Văn Khinh lấy từ trong túi xách ra bản soạn nhạc đã viết, tiện tay quăng vào thùng rác bên đường.

MISS QUEEN của mình, làm sao lại cần mình giúp đỡ?!

Lên xe, ngồi vào ghế lái, cô khởi động xe, chạy tới căn cứ đặc huấn.

Lúc này, bãi đỗ xe tập hợp các loại xe nổi tiếng trên thế giới lại.

Cũng khó trách, những người có thể có tư cách vào nơi này, không phú cũng quý, lúc trẻ tuổi cũng đều bỏ không ít vốn.

Lái xe vào chỗ đậu, Bùi Văn Khinh dừng xe lại, mở cốp xe lấy balo đi vào sân huấn luyện. Trình ra thẻ ra vào mà Đường Trầm Mặc đã chuẩn bị, bảo vệ lập tức cho cô vào, chỉ về một hướng, “Phía sau sân huấn luyện số một.”

Đối với nơi này, Bùi Văn Khinh vẫn luôn có sự tò mò, nhìn theo bảng hướng dẫn, cô bước nhanh xuyên qua ký túc xá trước quảng trường nhỏ, đi vào sân huấn luyện phía sau.

Sân huấn luyện bên trong có chừng mười người trẻ tuổi đang nói chuyện phiếm với nhau.

Nam có nữ có, phần lớn mọi người là đứng, chỉ có một người ngồi ở trên ghế, hai cánh tay còn lười biếng gồi lên đầu.

Nhìn thấy Bùi Văn Khinh đi tới, một cậu trai còn trẻ tuổi huyết sắc, “Thái tử, nhìn xem, có một cô em xinh đẹp đến!”

Người thanh niên đang ngồi ở trên ghế, được nhiều người vây quanh, chậm rãi quay đầu sang nhìn.

Thiếu niên này không phải ai khác, là cháu trai của Tư Đồ gia - một trong những gia tộc lớn nhất Long Thành, tên là Tư Đồ Duệ.

Tư Đồ gia ở Long Thành cũng là một trong những dòng họ giàu có, thuộc về phía nam thành phố. Nếu họ dậm chân một cái, thì phía bắc cũng hoảng sợ, trong đám người trẻ tuổi đều xưng anh ta là thái tử.

Nhìn đến Bùi Văn Khinh, Tư Đồ Duệ giơ tay lên đem kính mát gỡ xuống, liếc nhìn một cái, một đôi mắt màu tro xám cản trở, đem cô đánh giá từ trên xuống dưới, ngạo mạn hất cằm, ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Bùi Văn Khinh không để ý, buông tay đặt balo mang theo xuống đất, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Bọn người kia, vừa nhìn cũng biết là cậu ấm cô chiêu được gia đình chiều hư, cô không muốn trêu chọc vào, và cũng lười để ý đến.

Đôi mắt màu xám tro của Tư Đồ Duệ nheo lại, là người từ nhỏ đã được nhiều người sủng ái, nịnh bợ, là nhân vật đi đến chỗ nào cũng hô phong hoán vũ, lần đầu tiên gặp phải người không thêm để anh ta vào mắt như vậy.

Nâng tay nắm lấy kính mát, anh ta vờn người đứng dậy, cất bước đi về hướng Bùi Văn Khinh.

Mấy nhị thế tổ khác thấy vậy, lập tức đi theo cùng anh ta, vây quanh Bùi Văn Khinh.

Nghiêng đầu đứng ở trước mặt Bùi Văn Khinh, Tư Đồ Duệ nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“cô biết tôi là ai không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Đừng nương tay, tôi sẽ trả tiền thuốc men!

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Mặc dù đôi phương cùng với Bùi Văn Khinh xấp xỉ cùng một độ tuổi, nhưng sống qua hai đời người, dưới ánh mắt của cô, Tư Đồ Duệ chẳng qua là một đứa trẻ lớn tuổi (to xác).

một câu này mà muốn uy hiếp cô, thật sự có chút ngây thơ.

Khỏe môi khê cong, chống lại ánh mắt màu xám tro của Tư Đồ Duệ, Bùi Văn Khinh cười yếu ớt.

“Kiếm khuyết về suy nghĩ thuộc về bệnh tâm lý, còn tôi học ngoại khoa, không giúp được anh đâu!”

Đối phương rõ ràng không chịu buông tha, cô cũng không cần phải khiêm tốn nữa.

Tư Đồ Duệ lập tức tối sầm mặt lại.

Mấy nhị thế tổ xung quanh cũng đều đồng loạt biến sắc.

Trong khu vực Long Thành, làm gì mà có ai dám nói với Tư Đồ Duệ như vậy, cô em kia không muốn sống nữa chẳng?

“Đưa con gái chết tiết kia!” một cô gái đứng bên cạnh Tư Đồ Duệ, nhuộm tóc màu sắc sặc sỡ lao tới, “Muốn chết có phải hay không, dám nói như vậy với Thái tử?”

“Xếp thành hàng!”

Đột nhiên đằng sau truyền đến một tiếng quát chói tai.

Nghe thấy giọng nói đó, nguyên một đám vốn dĩ đang còn vây quanh Bùi Văn Khinh, thì đều nhanh chóng lui lại xếp hàng, trừ bỏ Tư Đồ Duệ.

Bùi Văn Khinh nhìn qua, thấy một nam một nữ mặc áo màu đen đang bước đến gần.

đi đầu là một nữ huấn luyện viên khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo (mặt mày) bình thường, vừa nhìn đã biết là người đã từng trải qua mưa bom bão đạn.

Vị này đứng là nữ huấn luyện viên duy nhất trong căn cứ đặc huấn, được mọi người gọi là “Người đàn bà thép”, trước là đại đội trưởng của đội nữ đặc công, tên là Chung Linh.

“Tư Đồ Duệ, xếp hàng!”

Lúc này, âm thanh của cô ta so với vừa nãy có phần nghiêm khắc hơn.

Tư Đồ Duệ vẫn còn đang nhìn Bùi Văn Khinh, rốt cục vẫn phải xoay người ra xếp hàng cùng những người khác.

Biết chắc hai vị này chính là huấn luyện viên, Bùi Văn khinh chạy chậm tiến đến.

“Báo cáo huấn luyện viên, tôi là Bùi Văn Khinh, hôm nay là ngày đầu tiên đến đây.”

Ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô một cái, đi được tới trước hai hàng đứng vững trước mọi người.

“Hứa Gia, bước ra khỏi hàng!”

cô gái có mái tóc màu cầu vồng sặc sỡ có chút khấn trương, ngoan ngoãn bước ra khỏi hàng.

“Huấn luyện viên, việc này không thể trách em, là cô ta chủ động gây chuyện...”

“Câm miệng!” Chung Linh lạnh lùng gắt lời cô, “Tôi cho phép cô nói chuyện sao? Mười lần hít đất tại chỗ!”

Hứa Gia bủn rủn môi, rốt cuộc vẫn là ngoan ngoãn hít đất mười cái tại chỗ.

Chung Linh liếc nhìn Bùi Văn Khinh một cái, dùng tay lấy mấy cái bao tay quyền anh trên giá, ném cho cô gái họ Hứa cùng Bùi Văn Khinh mỗi người một đôi.

“Nếu là muốn đánh nhau, thì lên đài đánh!”

Mọi người vừa nghe xong, trên mặt đều lộ ra nụ cười xấu xa, nhất là cô gái họ Hứa kia có vẻ rất vui sướng, dùng một ánh mắt xấu xa nhìn Bùi Khinh Văn.

“Dạ, huấn luyện viên!”

cô giơ bàn tay ra, hai cô gái chủ động đi tới giúp cô đeo bao tay vào, Hứa Gia thì hướng Tư Đồ Duệ cười ra vẻ lấy lòng.

“Thái tử, xem em giúp người thu thập cô ta.”

Mọi người cũng đều có chút hả hê nhìn Bùi Văn Khinh, chờ xem cô bị đánh.

Mấy người kia cũng không phải người mới lần đầu đến, ít nhiều cũng đã được huấn luyện vài lần, Hứa Gia kia lại chính là người lợi hại nhất trong nhóm mấy đứa con gái, tất cả mọi người cho rằng Bùi Văn Khinh bị đánh là chuyện đương nhiên.

Bước lên bậc thang, dứt khoát nhảy lên sàn đấu quyền anh, Hứa Gia đem hai nắm tay

“Huấn luyện viên, có phải dùng quy củ cũ hay không ạ?”

“Đừng cợt nhả với ta!” Chung Linh liếc mắt nhìn xéo Bùi Văn Khinh một cái, “Ngây người ra đấy làm gì, đi lên cho tôi!”

Bùi Văn Khinh nhún nhún vai, dùng tay đeo bao vào, dùng răng cắn dính đai khóa bao, tiến lên gạt dây lan can qua một bên, cúi xuống chui qua vào đứng ở trên đài.

“Hứa Gia, đánh cho cô ta biết tay!”

“Hứa Gia, bọn này xem cô giúp Thái tử trút giận!”

“Đừng nương tay, đánh xong ra ngoài tôi lo tiền thuốc men!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Cảm thấy sốt ruột, lo lắng cái quy tắc gì chứ?

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Mấy người trẻ tuổi ồn ào, bên cạnh Tư Đồ Duệ không nói chuyện, biểu tình trên mặt anh ta cũng là lạnh lùng.

“Gào thét cái gì!” một tiếng quát của Chung Linh, mọi người đều im lặng, ánh mắt đều nhìn chăm chú lên hai cô gái ở trên đài, cô nói một cách thân nhiên, “Nhập gia thì phải tùy tục, đã đến chỗ của tôi thì phải tuân thủ theo quy củ của tôi, muốn đánh nhau thì lên đài giải quyết. Tôi cho các cô 5 phút, ai thua ai thắng dựa vào bản lĩnh của mình, muốn đánh hư đánh cho tàn phế tự mình quyết định. Đánh xong, liền theo quy củ huấn luyện đẳng hoàng cho tôi!”

Lấy ra đồng hồ bấm giờ mang theo bên người, Chung Linh nâng tay phải lên ấn xuống, thời gian 5 phút bắt đầu tính.

“Bắt đầu.”

Chung Linh vừa nói xong, Hứa Gia kia đã nhanh chóng đi về hướng Bùi Văn Khinh, hai cánh tay một tay trên phòng thủ một tay dưới tùy thời tấn công, tư thế cùng động tác đều trông rất chuyên nghiệp.

Cách Bùi Văn Khinh còn có hai bước, cô ta mạnh mẽ lao đến, ở giữa không trung tung ra một cú đấm thật mạnh, hung hăng đánh về phía mặt Bùi Văn Khinh.

Bùi Văn Khinh nâng hai cánh tay che trước mặt phòng thủ, nắm đấm đối phương mạnh mẽ đánh vào bao tay của cô, thân thể này của cô đã lâu không vận động, không có đủ lực lượng, liền lùi lại vài bước thân hình mới đứng vững.

Vừa đứng vững, nắm đấm của đối phương lại đến tiếp.

Bùi Văn Khinh nhanh chóng tránh sang một bên, nắm tay của Hứa Gia kia sát sườn gò má của cô, xẹt qua một cái.

“Hứa gia, đánh cô ta đi.”

“Đem cô ta hạ gục.”

...

Xem Hứa Gia đánh với Bùi Văn Khinh, mọi người đều kích động kêu to, cổ vũ động viên.

Bùi Văn Khinh không chút hoang mang, một mực hai tay phòng thủ, liên tục lùi về phía sau.

Hứa Gia cho thấy rõ ràng là đã được huấn luyện qua. Với sức mạnh của Bùi Văn Khinh cứng đối cứng không đạt được lợi ích gì, hiện tại cô muốn tiêu hao sức mạnh của đối phương, chờ cơ hội.

Nữ huấn luyện viên đứng ở một bên quan sát, trầm mặc không nói, đôi mắt chăm chú nhìn Bùi Văn Khinh.

Người thường xem náo nhiệt, người trong nghề nhìn chuyên môn.

Nữ huấn luyện viên sớm nhìn ra mảnh khoe, cô gái mới tới này, sức mạnh tuy hơi yếu, nhưng kỹ xảo lại vượt xa Hứa Gia.

Hứa Gia nắm đấm tuy rằng đều đánh trúng, nhưng mà toàn bộ đánh vào bao tay, căn bản không có thực sự tổn thương được Bùi Văn Khinh.

Xem cô từng bước khiến cho Hứa Gia kiệt sức, nữ huấn luyện viên nheo mắt lại.

Lại còn biết dùng chiến thuật?

không sai!

Đúng như Bùi Văn Khinh dự đoán, Hứa gia tốc độ cùng lực lượng rất nhanh liền chậm dần lại.

Dù sao cũng là con gái, vừa mới vào học được vài lần, chính là học được chút da lông, dựa vào tính tình tàn nhẫn, ngược lại thể lực xuống rất nhanh.

Nhìn nắm đấm tiếp của đối phương đánh tiến đến đây, Bùi Văn Khinh nâng tay trái lên đỡ nắm đấm, tiến lên một bước, tay phải toàn lực hung hăng đánh một quyền vào bụng của đối phương.

một quyền hạ xuống, Hứa gia lập tức gấp bụng, đau đến lui về phía sau hai bước, trong cổ họng nước dịch chua trào lên, suýt chút nữa đem điểm tâm còn chưa tiêu hóa xong nhỏ ra.

Bùi Vân Khanh xoay cổ tay, sức mạnh so với trước kia quả nhiên kém đi rất nhiều.

Nếu là trước kia, đối phương lúc này hẳn là dịch dạ dày đều phun ra mới đúng.

“Nha đầu chết tiệt, muốn chết!”

Bị làm cho mất mặt trước tất cả mọi người, Hứa gia tức giận hét to một tiếng, lao nhanh về phía Bùi Vân Khanh.

Ở trên lối đi lấy lực, phi thân lên, tung một cú đá hung hăng về phía đầu Bùi Vân Khanh.

Cả hai đều không có sử dụng dụng cụ bảo hộ, một cước này nếu là đá trúng, chỉ sợ Bùi Vân Khanh sẽ bị thương.

Bình thường huấn luyện viên tuy rằng thủ đoạn có chút ác liệt, nhưng đều có chừng mực, sẽ không thật làm cho bọn họ bị thương.

Dù sao cũng không phải người bình thường, nếu thật sự làm họ bị tổn thương, cũng là gặp chuyện rắc rối.

“Cẩn thận!”

Nhìn thấy Hứa Gia đột nhiên hạ độc thủ, nam huấn luyện viên Vương Dương kinh hô thành tiếng, những người trẻ tuổi dưới sân đấu đều lộ ra cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Hiện tại cô đã đau muốn chết rồi, anh ta còn không buông ta cô?

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Dùng tay ngăn cản Vương Dương, nữ huấn luyện viên nhíu mày nhìn chăm chú vào Bùi Vân Khanh.

Hứa Gia tuy mạnh nhưng cũng đã bị tiêu hao phần lớn, cho dù có đá trúng thật thì nhiều nhất là đau cổ tay vài ngày, cô ta muốn nhìn kỹ một chút, xem Bùi Vân Khanh rốt cuộc có năng lực như thế nào.

Tất cả đều diễn ra trong nháy mắt, Bùi Vân Khanh biết trốn tránh không nổi, mạnh mẽ gấp lưng, đồng thời nâng hai tay lên, dùng tay kẹp lấy đùi phải của Hứa Gia, theo thế đá của đối phương, dùng sức quăng một cái.

Hứa Gia còn chưa rõ sao lại thế này, người đã bay ra ngoài, va vào dây hàng rào, bắn trở ra, cả người ngã đập mạnh xuống nền sân quyền anh.

Ngã một cái thật đau, đầu gối khuỷu tay đều bị đập trầy xước, đau đến muốn khóc, là một tiểu thư sống trong nhung lụa từ nhỏ như cô làm sao chịu được đau như vậy?

Hứa Gia thiếu chút nữa là rơi nước mắt.

“cô nhóc họ Bùi kia, xem tôi thu nhập cô như thế nào!”

Chung Linh đồng tử hơi co lại, khóe môi nhếch lên một chút, không dễ dàng phát hiện nếp nhăn khi cười trên khuôn mặt.

Quả nhiên, là nhân vật có chút bản lĩnh.

Thấy Hứa Gia bò dậy còn muốn hướng tới Bùi Vân Khanh đánh nhau làm khó dễ, cô ta lạnh lùng mở miệng, “đã hết thời gian, tập trung xếp hàng!”

Hứa Gia không dám làm trái lệnh, lúc này bĩu môi, cắn răng chịu đau, mắt liếc lờm xéo Bùi Vân Khanh một cái.

Bùi Vân Khanh cũng tháo bao tay ra, tập trung đứng trong đội ngũ, vừa mới đứng vào vị trí, chợt nghe phía sau vang lên một giọng nam trầm thấp.

“Bùi Vân Khanh, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu. Đợi đấy!”

không cần quay đầu lại cũng biết là Tư Đồ Duệ đứng ở phía sau lưng, Bùi Văn Khinh nhún vai không thèm để ý đến.

Lúc này, Chung Linh thối còi, “Tất cả mọi người tập trung, đầu tiên khởi động làm nóng người, sau đó chạy 5000 m cho tôi!”

Năm nghìn mét chạy, sau đây huấn luyện vật lộn tự do cuối cùng là chạy chướng ngại vật...

Tất cả mọi người mệt muốn chết, ai cũng thở hổn hển, ngay cả khí lực nói chuyện cãi và cũng không có, lúc ăn cơm thì giống như một đám bị bỏ đói, ăn như lang như hổ.

Ăn cơm trưa xong, những người khác được Vương Dương dẫn đi học kiến thức về súng ống, tự do tập luyện với nhau. Còn Bùi Văn Khinh tất nhiên bị Chung Linh một mình đưa đến phòng tập luyện tăng sức mạnh.

Squat với tạ tay 5kg, nằm đẩy tạ 20kg, nâng tạ 20kg, kéo tạ 10 kg... (các loại động tác như mình tập gym để tăng cơ và sức mạnh)

Chung Linh đứng ở bên cạnh hướng dẫn, vừa cầm lấy cánh tay nàng điều chỉnh động tác, vừa nghiêm khắc trách mắng, nói lời khiêu khích các kiểu.

“Như thế nào, không kiên trì nổi? Lúc nãy đánh người trên võ đài, không phải rất ghê gớm hay sao? không muốn tập luyện thì lần sau đừng tới đây nữa. Tiếp tục, lưng thẳng, squat thêm 5 cái nữa!”

Gặp được một hạt giống tốt, Chung Linh cũng là có tâm bồi dưỡng, đúng yêu cầu của cô ta cũng hơn những người khác.

Lâu không có vận động, thân thể làm sao chịu nổi?

Bùi Văn Khinh toàn dựa vào ý chí, cắn răng kiên trì mới chịu nổi, đến lúc Chung Linh rút cuộc cũng tha cho cô, thả về nhà. Khi về đến nhà, ngoài trời đã là hoàng hôn.

Lái xe trở lại Đường cung, Đường Trầm Mặc vẫn chưa về, quản gia đã giúp cô chuẩn bị bữa ăn đầy đủ dinh dưỡng nhất.

Ngồi xuống bàn ăn, bê bát cơm lên, tay cầm đũa của cô có hơi phát run, ăn như hổ đói, ăn hết thức ăn xong, lập tức liền đi lên tầng trên, ngã người nằm trên giường.

Chung Linh có nhắc nhở cô là về nhà cần phải xoa bóp giãn cơ, nhưng bây giờ toàn thân đau nhức, lười không muốn động đây luôn.

Vốn đang định nghỉ ngơi một lúc rồi đi tắm, nằm xuống ngủ lúc nào không hay.

Mơ mơ màng màng cảm giác được có người chạm vào mình, cô giật mình tỉnh giấc, mở mắt nhìn thấy Đường Trầm Mặc đang cầm lấy cổ chân của mình, giúp mình cời tất.

Thấy cô mở mắt tỉnh ngủ, anh lấy tay kéo cô dậy đẩy vào phòng tắm.

“đi tắm rửa!”

không phải tối nay sẽ bắt cô bồi thường cho anh chứ?

Bùi Văn Khinh khóc không ra nước mắt, toàn thân cô hiện đang đau muốn chết luôn, anh còn không tha cho cô sao?!

“Chú nhỏ, cháu tập luyện cả một ngày rất mệt mỏi, toàn thân chỗ nào cũng đau, để ngày mai được không?”

Nam nhân đứng ở cuối giường, trong giọng nói không chứa chút thương lượng đường sông nào.

“không được!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Chú nhỏ là người sạch sẽ, làm sao lấy miệng mình...

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Trong lòng trăm ngàn không muốn, Bùi Văn Khinh từ trên giường bò dậy, cánh tay thoáng dùng lực động chút, cánh tay, cơ vai, cơ ngực, bả vai... đều

đau nhức khó chịu, cô tội nghiệp ngẩng đầu nhìn Đường Trầm Mặc van xin.

“Chú nhỏ, không tắm rửa có được không?”

Đường Trầm Mặc nhú mày, dùng một tay nâng hông của cô, dứt khoát giúp cô cởi quần áo.

“Nâng cánh tay!”

Có người làm hộ, Bùi Văn Khanh cầu còn không được!

Phối hợp nâng cánh tay lên, anh cởi đến nội y của cô.

Hai con thỏ trước ngực không bị trói buộc, nhảy ra, khuôn mặt nhỏ của Bùi Văn Khanh nóng lên, theo bản năng cánh tay ôm lấy trước ngực, vừa che bên trên, người đàn ông đã đem quần lót của cô cởi ra.

Bùi Văn Khanh quýnh lên, hai bàn tay cũng không biết nên che chỗ nào trước, chú ý bên trên không lo được bên dưới, đơn giản nhanh chóng dùng tay che mặt cho đỡ xấu hổ.

Cảm giác cả người được anh bế bổng lên.

không phải ở trên giường?

cô tò mò nhìn qua kẽ ngón tay, thấy đang ở trong phòng tắm.

Đây là định tắm rửa trước khi ăn sao?

Cũng phải, cơ thể cô hiện giờ toàn mùi mồ hôi, người thích sạch sẽ như chú nhỏ, sẽ không thích như vậy đâu?

đang miên man suy nghĩ, người được đặt xuống, tiếp đó toàn cơ thể chìm vào trong nước lạnh, cảm thấy lạnh đột ngột, cô theo bản năng muốn đứng dậy.

“Chú nhỏ, nước lạnh quá!”

Đường Trầm Mặc dùng tay đè lên vai ấn cô xuống, giọng nói nghiêm khắc.

“Đừng nhúc nhích”

Cường độ huấn luyện trong căn cứ anh biết rất rõ trong lòng, chỉ dựa vào cơ thể này của cô, nếu không ngâm lạnh, chỉ sợ ngày mai đều không đi được.

Nếu không phải lo lắng cô không chịu nổi, anh chắc đã trực tiếp đem cô ngâm nước đá.

Bùi Văn Khanh không biết anh đang định làm gì, ngồi yên trong bồn tắm không dám động đậy.

Lúc này, Đường Trầm Mặc đã mang đá lạnh đến, đem đá bỏ vào bồn tắm.

Đá lạnh?

Bùi Văn Khanh kinh ngạc mở to mắt.

cô phải huấn luyện mệt như vậy, anh còn trừng phạt cô ngâm nước đá?

“Ngâm nước đá lạnh một lúc, mới có thể làm giãn cơ bắp, giảm bớt đau nhức!”

Đường Trầm Mặc chủ động giải thích.

Liếc nhìn một cái thân thể trắng của cô dưới làn nước, người đàn ông nhanh chóng dời ánh mắt, xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

Cho nên ... đây là đang giúp cô giảm bớt đau nhức?

Đá lạnh tan dần, nước dần trở lại bình thường, sau khi ngâm xong, Bùi Văn Khanh chỉ cảm thấy cơ thể lúc đầu đau nhức, dần dần giảm xuống, so với ban đầu thoải mái hơn rất nhiều.

Xoay người theo tư thế thoải mái, Bùi Văn Khanh hưởng thụ nhắm hờ mắt lại, vừa mới ngả đầu tựa vào gối xong, Đường Trầm Mặc quay lại, đứng bên bồn tắm hạ mệnh lệnh.

“đi ra!”

“Chú nhỏ, để cho cháu ngâm thêm một lúc nữa đi?”

cô còn có chút chưa thỏa mãn.

Còn ngâm tiếp, cô sẽ ốm do ngâm nước lạnh quá lâu!

Đường Trầm Mặc đưa tay ấn xuống mở chốt nước, nước trong bồn tắm chảy hết, vớt qua cho cô một cái khăn tắm.

“Nhanh lên chút”

Quả nhiên, vẫn không chịu bỏ qua cho cô!

Bùi Vân Khanh bắt lấy khăn tắm, quấn quanh người, bước ra khỏi bồn tắm, vừa mới đặt một chân ra khỏi bồn tắm, đã bị anh ôm lấy thắt lưng nhấc đặt lên bồn rửa tay.

Đây là muốn làm trong phòng tắm sao?

Bùi Vân Khanh trái tim đập nhanh hơn, cắn răng, nhắm chặt mắt, làm ra vẻ giống như sắp lâm trận.

Bên tai nghe thấy tiếng ù ù vang lên, luồng khí nóng thổi đến đây, bàn tay to của nam nhân ôn nhu xoa đầu tóc ướt của cô.

cô mở mắt ra, liền thấy nam nhân đang cầm máy sấy trong tay

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Nằm trong ngực anh, giống như một con mèo lười

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

“Đừng nhúc nhích!”

Đường Mặc Trầm đem cô đặt tại lòng ngực mình.

Mới đầu, Bùi Vân Khanh còn có chút thụ sủng nhược kinh không biết phải làm sao, sau khi bình tĩnh lại, đưa hai tay ôm lấy cổ anh, đem mặt dựa vào ngực anh, hưởng thụ nhắm mắt.

Có loại đãi ngộ như thế này, bị anh ép buộc cũng đáng.

Trong lúc đợi anh sấy khô tóc, cô nằm trong ngực anh đã có hơi buồn ngủ, mắt khép hờ hờ, giống như một con mèo lười đang hưởng thụ chủ nhân chải lông.

Đường Mặc Trầm buông máy sấy xuống, ôm cô giống như ôm hài tử, đem cô ra ngoài phòng tắm, cẩn thận đặt xuống giường, nhẹ nhàng đẩy ra cánh tay của cô đang ôm trên cổ mình.

Khăn tắm quấn trên người cô đã sớm lỏng ra, cảnh xuân trên ngực đã lộ ra.

Xem ở trong mắt của anh, tự nhiên là kích thích không nhỏ, dù là người khả năng kiềm chế tốt như Đường Mặc Trầm cũng thấy một trận máu nóng nổi lên.

Kiểm chế đè nén suy nghĩ kia xuống, Đường Mặc Trầm đưa tay kéo chăn che lại thân thể của cô.

Giơ bàn tay lên, thấy mấy sợi tóc bay rồi trên mặt cô, anh thuận tay giúp cô vén tóc qua sau tai, lúc này mới yên lòng.

Trong lòng bàn tay, tay của con gái vốn là khéo léo tinh tế, mềm mại không xương.

một bàn tay như vậy vốn dĩ hẳn là nên sống sung sướng an nhàn, chỉ tiếc là cô đi theo anh, nhất định phải chịu khổ, cầm dao cầm súng.

Nâng bàn tay nhỏ bé kia lên, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay, đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn vào cô gái đang ngủ say.

“anh nhất định sẽ chung thủy để đáp lại cho em.”

nhẹ nhàng đem tay của cô đặt lại vào trong chăn, tắt đèn, anh đứng dậy rời khỏi phòng ngủ của cô.

...

Sáng ngày thứ hai.

“A lô?” Bùi Văn Khanh nhắm mắt theo bản năng tìm di động đưa đến bên tai nghe máy, “Là ai vậy a?”

Đầu bên kia điện thoại, là giọng của Tiền Học Dân.

“Bùi tiểu thư, tôi là Tiền Học Dân, cô yêu cầu tôi tìm công việc cho cô, tôi đã giúp cô sắp xếp xong xuôi cả rồi... cô hiện tại có tiện nghe điện thoại hay không, hay là lúc khác tôi sẽ gọi lại?”

“không cần!” Bùi Văn Khanh nháy mắt tỉnh táo lại, bật người dậy, “Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện số một, khi nào cô tiện thì trực tiếp tìm phó viện trưởng phụ trách ngoại khoa tên Vương An, nói là tôi giới thiệu, muốn đưa ra điều kiện gì thì cứ trực tiếp cùng hắn ta thỏa luận.”

Bùi Văn Khanh trong lòng mừng rỡ “Ông vất vả rồi.”

“không vất vả không vất vả, đây là việc tôi phải làm, vậy nếu cô không có gì khác phân phó, tôi liền cúp máy đây?”

“Được, có việc sẽ tìm ông.”

Cúp điện thoại, Bùi Văn Khanh nhanh chóng bước ra khỏi giường, mở tủ quần áo.

Ngẫm lại chuyện tối ngày hôm qua, cô đưa tay kéo gương trong tủ quần áo ra, soi gương nhìn thân thể của mình.

trên người cũng không có dấu vết gì, cũng không thấy chỗ nào không khỏe, chú nhỏ tối hôm qua hình như cũng không làm gì cô.

không phải là vì cô ngủ say như chết làm anh mất hứng đấy chứ?

Mặc kệ, gạt sang một bên, đi xin việc làm trước rồi nói sau.

Hôm nay không cần huấn luyện, vừa đúng lúc đi xin việc, nhanh chóng lấy ra một bộ quần áo, cô cầm lấy túi bước nhanh xuống dưới tầng.

Quản gia Chu thấy cô xuống dưới, vội vàng tiếp đón, “Tiểu thư, phòng ngủ tầng ba bác đã dọn dẹp chuẩn bị xong rồi, con xem khi nào định dọn vào.”

Tầng ba?

Bùi Văn Khanh nhú mày nghi ngờ, “Đây là ý của chú nhỏ sao?”

“không phải!” Chu quản gia nở nụ cười, “Quần áo mà Bộ trưởng mua cho con, phòng con quá nhỏ không thể chứa hết được, vẫn luôn để ở dưới tầng cũng không hay. Tầng ba có phòng ngủ khá lớn, cũng có phòng để quần áo riêng, vừa vặn cho con dùng.”

Bùi Văn Khanh lập tức cự tuyệt “Con đang ở tầng hai quen rồi, không muốn chuyển đi.”

Quản gia Chu thấy có chút hơi khó giải quyết, “Vậy quần áo kia của tiểu thư?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Loại trừ giải phẫu nam khoa, thì khoa nào cũng được

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Bùi Văn Khanh dừng bước, quay đầu mỉm cười nói với ông, “Cứ trực tiếp để trong phòng giữ quần áo của chú nhỏ là được rồi.”

Dù sao phòng quần áo của anh lớn như vậy, phần lớn là để trống.

Người chưa vào được, vậy để quần áo vào trước đi cũng được.

Quần gia Chu nhìn cô bước đi nhanh ra ngoài, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, thờ dãi.

Phòng ngủ thiếu gia nhà mình, liền ngay cả ông cũng không dám tùy tiện đi vào, quần áo của cô có thể để trong đây được không đây?

không dám tự quyết định, ông liền gọi điện hỏi Đường Mặc Trầm.

Ôn Tử Khiêm nghe xong câu hỏi của ông xong, vội vàng đi vào phòng Đường Mặc Trầm hỏi ý kiến.

“Bộ trưởng, quần gia Chu gọi điện tới hỏi, tiểu thư muốn đem quần áo của cô ấy để vào trong phòng ngài, bác Chu nhờ tôi hỏi xem ý của ngài như thế nào?”

Đường Mặc Trầm đang xem văn kiện, không ngắt đầu, chỉ là nhàn nhạt đáp lại một chữ “Được!”

Được?!

Nhớ rõ thời gian lúc còn đang ở trong bộ đội, đã từng có vị tướng quân tiện tay đem mũ lính ném lên giường của anh, Đường Mặc Trầm ngay cả giường cũng ném ra khỏi lều trại.

Từ đó về sau, những đồ vật mà người khác đã đụng chạm qua ngài ấy cũng không dám chạm vào, vậy mà lại cho phép Bùi Văn Khinh đem quần áo để vào trong phòng ngài ấy?

Ôn Tử Khiêm giật cả mình, chỉ sợ là mình còn chưa nói rõ.

“Ngài thật sự cho phép tiểu thư, đem quần áo của cô ấy để vào trong phòng để quần áo của ngài sao?”

anh ta lặp lại lần nữa, đồng thời cố ý nhấn mạnh giọng hai chữ “Của cô” cùng “Ngài”

Đường Mặc Trầm ngừng tay ký tên, theo văn kiện ngẩng lên, đôi mắt đen như mực khẽ cong âm thầm.

“Có vấn đề gì sao?”

“không có, không có!”

Ôn Tử Khiêm vội vàng rời khỏi văn phòng.

...

Tại bệnh viện số một

Văn phòng chủ nhiệm ngoại khoa

Phó viện trưởng Vương An xem hồ sơ lý lịch trong tay, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn vào vị trí đối diện chỗ ngồi của hắn, Bùi Văn Khinh mặc áo sơ mi quần tây, đeo caravat, lại cúi lần nữa xem lý lịch sơ lược.

“anh chính là Đường Thất?”

“Đúng!”

“Năm nay 30 tuổi?”

Bùi Văn Khinh nâng tay đề dính râu giả vào môi trên, cười “Trông mặt có chút trẻ hơn so với tuổi.”

cô bây giờ cũng chỉ là một sinh viên đại học y, nếu dùng tên thật thân phận thật, chẳng may gặp phải người quen rất dễ bị bại lộ.

Bởi vậy, trước khi đi, cô đã nguy trang.

Tóc giả, râu giả, áo sơ mi, quần tây, caravat, trên mắt đeo một đôi kính cận... Lúc này, Bùi Văn Khinh giả trang thành một nam nhân.

Cái tên “Đường Thất” này chính là tên giả của cô, cô cũng không muốn đem tuổi của mình bịa trở nên già như vậy, nhưng mà bác sĩ bình thường muốn đạt được giấy chứng nhận, ít nhất cũng phải ba mươi tuổi, hành động này của cô cũng là bất đắc dĩ.

Vương An lại nhìn hồ sơ lý lịch.

“Vậy anh am hiểu lĩnh vực nào nhất?”

Bùi Văn Khinh cười, “Lĩnh vực nào tôi cũng đều am hiểu, giải phẫu não, tim ngoại khoa, phẫu thuật mạch máu, nối xương, giải phẫu nội tạng... Như

ngài nói thì trừ bỏ giải phẫu nam khoa, thì toàn bộ cũng không có vấn đề gì, ngài có thể tùy tiện an bài tôi đến bất cứ khoa nào!”

Điều này sao có thể?

Mỗi một vị bác sĩ ngoại khoa đều có lĩnh vực chuyên ngành mà người đó am hiểu nhất, ông hành nghề hai mươi năm, cũng vẫn còn có lĩnh vực chưa hiểu hết.

Trong mắt Vương An, đây rõ ràng là đang nói khoác lác!

Vương An đem lý lịch hồ sơ cầm trong tay đặt lên trên bàn, “thật xin lỗi, Đường tiên sinh, tôi không thể thuê người như anh.”

Bùi Văn Khinh đẩy đẩy kính mắt, “Vương viện trưởng, tôi là người được Tiên Học Dân đề cử giới thiệu đến đây”

“Tôi mặc kệ anh là ai đề cử giới thiệu đến, tôi không muốn người như vậy chữa bệnh cho bệnh nhân của tôi”. Nghe cô nhắc đến Tiên Học Dân, Vương An khẩu khí càng phát ra sự kích động, “Bệnh viện là nơi như thế nào, đây chính là chuyện đại sự liên quan đến mạng người, đừng tưởng rằng anh có quan hệ nhân mạch tốt có thể muốn làm gì thì làm, cho dù cái chức viện trưởng này tôi không cần nữa, cũng sẽ không nhận người như anh vào làm!”

P/S: chúc các sĩ tử thi tốt nhé!!!!!!!!!!!!

chúc mọi người đầu tuần vui vẻ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Cô gần với thần chết hơn một bước

Edit: nhà 1097

Beta: Miêu - CQH

Kết quả này, nhưng lại nằm ngoài sự dự đoán của Bùi Văn Khinh.

cô chẳng những không tức giận, còn tăng thêm vài phần vui vẻ.

Trong thế giới này, vẫn còn có người như vậy, vị viện trưởng Vương An này đáng để cô tôn trọng.

Đứng lên, cô nghiêm trang nói, “Vương viện trưởng, tôi biết là ngài có hiểu lầm đối với tôi, tôi vừa mới nói...”

Bùi Văn Khinh còn chưa dứt lời, một vị y tá đã vội vàng xông vọt vào văn phòng.

“Trưởng khoa!” Y tá thờ hồng học, “Bác sĩ Hứa nói ngài lập tức đến phòng cấp cứu, vũ công múa ballet Vũ Thước Lai, bị tai nạn xe cộ, làm đứt hết toàn bộ động mạch ở chân, bác sĩ cấp cứu khuyên cô ấy nên cắt chân, cô ấy sống chết không chịu, tình huống bây giờ vô cùng nguy hiểm!”

“đi!”

Mạng người quan trọng, Vương An lo lắng, đứng dậy lao ra văn phòng.

Thước Lai?

Chẳng lẽ là vị nữ vũ công ballet nổi tiếng Vũ Thước Lai?

Bùi Văn Khinh cũng nhảy dựng lên, chạy theo đi ra văn phòng.

một đường chạy như điên đi vào phòng cấp cứu, từ xa chỉ thấy bên trong cánh cửa, trừ bỏ bác sĩ y tá còn có hai vị đi theo tới, hẳn là tài xế cùng trợ lý.

Nằm trên giường là vị diễn viên múa ballet nổi tiếng thế giới, sắc mặt tái nhợt, trên mặt nước mắt dàn dụa.

“Tôi cầu xin các bác sĩ, xin đừng cắt chân của tôi, tôi là vũ công, nếu như không có chân, vậy tôi còn sống làm gì nữa?”

“Tiểu thư Thước Lai, tôi hiểu được tâm trạng của cô!” Bác sĩ cấp cứu tận tình khuyên bảo, “Nhưng tình huống bây giờ vô cùng nguy hiểm, động mạch bị đứt và hoại tử, không có máu lưu thông. Nếu như không cắt, rất có thể hoại tử sẽ lan ra, làm tình hình trở nên nghiêm trọng, chẳng những chân cô không thể đảm bảo mà còn có thể nguy hiểm đến tính mạng!”

Bên cạnh, vài vị y tá cùng bác sĩ cũng đều hết sức khuyên bảo.

“cô bây giờ đang chảy rất nhiều máu, nếu không phẫu thuật, liền không kịp rồi!”

...

“Trưởng khoa đến!”

Y tá lớn tiếng mở miệng nói, mọi người lập tức tránh ra, nhường một lối đi cho Vương An.

Bùi Văn Khinh đi theo sau chạy tới, liếc nhìn một cái vết thương, đi rửa tay vô trùng, đeo găng tay tới, cầm lấy một cây thử máu, đi tới trước đỡ lấy chân bị thương của Vũ Thước Lai, đặt tay ấn vào động mạch chân của cô kiểm tra.

Bác sĩ ngoại khoa một phát bắt được cổ tay cô, “Đừng có đụng vào, anh muốn hại chết cô ấy à!”

Bùi Văn Khinh nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt đối phương, ngữ khí bình tĩnh thâm trầm nói, “anh lại ngăn cản tôi, cô ấy mới sẽ thật sự chết!”

Sau tai nạn xe cộ lần này, mất đi một bên chân thước lai căn bản không thể chấp nhận sự thật này, sau khi xuất viện không lâu liền ở trong nhà phóng hỏa tự sát.

Bùi Văn Khinh nhớ rất rõ ràng, lúc ấy tin tức đã đưa lên, nên cô nhớ chuyện này.

Nếu như hôm nay không cứu chữa được chân cô ấy, cho dù cô miễn cưỡng sống sót, nhưng cũng chẳng khác nào đã chết.

Lương y như từ mẫu.

cô đã ở chỗ này, liền không cho phép sự việc như vậy lại xảy ra lần nữa.

Ánh mắt của mọi người vốn dĩ đều nhìn Vũ Thước Lai, lập tức đồng loạt chuyển qua nhìn Bùi Văn Khinh.

Vương An nhìn thấy cô, cũng cả kinh, “Đường Thất, anh định làm gì vậy?”

“Tôi muốn giúp cô ấy mở mạch máu khác, giúp chữa trị động mạch bị tổn thương, như vậy thì có thể giữ được chân của cô ấy!” Bùi Văn Khinh tháo dây cầm máu ra, bác sĩ cấp cứu sợ tới mức, cô điều chỉnh lại vị trí cầm máu, dùng kim thử máu tiến hành tạo mạch máu ngoài cho chân của Thước Lai, vừa làm còn vừa nói, “2ml morphine, 6 mm mạch máu nhân tạo, tôi cần một trợ lý am hiểu giải phẫu mạch máu.”

Mọi người đang kinh ngạc đến bất động, cô liền cao giọng nói to hơn “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mỗi một phút các người chậm trễ, cô ấy liền tiến gần đến thần chết thêm một bước!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Chẳng lẽ, thất bại thật sự?

Edit: m hà1097

Beta: Miêu - CQH

Trưởng khoa ngoại khoa Vương An phản ứng đầu tiên, “Mọi người nhanh, đem những người không có liên quan đi ra ngoài, đóng cửa!”

Nghe được mệnh lệnh của Vương An, y tá cùng bác sĩ cũng đều nhanh chóng lấy lại tinh thần, đem những người không có liên quan đuổi ra khỏi phòng cấp cứu, đóng cửa lại.

Vương An đeo bao tay vô khuẩn vào, tiếp nhận mạch máu nhân tạo y tá mang đến, giao vào tay Bùi Văn Khinh.

“Tôi đến làm trợ lý của anh!”

Bùi Văn Khinh đầu đầu không có ngăn lên, thản nhiên đưa tay phải ra hướng Vương An.

“Kim khâu, chỉ khâu 5-0.”

Bởi vì do tai nạn xe cộ, động mạch Thước Lai bị hoại tử do vỡ mạch máu nghiêm trọng, chỗ lành cũng là đứt đoạn không đều.

Đó cũng là lí do chính bác sĩ cấp cứu khuyên Thước Lai nên cưa chân – không thể đảm bảo việc lưu thông máu cho phần chân dưới, sau một thời gian dài, cho dù mạch máu đã được nối liền nhưng phần chân dưới do không có máu lưu thông nên cũng sẽ trở nên hoại tử.

Như vậy phẫu thuật nối mạch máu, đối với bất kỳ bác sĩ ngoại khoa nào cũng đều là khiêu chiến lớn nhất, không chỉ ở kỹ thuật mà còn ở tốc độ.

Đối với Bùi Văn Khinh mà nói, loại phẫu thuật này cũng chỉ là cơm bữa.

trên chiến trường, loại ngoại thương nào chưa thấy qua, thậm chí ngay cả cánh tay hoàn toàn đứt rời ra, cô cũng đã từng gắn lại hoàn hảo như cũ.

Việc dùng mạch máu bên ngoài để lưu thông máu, cô nhanh chóng nối lại những động mạch bị tổn thương, thủ pháp thành thạo mà nhanh chóng, toàn bộ quá trình động tác như nước chảy mây trôi, không có nửa điểm bối rối hay đứt đoạn.

Dưới cái nhìn của Vương An, có thể nói là thao tác hoàn mỹ.

Đường khâu như vậy tinh xảo, thậm chí còn trẻ tuổi hơn Vương An lúc đỉnh cao.

Bác sĩ ngoại khoa bình thường cần ít nhất 40 phút để phẫu thuật, cô làm xong trong gần không đến 25 phút, lại một tiếng để tiến hành khâu nối lại da và cơ bắp.

Tháo xuống dây cầm máu cùng kim thử máu trên đùi Thước Lai, Bùi Văn Khinh hạ lệnh, “Tiến hành thử lượng đường khí trong máu trên ngón chân.”

một vị y tá lấy ra chỉ kẹp trên ngón chân của Thước Lai, tất cả mọi người đều nhìn lên màn hình máy theo dõi.

trên màn hình, không có phản ứng.

không có mạch.

không có máu lưu thông.

“Hừ!” Bác sĩ cấp cứu hừ nhẹ một tiếng, “Lãng phí nhiều thời gian như vậy, còn không phải là không công, không có máu lưu thông, dù là giải phẫu thành công đi chăng nữa cũng không có ý nghĩa gì hết. Thông báo phòng giải phẫu, chuẩn bị giải phẫu.”

“Dạ!” Y tá nhỏ giọng đáp ứng.

Khuôn mặt vốn tràn đầy hy vọng của Thước Lai, cũng là trong nháy mắt hóa thành tro tàn, giống như bị người rút hết linh hồn, vô lực cúi đầu.

Xem ra là mình đã định trước là thất bại sao?

Vương An nhú mày, quay mặt nhìn về phía Bùi Văn Khinh.

Trong ánh mắt, nhìn qua khuôn mặt còn mang theo mấy phần non nớt, nhưng không có nửa điểm bối rối.

“Chờ một chút nữa.”

Bác sĩ cấp cứu quát, “Còn chờ, đợi lát nữa thì cô ấy đã không cứu được nữa rồi!”

Đinh - -

một tiếng vang nhỏ của máy theo dõi phát ra.

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn màn hình máy theo dõi, thấy trên màn hình xuất hiện chỉ số, y tá về mặt kích động, “Mạch đập có, lượng đường khí trong máu 75%!”

“79%, còn đang tăng lên!”

“89%”

“92%”

“95%”

95% đã là lượng đường khí trong máu của một người bình thường.

Đây đã đủ để chứng minh, lượng lưu thông máu trên chân của Thước Lai đã khôi phục bình thường trở lại.

“Bác sĩ...” Thước Lai một lần nữa ngẩng đầu lên, trên mặt còn mấy phần không dám xác định, “Chân của tôi... là... là xong rồi sao?”

Y tá trịnh trọng gật đầu, “Tiểu thư Thước Lai, chúc mừng cô, phẫu thuật rất thành công...”

“Bây giờ nói thành công, còn hơi sớm!” Bùi Vân Kinh bình tĩnh phủ định.

So với những người trong phòng kích động, cô ngược lại là người bình tĩnh nhất.

Mọi người nghe vậy, đều rất ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Vị nhâm đại nhân tìm ra có chút chậm!

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Dùng tay tháo đầu kẹp ra, kiểm tra chân của Thước Lai lại từ đầu, ánh mắt Bùi Vân Kinh chăm chú nhìn vào chân của Thước Lai.

Lúc này chân tái nhợt trông xanh giống như chân người chết, hiện tại đã dần dần khôi phục, trở nên hồng hào có sức sống như bình thường.

Dùng bàn tay chạm nhẹ vào phần bắp chân của cô, Bùi Vân Kinh cảm nhận được mạch máu, chân lúc trước lạnh như băng giờ đã cảm thấy hơi ấm. cô nâng mắt lên, nhìn chăm chú vào bác sĩ cấp cứu đối diện, tuyên bố, “Tuần hoàn máu đã trở lại bình thường, giải phẫu thành công!”

Thản nhiên nói một câu, không khác một cái tát vô hình vào mặt, bác sĩ cấp cứu xấu hổ tránh đi ánh mắt của cô.

“Cám ơn, cám ơn!” Thước Lai kích động, môi cũng đều run rẩy, nước mắt đã sớm tràn đầy, “Bác sĩ... Cám ơn bác sĩ... Cám ơn bác sĩ đã cứu mạng tôi!”

Đối với một vũ công mà nói, chân đồng nghĩa với sinh mệnh.

Bùi Vân Kinh chữa khỏi chân cho cô, cũng đồng nghĩa với việc cứu mạng cô.

“Đây là việc nên làm, xử lý một chút vết thương trên người cô ấy một chút, chú ý việc giữ ấm.” Sau khi phân phó, Bùi Vân Kinh quay ra nói, “Thông báo cho người nhà ở bên ngoài đi!”

Ngữ khí của cô, rõ ràng giống như làm chủ phòng cấp cứu.

“Tôi sẽ ra ngoài thông báo” một cô y tá cười đi ra khỏi phòng cấp cứu.

“Bác sĩ, tiểu thư như thế nào?”

“Bác sĩ...”

Ngoài cửa, tài xế, trợ lý của Thước Lai, còn có người thân gia đình, đều lo lắng, sốt sắng, vây quanh y tá hỏi.

“Yên tâm đi, phẫu thuật của tiểu thư Thước Lai rất thành công, chân vẫn giữ được”

Tất cả mọi người nghe được, thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Lợi dụng cơ hội, Bùi Vân Kinh nhanh chóng đi ra phòng cấp cứu.

Vương An vừa trò chuyện, dẫn dò Thước Lai vài câu, quay ra đã không thấy Bùi Vân Kinh đâu, vội vàng ra khỏi phòng cấp cứu đuổi theo.

Ngó trái phải một chút, tìm kiếm bóng dáng nhỏ gầy, nhanh bước chạy theo.

“Bác sĩ Đường... Bác sĩ Đường, chờ một chút!”

Cười thầm trong lòng, Bùi Vân Kinh dừng bước quay đầu lại, biết rõ còn có hỏi.

“Viện trưởng Vương, còn có chuyện gì sao?”

Vương An đi đến, tỏ vẻ xin lỗi, “Chuyện vừa rồi, tôi xin lỗi anh, tôi không nên nghi ngờ năng lực của anh, lại còn dùng thái độ như thế nói chuyện với anh”

“không sao.” Bùi Văn Khanh cười, “không có chuyện gì tôi liền đi trước, viện trưởng Vương, tạm biệt. “

“Bác sĩ Đường!” Vương An vội vàng đuổi theo, “hiện giờ tôi... muốn thuê anh làm việc tại bệnh viện còn kịp không?”

Đưa lưng về phía Vương An, Bùi Văn Khanh lúc này phúc hắc, khoe môi khê cong, một lần nữa quay lại thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã biến thành một bộ dạng vân đạm phong khinh.

“Tôi cảm thấy nghề bác sĩ này hình như không thích hợp với con người của tôi cho lắm... Đúng, yêu cầu điều kiện làm việc tương đối cao!”

“anh cần gì có thể nói ra, chúng tôi sẽ tận lực thỏa mãn”

Bệnh viện ngoại khoa luôn luôn thiếu người, kỹ thuật vừa rồi của Bùi Văn Khanh, Vương An hoàn toàn bội phục với kỹ thuật của cô, một nhân tài như vậy, anh ta làm sao bỏ qua được.

Trưởng viện Vương, quả nhiên tận lực thỏa mãn yêu cầu!

Bùi Văn Khanh làm bộ dạng ngượng ngùng, “Tôi muốn có một văn phòng riêng”

“không thành vấn đề!”

“Thời gian làm việc linh hoạt?”

“Việc này... Tôi sẽ cố gắng hết sức sắp xếp giúp anh.”

Bùi Văn Khanh cười, đưa tay phải ra, “Về sau, xin viện trưởng Vương giúp đỡ nhiều hơn”

“Đừng khiêm tốn.” Vương An cười bắt tay với cô, “Vậy cậu khi nào có thể đi vào làm việc?”

Bệnh viện số một cũng đã từng là một trong những bệnh viện đứng đầu, nhưng dần dần những bệnh viện tư nhân lần lượt nổi lên khai trương, dùng lương cao đã lấy đi không ít nhân tài, nhất là bộ phận khoa ngoại đã bị đánh vào sâu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Nhất định là tàn binh của chiến tranh

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Trong bệnh viện cũng thật sự thiếu người, lịch phẫu thuật đã hẹn trước cũng phải đẩy ra tháng sau, bằng không Vương An cũng sẽ không mong muốn nhiều như vậy.

Bùi Văn Khanh nghĩ, “Bắt đầu từ ngày mai, khả năng mỗi tuần đến đây 4 lần.”

Ngoài thời gian đi đến căn cứ quân sự để huấn luyện thì thời gian còn lại cô đến bệnh viện làm việc. (không có gì ngoài việc phải đến căn cứ huấn luyện, tôi cũng có khả năng đến bệnh viện làm việc.)

Trước đây cô còn đội xung phong (Trước kia vào thời điểm chữa bệnh), mỗi ngày phải có ít nhất hai ca phẫu thuật, thậm chí nhiều hơn.

Công việc của cô, không chỉ là một nghề nghiệp, cũng là một cách trải nghiệm cuộc sống.

cô đã quen cảm giác tay cầm dao phẫu thuật, hiện tại mỗi ngày đều nhàn rỗi, ngón tay đều muốn ngứa ngáy, đương nhiên cũng hy vọng có thể nhanh chóng bắt tay vào làm việc.

“thật tốt quá” Vương An vui sướng, “Trong hai ngày, tôi sẽ tận lực vì bác sĩ Đường mà chuẩn bị văn phòng cho cậu.”

“anh gọi tôi là tiểu Đường là được rồi.” Bùi Văn Khanh cười nói.

“Được, tiểu Đường, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

nói xong lời từ biệt với Vương chủ nhiệm khoa, Bùi Văn Khinh bước chân ra khỏi bệnh viện, nhìn trái phải thấy xung quanh không có người, cô đi nhanh qua đường rẽ vào hầm đỗ xe của siêu thị đối diện.

Kéo râu giả, tóc giả xuống, ngồi vào sau xe thể thao còi bỏ áo thun rộng cùng với quần áo nam nhân bên ngoài ra...

Đem tất cả đồ nguy trang cất vào ba lô, cô vừa nhìn vào gương chỉnh lại tóc vừa bấm điện thoại gọi cho Ninh Trạch Thiên.

“Tiểu Thiên, bây giờ trong tay cậu có bao nhiêu tiền có thể sử dụng?”

“Gần đây, ông nội của mình quản lý rất nghiêm, đại khái có khoảng bốn trăm năm trăm nghìn tệ đi.”

“Chuyển bốn trăm nghìn tệ cho mình.”

“Cậu có chuyện gì gấp à?”

Bùi Văn Khinh cười, “hiện tại không thể nói, cậu có cho vay hay không?”

Ninh Thiên Trạch “Gửi cho mình số thẻ của cậu.”

“Cảm ơn Ninh thiếu gia!”

“Ít nói nhảm, cậu chỉ cần đừng để bị kẻ khác lừa đảo là được!”

“Người cần phải lo lắng hẳn là kẻ lừa đảo, chứ không phải là mình đi.”

Cúp điện thoại xong nhét vào túi quần, Bùi Văn Khinh khởi động xe, đi vào một sở giao dịch chứng khoán, cố ý nổ xe thật to dừng lại ở ngoài cửa.

Quản lý từ cửa sổ nhìn thấy chiếc xe thể thao đắt tiền đến đây, liền biết là khách hàng lớn, tự mình ra nghênh đón, mời cô đến phòng làm việc của mình, bưng trà rót nước, tận tình phục vụ.

“Tiểu thư, cô chuẩn bị mở tài khoản để mua chứng khoán sao, mua bao nhiêu?”

Bùi Văn Khinh bày ra tư thế con nhà giàu kiêu ngạo nói, “Chơi thử trước cái đã, mua năm trăm nghìn chơi thử, nếu tâm trạng tốt, sẽ mua nhiều hơn nữa.”

Trong tay cô có một trăm nghìn tiền thưởng La lão gia cho, cùng với bốn nghìn của Ninh Trạch Thiên, vừa vặn năm trăm nghìn.

“không thành vấn đề”, Quản lý nào đâu biết rằng, kỳ thật trong tay cô chỉ có năm trăm nghìn này, một lòng phục vụ muốn kéo một khách hàng lớn, chỉ cười lấy lòng, “Trước tiên tôi sẽ mở cho tiểu thư một tài khoản VIP, nếu cô cần giao dịch, có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.”

“Được” Bùi Văn Khinh lấy ra thẻ ngân hàng đặt lên trên bàn “Mua toàn bộ cổ phiếu của công ty dược phẩm Chu thị!”

Công ty Dược phẩm Chu thị?!

Công ty Dược phẩm Chu thị chính là công ty của gia đình Chu Đình An, vài năm nay vẫn cố gắng kéo dài hơi tàn, cổ phiếu đã rớt giá thảm bại, nhất định là tàn binh của chiến tranh.

Quản lý nghe thấy chỉ nhú mày, “Tiểu thư, nếu cô không hiểu rõ thị trường lắm, ta có thể tư vấn đề xuất ra một số loại cổ phiếu có tiềm lực...”

Bùi Văn Khinh ngạo mạn cắt đứt lời hắn, “không cần, chỉ cần mua loại này!”

Con nhà giàu ngu ngốc, ý tốt của hắn còn không coi trọng.

Quản lý nểng thảm trong lòng, trên mặt lại nở nụ cười tươi như hoa.

“Dạ, được ạ. hiện tại tôi liền đi thực hiện giao dịch giúp tiểu thư.”

Dù sao tiền là của cô, hắn chỉ cần kiếm được phí giao dịch là được.

Quản lý rời đi, Bùi Văn Khinh đưa tay phải qua lấy cốc nước, đưa lên môi vừa cười uống một ngụm.

Dựa theo trí nhớ của cô, qua ít ngày nữa, Chu Đình An sẽ tuyên bố với bên ngoài một loại thuốc mới, công ty Dược phẩm Chu thị cũng từ đó tự nhiên nổi lên.

Đến lúc đó, vị quản lý này nhất định sẽ hối hận đến muốn khóc vì đã không mua theo cô.

Chương 123: Áo ngủ tơ tằm màu đen?

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

“Bùi tiểu thư!” Rất nhanh, quản lý chứng khoán cười quay trở về, trong tay cầm thẻ của cô, còn có một tập tài liệu mở ra, “Tiểu thư, cô chỉ cần ký tên vào đây là được, những việc còn lại chúng tôi sẽ hoàn thành giúp cô, bởi vì cô là khách VIP của chúng tôi, tiền thuê tôi sẽ chiết khấu cho cô 8%. Đây là danh thiếp của tôi, nếu có việc gì cần cô có thể gọi điện bất cứ lúc nào.”

“Được!”

Tiếp nhận bút, ký tên mình, Bùi Văn Khanh đứng dậy rời đi.

Quản lý cười đem cô tiễn ra khỏi phòng mình.

không hổ là họ Bùi, mua năm trăm nghìn loại cổ phiếu rác rưởi này, muốn đền bù cũng được!

...

Lái xe thể thao quay về Đường cung, chú ý tới cái xe màu trắng đậu bên ngoài, Bùi Văn Khanh nghi ngờ, chui ra khỏi cửa xe, đi vào phòng khách, vừa vận nhìn thấy Chu quản gia từ trên lầu đi xuống.

“Bác Chu, có khách tới sao?”

“Dạ, là Cố tiểu thư.”

Cố Tây Phán.

Bùi Văn Khanh nhú mày.

“cô ta đang ở phòng nào?”

“Phòng tiếp khách!”

Gật đầu, Bùi Văn Khanh cất bước chạy lên lầu, liếc nhìn phòng khách, đem túi đồ vào trong phòng ngủ của mình, xoa mái tóc dài ra, bước nhanh đi tới cửa.

Người đàn bà không biết điều này, cũng dám đến góc tường của cô mà đào, thì cũng đừng trách cô cho Cố đại tiểu thư này một bài học xứng đáng!

không có gõ cửa, cô lập tức đem cửa phòng đẩy ra, dùng một giọng điệu ngọt ngào để nói.

“Chú nhỏ, cái bộ đồ ngủ ta mặc tối hôm qua đâu, làm sao không tìm thấy?”

Áo ngủ của cô mà lại hỏi anh, đây là nói lên quan hệ thân mật của hai người như thế nào!

Cố Tây Phán là người thông minh, không có khả năng mà nghe không hiểu.

Quả nhiên, Cố Tây Phán ngồi ở trên sofa, nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu lên, trên mặt tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong mắt đã lộ ra sắc thái khác.

Mấy ngày này, Cố Tây Phán đã điều tra Bùi Văn Khanh một cách rõ ràng.

Biết được mối quan hệ thân mật giữa cô và Đường Mặc Trầm, bên ngoài cũng có một vài tin đồn, nói hai người quan hệ, nhưng mà Cố Tây Phán cũng không tin.

Trong mắt cô, một cô gái mà cô muốn thân phận không có thân phận, muốn địa vị không có địa vị, làm sao có thể lọt vào trong mắt xanh của Đường Mặc Trầm được?

Nhưng mà một câu này của Bùi Văn Khanh, đã làm cho cô nghi ngờ mối quan hệ mập mờ của hai người họ.

Chẳng lẽ hai người bọn họ, ngủ chung với nhau thật sao?!

Thế nào, có phải ghen tị muốn chết hay không!

“Dì Cố!” Bùi Văn Khinh lộ ra bộ dạng kinh ngạc, “Là dì à, cháu còn tưởng rằng là chú nhỏ ở nhà, thật sự là ngại quá!”

Cố Tây Phán ăn phải quả đắng, trên mặt cũng vẫn là không biểu hiện ra ngoài, “Đúng vậy, tôi đến tìm Đường bộ trưởng cần bàn bạc chút chuyện.”

“Bộ đồ ngủ như thế nào?”

một giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên.

Chú ... chú nhỏ?!

Nghe thấy tiếng chú nhỏ, mặt Bùi Văn Khinh lập tức biến sắc.

Xoay mặt nhìn về phía bên cạnh, liếc mắt liền thấy ngòai trên sofa ở một bên khác, Đường Mặc Trầm đang ưu nhã nâng tách trà.

Lúc cô quay mặt đi, người đàn ông đang liếc mắt nhìn qua phía cô, trên mặt không chút cảm xúc biểu hiện ra ngoài, một đôi mắt thâm trầm, không thể nhìn rõ tâm trạng.

Vì không nhìn thấy xe của anh, tưởng rằng anh không ở nhà, cô đã cố ý bước vào, cố ý nói như vậy, là muốn chọc tức Cố Tây Phán, đâu ngờ rằng anh lại ở trong phòng?!

Quan hệ hai người bọn họ là không được tiết lộ ra ngoài nếu không được anh cho phép, vậy mà cô lại cố ý nói như vậy ở trước mặt của Cố Tây Phán, đã thế còn bị anh bắt ngay tại trận.

Tìm Bùi Văn Khinh nháy mắt nhói lên.

“Em... Để tự em đi tìm?”

Nhân lúc đối phương còn chưa nổi giận, cô liền muốn chạy trước.

Phía sau, giọng nam vang lên lần nữa.

“Cái áo ngủ tơ tằm màu đen đó sao?”

Màu đen?

Áo ngủ tơ tằm!

cô có áo ngủ như vậy sao?!

Bùi Văn Khinh kinh ngạc xoay người, ánh mắt một lần nữa dừng lại ở trên mặt Đường Mặc Trầm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Trừ bỏ em ra, không có người con gái khác bước vào phòng này!

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

trên khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông vẫn lạnh nhạt, một đôi mắt đen như mực bình tĩnh chăm chú nhìn vào mặt cô, tựa hồ cũng không có tức giận.

Chẳng lẽ anh không những không tức giận, mà còn đang phối hợp với cô sao?

không biết rõ dụng ý của anh, trong lòng Bùi Văn Khinh tràn đầy nghi hoặc, nhưng vẫn lại chủ động phối hợp.

“A... Đúng rồi, chính là cái áo đó!”

“Đợi lát nữa anh tìm giúp cho.”

Tìm giúp cô?

Ý là đợi lát nữa sẽ tìm cô tính sổ sao?

Bùi Văn Khanh nuốt nước bọt, “Được, vậy em không quấy rầy hai người nói chuyện nữa, đi Cố, xin lỗi không tiếp được!”

đi nhanh ra khỏi phòng tiếp khách, Bùi Văn Khanh nâng tay che ngực, chạy nhanh về phòng ngủ của mình.

Trong phòng tiếp khách.

Đường Mặc Trầm liếc một cái nhìn Cố Tây Phán ngồi trên sofa đối diện, thần nhiên nâng chén trà nhấp một cái, “Cố tiểu thư tự mình đến đây, chắc là có chuyện quan trọng, có thể nói thẳng.”

“Bộ trưởng, ngài quả nhiên thẳng thắn. Tôi biết ngài công việc bận bịu, vậy tôi cũng không vòng vo.” Cố Tây Phán đang cầm chén, dùng thìa bạc khuấy nhẹ nhàng tách hồng trà kiều anh, “Nghe nói Bộ trưởng mới tham gia tranh cử, trong mắt Tây Phán, bộ trưởng nhất định sẽ là thành công đạt được vị trí Tổng thống.”

Người đàn ông trầm mặc, câu nói này đúng là vô mông ngựa mà cũng không biết ngựa.

“Có thể đi Đường chưa có nói với ngài, tôi là một trong những người yêu thích ngài.” Cố Tây Phán khẽ nâng mắt, ánh mắt gọi tình nhìn gò má anh, “Tôi mai, Cố gia có yến tiệc, không biết bộ trưởng có thời gian tham gia cùng Tây Phán không?”

“Tôi mai, Cố gia có tổ chức một gia yến, không biết bộ trưởng ngài có thể cùng tôi đến tham dự hay không?”

“Gia yến Cố gia, tôi tham dự hình như không được ổn cho lắm.”

“Mọi người đều là người một nhà, có gì không ổn.” Cố Tây Phán đứng dậy, đi đến ngồi vào bên cạnh anh, “Đến lúc đó, tôi sẽ toàn lực giúp ngài thuyết phục cha cùng các anh, Cố gia nhất định sẽ toàn lực ủng hộ ngài tranh cử!”

Quân tử không nói lời ám muội. (Đối diện với người ngay thẳng thì không nói lời vòng vèo.)

Ý tứ của Cố Tây Phán rất rõ ràng, chỉ cần Đường Mặc Trầm qua lại cùng cô ta, Cố gia nhất định sẽ trở thành người nhà ủng hộ anh.

Bác đã vài lần gọi điện thoại muốn gắn ghép anh cùng với Cố Tây Phán, Đường Mặc Trầm biết dụng ý của cô ta, nhưng vẫn không để ý tới.

Bây giờ lại còn đích thân tới đây, nói là có chuyện quan trọng cùng anh bàn bạc, kết quả lại là đi tìm chồng.

Nếu không coi trọng thể diện của cô ruột, anh đã sớm đem Cố Tây Phán đuổi ra ngoài cửa.

Biết rõ nha đầu Bùi Văn Khanh kia là đang nói bậy, anh còn phải cùng cô phối hợp, chính là muốn làm cho Cố Tây Phán biết khó mà lui.

Nhưng Cố Tây Phán, thế mà nghĩ dùng Cố gia có thể lôi kéo anh?

Đường Mặc Trầm tham gia tranh cử, cũng là dựa vào thực lực của chính mình, đâu cần phải dựa vào một người đàn bà?

Sắc mặt Đường Mặc Trầm trầm xuống, người đứng dậy từ sofa, từ trên cao nhìn xuống về mặt kính ngọc của Cố Tây Phán.

“Tôi biết cô tôi cùng Cố phu nhân đơn thuần chỉ là bạn tốt, tôi nhắc nhở Cố tiểu thư một câu. Với những người chống đối với tôi, đều là kẻ địch của tôi!”

Hậu quả của việc trở thành kẻ địch của anh, không cần phải nói, cô cũng biết.

hiện tại, không phải anh muốn đi lấy lòng Cố gia, mà là Cố gia phải suy nghĩ kỹ, ai là người đứng ở phía trên ai.

Sắc mặt Cố Tây Phán trắng bệch.

cô biết là Đường Mặc Trầm cường thế bá đạo, nhưng mà thật không ngờ anh lại bá đạo như vậy.

“Đó là điều đương nhiên, không cần bộ trưởng nhắc nhở.” Cố Tây Phán là người có hiểu biết, rất nhanh liền uyển chuyển ứng biến kịp, đứng lên, “Cố gia đương nhiên sẽ đứng về Bộ trưởng. Kiến trúc nội thất của Đường cung thật tinh xảo, không biết... tôi có thể tham quan một chút hay không?”

Đường Mặc Trầm không có để ý cô ta, mà đi qua kéo cửa phòng ra.

“Văn Khanh?”

Bùi Văn Khanh đang ở trong phòng ngủ của mình nghiêng tai nghe lén, nghe được tiếng gọi của anh, vội vàng đi ra.

“Chú nhỏ, gọi cháu có việc gì không?”

“Dẫn Cố tiểu thư đi thăm quan một chút.”

“Dạ!”

Bùi Văn Khinh vội vã đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Anh đúng là người đàn ông thu hút ong bướm

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Đường Mặc Trầm không thèm nhìn mặt cô ta nữa, anh liền đi vào thư phòng, đóng cửa lại.

Đối mặt với Cố Tây Phán, Bùi Văn Khinh cười tủm tỉm nâng tây phái lên, “Di Cố, mời.”

Cố Tây Phán vốn là muốn đến, không ngờ Đường Mặc Trầm trực tiếp đem cô ta vứt cho Bùi Văn Khinh, cảm thấy buồn bực, nhưng chỉ có thể cất bước rời khỏi đây.

đi ngang qua phòng ngủ của Đường Mặc Trầm, Bùi Văn Khinh cố ý dừng lại.

“Phòng này chính là phòng ngủ của chú nhỏ, nhưng mà... Chú nhỏ thích sạch sẽ, ngoại trừ cháu ra, người đàn bà khác không có thể bước vào phòng ngủ này, cho nên... Cháu sẽ không thể mang đi đi vào được.”

Cố Tây Phán âm thầm cắn răng, trên mặt chỉ là cười nhẹ, “Đương nhiên.”

“Được, vậy chúng ta lên lầu chứ?”

Bùi Văn Khinh xoay người, sau đó liền giới thiệu lịch sử Đường cung, sau vài năm ở trong này, bức tranh trên tường được vẽ bởi họa sĩ nào, bình hoa ở góc tường thuộc triều đại nào, mỗi một cảnh cây ngọn cỏ trong hoa viên... cô cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Đưa Cố Tây Phán đi thăm xong kiến trúc, xuống lầu đi vào những trang trí điêu khắc trên bề mặt bể phun nước, Bùi Văn Khinh hơi hí hóp đôi mắt nhìn chăm chú vào kiến trúc hoa lệ này.

“Di đừng nhìn thấy chỗ này có nhiều phòng ngủ mà hiểu lầm. Từ khi chú nhỏ bắt đầu vào chỗ này ở thì trừ con ra, thì chưa từng có người phụ nữ khác ở lại đây cả!”

Cố Tây Phán nghe được ý tứ sau câu nói của cô, chỉ ưu nhã giờ lên khoe môi.

“Văn Khinh, cháu có biết thứ có sức dụ dỗ đối với nam nhân nhất là gì không?”

không đợi Bùi Văn Khinh trả lời, cô ta đã tự nói ra đáp án.

“Hai chữ - quyền - lực!” Cố Tây Phán nâng tay vuốt mái tóc dài, “Trong lịch sử, vô số người đàn ông bởi vì muốn đạt được quyền lực cao nhất, không từ thủ đoạn, thậm chí là không tiếc cùng người thân, anhem trở mặt thành thù, người phụ nữ xinh đẹp chỉ có thể là nhất thời yêu thích, nếu như không có thể lực nhà mẹ đẻ chống đỡ, rất nhanh sẽ trở thành vật hi sinh mà thôi.”

Xoay mặt, nhìn chăm chú vào Bùi Văn Khinh, Cố Tây Phán thẳng thắn, ngữ khí kiêu ngạo.

“Người giống như Đường bộ trưởng, cần chính là một người phụ nữ có thể giúp anh ấy. cô có lẽ hợp làm đồ chơi ẩm giường cho anh ấy, nhưng tuyệt đối không có khả năng là người có thể sánh vai cùng anh ấy đứng trên ban công ở phủ Tổng thống, nhận sự hoan hô của mọi người!”

A! không hổ là nữ nhân có kiến thức, nói lời tổn thương mà dễ nghe như vậy.

“Di Cố nói rất có đạo lý, nhưng...” Bùi Văn Khinh cười yếu ớt, nhìn sắc mặt cô ta, “Di Cố chắc cũng biết được, nam nhân càng có quyền lực, càng thích nữ nhân trẻ đẹp. Xem đi kìa, khoe mặt đều có nếp nhăn. Di Cố tốt nhất nên bảo dưỡng cho tốt, phải biết rằng, tiền có nhiều hơn nữa, gia nghiệp có lớn đi chăng nữa... cũng không đổi lại được mười năm thanh xuân!”

Nếu so về lời nói tổn thương thì cô không thể thấp hơn người đối diện được.

Cố Tây Phán tức giận đến mức ngực phập phồng, hai tay nắm chặt quai cầm của túi xách, chỉ hận không thể đem khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt xé nát.

Bùi Vân Khanh liếc một cái thấy đối phương sắp không giữ được vẻ mặt ưu nhã nữa, không khách khí bỏ thêm một đao.

“Còn Vân Khanh cho rằng, nếu một người phụ nữ ngay cả giường của người đàn ông mà còn không lên nổi, còn muốn bước lên ban công phủ Tổng thống, đều chỉ là người nói si nói mộng!”

Cố Tây Phán tức giận đến run rẩy.

“cô...”

không cho cô có cơ hội mở miệng, Bùi Vân Khanh nâng tay xoa sườn thắt lưng.

“Chú nhỏ cũng thật là, mỗi đêm đều muốn nhiều lần, thắt lưng đều không chịu được, cháu lên lầu dán miếng giảm đau. Dì Cố, đi thông thả nha, sau này thường xuyên đến đây chơi!”

Vừa chống tay đỡ thắt lưng, vừa bước lên bậc thang, Bùi Vân Khanh cao giọng nói.

“Chu quản gia, tiễn khách!”

Ánh mắt Cố Tây Phán như đao, chăm chú nhìn phía sau lưng cô, trong lòng liền âm thầm nảy sinh ý niệm ác độc.

Đợi đến lúc cô có được Đường Mặc Trầm, việc đầu tiên cô phải làm chính là đuổi nha đầu chết tiết kia ra khỏi Đường cung!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: “không bằng anh đến mát xa toàn thân cho em?”

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Bùi Vân Khanh một lần nữa lên lầu, liếc mắt liền nhìn thấy Đường Mặc Trầm đứng ở trước cửa phòng ngủ.

Trong tay anh rõ ràng đang cầm theo một món đồ ngủ tơ lụa màu đen.

cô ở trước mặt Cố Tây Phán hùng hổ khai chiến, nháy mắt liền giống chuột gặp phải mèo, thả chậm bước chân bước đến.

“Chú nhỏ, chú xong rồi à?”

Đường Mặc Trầm đưa tay phải lên, đem áo ngủ đến trước mặt cô.

“Áo ngủ của em!”

Quả nhiên, đây là muốn cùng cô tính sổ sao?

“Chú nhỏ, em... cái kia...”

Đường Mặc Trầm hít mắt lại, trong giọng nói có vài phần trêu chọc.

“không phải cái này, là anh tìm nhầm sao?”

“không đúng, không đúng.” Khuôn mặt nhỏ của Bùi Vân Khanh xệ xuống, “không phải chú nhỏ sai, là Vân Khanh sai nhầm rồi.”

“Em sai rồi?”

“Đúng, là em sai rồi”

“Thế sai ở chỗ nào?”

“Em không nên ở trước mặt người khác, bắt anh giúp em tìm áo ngủ.”

“Tại sao phải làm như vậy?”

“Em...” Bùi Văn Khinh rũ mặt, “Em... chính là...”

cô nhóc kia, lại đang định nói dối phải không?

Đường Mặc Trầm nheo mắt chăm chú nhìn vào vẻ mặt của cô, chậm rãi mở miệng, “nói thật, anh liền tha thứ cho em.”

“Em...” Bùi Văn Khinh cắn răng, “Là do em không thích Cố Tây Phán, tiểu thư khuê các cái gì, rõ ràng chính là ngại nghèo yêu phú, giáo sư Chu Đình An của trường học em chính là bị cô ta đá, cô ta có tư cách gì mà theo đuổi anh?”

Cho nên...

Em ấy đang ghen?

Đường Mặc Trầm khước môi cong lên, tâm tình thật tốt.

“đi vào theo anh!”

Bùi Văn Khinh theo anh đi vào phòng ngủ chính, chỉ thấy

“Nằm sấp xuống!”

Nằm sấp xuống?

“Chú nhỏ, trời còn chưa có tối đâu!”

anh kiểm tra hông của cô, cùng trời tối có quan hệ gì?

Đường Mặc Trầm nhú mày, ánh mắt anh dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương, đột nhiên phản ứng kịp.

Nha đầu chết tiệt kia, nghĩ là anh muốn làm gì?!

“anh kiểm tra thất lưng của em.”

“Thất lưng của em.”

“rõ ràng em vừa mới đỡ thất lưng, nói đau không phải sao?”

Ách - -

Đây... là muốn vạch trần lời nói dối của mình sao?

Bùi Văn Khinh không dám giải thích, đành phải ngoan ngoãn nằm úp sấp trên giường.

Nghiêng người ngồi cạnh bên cô, Đường Mặc Trầm giơ bàn tay vạch áo của cô lên, ngón tay cẩn thận bấm vào xương hông của cô.

không có phát hiện sự khác thường, lúc đầu nghĩ là do sau huấn luyện nên thất lưng còn chưa có khôi phục, anh lại dùng lực ấn vào cơ hông của cô.

“A, đau!”

Đường Mặc Trầm giảm bớt lực đạo, nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp sườn thất lưng.

“Giờ thấy thế nào?”

“Ừ... tốt hơn rất nhiều... A... thật thoải mái... anh, không nghĩ rằng tay nghề xoa bóp của anh lại tốt như vậy.”

Cảm nhận được bàn tay to ấm áp của nam nhân, xoa bóp đau nhức ở thất lưng. Bùi Văn Khinh phi thường hưởng thụ, nheo mắt lại, miệng phát ra những âm thanh hưởng thụ.

“anh, xuống dưới một chút... Đúng... Đúng... Chính là chỗ đó... Ừ... thật là thoải mái...”

Chạm vào da thịt mềm mịn, trắng như tuyết của cô gái.

anh không thể kiềm chế chính mình không suy nghĩ nhiều, nhưng mà thanh âm mềm nhũn, giống như mèo cào nhẹ mon trón trái tim anh.

Trong lòng dâng lên một luồng khí nóng, Đường Mặc Trầm rút tay về.

“Được rồi, chuẩn bị đi ăn cơm”

cô nằm sấp ở trên giường không chịu động, chỉ xoay xoay cái mông nhỏ, làm nũng, “Lại ấn thêm vài cái đi, anh - - “

Nha đầu chết tiệt kia, đây là đang muốn khảo nghiệm sự tự chủ của anh hay sao?

Chăm chú nhìn vào Bùi Văn Khanh đang nằm trên giường lớn ăn vạ, Đường Mặc Trầm đột nhiên sinh ra vài phần trêu đùa.

Cúi người xuống, ghé vào tai cô, anh mở miệng, “không bằng, anh mời cho em một người mát xa toàn thân?”

...

Bùi Văn Khanh thẹn thùng ôm mặt: Vừa nói là mình trêu ghẹo chú nhỏ, sao đã biến thành chú nhỏ trêu ghẹo mình rồi?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Cô làm cái gì mà anh không thể quên được cô

Edit: m hà1097

Beta: Miêu - CQH

Hơi thở của nam nhân cùng với thanh âm trầm thấp lướt qua vành tai của cô, trong nháy mắt tóc gáy dựng thẳng.

không phải là hưng phấn, mà là hoảng sợ.

Mình thật sự là to gan, sao có thể đem anh coi như thợ mát xa sai bảo?

Còn mát xa toàn thân?

“không... không cần!” Nhanh chóng ngồi dậy từ trên giường, cô trốn thật nhanh nhảy xuống giường, “Chú nhỏ đi làm vất vả, để em xuống xem bữa tối chuẩn bị như thế nào rồi?”

Nghe tiếng bước chân cô vội vã chạy xuống lầu, Đường Mặc Trầm nâng tay xoa cái mũi, dở khóc dở cười nhún mày.

Nha đầu kia, đến khi nào mới không còn sợ anh?

...

Trong phòng ăn,

Bùi Văn Khanh ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn về hướng Đường Mặc Trầm ngồi, gấp một miếng món cá hấp anh thích ăn nhất.

“anh làm việc vất vả rồi, ăn nhiều một chút.”

“Được.”

Đường Mặc Trầm đáp nhẹ, ưu nhã lấy xương trong miếng thịt cá, đem miếng thịt bỏ vào miệng.

Nghiêng đầu, lặng lẽ nhìn bộ dạng anh ăn cơm, trong đầu của Bùi Văn Khanh vang lên câu nói lúc trước của Cố Tây Phán.

Lời nói người đàn bà kia tuy có chút khó nghe nhưng cũng không phải không có đạo lý. Mình thật sự có đủ tư cách cùng anh đứng một chỗ ở phủ Tổng thống sao?

nói cho cùng, Cố Tây Phán nói cũng không sai.

Mình chỉ là người đàn bà của chú nhỏ, vẫn là không lên được phòng khách.

Cảm thấy buồn bực, làm sao còn có muốn ăn nữa, mỹ vị đầy trên mặt bàn có cũng như không.

Bới vài miếng cơm, Bùi Văn Khanh đặt đĩa xuống.

“anh từ từ ăn tiếp nha.”

Liếc mắt nhìn thấy chén cơm của cô cũng vẫn còn hơn phân nửa, Đường Mặc Trầm nhú mày.

Bởi vì muốn cô ăn nhiều thêm, anh đã phân phó Chu quản gia, dặn dò phòng bếp làm những món ăn hợp khẩu vị của cô. trên bàn toàn những món cô thích ăn, vậy mà cô chỉ ăn có một ít như vậy?

không yên lòng với cô, anh ăn bát cơm thật nhanh, đứng dậy đuổi theo cô.

Nhìn phòng ngủ không thấy bóng dáng của cô, anh đi thẳng ra ban công, quả nhiên thấy cô gái đang ngồi trên xích đu, tay vòng ôm đầu gối, ánh mắt nhìn vào phương xa.

trên mặt lộ ra vài phần cô đơn tịch liêu.

Lúc cô mới tới Đường cung, luôn thích một mình tới đây ngồi, nhìn chăm chú vào nơi xa ngăn người.

Chẳng lẽ lại nhớ nhà?

Cất bước đi tới gần, bàn tay to của Đường Mặc Trầm nâng tay vén tóc mái che khuất khuôn mặt cô.

“Nhớ nhà sao?”

cô lắc đầu.

Ngồi xồm xuống, Đường Mặc Trầm đưa tay hất tóc che mắt khuôn mặt của cô.

“Khó chịu chỗ nào sao?”

Bùi Văn Khanh ngược mắt, nhìn chăm chú vào mắt của nam nhân.

Trong con ngươi, phản chiếu một hình ảnh nho nhỏ, lộ ra sự thân thiết.

nói cô là đồ chơi của anh?

Hừ!

Đồ chơi thì đồ chơi?

Cho dù bây giờ tạm thời không làm được người phụ nữ giúp anh đoạt được giang sơn quyền lực, cô liền làm một tiểu yêu tinh khiến cho anh không thể rời, không thể quên.

Đưa tay lên vòng qua cổ của anh, cô mở miệng.

“Em có chút không thoải mái, anh ôm em xuống tầng được không?”

không lẽ là ngâm nước lạnh làm cho cô bị cảm rồi hay sao?

Người đàn ông nhú mày, đem cô bế bổng lên, bước nhanh xuống tầng đưa vào phòng ngủ, đặt lên giường, giờ tay đặt lên trán cô, kiểm tra. Tựa hồ không nóng, không phải là bị sốt, nhưng anh vẫn là lo lắng.

anh đứng dậy đi lấy nhiệt kế, lúc trở về thì thấy Bùi Văn Khanh đã rúc vào trong chăn.

“Nhanh, đo nhiệt độ cơ thể một chút!”

Đưa tay lên vén chăn ra, chỉ thấy trên người cô gái mặc chiếc áo ngủ tơ lụa màu đen.

Đường Mặc Trầm gạt mình, nâng tay đỡ lấy cánh tay của cô, muốn giúp cô kẹp nhiệt kế.

Cánh tay nâng lên, cuốn quanh ôm lấy cổ của anh, Bùi Văn Khanh đem mặt rúc vào bên cổ của anh.

“anh, ngực em có chút đau.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Tay anh đặt lên tim cô

Edit: m hà1097

Beta: Miêu - CQH

Đường Mặc Trầm giờ tay lên, cách quần áo ấn lên phần bụng của cô.

“Ồ đây à?”

cô rũ lông mi, nhỏ giọng nói.

“Dịch lên phía trên một chút.”

Bàn tay to của anh hơi hơi dôi lên, đặt tại xương sườn của cô.

“Ồ đâu sao?”

Hơi thở của cô căng thẳng, cắn răng nói.

“Dịch lên chút nữa?”

Dịch lên chút nữa?

Kìa chính là hai con thỏ trên ngực của cô!

Bàn tay đặt trên xương sườn của cô nâng lên, dôi lên phía trên, đặt tại vị trí tim của cô.

Ánh mắt Đường Mặc Trầm dừng lại ở trên khuôn mặt của cô, thanh âm trầm thấp,

“Nơi này sao?”

một tầng áo tơ lụa bên ngoài, bàn tay anh rắn chắc mà ấm áp, những vết chai trên tay nhẹ nhàng chạm vào làn da của cô.

Bùi Vân Khanh căng thẳng, trái tim cũng nhảy dựng lên theo, theo bản năng rũ mắt xuống, tránh đi ánh mắt của anh.

Tận sau trong đáy lòng, một thanh âm nho nhỏ cuồn cuộn.

Bùi Vân Khanh, đừng sợ!

Vì thế, cô lấy hết dũng khí, ngược mắt đón nhận ánh mắt của anh.

“Chính là nơi này!”

Giọng nói của cô gái tuy bé, lại lộ ra vài phần kiên trì.

Nhìn trực tiếp vào ánh mắt sáng như sao, rõ ràng là rất khản trương, nhưng vẫn kiên trì nhìn thẳng vào mắt anh.

Đem nhiệt kế trong tay bỏ lên trên bàn, Đường Mặc Trầm cúi người xuống đem đầu cô đặt lên gối, tay vẫn như cũ đặt tại phần ngực trái tim cô.

Cách một lớp vải mỏng, anh vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim đập của cô.

Từ sau đêm đó, anh vẫn luôn muốn cô, chỉ là lo lắng cô tham gia huấn luyện, thân thể không chịu được, vẫn luôn kiềm chế chính mình.

Bây giờ, cô lại chủ động như vậy, anh làm sao còn nhịn được nữa?

Cúi xuống nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trên trán của cô, chóp mũi của cô... Cuối cùng dừng ở trên môi của cô.

Nụ hôn của anh mang theo sự ôn nhu, thương tiếc cùng thâm tình.

Bùi Vân Khanh nhắm mắt lại, hưởng thụ sự ôn nhu, dịu dàng của anh, rất chủ động tách hàm răng ra, giống như binh lính thủ thành mở rộng cửa thành.

anh đương nhiên là sẽ không từ chối lời mời như vậy, xẹt qua răng nhỏ của cô, cùng “tiểu binh lính” của cô thuận lợi tụt huyệt.

Triền miên dây dưa, hai người đều thờ dốc.

Nụ hôn của nam nhân không còn ôn nhu, mà trở nên cường thế, bá đạo.

Bàn tay vốn dĩ đặt ở trên ngực cô, lần theo chui xuống dưới áo ngủ, đặt trên tấm lưng nhỏ gầy của cô, kéo cô gần sát vào người anh hơn.

Lồng ngực anh rắn chắc

cô khản trương đến đòi mạng, thì cánh tay anh lại giữ cô càng chặt hơn.

...

Lần trước ở chung cùng với anh, một lần là say chếch choáng, một lần là vì thuốc

Chỉ có đêm nay là cô tỉnh táo.

Vì thế, cô cũng cảm giác mỗi chi tiết.

Bàn tay của anh, môi của anh...

Người đàn ông bá đạo này có ma lực làm cho cô điên cuồng.

cô cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể theo tiết tấu của anh, giống như một chiếc thuyền nhỏ trôi theo dòng nước xiết của đại dương.

Thờ dốc.

Run run.

...

sự thật chứng minh, Bùi Văn Khinh quả nhiên là đánh giá cao thể lực của mình

Trước mặt người đàn ông bá đạo này, cô rất nhanh liền thua trận, không còn lực chống đỡ.

Đường Mặc Trầm chống cánh tay muốn đứng dậy, cô toàn thân mềm nhũn ra, hoàn toàn không có khí lực để làm gì cả, hai cánh tay vẫn còn vòng trên cổ anh.

“Văn Khinh!” anh nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay của cô, “Buông tay, đi tắm rửa.”

cô chẳng những không buông, ngược lại còn ôm chặt hơn, người liền ghé vào lỗ tai của anh nhỏ giọng than thở, “không cần, em muốn ngủ chung cùng với anh.”

Nam nhân cong môi, nghiêng người nằm lên giường, đưa cánh tay đem cô ôm chặt vào lòng.

“Được.”

Trong căn phòng lớn, trên giường lớn, một nam một nữ, ôm nhau ngủ

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Đường mặc trầm, anh ngủ cùng người con gái mình là còn lén lút sao?

Edit: nhà 1097

Beta: Miêu - CQH

Sáng sớm như mọi khi, đồng hồ báo thức trong điện thoại di động vang lên.

Bùi Văn Khinh mắt vẫn nhắm, giờ tay tìm điện thoại di động, nhưng thứ tìm được không phải là điện thoại di động mà là một bàn tay – một bàn tay ấm

áp, thon dài, có lực.

Bàn tay?

cô mở to mắt, chạm phải một đôi mắt đen như mực, thâm thúy giống như mặt hồ sâu.

Chú nhỏ?

anh lại còn đang ở trên giường của cô, hơn nữa không chỉ là ở trên giường của cô, mà còn đang ở dưới người của cô!

cô buông tầm mắt nhìn xuống, ngực rắn chắc của nam nhân, những đường nét cơ bắp khoẻ mạnh, còn có bầu ngực của cô.

cô ghé vào trên người anh, trên người không mặc cái gì, nhưng quan trọng nhất là xúc giác cho cô biết là anh cũng giống như vậy.

Bùi Vân Khanh quỳnh lên.

Hốt hoảng tránh khỏi người đàn ông, kéo chăn qua quần lên người.

Liếc mắt một cái nhìn qua, lại thấy thân thể anh - - chỉ lo quần người mình, kết quả đem thân thể anh lộ ra rồi.

“Thực xin lỗi!” cô vội vã đem chăn đắp lên người hắn, kéo qua một góc che cho mình, “anh... anh sao lại ở đây?”

Ngồi dậy, Đường Mặc Trầm đưa bàn tay kéo cô về phía mình.

“Là em một mực giữ anh ở lại mà!”

“Vậy anh mau trở về đi, chẳng may quân gia cùng người hầu nhìn thấy...”

“Nhìn thấy thì sao?”

Đường Trầm Mặc anh ngủ cùng người phụ nữ của mình, chẳng lẽ còn phải lút?!

Ngoài cửa, vang lên tiếng bước chân, rồi sau đó là tiếng gõ cửa - - không phải là gõ cửa phòng cô, mà là cửa phòng anh.

Tiếng nói của Ôn Tử Khiêm truyền vào, “Bộ trưởng, ngài vẫn chưa dậy sao?”

Tiếng nói của Chu quân gia cũng theo sau vang lên, “Thiếu gia, không có gì không thoải mái chứ?”

Nhiều năm sống trong quân doanh, Đường Mặc Trầm đã sớm hình thành thói quen dậy sớm.

Đây là lần đầu tiên, muộn như vậy anh vẫn chưa xuống lầu, thật sự quá mức khác thường. Chu quân gia cùng Ôn Tử Khiêm khó tránh khỏi lo lắng.

Cả hai người đều ở đây, Bùi Vân Khanh khẩn trương cắn môi, thấy Đường Mặc Trầm muốn đáp lại, trong lòng cô quỳnh lên, mạnh mẽ nhào tới, đưa tay bịt miệng của anh.

“không được lên tiếng đáp lại.” Nhắc nhở anh một câu, Bùi Vân Khanh hắng giọng, nói to, “Chú nhỏ hình như đi lên tầng trên rồi, các người đi lên ban công tìm xem!”

Ngoài cửa, hai người không biết là nói dối, xoay người đi lên tầng trên tìm.

Nghe tiếng bước chân của hai người xa dần, Bùi Vân Khanh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bàn tay bịt miệng Đường Mặc Trầm rút về, nhíu mày lườm anh một cái.

Nếu để cho Ôn Tử Khiêm cùng Chu quân gia biết được anh ở trên giường cô, cô làm sao còn có mặt mũi gặp người a?

Người đàn ông ngồi bất động, cô chỉ gấp đến mức đẩy đẩy anh.

“đi mau a!”

anh yêu đương cũng phải vụng trộm sao?

Đường Mặc Trầm cau mày không nhúc nhích.

“Bọn họ sớm muộn gì cũng phải biết.”

Bùi Vân Khanh bĩu môi, “Em cũng không có da mặt dày giống như anh.”

Lời vừa nói ra, cô liền hối hận.

“Em không phải nói anh, em nói...”

Lời xin lỗi của cô vẫn chưa nói xong, ngón tay của nam nhân đã đặt lên môi của cô, tay kia nâng mặt cô, Đường Mặc Trầm nghiêm nghị nói.

“Về sau, nói chuyện với anh không nên dùng, còn có... không phải sợ anh!”

Ngờ khi người đàn ông ôn hòa, đôi mắt cũng là tràn đầy yêu thương.

Bùi Vân Kinh kinh ngạc nhìn anh.

“Chú nhỏ?!”

“Mặc Trầm.”

anh trịnh trọng sửa lại cho đúng.

Bùi Vân Kinh mím môi, nuốt nước miếng ực một cái, chậm rãi nói tên của anh.

“Mặc... Mặc Trầm”

Đường Mặc Trầm rất hài lòng, khóe môi khẽ cong lên, dịu dàng vén tóc mai trên mặt cô, đặt nụ hôn trên môi cô.

Nam nhân mặc quần rồi đi ra ngoài cửa phòng, Bùi Vân Kinh vẫn còn ôm chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngăn người tại chỗ.

Chú nhỏ vừa nảy đối xử với cô rất ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Mỗi ngày trêu chọc như vậy, eo nhỏ ăn không tiêu

Edit: nhà 1097

Beta: Miêu - CQH

một hồi lâu sau, Bùi Vân Kinh mới hồi phục tinh thần, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lúc đứng dưới vòi hoa sen, cả người cô còn có chút lười biếng, nhẹ nhàng xoa xoa vùng thắt lưng, Bùi Vân Kinh âm thầm quyết định, xem ra sau này nên ít trêu ghẹo anh hơn.

Mỗi ngày đều như vậy, eo nhỏ của mình có chút không chịu được!

Đến lúc cô xuống lầu ăn sáng, Đường Mặc Trầm đã rời đi.

Sau khi ăn xong, cô lái xe đến khu huấn luyện, trên đường có chút kẹt xe, lúc đi đến sân huấn luyện đã là hết chỗ để xe, nhìn sang bên kia có một vị trí trống, cô lập tức đem xe quẹo vào, nhảy xuống xe chạy vào sân huấn luyện.

không biết là nghỉ phép hay đến muộn, Tư Đồ Duệ chưa có mặt.

Bởi vì có huấn luyện viên, Hứa Gia liếc mắt trông cô một cái từ xa, cũng không dám đi đến gây phiền toái cho cô.

“Em đi ra phía sau tìm Chung huấn luyện viên tập luyện một mình.”

Thấy cô đến, Vương Dương trực tiếp nâng tay chỉ cô ra phía sau.

Mọi người nghe xong đều lộ ra biểu cảm, cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Ai cũng biết là huấn luyện 1 - 1 với Chung Linh chính là một kiểu tra tấn thể xác.

Bùi Vân Kinh cũng là cảm thấy mừng thầm, xách túi chạy đi vào phía sau phòng huấn luyện.

cô đến đây, không phải để chơi đùa mà là nghiêm túc rèn luyện.

cô không phải là những nhĩ thể tổ không có lý tưởng, không có nhiều thời gian để lãng phí như bọn họ.

Đây đúng là cô cậu còn không được.

đi vào phòng huấn luyện, quả nhiên gặp Chung Linh đang khoanh tay đứng trước máy chạy bộ, thấy cô bước vào, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Muộn 2 phút, phạt 50 cái squat, lần sau đến trễ nữa, phạt gấp đôi!”

“Dạ!”

Bùi Văn Khinh cũng không giải thích, bỏ túi xuống, khởi động làm nóng người cơ bản, ngoan ngoãn bắt đầu thực hiện squat.

cô gái nhỏ, thật nhiệt tình!

Chung Linh đứng ở phía sau lưng cô, âm thầm cười.

Vốn dĩ cô còn lo lắng, lúc trước huấn luyện nặng quá, Bùi Văn Khinh hôm nay không dám tới, không nghĩ là chẳng những đến đây, còn ngoan ngoãn phối hợp huấn luyện.

Cho dù có bao nhiêu đệ tử có thiên phú, nhưng vẫn không kiên trì được, hiếm có gặp được một người hiểu chuyện như vậy, Chung Linh càng tăng thêm vài phần quyết tâm dạy dỗ thật tốt.

Lúc sau, Chung Linh tự mình ra trận, 1 vs 1 huấn luyện Bùi Văn Khinh kỹ thuật cận chiến, thậm chí ngay cả giờ giải lao ăn cơm cũng không bỏ qua.

Bùi Văn Khinh tập luyện xong, Chung Linh liền tự mình mang cơm trưa đến, đem Bùi Văn Khinh đến phòng chiếu, để cho cô vừa ăn cơm vừa xem video tài liệu về súng ống.

Đối với súng ống, Bùi Văn Khinh cũng không còn xa lạ gì, nhờ có tài năng thiên phú, lần đầu Đường Mặc Trầm mang cô đi đến phòng bắn thử, cô đã bắn được thành tích từ chín điểm trở lên.

Lúc ấy, Đường Mặc Trầm phi thường cao hứng, tự mình dạy cô cách dùng súng, còn mấy lần mang cô đến chỗ huấn luyện.

Lúc vào quân đội, súng ống cũng là một trong những giáo trình bắt buộc, thậm chí ở trong toàn đội cấp cứu cô cũng là người có kỹ thuật bắn súng tốt nhất.

Cơm nước xong, lúc quay về phòng huấn luyện, cô hỏi: “Huấn luyện viên Chung, khi nào thì cô mang em đi tập bắn vậy?”

“Muốn tập bắn súng?” Chung Linh thân nhiên liếc nhìn cô một cái, đem bao tay quyền anh ném cho cô, “Chờ đến khi em đánh được cô đi rồi hãy nói.”

Đem bao tay quyền anh đeo vào, Bùi Văn Khinh dứt khoát nhảy lên sân quyền anh.

“Huấn luyện viên, cẩn thận!”

Tiến lên một bước, cô ra tay chính là một nắm đấm.

Chung Linh hơi hốt né qua, “Động tác không sai, nhưng tốc độ không đủ, nhanh hơn chút nữa, làm lại!”

Suốt cả buổi chiều, Bùi Văn Khinh dùng tất cả kinh nghiệm vốn liếng đều mang ra, nhưng đối thủ thật cường đại, chiến tích tốt nhất của cô, chẳng qua cũng chỉ là một nắm đấm sát nhẹ xẹt qua quần áo của Chung Linh.

cô không những chẳng nản lòng, ngược lại càng bị áp chế, lại càng quyết tâm hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Quả nhiên vẫn đến!

Edit: mnhà1097

Beta: Miêu - CQH

Chung Linh cũng là phụ nữ, cô ta có thể rèn luyện đến mức này, Bùi Văn Khinh cũng biết là không dễ dàng gì!

Chung Linh nói kết thúc buổi huấn luyện, cô còn có chút chưa muốn kết thúc.

“Huấn luyện viên Chung Linh, khi nào thì em mới có thể đạt đến trình độ như cô bây giờ?”

“không phải lo lắng!” Chung Linh sợ cô nản lòng, quyết định cổ vũ cô một chút, “nói cho em biết một điều, đừng kiêu ngạo. Em là người thứ hai trong tất cả những học viên ta dạy năm nay, có thể đánh chạm đến quần áo của cô!”

Bùi Văn Khinh hơi giật mình, “nói như vậy, thành tích của em không phải là quá kém?”

Đâu phải chỉ là không tính là quá kém, mà là đã tốt lắm rồi!

Đương nhiên, lời này Chung Linh chưa nói ra, sợ cô kiêu ngạo.

“Kỹ thuật của em không tồi, phản ứng cũng rất nhanh, nhưng sức mạnh lại có chút yếu. Chỉ dựa vào huấn luyện của cô ở đây không là không được, về nhà cũng vẫn phải kiên trì huấn luyện mới được.”

“cô yên tâm!” Được cô giáo khen ngợi, Bùi Văn Khinh càng gia tăng mấy phần tự tin, “Em nhất định sẽ chăm chỉ luyện tập.”

Chung Linh gật gù đầu, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra về.

“Huấn luyện viên Chung!” Bùi Văn Khinh tò mò hỏi, “Người đầu tiên đánh chạm được quần áo của cô là ai vậy?”

“Tur Đồ Duệ!”

Tur Đồ Duệ?

Trong đầu Bùi Văn Khinh hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ trẻ tuổi của người nào đó, cảm thấy có mấy phần kinh ngạc.

không nghĩ tới, dĩ nhiên là anh ta.

Nhắc tới Tur Đồ Duệ, Chung Linh khẽ gật đầu một cái, trong giọng nói lộ ra vài phần ý chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

“Cái tiểu tử thú kia, nếu là được một phần như em thì tốt rồi.”

Chung Linh đeo balo rời đi, Bùi Văn Khinh thu thập đồ đạc của mình, lấy điện thoại di động trong túi ra.

trên màn hình, hiện lên một thông báo cuộc gọi nhớ và một số tin tức weibo.

Cuộc gọi nhớ là từ Viện trưởng Vương An, Weibo tin tức toàn bộ đến từ “Nữ vương đại nhân” Ninh Trạch Thiên.

Để cho Bùi Văn Khinh kinh ngạc chính là Bộ trưởng đại nhân cao lãnh nhà mình thế nhưng mà lần đầu tiên chủ động gửi cho mình một cái tin nhắn.

“Có chuyện đột xuất, đi công tác mấy ngày.”

Chỉ có mấy chữ này, Bùi Văn Khinh nhìn đi nhìn lại nhiều lần.

Phải biết rằng, đây chính là tin nhắn đầu tiên anh chủ động gửi cho cô sau nhiều năm.

Ấn xuống phần trả lời, cô viết rồi xóa, viết rồi xóa -- không biết nên viết như thế nào để không quá buồn nôn làm cho anh phản cảm, lại sợ không đủ thân mật. Cuối cùng sau nhiều lần xóa bỏ sửa chữa, cẩn thận đem tin nhắn đọc lại vài lần, hơn nữa thêm một cái hôn biểu tình, sau đó cô mới nhấn nút gửi.

không có chờ anh trả lời, cô đứng lên đeo túi đi ra phòng huấn luyện, đồng thời bấm điện thoại cho gọi Vương An -- Là một người bạn rợn giống như Đường Mặc Trầm, làm gì có thời gian rảnh xem tin nhắn.

“Xin lỗi, Viện trưởng Vương, vừa rồi có việc bận không tiện nghe điện thoại.”

“không sao, là tôi muốn thông báo cho anh một tiếng, hiện tại tôi đã sắp xếp xong xuôi rồi.”

“Được, ngày mai trước chín giờ tôi sẽ đến bệnh viện.”

Đem điện thoại nhét lại vào túi, Bùi Văn Khinh ngẩng mặt lên nhìn đến bãi đỗ xe, lập tức nhảy dựng lên.

Xe thể thao của cô bốn phía, bị mười mấy chiếc xe vây quanh, tất cả đều là những chiếc xe thể thao đắt tiền, chiếc xe màu vàng sáng nổi bật chói mắt ở giữa chặn ngay trước xe cô.

Hôm nay ở trong sân huấn luyện không nhìn thấy Tur Đồ Duệ, mặc một bộ đồ đen, lười biếng dựa vào trên xe thể thao, điều thuốc trong tay mangled

theo một làn khói, đang chậm rãi từ giữa môi phun ra.

Hứa Gia cùng một cô gái xinh đẹp khác đứng ở bên hấn, bên cạnh ngoài vài cái nhệ thế tổ cô đã gặp ra còn có mấy người nam nữ trẻ tuổi mà Bùi Văn Khinh không nhận biết.

Mỗi một người đều mặc quần áo hàng hiệu, vừa nhìn là biết không quý cũng phú.

Quả nhiên, vẫn là phải tới!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Anh dám?

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Từ ngày đầu tiên đắc tội Tư Đồ Duệ, cô liền đoán được sẽ có một ngày này.

Bùi Văn Khinh nhú mày, đi qua, một bàn tay trông như tùy ý vói vào balo, lúc sau mang ra một con dao giải phẫu giấu trong lòng bàn tay.

Hứa Gia là người thứ nhất chăm chọc mở miệng, “Còn tưởng rằng cô không dám ra đây, làm cho bọn ta chờ lâu như vậy!”

Bùi Văn Khinh không để ý, vòng qua đám người cùng xe đang cản đường, lập tức đi thẳng đến trước mặt Tư Đồ Duệ, ngẩng đầu lên, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn không sợ hãi chút nào đối mặt với hấn.

“anh muốn như thế nào?”

Đối phương bày ra thế trận lớn như vậy, cho thấy rõ ràng là sẽ không bỏ qua cho cô.

cô ngược lại muốn nhìn xem vị “Thái tử gia” này rốt cuộc muốn làm gì?

“Được, không ngờ, gan của con nhóc này to đấy chứ?”

...

Bốn phía, một đám nam nữ trẻ tuổi, càn rỡ trêu ghẹo.

Tư Đồ Duệ dùng tay phải kẹp điều thuốc lá, mọi người lập tức an tĩnh lại, hướng xe của cô hát cảm, ngạo mạn mở miệng “Đây là xe cô sao?”

Ngày đó ở trên đường cao tốc bị Bùi Văn Khinh vượt, anh ta vẫn luôn cho người tra tìm số xe này, đối phương thế nhưng nói cho anh ta biết là không tra được.

Lần trước Bùi Văn Khinh tới muộn, đậu xe ở góc, anh ta không chú ý tới.

Hôm nay anh ta có việc nên đến muộn, lái xe đến đây, liếc mắt liền thấy chiếc xe mà Tư Đồ Duệ luôn tìm này, thế nhưng lại đỗ ở chỗ đỗ xe của mình. Bởi vì mọi người đối với anh ta luôn cung kính, chỗ đỗ xe tốt nhất này ai cũng không dám chiếm, vẫn luôn lưu giữ cho anh ta.

Hỏi qua bảo vệ mới biết, chiếc xe này là của Bùi Văn Khinh.

Thù mới hận cũ chung vào một chỗ, Tư Đồ Duệ chắc sẽ không bỏ qua cho cô?

Vì thế, anh ta trực tiếp trước mặt mọi người đem xe chạy qua, đỗ trước xe Bùi Văn Khinh chặn đường, rồi liền ở đây ngồi ôm cây đợi thỏ.

Bùi Văn Khinh híp mắt nhìn, liếc một cái chiếc xe màu vàng, nở nụ cười.

“Tôi nhớ ra rồi, hôm đó ở trên đường cao tốc, bị tôi cho hít khói không phải là cậu đó chứ?”

Tư Đồ Duệ đồng tử co lại, nâng tay phải lên đem điều thuốc lá vút xuống đất, dùng gậy đập thật mạnh lên mẩu thuốc lá, đứng ở trước mặt Bùi Văn Khinh.

“Có dám cùng tôi thi đấu một trận không? Nếu cô thắng, về sau chúng ta sống yên ổn với nhau khôngsao. Nhưng nếu cô thua, thì phải để cho tôi chơi

đưa một tháng!”

“không có hứng thú!”

anh ta tuy là cháu trai của Tư Đồ gia, chẳng may thật đem anh ta đánh chết, đến lúc đó cũng là chuyện phiền toái, cô không muốn gây thêm phiền toái cho Đường Mặc Trầm

“Bùi Văn Khinh, không phải là cô sợ đấy chứ?”

“Nếu cô sợ chết, trực tiếp đi bồi Thái tử một tháng không được sao?”

“Đúng vậy, có bao nhiêu người ở Long Thành xếp hàng muốn hầu hạ cho Thái tử còn chưa được đâu. cô đây chính là chiếm được tiện nghi!”

...

Bùi Văn Khinh lười để ý đến lời khiêu khích của bọn họ, xoay người rời đi.

Cùng lắm thì, hôm nay cô không đi xe nữa.

Tư Đồ Duệ ngạo mạn mở miệng, “cô thắng, tôi cho cô một trăm vạn!”

Bùi Văn Khinh đầu cũng không quay lại, ngữ khí so với anh ta còn kiêu ngạo, “Thời gian của mình so với một trăm vạn đáng giá!”

Hứa gia tiến lên một bước, chuẩn bị hướng Bùi Văn Khinh động thủ.

Tư Đồ Duệ nâng tay lên, ý bảo cô ta không nên lộn xộn, cất bước đi đến phía Bùi Văn Khinh, cúi người xuống, thấp giọng chủ động mở miệng.

“Nếu như hôm nay cô không đánh cược cùng tôi, tôi sẽ phá hủy xe của cô?”

Bùi Văn Khinh nhảy dựng lên, mạnh mẽ xoay người, một tay đè hấn tại thân xe, tay phải dao giải phẫu để ngang cổ họng của hấn.

“anh dám?!”

Đôi mắt cô gái đen như mực, sát khí lưu động.

Đây chính là xe chủ nhỏ mua cho cô, ngay cả cô cũng giữ gìn cẩn thận, tên tiểu tử này dám động đến xe của cô, thì cô sẽ dùng dao giải phẫu lột da hấn!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Đừng đem chính mình chơi chết, buổi tối tôi còn muốn chơi cô đấy

Mọi người nhanh chóng xông lại, vây quanh ở bên cạnh hai người.

“cô điên rồi, anh ta là người nhà Tư Đồ gia!”

“cô nếu dám làm bị thương Thái tử, tôi là người đầu tiên muốn mạng của cô!”

...

Đương nhiên, mắng thì mắng, ném chuột sợ vỡ bình, ai cũng không dám đi lên, sợ Bùi Văn Khinh tay run một cái, Tư Đồ Duệ liền bị thương.

Tư Đồ Duệ ngược lại là người tỉnh táo nhất.

Chăm chú nhìn vào mắt của cô, trong tròng mắt xám của anh ta nổi lên

“Tôi cho cô mượn một cái lá gan!”

“không cần anh cho mượn!”

Bùi Văn Khinh trên tay tăng lực đạo, dao giải phẫu sát bén im lặng cắt làn da của anh ta, giọt máu đỏ tươi tràn ra, theo vết dao chảy xuống.

“Hiện tại, dao của tôi cách động mạch chính của anh chỉ có 8 mm, nếu như tôi chỉ cần dùng sức thêm chút nữa thôi, anh chắc chắn phải chết!”

“Thái tử!”

“Bùi Văn Khanh!”

...

Nhìn thấy máu theo miệng vết thương trên người Tư Đồ Duệ chảy xuống, đám nhĩ thế tổ đứng ở gần đấy, không ai là không kinh hô thành tiếng.

Hứa Gia nắm chặt tay, khăn trương đến mặt mũi trắng bệch.

“Bùi Văn Khanh, cô... cô mau buông anh ấy ra!”

Tư Đồ Duệ cười khẽ một tiếng, ngược lại trầm tĩnh lại.

Hoi cúi đầu, đón Bùi Văn Khanh tầm mắt, trên mặt không hề lộ ra biểu hiện sợ hãi.

Hoàn toàn không để ý đến, lưỡi dao lạnh như băng kia đã muốn ghi lên cổ hần, Tư Đồ Duệ nhìn chăm chú Bùi Văn Khanh, ánh mắt càng phát ra tà tứ cuồng vọng.

“Hôm nay, hoặc là người giết ta, hoặc là ta giết người, tôi vẫn luôn ghi hận với cô, thẳng đường đi đến anh cùng tôi đánh cuộc mới thôi!”

Ai mà chẳng sợ chết.

Rất rõ ràng, trước mắt người này không có như vậy.

anh ta quả thực không hề sợ!

Cũng không thể dùng cái chết để uy hiếp một người không sợ chết được.

Lui về sau một bước, cô dứt khoát thu hồi dao giải phẫu.

“Được, tôi sẽ đánh cược với anh!”

Ánh mắt của người này cho cô biết, anh ta không phải nói đùa, nếu cô không cùng hần đánh một ván này, chỉ sợ mỗi ngày anh ta đều quấy rầy cô.

cô còn có chuyện quan trọng phải làm, không có thời gian cùng anh ta mỗi ngày chơi trò mèo vờn chuột.

Hứa Gia thấy cô buông anh ta ra, tiến lên một bước, nâng nắm tay, định đánh mặt Bùi Văn Khanh một quyền.

Bốp!

Tư Đồ Duệ dứt khoát nâng tay phải lên, bắt được cổ tay của Hứa Gia, gạt ra, hất cầm lên.

“Mọi người lên xe!”

Mỗi người lên xe của mình, Tư Đồ Duệ đem xe đi, Bùi Văn Khanh nỏ máy lao theo phía sau xe của anh ta, những người khác cũng đều đem xe lái đi, vây chung quanh chỗ cô, không cho cô có cơ hội đào tẩu.

Phía trước thông báo đèn đỏ, Tư Đồ Duệ cũng là không giảm tốc độ, nhanh chóng thông qua.

thật sự là tự tìm đường chết.

Bùi Văn Khanh âm thầm lắc đầu, phía trước trái phải đều là xe, ai cũng không muốn phải đi chậm, cô cũng chỉ có thể đạp chân ga phóng xe theo sau.

một hàng hơn mười chiếc xe chạy vượt qua, tiếng nổ ran chạy băng qua đường, làm cho những người đi đường không thể không chú ý đến.

một lúc sau, đoàn xe đã chạy lên thành giao cao tốc, đi vào vùng núi phía bắc, không đợi Tư Đồ Duệ an bài, đã có xe chủ động dừng lại giao lộ, bày chướng ngại vật.

Tới nơi đua xe như thế này, cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy, ngựa quen đường cũ.

Lúc Tư Đồ Duệ cùng Bùi Văn Khanh ở trên giao lộ, Hứa gia đã chạy tới.

“Thái tử, đường đều đã phong tỏa kín!”

Tư Đồ Duệ thân nhiên găt đầu, đem xe chạy đến đầu đường, nhìn về phía Bùi Văn Khinh, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay.

Đem xe quay đầu, chạy đến sườn xe, Bùi Văn Khinh quay đầu, chống lại tầm mắt của hắn.

một cánh tay gác lên xe, tuấn mỹ thiếu niên ra vẻ kiêu ngạo.

“Đừng xem chính mình chơi đùa đến chết, buổi tối ta vẫn còn muốn đùa ngươi đây!”

Mọi người nhanh chóng xông lại, vây quanh ở bên cạnh hai người.

“cô điên rồi, anh ta là người nhà Tư Đồ gia!”

“cô nếu dám làm bị thương Thái tử, tôi là người đầu tiên muốn mạng của cô!”

...

Đương nhiên, mắng thì mắng, ném chuột sợ vỡ bình, ai cũng không dám đi lên, sợ Bùi Văn Khinh tay run một cái, Tư Đồ Duệ liền bị thương.

Tư Đồ Duệ ngược lại là người tỉnh táo nhất.

Chăm chú nhìn vào mắt của cô, trong tròng mắt xám của anh ta nổi lên

“Tôi cho cô mượn một cái lá gan!”

“không cần anh cho mượn!”

Bùi Văn Khinh trên tay tăng lực đao, dao giải phẫu sắc bén im lặng cắt làn da của anh ta, giọt máu đỏ tươi tràn ra, theo vết đao chảy xuống.

“hiện tại, dao của tôi cách động mạch chính của anh chỉ có 8 mm, nếu như tôi chỉ cần dùng sức thêm chút nữa thôi, anh chắc chắn phải chết!”

“Thái tử!”

“Bùi Văn Khinh!”

...

Nhìn thấy máu theo miệng vết thương trên người Tư Đồ Duệ chảy xuống, đám nhị thế tổ đứng ở gần đấy, không ai là không kinh hô thành tiếng.

Hứa Gia nắm chặt tay, khăn trương đến mặt mũi trắng bệch.

“Bùi Văn Khinh, cô... cô mau buông anh ấy ra!”

Tư Đồ Duệ cười khê một tiếng, ngược lại trầm tĩnh lại.

Hoi cúi đầu, đón Bùi Văn Khinh tầm mắt, trên mặt không hề lộ ra biểu hiện sợ hãi.

Hoàn toàn không để ý đến, lưỡi dao lạnh như băng kia đã muốn ghi lên cổ hắn, Tư Đồ Duệ nhìn chăm chú Bùi Văn Khinh, ánh mắt càng phát ra tà tứ cuồng vọng.

“Hôm nay, hoặc là người giết ta, hoặc là ta giết ngươi, tôi vẫn luôn ghi hận với cô, thẳng đường đi đến anh cùng tôi đánh cuộc mới thôi!”

Ai mà chẳng sợ chết.

Rất rõ ràng, trước mắt người này không có như vậy.

anh ta quả thực không hề sợ!

Cũng không thể dùng cái chết để uy hiếp một người không sợ chết được.

Lui về sau một bước, cô dứt khoát thu hồi dao giải phẫu.

“Được, tôi sẽ đánh cược với anh!”

Ánh mắt của người này cho cô biết, anh ta không phải nói đùa, nếu cô không cùng hắn đánh một ván này, chỉ sợ mỗi ngày anh ta đều quấy rầy cô.

cô còn có chuyện quan trọng phải làm, không có thời gian cùng anh ta mỗi ngày chơi trò mèo vờn chuột.

Hứa Gia thấy cô buông anh ta ra, tiến lên một bước, nâng nắm tay, định đánh mặt Bùi Văn Khinh một quyền.

Bốp!

Tư Đồ Duệ dứt khoát nâng tay phải lên, bắt được cổ tay của Hứa Gia, gạt ra, hất cầm lên.

“Mọi người lên xe!”

Mỗi người lên xe của mình, Tư Đồ Duệ đem xe đi, Bùi Vân Khanh nổ máy lao theo phía sau xe của anh ta, những người khác cũng đều đem xe lái đi, vây chung quanh chỗ cô, không cho cô có cơ hội đào tẩu.

Phía trước thông báo đèn đỏ, Tư Đồ Duệ cũng là không giảm tốc độ, nhanh chóng thông qua.

thật sự là tự tìm đường chết.

Bùi Vân Khanh âm thầm lắc đầu, phía trước trái phải đều là xe, ai cũng không muốn phải đi chậm, cô cũng chỉ có thể đạp chân ga phóng xe theo sau.

một hàng hơn mười chiếc xe chạy vượt qua, tiếng nổ ran chạy băng qua đường, làm cho những người đi đường không thể không chú ý đến.

một lúc sau, đoàn xe đã chạy lên thành giao cao tốc, đi vào vùng núi phía bắc, không đợi Tư Đồ Duệ an bài, đã có xe chủ động dừng lại giao lộ, bày chướng ngại vật.

Tôi nơi đưa xe như thế này, cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy, ngựa quen đường cũ.

Lúc Tư Đồ Duệ cùng Bùi Vân Khanh ở trên giao lộ, Hứa gia đã chạy tới.

“Thái tử, đường đều đã phong tỏa kín!”

Tư Đồ Duệ thân nhiên gạt đầu, đem xe chạy đến đầu đường, nhìn về phía Bùi Vân Khanh, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay.

Đem xe quay đầu, chạy đến sườn xe, Bùi Vân Khanh quay đầu, chống lại tầm mắt của hắn.

một cánh tay gác lên xe, tuần mỹ thiếu niên ra vẻ kiêu ngạo.

“Đừng xem chính mình chơi đùa đến chết, buổi tối ta vẫn còn muốn đùa ngươi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Có biết nhân vật ác trong phim phần lớn sẽ chết như thế nào không?

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Bốn phía, mọi người la hét ồn ào.

“Thái tử, đêm nay chơi đã, để cho tôi cùng chơi vài ngày!”

“Còn có tôi, tôi cũng muốn!”

...

Đối với những người này, Bùi Vân Khanh chỉ có thể ngoảnh mặt làm ngơ, đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía Tư Đồ Duệ.

“anh có biết nhân vật phản diện trong phim phần lớn là chết vì cái gì không?”

Tư Đồ Duệ nhún mày.

“Cái gì?”

Bùi Vân Khanh nhún vai, phun ra hai chữ.

“nói nhiều!”

Tư Đồ Duệ hơi ngạc nhiên, đôi mắt hơi híp lại dừng ở gò má của cô, khóe môi không khống chế được giờ lên, một ít nếp nhăn xuất hiện trên mặt khi cười nói.

cô nhóc chết tiệt này, thế nhưng miệng lại rất lợi hại.

Lúc này, một cô gái xinh đẹp chạy xe tới giữa hai chiếc xe.

“Người thứ nhất chạy đến đầu đường dưới chân núi là người chiến thắng, quy tắc là - - không có quy tắc! Chuẩn bị!”

Hai người đồng thời đóng cửa kính, tay phải của cô gái vung mạnh xuống.

“GO!”

Bùi Văn Khinh đạp chân ga, chiếc xe thể thao màu đỏ lao nhanh qua vạch xuất phát, nhưng rồi cuộc vẫn chậm một giây so với Tư Đồ Duệ. Bên cạnh quang ảnh chột lóe, chiếc xe thể thao màu vàng của Tư Đồ Duệ vọt nhanh vượt lên trước cô.

không thua ở kỹ thuật, mà là thua tại trang bị.

Xe của Tư Đồ Duệ đã qua mấy lần cải tiến tiêu phí mấy triệu, tăng tốc trăm km chỉ cần một giây, không phải xe chưa từng qua cải tiến như xe của cô có thể sánh ngang.

Mặc dù như vậy, Bùi Văn Khinh vẫn không có bối rối.

Từ trên núi đến đích, tổng cộng có bảy lần quẹo, trong đó có hai khúc là quẹo cong.

Đua xe liều mạng không phải dựa vào tốc độ, mà là kỹ thuật lái xe, chỉ cần qua vài giây, cô có đủ cơ hội để vượt lên.

Xe của hai người vừa xuất phát, mấy người theo Tư Đồ Duệ cũng lần lượt lên xe, một đường đuổi theo.

Ở Long Thành, Tư Đồ Duệ đua xe cùng người khác chưa từng bị thua, tất cả mọi người đều cho rằng Bùi Văn Khinh không thể nghi ngờ sẽ phải thua, đương nhiên muốn đích thân xuống núi chứng kiến một cái “thời khắc vĩ đại” này.

Sau lần quẹo đầu tiên, Tư Đồ Duệ, Bùi Văn Khinh theo sát phía sau, khóe môi cũng từ đó cong lên.

thì ra, kỹ thuật của anh ta cũng không hơn gì cô.

Lúc trước cô cũng cho rằng đây là cách nhanh nhất, không phục Đường Mặc Trầm, kết quả sau nhiều lần bị anh vượt lên, mới hiểu được cái gì gọi là chân chính kỹ thuật đua xe.

Phía trước chính là đoạn cuối cùng, Bùi Văn Khinh cầm tay lái, trong lúc Tư Đồ Duệ đạp chậm ga, cô lại đạp chân ga nhanh lên, chiếc xe thể thao màu đỏ giống như một tia chớp vượt lên ngay trước mắt Tư Đồ Duệ.

Cái gì?!

Tư Đồ Duệ trừng mắt thật to.

Điều này sao có thể?

Đoạn này, anh lái qua hơn trăm lần, con đường này cũng là tuyến đường tốt nhất anh chọn ra, chưa từng có người có thể vượt qua anh!

một lát sau, đồng tử của Tư Đồ Duệ co lại.

Có ý kêu Bùi Văn Khinh đến đây là muốn lấy lại thể diện, đêm nay nếu thua trong tay cô gái này, anh về sau còn mặt mũi nào đi gặp người khác?

Ánh mắt quan sát phía trước mấy trăm thước đường thẳng, anh đưa tay phải ấn xuống một cái nút bên cạnh tay lái, sử dụng hai bên bình khí nén để tăng tốc.

Oanh –

một tiếng nổ vang, chiếc xe thể thao màu vàng mạnh mẽ tăng tốc, nhằm về đích cuối cùng.

Trong một giây lát, xe của anh đã đuổi kịp đuôi xe Bùi Văn Khinh, vào chính lúc này một chiếc xe tải đột nhiên lao ra.

đã sắp đến đích, mọi người đều lái xe đi nhìn xem hai người bọn họ thi đấu nên cũng không có ai chú ý một chiếc xe khác quẹo ngoặt trên đường.

Tài xế xe tải cả kinh trừng mắt, dùng sức đạp phanh lại.

Thấy hai xe đều sắp đâm vào nhau, trong lúc nguy cấp, Tư Đồ Duệ đem tay lái mạnh mẽ đánh sang bên phải.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Về sau đừng làm phiền tôi nữa

Edit: nhà1097

Beta: Miêu - CQH

Chiếc xe thể thao màu vàng vang lên tiếng két --, lao mạnh sang một bên đường, do phanh gấp ở tốc độ cao nên lực quán tính mạnh mẽ khiến xe văng ra bay lên không trung, xoay một vòng, đập thật mạnh xuống mặt đất.

Bùi Vân Khanh dừng ở điểm đích sau mới xuống xe, nhìn thấy một cảnh như vậy, không nghĩ nhiều liền nhảy xuống xe chạy đến.

“Tư Đồ Duệ!”

Đem cửa xe đã biến hình đẩy ra, Bùi Vân Khanh lo lắng bắt lấy cánh tay của hắn.

“anh sao rồi?”

Đối phương sống hay chết cô cũng không quan tâm, nhưng tuyệt đối không thể chết trong tay cô.

“Tránh ra!”

Tư Đồ Duệ cau mày tháo dây an toàn ra, đẩy tay cô ra, chui ra khỏi xe.

Xe đã được cải tiến không chỉ ở tốc độ, mà còn tính năng phương diện an toàn cũng là cao cấp, túi khí nén bắn ra đúng lúc, anh ta chỉ bị đau đầu quay cuồng có chút không thoải mái, cũng không bị thương nặng.

Thấy anh ta không bị làm sao, Bùi Vân Khanh yên lòng, “Đừng quên ước định của chúng ta, về sau đừng đến làm phiền tôi!”

nói xong, cô liền xoay người đi về phía xe của mình.

Lúc này, tất cả mọi người đều đến tụ tập bên cạnh người Tư Đồ Duệ.

“Thái tử, anh có bị thương không?”

Chú ý tới trên cánh tay hắn, có một mảnh thủy tinh của bình nước hoa trên xe, cô gái đi theo hét lên một tiếng, lo lắng bắt lấy tay hắn.

Lúc này, Bùi Vân Khanh đang đi về xe của mình nghe được thanh âm này, cô theo bản năng quay sang, chú ý tới vết thương trên cánh tay của Tư Đồ Duệ, trong lòng cả kinh căng thẳng.

“Đừng động!”

Chậm!

Tư Đồ Duệ đã nâng tay phải lên, chạm vào mảnh thủy tinh kia.

Mảnh thủy tinh không quá lớn nhưng cắm quá sâu, vừa động vào một cái, máu liền lập tức theo miệng vết thương phun ra, máu phun đầy lên mặt, lên người hắn.

Tất cả mọi người hoảng sợ, mấy cô gái lại hét lên chói tai.

Tư Đồ Duệ đè lại miệng vết thương, tức giận quát lên, “La lối cái gì?”

“Tránh ra!”

Bùi Vân Khanh xông đến, đẩy mọi người ra, một tay đè lại cánh tay của hắn.

“Cho tôi mượn một cái dây lưng...” Thấy bốn phía tất cả mọi người đều ngẩn ra tại chỗ, cô tức giận mắng ra tiếng, “Động mạch của anh ta bị vỡ rồi, các người muốn anh ta chết hay sao hả?”

Vừa nghe nói động mạch bị vỡ, tất cả mọi người biến sắc, một người trẻ tuổi vội vàng đem dây lưng tháo xuống, đưa đến tay Bùi Văn Khinh.

“Mau gọi 120!”

“Đứng đứng đứng, mau gọi xe cấp cứu!”

...

Mọi người nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

“Sốt ruột chờ xe cấp cứu đến đây, anh ta đã chết vì chảy hết máu rồi!” Bùi Văn Khinh dứt khoát dùng dây lưng đem cánh tay của Tư Đồ Duệ thắt chặt, làm thành một cái cầm máu tạm thời, dùng ngón tay đè ở trên miệng vết thương của anh ta, “Lái một cái xe lại đây, đưa anh ta đến bệnh viện gần nhất.”

“Đứng đứng đứng, đưa đến bệnh viện.”

“Mau, lái xe lại đây”

...

Mọi người nhanh chóng hành động, một nam thanh niên lái xe đến, Bùi Văn Khinh cầm lấy cánh tay Tư Đồ Duệ, lôi kéo hắn ngồi vào ghế phía sau, Hứa Gia cũng xông tới, ngồi vào ghế lái phụ.

Nam thanh niên nỗ lực, Bùi Văn Khinh hai tay dùng sức đè chặt miệng vết thương của Tư Đồ Duệ.

“Dùng bản đồ tìm bệnh viện gần nhất, gọi điện qua báo trước để bọn họ chuẩn bị tốt máu...” nói đến đây cô ngược mắt nhìn về phía Tư Đồ Duệ, “Nhóm máu của anh là gì?”

Tư Đồ Duệ thâm thúy chăm chú nhìn vào mặt cô, không lên tiếng.

“nói mau!” Bùi Văn Khinh cấp rống.

Tư Đồ Duệ mấp máy môi, “AB”

Bùi Văn Khinh vội nhảy dựng, “âm tính hay dương tính?”

“Dương tính!”

May mắn không phải máu hiếm!

Bùi Văn Khinh quay sang, “nói cho bệnh viện đó chuẩn bị phòng cấp cứu giải phẫu, chuẩn bị máu AB dương tính. Nhìn cái gì còn không mau gọi điện thoại!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Thật là xui xẻo tột cùng!

Edit: Miêu - CQH

“Được!” Hứa Gia phục hồi tinh thần lại, vội vàng mở bản đồ trong di động ra, “hiện tại tôi tìm bệnh viện gần nhất.... Gần đây có một bệnh viện tuyến huyện.... Phía trước giao lộ queo phải...”

Đem địa chỉ tìm được đưa cho người lái xe, Hứa Gia lập tức dựa theo chỉ dẫn nói với tài xế.

Lúc sau, hai chiếc xe đằng sau bắt kịp đã mở đường nên đi nhanh hơn.

Xe chạy nhanh về phía trước, Bùi Văn Khinh nghiêng đi tay, duỗi thẳng hai tay giúp Tư Đồ Duệ đem cánh tay nâng lên.

“Đem cánh tay nâng lên, cho trái tim tận lực thấp hơn vết thương.”

Tư Đồ Duệ cúi người xuống, cô liền dựa lại, hai tay đỡ cánh tay bị thương của anh ta, dùng ngón tay cái ngăn chặn động mạch phía trên miệng vết thương.

Máu loãng vẫn chảy ra ngoài, nhưng là so sánh với lúc trước đã giảm rồi.

Quan sát miệng vết thương anh có xuất huyết, Bùi Văn Khinh một lần nữa, trong giọng nói có vài phần an ủi.

“Cậu đừng lo lắng, chỉ cần đến kịp bệnh viện sẽ không có việc gì.”

Xe chạy nhanh về phía trước, thân thể con gái gấn trong gang tấc.

Tư Đồ Duệ ngược mắt, tầm mắt dừng ở trên mặt cô.

Giờ này phút này, khuôn mặt tinh xảo cô gái không có nửa điểm kiêu ngạo, chỉ yên lặng như nước.

Ánh sáng ngoài đường chiếu vào trong xe, như chứa đầy sự rực rỡ lung linh của ngân hà.

Cậu trước giờ là thiếu niên kiêu ngạo, không tự giác mà liếm khởi nhuệ khí.

Đoàn xe chạy xe tiến vào bệnh viện gần nhất, bác sĩ nghe động tĩnh ngất trời như thế, liền kinh ngạc mà chạy đến.

“Bác sĩ đâu?”

“Mau cứu người, chờ cái gì nữa?”

....

Sớm có mấy người trẻ tuổi xông đến, nhanh chóng tách mọi người liền rống lên.

có bác sĩ cùng hộ sĩ đẩy giường bệnh đến, mọi người ba chân bốn cẳng đem Tư Đồ Duệ đỡ đến giường, Bùi Văn Khinh vẫn ép chặt động mạch anh ta như cũ, đi theo bác sĩ cùng nhau đưa Tư Đồ Duệ đến phòng cấp cứu.

“Tôi là bác sĩ, mau giúp cậu ta truyền máu!”

Hộ sĩ giúp Tư Đồ Duệ truyền máu, bác sĩ khoa ngoại đi đến giúp anh ta xử lý miệng vết thương, Bùi Văn Khinh lúc này mới lùi một bên, vẫy vẫy bởi vì dùng quá sức và xoa bóp hai cánh tay.

Chú ý đến huyết tương treo trên giá, cô lập tức nhíu mày.

“Như thế nào có một túi, anh ta ít nhất truyền 800cc lận.”

từ sắc mặt cùng triệu chứng của Tư Đồ Duệ, thì cũng đoán được anh ta mất ít nhất 800cc trở lên, chỉ một túi huyết tương khẳng định không đủ.

“Trong bệnh viện lượng máu dự trữ không đủ, nếu không...” một bên hộ sĩ chủ động hướng bác sĩ hỏi, “Cho cậu ta truyền O RH+ được không?”

“Cậu ta là AB RH+, có khả năng tán huyết!” Bùi Văn Khinh đi đến cửa, “Tôi ra hỏi bạn bè của cậu ta, có người nào là AN RH+ không?”

cô đi ra khỏi phòng cấp cứu, bị ngăn ở bên ngoài, mọi người lập tức đến ào ào.

“Thái tử thế nào rồi?”

“Cậu ta không có việc gì chứ?”

....

“Đều cầm miệng lại cho tôi!”

Bùi Văn Khinh mở miệng đánh gãy mọi người, “Cậu ta cần truyền máu, ai là AB RH+ không?”

Mọi người tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, đều là lác đầu.

Đám người phía sau liền đưa đầu ra, “Tôi là A RH+, giờ tìm người B RH+, cùng nhau truyền được không?”

Bùi Văn Khinh vô lực, “Cậu tương pizza sao, còn cùng nhau truyền!”

Thiếu niên mặt đỏ lên, đầu lại rụt đầu trở về.

Quét mặt một lần mọi người, Bùi Văn Khinh bĩu môi.

Xem ra, chỉ mình cô có.

thật là xui xẻo tốt cùng!

Xoay người một lần nữa đẩy phòng cấp cứu ra, cô cất bước đi qua, nằm trên giường hướng hộ sĩ đuổi cánh tay ra.

“Lấy của tôi đi, tôi là AB RH+.”

MỌI NGƯỜI CÓ NHỚ MÌNH không? CÓ NHỚ VÂN KHINH không? CÓ NHỚ anh BỘ TRƯỞNG không?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Kẻ thất bại không có tư cách uy hiếp tôi!

Edit: Miêu - CQH

đang nằm trong phòng cấp cứu, Tư Đồ Duệ nghe vậy liền xoay mặt lại.

Lúc này, một người hộ sĩ đem kim chích vào mạch máu cánh tay Bùi Vân Kinh để lấy máu, nên cô hơi nhúu mày.

cô gái rất nhỏ nhưng biểu tình thu vào trong mắt, Tư Đồ Duệ nhấp nhấp môi, mở miệng khó khăn, “Tôi sẽ trả lại ân tình này cho cậu.”

nói xong, cậu ta liền nhắm mắt lại, Bùi Vân Kinh bĩu môi, “Mệnh của cậu là do tôi cứu, cậu còn nói sao?”

Câu nói làm Tư Đồ Duệ tức khắc á khẩu không trả lời được.

“Tôi không cần cậu trả nợ ân tình!” Bùi Vân Kinh giờ tay sửa sang tóc của mình, liền nói, “Cậu nói với các bạn cậu là không nói với ai chuyện đua xe đêm nay và không gặp qua tôi, được không?”

Nếu chú nhỏ trở về, biết được cô đua xe, đến lúc đó không biết nổi trận lôi đình như thế nào.

thật vất vả mới cho anh một chút niềm vui, cô vì Tư Đồ Duệ mà làm anh mất vui, kiếm cùi ba năm đốt một giờ.

“Được.”

Bác sĩ giúp Tư Đồ Duệ băng bó vết thương tốt, đem công cụ để lên khay, “Cậu nhóc, lần tới đừng có liều mạng như vậy, lần này cậu bị thương trúng động mạch chủ, nếu không có cô nương kia giúp cậu cầm máu, tình huống đã nguy hiểm!”

Tư Đồ Duệ không kiên nhẫn mà nhướng mày, giọng nói giống như thường ngày, “Chuyện tôi không cần ông quản!”

Bác sĩ lắc đầu, đi ra cửa.

Cửa phòng mở ra, Hứa Gia và một người thiếu niên gọi là Hàn Duy đi đến, đến bên cạnh Tư Đồ Duệ.

“Thái tử, cậu thế nào rồi?” Hứa Gia quan tâm nói.

Tư Đồ Duệ nhàn nhạt lắc đầu, “không có việc gì.”

Bọn họ đều biết tính tình Tư Đồ Duệ, không có sự cho phép của cậu ta, ai cũng không dám gọi điện cho người khác liên sợ vị này bức bối.

“Tôi không chết, thông báo trong nhà làm gì?”

Tư Đồ Duệ mặt đảo qua Bùi Vân Kinh, “Thông báo cho bọn kia, ai dám đem chuyện này nói ra, tôi liền cắt lưỡi người đó!”

Hứa Gia gật đầu, “Tôi liền đi nói.”

Thất bại trước Bùi Vân Kinh không nói, còn suýt nữa mất mạng, đối với Bùi Vân Kinh trước giờ chưa từng bị thua mà nói là chuyện chưa từng xảy ra.

Chuyện như vậy đương nhiên không nói, đám người Hứa Gia cũng không có kì quái.

Phòng bên cạnh, Bùi Vân Kinh đem tất cả những gì cậu ta nói để trong tai. Khẽ buông lỏng sự căng thẳng, cô liền đuổi tay sắt kim ra rồi đứng dậy.

Hứa Gia đuổi cánh tay, ngăn không cho cô đi.

“Đem Thái tử hại như vậy, cô còn muốn chạy?”

không đợi Bùi Vân Kinh mở miệng, âm thanh Tư Đồ Duệ vang lên.

“Đề cô ấy đi!”

“Thái tử?”

âm thanh của Tư Đồ Duệ nâng lên, “Tôi nói đề cô ấy đi!”

Hứa Gia hung hăng mà trừng liếc mắt với Bùi Vân Kinh rồi lùi qua một bên.

Bùi Vân Kinh vòng qua Hứa Gia, cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi phòng cấp cứu.

Bên ngoài đám nhĩ thế tổ, nhìn trên người cô toàn là máu, biểu tình lương bạc, một đám đều chủ động thối lui ra hai bên, ai cũng không dám cản.

Đến toilet chỉ rửa sạch cánh tay máu, Bùi Vân Kinh đi đến sân, Hứa Gia đã chỉ huy mọi người dời xe, nhường cho cô một con đường.

Nhìn cô ngồi vào ghế lái, Hứa Gia bước nhanh lại, gõ gõ cánh cửa, Bùi Vân Kinh kéo cửa xe xuống.

Hứa Gia nâng tay, “Bùi Vân Kinh tôi nói cho cô biết, đêm nay tôi cho cô một con đường, về sau, cô tốt nhất đừng rơi vào trong tay của tôi!”

Bùi Vân Kinh ngược mắt, nhàn nhạt đối mắt với cô ta, “Bại tướng không có tư cách uy hiếp tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trướng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: “chú nhỏ nhớ em sao?”

Edit: Miêu - CQH

Hứa Gia chán nản, không phản bác lại được.

Nhìn đối phương không có tức giận đến mặt mày xanh mét, Bùi Vân Kinh nhấn nhẹ chân ga, chiếc xe thể thao màu đỏ tăng tốc ra khỏi cổng bệnh viện.

Đem ra chạy xa bệnh viện, Bùi Vân Kinh cố ý quẹo vào một đường nhỏ yên tĩnh, từ trong túi lấy ra một áo thun thay cho đồ huấn luyện dính đầy máu trên người.

Đem bộ đồ huấn luyện ném vào thùng rác, sờ sờ đồng hồ trên tay nhìn thời gian, cô nhanh chóng khởi động xe chạy về Đường cung.

....

....

Ở một nơi xa.

Đường Mặc Trầm từ trong phòng họp đi ra, trở lại phòng làm việc ngồi trên sofa xoa xoa ấn đường, Ôn Tử Khiêm sớm đã chuẩn bị trà xong rồi.

“Trước khi ngài mở cuộc họp, di động có thông báo, hình như tiểu thư gửi.”

Đường Mặc Trầm đang để chén trà trên miệng, vừa nghe lập tức nhủ mảy, đôi mắt hiện lên vẻ không vui.

“Sao không nói sớm?”

Ôn Tử Khiêm không có gì để nói, vội vàng đưa điện thoại qua, cung kính đưa đến cho anh.

Ngày thường thì điện thoại của anh cho Ôn Tử Khiêm phụ trách, còn số điện thoại tư nhân thì chỉ vài người biết, cái này là điện thoại tư nhân mười ngày nửa tháng không có cuộc gọi nào.

anh không có thói quen mang di động bên người, đều giao cho Ôn Tử Khiêm giúp anh bảo quản.

Cho dù có người gọi, thời điểm anh mở cuộc họp Ôn Từ Khiêm chưa bao giờ dám quấy rầy, huống chi chỉ là một tin nhắn.

Nhận được di động, Đường Mặc Trầm chạm vào màn hình, nhấp vào phần tin nhắn.

trên màn hình, hiển thị tin nhắn Bùi Văn Khinh.

“Chú nhỏ vẫn làm việc tốt chứ, em vẫn ngoan ngoãn nha.”

Đang sau tin nhắn còn kèm theo nụ hôn.

Nháy mắt trong ánh mắt người đàn ông nhiễm lên điệu dàng, lập tức gửi lại một tin nhắn, nội dung ngắn gọn ‘uhm’.

Bên kia, Bùi Văn Khinh mới tắm rửa xong, đang lấy khăn lau tóc, nghe được tiếng thông báo nên đi qua.

Nhìn trên di động thấy tin nhắn của Đường Mặc Trầm, kích động đến vui vẻ không ngừng, vội vàng nhắn tin gửi lại.

“Chú nhỏ ơi, công việc xong rồi hả?”

“Ừ!”

“Vậy anh ăn cơm chưa?”

“Rồi!”

“Hiện tại ở khách sạn hả?”

“Đúng vậy!”

.....

Khó mà được trò chuyện cùng chú nhỏ, trong lòng Bùi Văn Khinh khó tránh không khỏi phần kích.

Nhưng đối phương như thế nào trả lời cụt cùn, lại ngắn như vậy?

Bùi Văn Khinh gửi lại biểu tượng ‘đáng thương’, “Chú nhỏ, có thể gửi thêm mấy chữ nữa không?”

Di động yên lặng không có động tĩnh.

Có khi nào giận mình rồi không?

Bùi Văn Khinh âm thầm hỏi hện.

Phải biết rằng, đối với loại người như anh, dùng tin nhắn để nói chuyện với cô đã là đột phá rất lớn rồi, cô như thế ghét bỏ anh nói ít chứ?

không dám chậm trễ nữa, cô gửi tin nhắn xin lỗi lại, chuẩn bị gửi lại cho anh.

Ong--

Di động rung lên, tin nhắn đối phương gửi lại.

“Mới vừa họp xong, đã ăn cơm rồi, hiện tại đang ở trên xô pha của khách sạn, vừa uống trà vừa nói chuyện với em, cô nhóc, em còn muốn nói gì nữa?”

thật là hù chết cô, còn tưởng anh tức giận, nguyên nhân là anh đánh chữ để gửi tin nhắn.

Bất quá... Lúc này sao giống như báo cáo lộ trình của anh vậy?

Bùi Văn Khinh cầm di động, dờ khóc dờ cười.

Chú nhỏ nhà mình là người cao quý như vậy, gửi tin nhắn đã là một đặc ân lớn rồi, mình không thể yêu cầu quá nhiều được.

nhấp nháp môi, xóa tin nhắn xin lỗi kia, Bùi Văn Khinh cẩn thận gửi tin nhắn khác.

“Chú nhỏ nhớ em sao?”

Ngón tay ở nút gửi đi mà cứ do dự, cô cắn răng gửi đi, đưa di động cầm ở trong tay, khăn trương chờ đợi.

một lát sau.

Di động rung một lần nữa.

Là tin nhắn Đường Mặc Trầm đến!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Chú nhỏ cao lãnh cũng là nam nhân, không phải sao?

Edit: Miêu - CQH

Nhanh như vậy?

Bùi Vân Khanh trước tiên nâng di động lên, đột nhiên đem màn hình ấn ở ngực.

Hít sâu hai lần, có mấy phần mong chờ, một lần nữa nâng di động lên nhìn về phía màn hình, cô còn vài phần thấp thòm, mong chờ anh có thể cùng cô nói vài lời âu yếm, nhưng lại sợ hãi anh sẽ làm mình thất vọng.

cô dò tay để khỏi che khuất màn hình, thấy nội dung.

“Hôm nay vẫn luôn bận rộn nên không có thời gian, bắt quá...”

Nhìn đến chỗ này, Bùi Vân Khanh âm thầm nhú mày - hừ, lý do chính đáng!

Bắt quá cái gì mà bắt quá, đằng sau khẳng định là lấy cớ.

Muốn nhìn anh nói cái gì tiếp theo?

cô dò tay để thấy đằng sau, trên màn hình chỉ hiện lên năm chữ.

“hiện tại đang suy nghĩ.”

Người con gái lập tức giãn mặt ra, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Còn kèm nhiều lắm!

“không bằng để em chụp tấm ảnh gửi cho chú nhỏ nha, lúc chú nhỏ nhớ em thì lấy ra nhìn, được không?”

Hện tại, cô không ở bên cạnh?

cô chỉ có thể làm cách này!

Lần này, Đường Mặc Trầm lại gửi tin nhắn ngắn gọn như cũ.

“Được.”

Được anh cho phép, Bùi Vân Khanh kích động mà từ trên giường nhảy xuống, mở camera chụp một tấm.

Nhìn nhìn, tức khắc lắc đầu, tóc loạn như vậy có phải làm cho chú nhỏ ghét không?

Vọt vào toilet, cô nhanh chóng lấy máy sấy sấy tóc, nghĩ nghĩ đem máy sấy trả lại chỗ cũ, dùng ngón tay gãi đầu, nâng bàn tay kéo khăn tắm bọc người xuống tí, cố ý kéo hai bên.

Người đàn ông không phải thích một chút dụ hoặc chút sau, chú nhỏ cao lãnh cũng là đàn ông, khôngphải sao?

Giờ di động lên, hoặc dễ thương, hoặc thần bí, hoặc cần môi sexy...

liên tục chụp vài tấm hình, trái phải chọn gần hai mươi phút, cô rút cuộc cũng chọn ra một tấm vừa ý.

Tâm ý nhỏ mà đem ảnh chụp xinh như vậy, gửi đến di động Đường Mặc Trầm, Bùi Vân Khanh còn khôngquên gửi thêm một tin nhắn.

“Mới vừa tắm xong, tóc có chút loạn, tùy tiện chụp một kiểu, chú nhỏ đừng ghét bỏ nha!”

Đội tin nhắn cô nhóc kia.

Đường Mặc Trầm đợi lâu không thấy cô gửi lại, đã đi đến bàn mở ra văn kiện yêu cầu xử lý ngày hôm nay.

Nghe được thông báo trên bàn, người đàn ông duỗi tay qua lấy qua, liếc mắt ảnh chụp trên màn hình.

Người con gái tóc dài hơi loạn, còn ướt rớt trên vai, áo tắm trên người gần lộ ra một bên vai cùng ngực, máy dùm tóc nghịch ngợm mà chui vào áo tắm tựa hồ muốn tìm tòi bên trong.

trên mặt cô không có son phấn nào, nhưng phấn nộn như thiên sứ, còn cổ tình cảm môi có cảm giác khác hoàn toàn.

Ngây thơ cùng gợi cảm ở trên người cô kết hợp hoàn mỹ.

Nhớ đến đêm đó cô hơi cảm môi, rõ ràng khăn trương muốn chết, nhưng cố chấp ôm lấy cổ anh...

Đường Mặc Trầm bụng không khỏi nóng lên.

“Bộ trưởng!” Ôn Tử Khiêm đi đến, đem văn kiện trong tay đưa qua, “Đây là số liệu mà ngài cần!”

Đường Mặc Trầm nhanh chóng đẩy điện thoại qua, tiếp nhận số liệu.

“Từ giờ trở đi, không được đụng vào di động của tôi.”

Ôn Tử Khiêm không nói gì.

Lúc trước, chuyện này Ôn Tử Khiêm cự tuyệt, di động cá nhân khó tránh riêng tư, anh dù sao cũng là bộ trưởng.

Chính là Đường Mặc Trầm trực tiếp đem điện thoại ném cho anh ta, anh ta còn biện pháp nào nữa?

Ôn Tử Khiêm ở trong lòng phun trào, liền nghe âm thanh Đường Mặc Trầm vang lên một lần nữa.

“đi ra ngoài, tôi phải gửi tin nhắn!”

Ôn Tử Khiêm thiếu chút nữa muốn trào máu não.

Khởi động hội nghị anh ta đều không cần lảng tránh, nhưng gửi tin nhắn thì kêu anh ta ra ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Tình chiếm hữu

Edit: Miêu - CQH

Ôn Tử Khiêm rời khỏi văn phòng, Đường Mặc Trầm một lần nữa nâng di động lên, nhìn chăm chú vào màn hình ảnh chụp, anh giờ khóe môi lên, một lát lại chân mày hơi cong, nâng ngón tay ấn lên ấn đường.

Nhấp vào phần tin nhắn, lại rời khỏi, trực tiếp đem điện thoại trở về.

Điện thoại bên kia, Bùi Văn Khinh đang chờ anh đáp lại, nhìn điện thoại đáp lại, vội vàng chuyển đến.

“A, chú nhỏ?”

“không được mặc áo tắm cùng áo ngủ ra khỏi phòng ngủ, không được mặc váy ngắn hơn đầu gối qua mười centimet, không được đem ảnh chụp cho người khác xem...”

Người đàn ông nói một hơi ít nhất bảy tám cái không được, sau hai giây, “anh nhớ đến đó, còn cái khác thì sau này bổ sung!”

“....”

Người này thật là bá đạo mà!

Bùi Văn Khanh cầm di động, dở khóc dở cười.

“Nhớ kỹ chưa?” Người đàn ông ở đầu dây bên kia hỏi lại.

Lúc này, Bùi Văn Khanh đã từ kinh ngạc mà phục hồi tinh thần lại.

Từ những câu nói của anh đã toát ra ba chữ - tính chiếm hữu!

cô cong môi, cười hỏi, “Ý của anh có phải là, đồ nhà chúng ta... không được cho người khác xem?”

“Đúng.”

Đường Mặc Trầm đáp nhẹ, anh thực vừa lòng với câu ‘đồ nhà chúng ta’.

“Chú nhỏ yên tâm đi! Chú nhỏ muốn em làm cái gì thì em làm cái đó, chú nhỏ không cho em làm cái gì thì em cũng không làm đâu.” Bấy tỏ lòng trung thành, cô không quên hỏi, “Chú nhỏ ơi, bức ảnh đẹp không?”

Hao tổn tâm tình hơn nửa ngày, anh như thế nào không cho cô vài câu khen ngợi đi chứ?

Điện thoại bên đầu kia, người đàn ông trầm mặc mấy giây, cuối cùng cũng nói.

“Rất đẹp.”

Hai chữ cũng đủ để cho cô tâm tình muốn nổ tung.

Bùi Văn Khanh biết mình lớn lên cũng không tồi, cũng nghe không ít người khen ngợi vẻ ngoài của mình, nhưng cô vẫn muốn ý kiến của anh.

cô hít vào, đem di động sát vào tai.

“Em không làm chậm trễ công việc của anh nữa, ngày mai buổi tối cũng gửi tin nhắn với anh được không?”

cô chính là biểu hiện ngoan ngoãn, hiểu chuyện.

Bên tai, giọng nói người con gái hơi thấp, không thể không ngưng thần mới có thể nghe được.

Cái loại cảm giác thật giống như môi cô bên tai, nói nhỏ nhẹ.

Như lông tơ quét nhẹ qua trái tim, mềm mại mà, ngứa...

một tà niệm rục rịch mà nổi dậy.

Đường Mặc Trầm thở sâu, nhấp nhấp có chút gần.

“Được!”

“Chú nhỏ, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, Bùi Văn Khanh cầm di động mà vui vẻ, đem chính mình ném ở trên giường lớn.

“Yes!”

Như vậy, đem mai có thể thuận lợi mà gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại đầu bên kia.

Đường Mặc Trầm một lần nữa mở ảnh chụp của cô, ngón tay nhẹ nhàng mà mon trốn mặt, đầu ngón tay đi xuống xương quai xanh... Sau đó, nâng tay phải đem màn hình khóa lại.

Đưa điện thoại để trên bàn, ánh mắt anh dừng một chút, liền để vào chỗ ngực áo sơ mi.

Liền cao giọng nói.

“Từ Khiêm!”

Ôn Tử Khiêm vội vàng đi vào.

“Bộ trưởng?”

“Cậu tận dụng hết khả năng rút gọn hành trình công tác vào.”

Ôn Tử Khiêm vội hỏi,

“Bộ trưởng, có phải có việc gấp gì không?”

“Đúng vậy.”

Đúng?

Ôn Tử Khiêm nhướn mày, cái này kêu là trả lời anh ta, anh ta chính là trợ thủ của anh, có việc gấp gì mà không giao cho anh ta đi sao?

Đường Mặc Trầm mở văn kiện,

“Cậu còn đợi cái gì nữa?”

“Tôi chỉ muốn biết, việc gấp của bộ trưởng là cái gì, có cần tôi đi an bài hay không?”

Đường Mặc Trầm ngược mắt liếc anh ta một cái.

“không cần!”

Ôn Tử Khiêm cảm giác chính mình bị xem thường thật sâu!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Đẹp trai nhất khoa ngoại

Edit: Miêu - CQH

Ngày hôm sau.

Bùi Vân Khanh đứng hẹn đi vào bệnh viện đệ nhất, chủ nhiệm khoa ngoại Vương An nhiệt tình tiếp đón cô, tự mình đem cô đến văn phòng cuối hành lang.

“Căn phòng làm việc này hơi hẻo lánh một chút, lần sau tôi sẽ cho người xử lý phòng nghỉ bên cạnh một chút, cho cậu chuyển qua.”

“không cần phiền toái như vậy, căn phòng này cũng tốt rồi.”

Bùi Vân Khanh cười, hẻo lánh một chút dễ dàng tránh tai mắt mọi người hơn, đối với cô mà nói trăm lợi mà không một hại.

Vương anh vốn dĩ còn sợ cô khiêu khích, nghe được nhưng lời này, gánh nặng trong lòng liền giải tỏa, “Cậu thích là tốt rồi, vậy cậu nghỉ ngơi trước, trễ một chút tôi sẽ an bài công tác cho cậu.”

“không cần, ngài cứ trực tiếp sắp xếp việc cho tôi đi!”

Bùi Vân Khanh hiện tại đã ngứa tay lắm rồi, chỉ hận không thể lập tức lên bàn mổ sớm.

Nhìn cô chủ động như vậy, Vương An cũng cao hứng, “Tốt lắm, cậu trước thay đổi quần áo, chuẩn bị một chút. Tôi mang cậu đi làm quen đồng nghiệp và hoàn cảnh chung quanh một chút.”

“Được.”

Vương An rời đi, Bùi Vân Khanh đem ba lô vào tủ quần áo, thay áo blue xong, mang khẩu trang nhìn vào gương kiểm tra tóc giả, xác định không có sơ sót nào, đi vào văn phòng Vương An.

Vương An đem cô đến khu nội trú, cao giọng, “Đến đây, tất cả mọi người dừng công việc trên tay một chút, để tôi giới thiệu bác sĩ mới đến một chút, đây là bác sĩ Đường.”

Sau cái ngày kia, Bùi Văn Khanh đã trở thành bác sĩ được nhắc đến nhiều nhất, tiếng lành đồn xa.

Vị bác sĩ trong truyền thuyết kia tương mạo tuấn mỹ, kỹ thuật ‘thần y Đường’ đã sớm cho nhân viên trong bệnh viện tò mò.

Nghe được mấy chữ ‘bác sĩ Đường’, bác sỹ trực, y tá đều kích động lại đây, tò mò nhìn từ trên xuống dưới Bùi Văn Khanh.

Bùi Văn Khanh tháo khẩu trang xuống, thoải mái hướng mọi người chào.

“Tôi tên là Đường Thất, về sau mong mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Dưới khẩu trang là khuôn mặt tuấn mỹ, vài cô y tá nhỏ không không chế được lộ ra vẻ háo sắc.

“thật là đẹp trai!”

“Đúng vậy, xem ra vị này cùng chủ nhiệm khoa đều đẹp trai như nhau, Thu chủ nhiệm xem ra có đối thủ rồi!”

....

Vài y tá đang nói cười thì y tá trưởng Trần Khiết, cười hướng Bùi Văn Khanh đưa tay phải.

“không nghĩ đến bác sĩ Đường còn trẻ như vậy, tôi là y tá trưởng Trần Khiết, về sau có chuyện gì thì bác sỹ có thể tìm tôi cũng được.”

“Chị quá khách sáo rồi, gọi tôi là tiểu Đường là được.” Bùi Văn Khanh cười cùng cô ta nắm chắc tay, “Tôi mới đến nơi này, có thể nhiều chuyện không rõ, đến lúc đó còn nhiều chuyện phiền toái các vị.”

“Bác sỹ đừng khách khí.”

“Đúng vậy, về sau mọi người đều là đồng nghiệp, có lời gì thì nói thẳng là được.”

....

Mọi người đang nói chuyện sôi nổi, tỏ vẻ hoan nghênh cô, thì trong hành lang vang lên một giọng nói nam.

“Mọi người còn ở đây?”

Bùi Văn Khanh quay sang chỉ thấy bị bác sĩ thường ngày thanh tú cất bước đi đến.

đối phương đại khái khoảng chừng ba mươi lăm tuổi, càng phát ra vài phần phong lưu.

khuôn mặt kia, có điểm quen mắt.

“Thư Hoàn, cậu đến thật đúng lúc.” Vương An cười đỡ lấy cánh tay, “Bác sĩ Đường, đây là phó chủ nhiệm khoa ngoại Thu Thư Hoàn, còn vị này là lúc trước tôi cũng đã nói đến bác sỹ Đường - Đường Thất.”

Thu Thư Hoàn?

Bùi Văn Khanh hơi hơi nheo mắt, trách không được có chút quen mắt.

Nếu cô đoán không sai, vị này nhất định là đang học tiến sỹ và bác sỹ từ nước ngoài về Thu Thư Hoàn, thường xuyên bị cô lấy ra khoe khoang bác sỹ khác, không nghĩ đến thế nhưng gặp ở đây.

MỌI NGƯỜI CÓ MONG CHỜ BỘ TRƯỞNG ĐƯỜNG CHÚNG TA không NÀO????

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Thật là giống bỉ ổi

Edit: Miêu - CQH

trên mặt Bùi Văn Khanh không lộ biểu cảm nào chỉ cong môi cười với đối phương.

“Đường Thất mới đến, mong Thu chủ nhiệm chỉ bảo nhiều hơn.”

“Bác sĩ Đường khách khí!” Thu Thu Hoàn ngoài miệng nói khách khí, nhưng trong ánh mắt nhuộm vài phần khinh thường, “Vương chủ nhiệm rất khen bác sĩ Đường, Thu Hoàn làm sao dám nhận hai chữ chỉ giáo được chứ?”

Bùi Văn Khinh cười thầm.

âm dương quái khí, không hồ là Thu Thu Hoàn, thực giống với bỉ ổi.

Vương An nâng cổ tay nhìn đồng hồ đeo tay, “Tôi còn buổi họp nên đi trước, công việc cụ thể Thu Hoàn, cậu an bài nha.”

Đối mặt Vương An, Thu Thu Hoàn lập tức lộ ra tư thế nghiêm túc, “Được, chủ nhiệm yên tâm đi, có tôi ở đây!”

Vương An đã lớn tuổi, không thích hợp với bàn mổ nữa.

Trong viện muốn ông ta làm viện trưởng, nên vị trí chủ nhiệm còn trống, Thu Thu Hoàn đương nhiên cố gắng biểu hiện.

Thấy Vương An rời đi, Thu Thu Hoàn tiếp nhận lịch mổ, rồi xoay người.

“Buổi sáng có một ca mổ ruột thừa, một ca cắt trĩ ngoại còn một ca can thiệp cắt bỏ lách, bác sĩ Đường tuổi trẻ tài cao, làm tiểu phẫu không khó là tài năng lớn mà làm việc nhỏ.” anh ta lạnh lùng liếc mắt nhìn Bùi Văn Khinh, “Bằng không ca can thiệp cắt bỏ lách. ... Liên giao cho cậu, bác sĩ không có vấn đề gì chứ?”

Can thiệp cắt bỏ lách?

Đây chính là ca phẫu thuật có độ khó cao của khoa ngoại.

Đây là muốn thị uy với cô sao?

Bùi Văn Khinh cười nhẹ, “không thành vấn đề.”

Thu Thu Hoàn mày nhảy dựng.

Ngày hôm qua anh ta vừa mới từ nước ngoài trở về, Bùi Văn Khinh làm phẫu thuật. Ngày đó anh ta không ở bệnh viện, đúng là Vương An tán thưởng cao Bùi Văn Khinh, nhưng Thu Thu Hoàn không cho là đúng.

một bác sĩ trẻ tuổi chưa có kinh nghiệm, ba mươi tuổi, thì mới tốt nghiệp hai ba năm, làm sao có chuyện như vậy?

Hơn nữa anh ta giận những đái ngộ của Vương An dành cho Bùi Văn Khinh.

anh ta đường đường làm phó chủ nhiệm, mới có một văn phòng làm việc riêng, vị này mới ngoài bệnh viện đã được một văn phòng riêng, Vương An cũng chiều giống như bảo bối, đương nhiên trong lòng Thu Thu Hoàn không phục.

Có ý đem giải phẫu an bài cho Bùi Văn Khinh, liền cố ý làm bác sĩ Đường mới đến xuất hiện vấn đề.

Gan tiếp nối với rất nhiều mạch máu, bốn phía có rất nhiều động mạch, tĩnh mạch loại phẫu thuật này rất khó, vốn dĩ loại phẫu thuật này trong khoa chỉ có mình anh ta làm được.

anh liệu Bùi Văn Khinh không làm được, đến lúc đó có thể chế giễu vài câu, đem cắt trĩ cho Bùi Văn Khinh, ghê gớm vị ‘thần y’ này, giải tỏa nhục khí ‘cậu ta’.

Nào nghĩ đến, thế nhưng đối phương vẫn đáp ứng làm, ngược lại làm cho anh ta trở tay không kịp.

“Tôi đi xem bệnh án, y tá trưởng an bài người chuẩn bị làm phẫu thuật!” Tiếp nhận bệnh án của y tá trưởng đưa đến, Bùi Văn Khinh cong môi hướng Thu Thu Hoàn cười, “Ruột thừa cùng trĩ liền phiên toái bác sĩ Thu vậy!”

Xoay người rời đi, cô chỉ chờ cho Thu Thu Hoàn một cái bóng.

Thu Thu Hoàn tức giận đến âm thầm cắn răng, nhưng không thể làm cái gì.

“Chủ nhiệm Thu!” Y tá trưởng đem bệnh án trĩ đưa sang, ngài xem trước một chút?”

Tiếp nhận ca bệnh, nhìn hình ảnh máu thịt mơ hồ thịt, Thu Thu Hoàn ngày càng cắn chặt răng.

Hừ!

Chờ xem!

...

...

Bên trong phòng phẫu thuật.

Bùi Văn Khinh nghiêm túc hoàn thành ca mổ đang khâu lại vết thương, “Vệ sinh miệng vết thương, băng bó lại!”

Vốn dĩ bác sĩ chính hoàn thành công việc của mình thì có thể nghỉ ngơi, nhưng cô rất nghiêm túc đứng bên cạnh xác định tình trạng bệnh nhân có bình thường hay không, rồi mới cùng mọi người đi phòng vệ sinh để vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Bằng không.... em cùng chú nhỏ cùng nhau tắm

Edit: Miêu - CQH

Thời điểm mọi người rửa tay, trợ lý bác sĩ liền cười cảm thán, “Bác sĩ Đường thật sự là lợi hại, loại phẫu thuật này chủ nhiệm Thu ít nhất phải làm ba tiếng, nhưng bác sĩ chỉ dùng một tiếng đồng hồ, bây giờ là kỉ lục ngắn nhất viện ta.”

Phòng phẫu thuật đối diện từ bên trong đi ra, Thu Thu Hoàn cũng vừa mới làm phẫu thuật trĩ xong đíra.

anh ta vừa đi phòng phẫu thuật, nghênh đón là một vị mặc âu phục tao nhã đến đây.

“Cậu nhất định chính là bác sĩ Đường đúng không?”

Lại là bác sĩ Đường?

“Cậu nhận lầm người rồi!” Thu Thu Hoàn lạnh lùng hừ một tiếng.

“Tôi không phải họ Đường!”

“Tôi là bác sĩ Đường, có chuyện gì không?”

Lúc này, Bùi Văn Khinh cũng đi ra phòng phẫu thuật, nghe vậy vội vàng đi tiến đây.

“Bác sĩ Đường!” Đối phương kích động cầm bàn tay của cô, “Cảm ơn, thật cảm ơn bác sĩ, cảm ơn cậu đã giúp tiểu Lai điều trị đùi của cô ấy, đúng rồi...”

anh ta xoay người từ trong tay từ trợ lý phía sau nhận cờ thưởng, đưa đến trước mặt Bùi Văn Khinh.

Cờ thưởng phía dưới, mấy chữ ánh vàng rực rỡ.

“Hoa luân chuyển thế, diệu thủ hồi xuân!”

“Này...” Bùi Văn Khinh ngăn ra, “Ngài là người nhà của tiểu thư Thước Lai?”

“Đúng vậy, tôi là chồng của cô ấy, tên là Ngô Việt, lúc này đây thật sự cảm kích bác sĩ...” Trong cảm xúc đối phương hiện lên vài phần kích động, “Tiểu Lai cô ấy coi nháy coi như mạng sống, nếu khôngphải bác sĩ bảo vệ đùi cô ấy, tôi thực không dám tưởng tượng cô ấy biến thành bộ dạng gì nữa!”

Vừa nói, lại lấy một bao thư đưa cho cô.

“Cũng mong ngài nhận lấy, tiền không nhiều lắm, chính là chút tâm ý!”

“Cái này không thể được!” Bùi Văn Khinh vội cự tuyệt, “Giải thưởng thì tôi nhận, còn tiền này dù nhiều hơn nữa thì không thể nhận, bằng không công việc này của tôi không thể giữ được.”

Đối phương thấy cô bày tỏ như vậy, đành phải đem bao thư tiền thu hồi lại, lại nói lời cảm ơn một hồi mới cáo từ đi.

Bùi Văn Khinh đang cầm giải thưởng trở về thì thấy nhóm y tá nhỏ, đều chủ động chào với cô.

Thu Thu Hoàn ở bên cạnh trong phòng bệnh, đưa mắt liếc xéo thân hình của cô, lại tức giận đến nghiến răng.

Giống như theo lời Vương An, khoa ngoại cực kỳ bận rộn, Thu Thu Hoàn cố tình làm cô khó xử, buổi chiều giúp cô an bài phẫu thuật.

Bùi Vân Khanh trước kia đã quen cường độ công việc cao, ngược lại thích thú.

Buổi chiều vẫn bận đến hoàng hôn mới ra bãi đậu xe, lái xe về Đường cung, ăn cơm xong thì cô tiến lên quay về hàng lang, đi qua phòng ngủ Đường Mặc Trầm dừng lại.

dù sao chú nhỏ không ở, không bằng đi hưởng thụ một chút bồn tắm mát xa.

Vì thế, theo gian phòng của mình lấy đồ dùng tắm rửa, cô ngâm nga một bản nhạc đi vào phòng ngủ Đường Mặc Trầm.

Đem bồn tắm xả đầy nước, đi vào nằm, mở chế độ mát xa ra.

Hưởng thụ nước mát xa, chỉ cảm thấy toàn thân thả lỏng, lúc rảnh rỗi, cô đơn giản lau khô hai tay sờ đi động bên cạnh, bắt đầu kể sáo.

“Chú nhỏ hiện tại có thể nghe điện thoại được không?”

Lúc này đây, đối phương bắt máy rất nhanh.

“Được.”

cô lập tức đem điện thoại gọi, nghe được âm thanh của anh.

“Chú nhỏ, mượn bồn tắm của anh một chút được không?”

“Có khả năng.”

“Cảm ơn chú nhỏ, đáng tiếc anh không ở đây, bằng không. ...”

“Bằng không cái gì?”

“Bằng không. ...” cô đưa tay chỉ, nhẹ nhàng lấy một bong bóng, “Bằng không. ... Em cùng chú nhỏ cùng nhau tắm!”

Dù sao cách hơn một ngàn km, cô cũng không cần lo lắng hông của cô.

.....

.....

Đường Mặc Trầm: Em xác định, chúng ta cách nhau hơn một km?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Ngoan ngoan giờ tay lên, hướng em đầu hàng

Edit: Miêu - CQH

Đầu dây điện thoại bên kia, người đàn ông trầm mặc.

Bất quá Bùi Vân Khanh cũng rõ ràng nghe được tiếng anh hít thở rất nặng.

Quả nhiên bị mình chọc ghẹo nhiệt huyết sôi trào sao?

Bùi Vân Khanh cảm thấy có chút đắc ý nhỏ, lá gan cũng lớn hơn một chút.

Ngón tay nhẹ nhàng, cô cố ý đem âm thanh nhỏ nhẹ, mang theo vài phần nũng nịu.

“Chú nhỏ ơi, nếu không. ... Chúng ta gọi video nói chuyện đi, hai ngày không thấy anh, em cũng muốn nhìn một chút.”

Miệng vừa nói, cảm thấy bắt đầu tưởng tượng, chút nữa anh nhìn mình trong bồn tắm thì có biểu cảm gì?

“không được!”

Kế hoạch thất bại!

Bùi Văn Khanh bĩu môi, đang suy tư muốn gửi cho anh một tấm ảnh nữa hay không, thì lổ tai nghe được tiếng dịch cửa.

Kèn xe?

“anh đang ở trên xe?”

“Ừ.”

Trách không được không thể nghe điện thoại, trên xe thì chắc có Ôn Từ Khiêm, anh làm sao có thể cùng cô nói chuyện video được chứ?

“Vậy em không quấy rầy chú nhỏ nữa, chờ anh có thể nghe được thì chúng ta lại nói chuyện tiếp?”

“Ừ.”

“Chú nhỏ lát nữa gặp.”

“Lát nữa gặp.”

Đưa điện thoại qua một bên, Bùi Văn Khanh rửa mặt rồi quay lại bồn tắm, mở chức năng mát xa.

Nước mở ra, tạo ra bong bóng xoa bóp cho làn da, toàn thân thân mệt mỏi cũng trở thành hư không.

Tắt nước đi, cô đứng dậy lấy khăn tắm bọc người lại, rồi bước ra khỏi bồn tắm.

Sấy tóc, lại dọn dẹp phòng tắm một lần, này ra khỏi phòng tắm tiến đến phòng thay đồ.

Vồn dĩ phòng để quần áo trống rỗng nhưng đã đầy do có thêm quần áo của cô.

Quần áo của anh không ít, nhưng so với quần áo của cô thì có chút đáng thương, giờ phút này bị đẩy đến góc.

Ngón tay nhẹ nhàng mon tron trên giá quần áo, Bùi Văn Khanh có chút buồn.

Chốc lát cùng anh nói chuyện, mình muốn mặc gì?

Hôm qua thì áo tắm tối nay sẽ thay đổi một chút..

Lơ đãng đảo qua trên giá quần áo của anh, khóe môi của cô giờ lên.

Ừ đêm nay sẽ là phong cách boyfriend.

Lấy áo sơ mi của anh, mặc lên người.

Nhìn trong gương, thân hình của người con gái tinh tế, áo sơ mi lớn như vậy trở thành váy, cổ áo thả lỏng xương quai xanh như ẩn như hiện.

Cuộn tay áo lên, nhìn vào gương bày ra tất cả tư thế phong tình vạn chủng, nào là nháy mắt nào là ánh mắt, Bùi Văn Khanh cũng rất hài lòng hình tượng của chính mình.

Đưa tay lấy di động, nhìn thời gian một chút, đoán là anh đã về khách sạn.

Cô xoay người, tay phải làm súng, tay trái đỡ lấy cổ tay phải, nhắm cửa phòng, nheo một con mắt.

“Chú nhỏ, ngoan ngoan giờ tay lên, hướng em đầu hàng đi!”

Vừa dứt lời, cửa phòng đã mở ra.

Bùi Văn Khanh trừng mắt lớn, nhìn sang.

Cửa mở ra, một thân quân trang, caravat đều cẩn thận tỉ mỉ là người mới được nhắc đến, là Đường Mặc Trầm.

Một khác kia, không khí động lại.

Năm giây sau, cô mới hồi phục lại tinh thần, hốt hoảng thu hồi hướng nhắm súng lại.

“Chú nhỏ, em... Em chỉ muốn cùng anh đùa... Chơi đùa thôi!”

Ánh mắt người đàn ông đảo qua chiếc áo sơ mi cô đang mặc cùng với đôi chân nhỏ rồi dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn, rồi cất bước đi vào phòng, đem cửa đóng lại, anh đi nhanh đến trước mặt cô, nhìn Bùi Văn Khanh từ trên xuống.

“Muốn anh đầu hàng?”

“không dám, không dám!” cô khóc không ra nước mắt, “Em đầu hàng, em đầu hàng không được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: “nói, nhớ anh không?”

Edit: Miêu - CQH

Đường Mặc Trầm nhú mảy.

Vừa mới nói nhớ anh, bây giờ anh đứng trước mặt giống như gặp quỷ vậy?

“Chú nhỏ nghĩ sớm đi nha, em về phòng đây.”

Bùi Văn Khanh bước đi, thì cổ tay có người nắm lại, người bị anh bắt trở lại.

Phía sau lưng tú quần áo, trước mặt là anh, cô không còn chỗ trốn.

Người đàn ông cúi người xuống, gần trong gang tấc chống lại ánh mắt cô.

“không phải nói muốn cùng anh tắm chung hay sao?”

Trong giọng nói của anh, lộ ra vài phần hơi thở tà mị.

Nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Văn Khanh ửng đỏ, ở trong điện thoại mới có gan nói như vậy, nào dám làm thật chứ?

“Cái này... Em... Em đã tắm xong rồi.”

Tắm xong?

Đường Mặc Trầm cúi người đem mặt để sát vào tóc cô, nhẹ nhàng ngửi ngửi.

Trách không được lại thơm như vậy.

Cảm giác của chóp mũi của anh trượt qua lỗ tai Bùi Văn Khanh lui lui người, cố gắng nói sang chuyện khác.

“Chú nhỏ, tại sao anh lại trở về nhanh như vậy?”

Ngước mặt chống lại tầm mắt của cô, anh hơi hơi nheo mắt lại.

“không phải em nói nghĩ đến anh sao?”

“Em nào có?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên của cô nhưng lại không chịu thừa nhận, lại không nhận được tò mò, “Chú nhỏ vì em mà trở về sớm?”

“Bằng không thì sao?”

Vốn dĩ đi công tác ba ngày nhưng anh đã ương ngạnh ép xuống còn hai ngày đã hoàn thành, ngồi máy bay suốt đêm để trở về, không phải vì cô thì là ai?

Đồng tử Bùi Văn Khanh mở ra.

Cảm thấy ngoài kinh ngạc ra còn mấy phần ngọt ngào.

“Em đi chuẩn bị nước tắm cho anh!”

cô vừa mới thắng người dậy thì bàn tay to người đàn ông nhấn một cái, đem cô quay về chỗ cũ.

“không vội.”

không vội?

Vậy anh muốn...

cô kinh ngạc ngẩng mặt lên, trước mắt ánh sáng đã tối lại, khuôn mặt Đường Mặc Trầm đã đến gần.

Bên trong đồng tử người đàn ông chỉ có hình ảnh nho nhỏ là cô thôi!

Đoán được anh muốn làm cái gì, cô theo bản năng hít sâu, một hơi hút hết phần nửa, môi anh đã lại đến gần chân của cô.

Ba mươi năm trước, anh chưa bao giờ đụng chạm với một người phụ nữ nào cả, mỗi ngày bận rộn cũng chưa bao giờ thấy tịch mịch cô đơn.

Nhưng từ khi gặp cô, đã thường thức cô rồi, anh đã sớm không tự chủ mê luyện mùi của cô.

Cũng người con gái này thân cận, Đường Mặc Trầm không có kinh nghiệm gì cả, nhưng anh lại ham học hỏi.

Sau một vài lần, thì anh đã nhắm được một vài kỹ xảo.

Tỷ như muốn cho cô hít thở mà anh cũng mượn cơ hội nghỉ ngơi một chút, điều chỉnh hơi thở cho tốt.

Lại tỷ như, thời điểm hôn môi không thể dùng sức, mới không đau nhưng lại kích thích.

....

Mỗi lần hôn cô, kỹ thuật anh càng tăng thêm một bậc.

Nụ hôn này, hết sức triền miên.

không có thô bạo cùng ngốc nghếch, Bùi Văn Khinh chẳng những không có cảm giác không khỏe, mà ngược lại bất tri bất giác đắm chìm trong đó, cả người muốn hòa tan cùng triền miên gần bó cùng anh trong lúc đó.

Đợi cho anh buông môi ra, cô đã thở hồng hộc rồi, toàn thân như nhũn ra.

nếu phía sau không có ngăn tủ, phía trước có anh thì lúc này chỉ sợ đã đứng không vững.

Nhưng người đàn ông cũng không có như vậy mà chấm dứt, mà cúi người xuống thăm dò càng nhiều địa phương khác hơn, thủ kỹ xảo và phương thức mới.

Chân trần tự chủ cong lên, cô theo bản năng nắm chặt bờ vai anh.

Người đàn ông cũng không sót ruột, vẫn đem mặt chôn ngực của anh.

“Chú nhỏ...”

Đường Mặc Trầm ngẩng mặt lên, âm thanh cũng trầm thấp.

“nói, nhớ anh không?”

cô đỏ mặt không chịu lên tiếng, anh cũng không truy vấn, chỉ là tiếp tục tiến công của mình.

Bá đạo giống như anh, thích chinh phục.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Vợ tương lai

Edit: Miêu - CQH

Thẳng đến khi cô thua trận, giọng nói đã khàn đi, người đàn ông mới buông cô ra.

Đem cô bế bổng lên, đi ra khỏi phòng quần áo, phóng đến giường ngủ phóng lớn.

Hôn cô, anh dứt khoát cởi bỏ quần trang, caravat, không khách khí đem cô ăn vào bụng.

....

Ban ngày ở bệnh viện bận rộn cả ngày, buổi tối bị anh ép buộc một phen, Bùi Văn Khinh mệt mỏi không thể tránh được.

Tình cảm mãnh liệt lui bước thì rúc đến ngực anh, cô đã buồn ngủ lắm rồi.

Đường Mặc Trầm trước mắt rất tỉnh táo, thậm chí so với ở trên đường thì hai tròng mắt sáng hơn vài phần.

Nhẹ nhàng đẩy tóc rối trên trán cô ra, người con khê cong môi hôn lên trán một cái, lúc này mới rón rén đứng dậy đi vào phòng tắm.

....

....

Sáng sớm ngày thứ hai, Bùi Văn Khinh tỉnh ngủ, người còn ghé trên ngực anh.

Đường Mặc Trầm đã tỉnh dậy rồi, cánh tay trái khoát lên lưng cô, câu được câu không thương thức những lọn tóc của cô.

Tay phải thì để trên má tính, liếc nhìn báo cáo hội nghị phía trên.

Thói quen hai người không quá trần trụi như vậy, Bùi Văn Khinh nhanh chóng nhắm mắt lại, làm bộ ngủ.

Đường Mặc Trầm chuyển tầm mắt, nâng bàn tay to lên đem khuôn mặt tóc rối lên.

“Em còn có thể ngủ thêm 20 phút nữa.”

Biết bị anh nhìn thấu, Bùi Văn Khinh cũng không giả bộ ngủ nữa, đành phải đỏ mặt hướng anh cười.

“Chú nhỏ, sớm!”

Cảm giác được trên ngực có đồ vật gì, cô nghi ngờ cúi thấp xuống, chỉ thấy một mắt dây chuyền.

So với đồng xu thì lớn một chút, bên ngoài trắng nõn, chất ngọc trong suốt, trên mặt điêu khắc hình rồng.

Tay nghề chạm trổ thượng thừa, phi long rất sống động, lộ ra khí thế bay lượn chín tầng mây.

Năm đó, La Yên luôn luôn yêu ngọc, bởi vậy Bùi Văn Khinh ít nhiều cũng hiểu biết được ngọc thạch này.

không nói đến tay nghề chạm trổ, chỉ nói đến màu sắc của chất ngọc này nhìn là biết không phải là vật tầm thường, đi theo năm tháng chắc là đồ cổ.

cô chưa từng thấy thứ này, không cần nghĩ cũng biết là anh cho cô.

“Chú nhỏ, đây là...”

Bùi Văn Khinh nghi hoặc ngước mắt, đón nhận ánh mắt của người nam nhân.

“Cho em.” Đưa tay qua chỉ, giúp cô đem ngọc chỉnh sửa về chỗ giữa, ngón tay Đường Mặc Trầm nhẹ nhàng đỡ thân ngọc, trong giọng nói lộ ra sự trịnh trọng, “không được làm mất.”

Miếng ngọc này là vật của chủ mẫu của Đường gia được dùng, đó là vật gia truyền, ở Đường gia không biết đã truyền bao nhiêu đời.

Trước khi mẹ anh qua đời, đã đem miếng ngọc này đưa cho anh, muốn anh đưa cho vợ tương lai của mình.

Miếng ngọc này không thể nghi ngờ là lễ vật thích hợp nhất.

“Cám ơn chú nhỏ.”

Khởi động thân thể, Bùi Văn Khinh cẩn thận lại gần ở trên má anh hôn một cái, người liền thuận thế cúi người xuống trên vai anh.

“Em nhất định giữ nó như tính mạng của mình, như tình yêu của chúng mình mà che chở cẩn thận.”

“Ừ.”

Giơ cánh tay ôm lấy cô, ngón tay người đàn ông nhẹ nhàng chạm nhẹ vào mái tóc cô, giọng nói nhẹ nhàng.

“Huấn luyện đã thích ứng chưa?”

Cảm giác anh ôn tồn, Bùi Vân Khanh hưởng thụ nheo mắt lại.

“Ngay từ đầu cảm thấy hơi mệt, bắt quá em rất thích.”

Lúc nói chuyện, cô giơ ngón tay lên, như có như không vỗ về nhẹ bờ vai anh.

Chú ý đến miếng vết thương trên cánh tay anh, cô đưa tay qua chỉ, cẩn thận đỡ lấy vết thương Đường Mặc Trầm.

Nam nhân nhấc tay lên, bắt được cổ tay cô.

Tương vết thương chưa phục hồi, Bùi Vân Khanh nghi hoặc ngược mắt.

“Em làm đau anh?”

Người đàn ông đồng tử chớp vài cái, thần sắc khác thường.

“anh sợ anh sẽ làm em đau!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Quả nhiên mỗi người đàn ông trong thân thể đều là kẻ lưu manh!

Edit: Miêu - CQH

Ngày hôm qua xem cô quá mệt mỏi, nên chỉ làm lướt qua.

Mà cô nhóc này sáng sớm lại còn trêu chọc anh?

cô nhóc cũng là bác sĩ thì cũng biết, người đàn ông buổi sáng là nguy hiểm nhất sao!

Lúc này, Bùi Vân Khanh cũng đã cảm giác được thân thể anh khác thường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến mang tai, hốt hoảng lui xuống từ người anh, lấy quần áo mặc vào.

“Em còn muốn đi huấn luyện, nên đi rửa mặt trước.”

“Đứng lại!”

Đường Mặc Trầm nhú mày quát cô.

không phải nói ‘nhà chúng ta gì đó’ không cho người khác xem, cô thể nhưng chỉ mặc mỏng manh mà muốn chạy ra ngoài?

Bùi Vân Khanh dừng lại cửa, quay sang, xin khoan dung.

“Chú nhỏ, buổi tối lại đến được không? Bằng không, em sẽ bị trễ, đến lúc đó huấn luyện viên sẽ phạt em!”

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của cô, Đường Mặc Trầm vừa tức vừa bực mình vừa buồn cười.

“anh cho là em sẽ ở phòng này rửa mặt.”

Buổi sáng, bác Chu cùng Ôn Từ Khiêm cũng có thể lên lầu, anh không muốn cô chạy loạn trọng bộ dạng này.

Còn tưởng rằng...

thì ra, là do cô hiểu lầm!

Bùi Vân Khanh trầm tĩnh lại, cất bước đi vào phòng tắm, tay vừa cầm nắm cửa, chợt nghe phía sau âm thanh Đường Mặc Trầm vang lên lần nữa.

“anh đồng ý quyết định của em!”

Quyết định... của mình?

Bùi Vân Khanh dừng bước lại, nghi ngờ nhìn anh.

“Chú nhỏ, quyết định gì vậy ạ?”

Đường Mặc Trầm tựa vào đầu giường, híp mắt, mâu quang xinh đẹp.

“Buổi tối tiếp tục!”

Bùi Vân Khanh giật mình, phản ứng kịp thời, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ như lửa.

“Em mới không cần!”

cô nói một tiếng, lặc mình chạy đến phòng tắm

Đứng ở dưới vòi sen, nhớ đến anh quay mặt nhìn bộ dáng của mình, lại đỏ mặt một lần nữa.

không thể tưởng được chú nhỏ cao như núi nhà mình cũng có thời điểm như vậy.

Quả nhiên, mỗi người đàn ông trong thân thể đều là một kẻ lưu manh.

Nhìn người cô biến mất trong phòng tắm, Đường Mặc Trầm đứng dậy, đi vào phòng thay quần áo.

Quần áo của anh phần lớn đều là quần trang, trừ số đó ra còn lại một ít đồ thể thao vào com lê, màu sắc cũng trầm ổn.

Phòng quần áo của anh luôn chỉnh tề vô cùng, giống như y như ở quân doanh, nay cả góc áo cũng vào khuôn khổ.

Nhưng là bây giờ...

Đột nhiên tăng thêm nhiều quần áo nữa, lập tức phá hủy sự chỉnh tề của nó, sắc thái đơn giản cũng biến thành rục rờ lên.

Thói quen chỉnh tề của Đường Mặc Trầm, khẽ nhú mảy một cái, theo sau đó ánh mắt chuyển thành ôn nhu, đáy mắt cũng nổi lên ý cười.

Vô hình nhớ đến ba năm trước đây.

anh cũng đem cô vào Long Thành, dàn xếp ở Đường cung.

cô nhóc có cái tính quật cường và phản nghịch kia, không khác gì chú quái thú nhỏ, một mực xông vào cuộc sống quây đến rối loạn, nhưng cũng đồng thời trong sinh hoạt của anh cũng tăng thêm một chút màu sắc.

Xa cách một năm, cô trở về Đường cung.

Bởi vì cô, thế giới của anh đã hoàn toàn bất đồng.

Cái cảm giác này, chính là một mảnh tịch mịch đã lâu đột nhiên nghênh đón mùa xuân, mở ra một đóa hoa sáng lạn.

Gỡ quần áo đang mặc trên người xuống, cất bước vào toilet.

Bên trong phòng tắm, Bùi Vân Khanh đã tắm rửa xong, đang chuẩn bị bước ra, thì thấy anh nên vội vàng lùi về.

“Chú nhỏ, sao anh lại vào đây?”

Đường Mặc Trầm đẩy cửa phòng tắm ra, cầm lấy khăn tắm đưa cho cô, “Đây là phòng tắm.”

Tiếp nhận khăn tắm quấn lên trên người, cô nhỏ giọng phản bác, “Nhưng mà, em đang tắm!”

“thì sao?” Nâng tay lau đi giọt nước trên trán cô, người đàn ông thân nhiên mở miệng, nhưng giọng nói lộ ra bá đạo, “Em cũng là của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Tên thân mật mới, tiểu yêu tinh!

Edit: Miêu - CQH

Em cũng là của anh?

Năm chữ ngắn ngủi thôi nhưng giống như tiếng chuông vang vọng lại, nó cứ quanh quẩn bên tai Bùi Văn Khinh.

Coi như đây là lần đầu tiên anh thổ lộ tình cảm của anh cho cô?

Ngước mắt nhìn dùng trên bồn rửa tay vừa rửa mặt Đường Mặc Trầm, Bùi Văn Khinh cất bước đi đến, đưa cánh tay qua từ phía sau ôm lấy thắt lưng của người đàn ông, đem mặt áp vào lưng anh.

“Em vĩnh viễn là của chú nhỏ!”

Sau đó...

một ngày nào đó, em cũng muốn anh biến thành của em!

Cảm giác ngực của cô mềm mại áp sau lưng, Đường Mặc Trầm hít nhẹ một hơi, thẳng người.

“Tiểu yêu tinh, muốn đi huấn luyện không?”

Tiểu yêu tinh?

Bùi Văn Khinh ngước mắt, cô khi nào lại có tên xưng hô như vậy?

“Chú nhỏ, vì sao gọi em như vậy?”

Đường Mặc Trầm buông xuống nắm khăn lông.

“Khăn tắm.”

Mệt nhọc như vậy, không phải tiểu yêu tinh thì cái gì?

cô kinh ngạc cúi thấp, quả nhiên khăn quần ở trên ngực đã rơi xuống.

anh cũng không quay đầu lại, làm sao mà biết?

Ánh mắt dừng ở trên lưng anh, Bùi Văn Khinh đột nhiên giật mình vừa mới thời điểm Ôm anh không cẩn thận rơi xuống, anh sẽ không coi là cô cố ý chứ?

“Sấy tóc, thay quần áo một lần nữa, anh chờ em xuống ăn cơm.”

đi ra khỏi phòng tắm, Đường Mặc Trầm đi nhanh xuống lầu.

Trong phòng khách, Ôn Tử Khiêm đang đứng chờ.

Lúc trước Đường Mặc Trầm nói có chuyện gấp nhưng không nói rõ ràng là chuyện gì mà cũng không giao việc cho cậu ta, mà Ôn Tử Khiêm sợ chậm trễ đại sự của bộ trưởng nhà mình, nên sáng sớm hôm nay đã chạy đến Đường cung, kết quả bác Chu nói anh ta biết, thiếu gia có phân phó, trừ khi anh xuống lầu trước thì không được người nào lên cả.

Ôn Tử Khiêm đứng đợi mà lòng như lửa đốt, lại không dám vi phạm mệnh lệnh của anh, ở trong phòng khách đi qua đi lại, muốn đem cái sàn nhà thành cái hồ rồi.

Nghe được trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, cậu ta vội vàng tiến lên.

“Bộ trưởng, xe đã chuẩn bị xong rồi!”

“không vội.”

Đường Mặc Trầm bước đến bậc thang cuối cùng, lạnh nhạt hướng đến phòng ăn đi.

không vội?

Công tác ba ngày ép xuống còn hai ngày, đi suốt đêm trở về, hiện tại anh không vội?

Ôn Tử Khiêm không hiểu, nghi ngờ nhìn về phía quản gia Chi, bác Chu chỉ biết nhún nhún vai, tỏ vẻ chính mình cũng không biết.

Hai người cùng nhau đi vào phòng ăn, bác Chu giúp Đường Mặc Trầm kéo ghế ra, đưa tay bụng sữa bò đã được đun ấm trong bình giữ, chuẩn bị rót ra ly cho anh.

Tay vừa đụng đến cái ly, bên tai lần nữa đã vang lên âm thanh của người đàn ông.

“không vội.”

Lần này, ngay cả bác Chu cũng mờ mịt.

Bình thường anh đều là 5 giờ rưỡi sáng rời giường, chạy bộ tắm rửa sau đó ăn cơm, buổi sáng 7 giờ rưỡi nhất định phải ra ngoài, lúc này đã hơn tám giờ rồi mà không gấp?

Bác Chu cùng Ôn Tử Khiêm mắt lớn trừng mắt nhỏ, ai cũng không dám hỏi nhiều.

một lát sau, trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, Bùi Văn Khinh đã thay quần áo huấn luyện đi vào nhà ăn.

Nhìn thấy Đường Mặc Trầm cầm lấy bình giữ nhiệt, bác Chu vội vàng xông lại muốn tiếp nhận.

“Thiếu gia, để tôi làm cho!”

Đường Mặc Trầm không để ý đến, tự mình nói Bùi Văn Khinh.

“Nhân lúc còn nóng, uống đi.”

Bùi Văn Khinh bụng cái ly lên môi uống một ngụm, quay về anh cười.

“Chú nhỏ cũng uống đi.”

“Ừ.” Đường Mặc Trầm đáp nhẹ, sau đó nói, “Toàn bộ lui xuống đi.”

Lần này, không riêng gì Ôn Tử Khiêm cùng quản gia, ngay cả các nữ giúp việc đều kinh ngạc.

Bao nhiêu năm nay, ngài ấy ăn cơm, bọn họ đều ở bên cạnh hầu hạ, lúc này tại sao lại đuổi hết đi.

Bùi Văn Khinh cũng nghi ngờ, trước mặt là đĩa ốp lếp cũng ngẩng mặt lên.

không đợi cô hỏi, anh đã mở miệng bổ sung.

“không bao gồm em!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Tâm tư không bằng anh, vậy hôn thôi!

Edit: Miêu - CQH

Ba người lần lượt rời khỏi nhà ăn, trong phòng ăn cũng chỉ còn lại Đường Mặc Trầm và ngồi kế bên anh là Bùi Văn Khinh thôi.

Nuốt xuống trứng gà trong miệng, tầm mắt Bùi Văn Khinh rơi trên người đang dùng cơm là Đường Mặc Trầm, liền tiếp cận đến bên cạnh anh.

“Chú nhỏ, anh cái gì muốn nói nhỏ với em sao?”

“không có.”

“Vậy tại sao đuổi tất cả mọi người ra ngoài?”

Đường Mặc Trầm dùng ánh mắt ngu ngốc liếc nhìn cô một cái.

“Bởi vì anh muốn cùng em cùng nhau ăn cơm.”

Bùi Văn Khanh hơi giật mình một giây, sau đó trái tim nhỏ không khổng chế được cuồng bật dậy.

Này...

Chú nhỏ không nói chuyện là không nói, thật là cái này chỉ trêu ghẹo thôi!

Có qua có lại mới toại lòng nhau!

Bùi Văn Khanh vẫn còn đang suy tư đáp lại như thế nào, chợt nghe người đàn ông bên cạnh không vui mở miệng.

“Mau ăn đi, ngăn người cái gì?”

Vừa mới nói sợ phạt mà hiện tại ở đây ngăn người.

Làm ơn đi, cô là đang suy nghĩ đến những lời hỏi này, được không?

Bùi Văn Khanh cúi mặt xuống, tiếp tục ăn cơm, cơm nước xong cũng không nghĩ ra được từ thích hợp để đáp lại.

“Chờ một chút!”

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt, cô liền từ ghế đứng dậy, đến gần mặt anh hôn một cái nhanh chóng.

“Chú nhỏ, buổi tối gặp lại!”

Tâm tư không bằng anh, vậy hôn thôi!

Hướng anh nói nhỏ, cô bước chân ra khỏi phòng ăn nhẹ nhàng.

Vừa mới bước ra khỏi phòng ăn liền nghĩ đến - vừa nãy hôn anh, hình như... không có lau miệng? (lời editor: em nhắc chị luôn chị chưa lau miệng đấy!)

Bùi Văn Khanh dừng bước chân, thấp thỏm quay sang, quả nhiên thấy người đàn ông đang lấy khăn tay nhẹ nhàng lau hai má mình.

Bất quá, khóe môi khẽ cong, hình như đang cười.

cô lúc này mới nhẹ nhõm, lấy túi bước nhanh ra khỏi cửa.

đang đắm chìm trong bầu không khí tốt đẹp cùng anh, Bùi Văn Khanh lái xe ra khỏi Đường cung, dọc đường tâm tình vô cùng sung sướng, thậm chí đến sân huấn luyện nhìn đối thủ đang trợn mắt là Hứa Gia, cô cũng chỉ mỉm cười cho qua.

Nay tâm tình chị đây tốt, không cùng em so đo!

Hứa Gia cũng liếc mắt qua, đối phương cũng chỉ cười, không khác gì đánh một quyền vào bông vải, chính mình cũng thấy nhàm chán, đơn giản còn đang làm nóng người cũng không để ý mình.

không đợi huấn luyện Vương Dương phân phó, Bùi Văn Khanh đã chủ động chạy đến phòng huấn luyện phía sau tìm Chung Linh.

vừa vào cửa, cô liền lớn tiếng hỏi.

“Huấn luyện viên Chung, hôm qua chúng ta tập gì?”

Chung Linh quay sang, đánh giá từ trên xuống dưới một cái.

“Hôm nay có chuyện gì tốt mà vui vẻ vậy.”

Bùi Văn Khanh câu môi cười.

“yêu đương.”

Chung Linh cũng cười.

“Được, vậy chúng ta lợi dụng nội tiết đang ra, vậy tập bài Bulgarian Split Squat (*).”

(*):đang là bài tập squat nâng cao, mình để đường link cho mọi người muốn tìm hiểu kĩ.

<https://www.thethaothientruong.vn/tin-tuc/bulgarian-split-squat.html>

Có huấn luyện viên chuyên nghiệp Chung Linh chỉ đạo, hơn nữa cô có chút kinh nghiệm và cố gắng quyết tâm, nên Bùi Văn Khanh cũng tiến bộ cũng người bình thường, hiện tại có thể đuổi kịp tốc độ huấn luyện.

Quá trình huấn luyện nhanh chóng kết thúc thì so với tình trạng ngày đầu tiên của cô đã tốt hơn rồi.

Thu dọn đồ đạc chuẩn bị về thì di động lại đột nhiên rung lên.

“Bác sỹ Đường, trong bệnh viện có một bệnh nhi tình huống rất khác thường, mà trưởng khoa Vương đề tôi muốn hỏi bác sỹ có thời gian đến hội chẩn hay không.”

trong điện thoại, âm thanh y tá trưởng lộ ra khẩn trương.

Mạng người quan trọng, Bùi Vân Khanh bắt chập, đáp lời một tiếng rồi bước nhanh ra khỏi phòng huấn luyện.

Lái xe thể thao ra khỏi sân huấn luyện, đỗ xe ở siêu thị bên cạnh bệnh viện rồi thay đổi hoàn tất, cô một đường chạy đến cửa bệnh viện, thẳng đến phòng bệnh nhi.

“Bác sỹ Đường, bên này!”

Trong hành lang, nữ y tá nhìn thấy cô, vội vàng tiếp đón, rồi đưa cô đến phòng bệnh ICU trẻ em.

Ngoài phòng bệnh, có vài người nhà vội về mặt u sầu, một người nữ trung niên khóc hết nước mắt, bên cạnh có người phụ nữ trẻ còn mặc đồ bệnh nhân cũng hai mắt đỏ hoe.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Thật sự muốn chia công không muốn gặp chuyện!

Edit: Miêu - CQH

Nhìn thấy Bùi Vân Khanh đi đến, tất cả mọi người đều tiến đến tiếp đón.

“Bác sỹ, xin hãy cứu cháu gái tôi.”

“Đừng vậy, bác sỹ, cầu sĩ anh, mau cứu con gái tôi, chỉ cần mọi người cứu sống bé, Chúng ta bán nhà bán xe.... Bỏ ra bao nhiêu tiền cũng nguyện ý!”

.....

“Các người yên tâm đi, bệnh viện nhất định đem hết khả năng, nên trước đề tôi vào xem đứa bé!”

Bùi Vân Khanh an ủi người nhà một câu, rồi đi nhanh đến phòng bệnh.

Vừa vào cửa, chỉ thấy một em bé nhỏ nhỏ nằm trên giường, trên mặt còn bình dưỡng khí.

Bởi vì sinh non không đủ tháng, nên thân thể em bé rất nhỏ, nhưng cặp mắt lại to rất nhiều.

Nhìn sinh tử trên thế gian này đã quen, nhưng khi nhìn đến cặp mắt đen sáng mà to kia, Bùi Vân Khanh vẫn đau lòng.

Bên cạnh ngoài Vương An còn có Thu Thu Hoàn, còn vài vị bác sỹ mà cô không biết, Thu Thu Hoàn đang cùng một bác sỹ khoa nhi đang tranh luận.

“Tôi không đồng ý, đây là lấy danh dự bệnh viện đi mạo hiểm, chúng ta không phải chuyên gia, nên đem đứa bé đưa cho bác sỹ chuyên khoa nhi.”

“Đứa nhỏ đã đến tình trạng này, một khi trên đường có sơ suất gì, cũng là một mạng người.”

Bùi Vân Khanh đi lại, “Chủ nhiệm Vương, sao lại thế này?”

“Đây là đứa bé vừa mới được sinh ra chưa đầy hai giờ, từ khi sinh ra, hơi thở bé vô cùng mỏng manh, khoa nhi vừa mới giúp bé kiểm tra đã xác định hai bên nhánh khí quản bị dị dạng. Chúng tôi đã liên lạc qua bệnh viện nhi đồng, bên kia đang có một ca phẫu thuật nên không qua được, muốn chúng ta đem người qua, nhưng bác sỹ khoa nhi cảm thấy tình huống bé bây giờ nếu chuyển viện tình huống vô cùng nguy hiểm, hy vọng có thể ở bệnh viện chúng ta làm phẫu thuật. Chủ nhiệm Thu sự chúng ta không chuyên nghiệp, dù sao.... Ở đây, chúng ta cũng không có kinh nghiệm và thiết bị không đầy đủ.” Chủ nhiệm Vương nhíu chặt lông mày, vẻ mặt khó xử, “Bác sỹ Đường, cậu cảm thấy như thế nào?”

Bệnh viện đệ nhất chỉ là bệnh viện cấp ba thông thường, không có một khoa nhi riêng biệt.

Theo lý, tình huống đưa trẻ nên chuyển đến bệnh viện khoa nhi để tiến hành giải phẫu.

nhưng mà...

Bùi Văn Khanh liếc nhìn máy theo dõi bên cạnh, cho dù bình dưỡng khí cung cấp nhưng hàm lượng không khí trong phổi rất thấp, các chỉ số cơ thể cũng đều không ổn.

Đối với cơ thể trẻ con, nếu thời gian lâu thiếu dưỡng khí đến lúc đó đại não không thể không chịu được, ảnh hưởng đến trí lực cũng nhận thức, nếu nghiêm trọng có thể hủy diệt cả đời đứa bé.

“Tình trạng đứa nhỏ hiện tại vô cùng không tốt, trong vòng một giờ đồng hồ phải phẫu thuật, nếu người được chuyển đến bệnh viện nhi đồng mất bao lâu?”

bác sĩ khoa hô hấp cau mày, “Bây giờ đang là giờ tan tầm, nếu như gặp kẹt xe, khả năng nửa giờ không thể đến được.”

“Được, vậy nhanh chóng phẫu thuật đi.” Bùi Văn Khanh nhìn về phía Thu Thụ Hoàn, “Chủ nhiệm Thu, chúng ta hợp tác, tôi làm trợ thủ cho anh.”

Sau ngày đó, cô cũng biết Thu Thụ Hoàn, biết anh ta am hiểu nhất giải phẫu phổi, trẻ Sơ sinh cô không có kinh nghiệm, bởi vậy chủ động làm trợ thủ cho anh ta.

Sinh mệnh trước mặt, làm sao lo lắng cái thanh danh gì?

Nhưng lời này đến lỗ tai Thu Thụ Hoàn đã thay đổi.

cô làm trợ thủ?

Làm được thì tính cô một nửa nhưng gặp chuyện thì anh ta phụ trách?

Bác sĩ Đường, thật sự muốn chia công nhưng không muốn gặp chuyện đây!

Thu Thụ Hoàn giả bộ trách trời thương người, “Đây là một sinh mệnh nhỏ, tôi không phải là bác sĩ chuyên khoa nhi, chẳng may... Đứa nhỏ gặp chuyện không may, đến lúc đó hướng người nhà nói như thế nào?”

một sinh mệnh trẻ sơ sinh yếu ớt, phẫu thuật vô cùng khó khăn và độ nguy hiểm vô cùng lớn.

Hơi lo là, khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Xảy ra chuyện, tôi chịu trách nhiệm!

Edit: Miêu - CQH

Từ khi nhậm chức đến bây giờ, Thu Thụ Hoàn luôn giữ vững phong độ, tỉ lệ phẫu thuật thành công luôn một trăm phần trăm!

Thu Thụ Hoàn không muốn gánh vác thất bại. Nên khi chuyển viện đi, có chuyện gì xảy ra thì không liên quan đến anh ta.

Bác sĩ khoa nhi là người nóng nảy: “Thu chủ nhiệm là sợ chính mình gặp phiền toái chứ gì?”

Bị đối phương vạch trần, Thu Thụ Hoàn thẹn quá hóa giận: “anh nói vậy vậy, tôi đây làm đúng trách nhiệm khoa mình, đối với bệnh nhân tận tụy.”

anh ta vừa dứt lời, máy theo dõi đã kêu lên vù vù, huyết áp đã hạ xuống thấp lắm rồi.

“Mau!” Bùi Văn Khanh khê khẩn môi, “Chuẩn bị giải phẫu, đứa nhỏ này đã chịu không được rồi.”

Thu Thụ Hoàn đưa mắt liếc xéo Bùi Văn Khanh một cái, “Bác sĩ Đường, anh nghĩ rõ ràng nha, chuyện này mạng người này là chuyện lớn đấy.”

Bùi Văn Khanh ngược mắt, đón nhận ánh mắt anh ta, “Bác sĩ Thu yên tâm, phẫu thuật tôi làm, xảy ra chuyện gì, tôi chịu trách nhiệm!”

Nếu bây giờ giúp đứa bé chuyển viện thì đứa nhỏ này chắc chắn sẽ chết, nếu như phẫu thuật thì còn một con đường sống.

Bùi Văn Khanh đương nhiên cũng không muốn khi mới sống lại, thì đã có thất bại.

Nhưng bác sĩ là người như thế nào, cứu sống mạng người là thiên chức của mình.

Làm sao có thể để một sinh mệnh cứ vậy mà trôi đi chứ?

“anh chịu?” Thu Thu Hoàn hừ lạnh, “anh chịu được không?”

“Chuẩn bị phòng phẫu thuật đi!” Vương An vừa đi đến, “Xảy ra vấn đề thì tôi chịu trách nhiệm, Thu Thu Hoàn, cậu làm trợ thủ cho bác sĩ Đường đi.”

Nghe vậy, trong lòng Bùi Văn Khinh liền lạnh, nghiêng mắt nhìn về phía vị tiền bối này.

“Trường khoa Vương?”

Vương An vỗ vỗ bờ vai cô, “Chuẩn bị đi phòng phẫu thuật đi, tôi đi nói trước với người nhà một tiếng.”

“Được!”

Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, Bùi Văn Khinh bước nhanh đi vào ICU, một đường đi đến phòng phẫu thuật.

Vương An lên tiếng, Thu Thu Hoàn cũng không dám nói gì nữa, đi theo cô đến phòng phẫu thuật.

Dù sao mình cũng là trợ lý, xảy ra chuyện gì cũng không cần phụ trách, hiện tại hiện lên vẻ mặt bình tĩnh.

Rất nhanh, đứa bé được đưa vào phòng phẫu thuật.

Đứa nhỏ còn quá nhỏ, khí quản lại càng nhỏ đến đáng thương, bệnh viện không có kính soi khí quản trẻ sơ sinh phù hợp, chỉ có thể mở lồng ngực, từng nhánh khí quản bị tổn thương cắt bỏ, nhưng không ảnh hưởng đến khí quản bình thường, nghĩ đến là ca phẫu thuật có độ khó như thế nào.

Toàn bộ giải phẫu ước chừng ba giờ đồng hồ, thật vất vả mới cắt bỏ những khí quản bị tăng sinh, rồi khâu lại vết thương, Bùi Văn Khinh vừa muốn thở một cái.

Đứa nhỏ đột nhiên huyết áp hạ xuống, sau đó tim ngừng đập.

“Mau chuẩn bị máy kích tim!”

Miệng cô phân phó, nhưng tay thì giúp tim đứa bé đập trở lại.

Y tá lấy gel ra, máy kích tim, để trên ngực đứa nhỏ.

Mỗi lần giật điện, đứa bé không có phản ứng.

“Tôi cũng biết sẽ ra kết quả này mà!” Thu Thu Hoàn nâng tay kéo khẩu trang xuống, lạnh lùng xoay người, “hiện tại, cô đi thông báo cho người nhà đi!”

Xoay người, anh cất bước đi vào phòng đối diện để rửa tay.

Lông mi Bùi Văn Khinh vẫy lại.

“Tăng điện áp một lần nữa.”

Y tá điều chỉnh tốt điện áp, cô tự mình giữ lấy máy, kèm theo nhấn vào lồng ngực của đứa bé.

Kết quả vẫn như trước.

“một lần nữa!”

Lại một lần nữa, tim đứa bé cũng không đập.

Mấy người y tá đều im lặng.

“Bác sĩ Đường.” một người y tá nhỏ giọng mở miệng, “Buông tay đi!”

Bùi Văn Khinh vẫn không cam lòng, nâng cao giọng.

“Gấp đôi điện áp, nhanh lên!”

Y tá xoay người, điều chỉnh điện áp lớn hơn, cô ta lại một lần nữa đem máy áp vào ngực của đứa bé.

Điện đã đưa được vào cơ thể, thân thể nhỏ bé của đứa bé run rẩy kịch liệt.

Sau một lát,

Máy theo dõi đột nhiên nhảy lên, hiện ra một sóng điện tim, trái tim đứa nhỏ đã đập lại.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Mất mặt?

Edit: Miêu - CQH

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên máy theo dõi.

Mới đầu, điện tim có chút không ổn định, nhịp điệu có chút thất thường.

Bất quá huyết áp cùng nhịp tim đã trở lại, nhịp điệu ngày càng ổn định hơn, cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường.

“Khôi phục bình thường, không phải một mình nhịp tim!”

Y tá đứng sau lưng Bùi Văn Khinh chậm rãi mở miệng, trong âm thanh lộ ra kích động không che giấu.

Nhịp tim khôi phục, huyết áp cùng mãi cũng tăng trở lại, đứa nhỏ này đi một vòng quỷ môn quan đã trở lại!

Bùi Văn Khinh nhìn chăm chú vào máy giám sát, thu hồi ánh mắt rồi dừng ở trên mặt đứa trẻ non nớt.

Trẻ con nhỏ như vậy, khôi phục lại nhịp tim tốt nhất không phải là máy kích tim nhưng không có bác sĩ chuyên gia và thiết bị chuyên môn ở đây, nên cô đành mạo hiểm một lần vậy.

Đợi hai phút, phát hiện không có gì bất thường, cô mới buông lỏng, tay còn đang nắm máy kích tim.

“Thông báo cho người nhà, phẫu thuật thành công!”

Bên ngoài người nhà đều đang đợi, bây giờ mới dám thông báo cho bọn họ thành công được.

Mấy người y tá không có động đậy gì, bên cạnh có một người đưa tay qua giúp cô lấy đồ vô khuẩn ra.

“Bác sỹ Đường, anh nên đi thôi!”

“Đúng vậy, Bác sỹ Đường, làm sạch vết thương và dụng cụ giao cho tôi đi.”

“anh đi đi, đứa nhỏ này đã chúng tôi rồi!”

.....

Vài người nhân viên, đều lên tiếng cười phụ họa.

Mạng của đứa nhỏ này là Bùi Văn Khinh từ trong tay Diêm Vương đoạt lại, kết quả này nên cho cô đi thông báo mới đúng, cũng để cô tiếp nhận cảm ơn.

“Được rồi!” Bùi Văn Khinh gật gật đầu, “Cẩn thận chú ý tình huống của đứa bé.”

đi ra khỏi phòng phẫu thuật, liền thấy Thu Thư Hoàn đang dựa trên cửa phòng rửa tay, nhìn cô, trong con ngươi anh hiện lên vẻ chế nhạo.

“Thẻ hiện của chúng ta cũng mất hết vì anh rồi đấy!”

Mất mặt?

Bùi Văn Khinh cười lạnh.

cô càng thích vẽ thêm vào.

không hề để ý đến anh ta nữa, kéo khẩu trang cuống, cô sải bước đẩy phòng mổ ra.

“Bác sĩ!”

“Tiểu Đường?”

....

Vốn dĩ canh giữ bên ngoài là người thân của đứa nhỏ, đã qua mấy giờ, một đám người thân thích và bạn tốt cũng nhận được tin nên chạy vào nên ngoài phòng đã đông kịt rồi.

Khi nhìn thấy Bùi Văn Khanh đi ra, mọi người lập tức chen vào, đem cô vây vào giữa, liên tiếp hỏi.

Vương An cũng vội vàng chen vào, lo lắng nhìn cô.

Thu Thu Hoàn đứng ở phía sau, vẻ mặt như đang xem trò vui.

Hừ!

Muốn làm chim đầu đàn, vậy chuẩn bị ăn đạn đi!

anh ta làm bác sĩ lâu năm như vậy, hiểu biết nhất là tâm tình người nhà, một khi mất đi người thân không còn lý trí nào nữa?

anh ta hiện tại sẽ chờ Bùi Văn Khanh nói ra đứa nhỏ đã tử vong, thì người nhà sẽ tiến đến cô phát tiết cảm xúc như thế nào.

“Mọi người bình tĩnh một chút, hãy nghe tôi nói!” Bùi Văn Khanh nâng tay ý bảo mọi người im lặng, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Phẫu thuật vô cùng thành công, đứa nhỏ thoát khỏi nguy hiểm.”

Dưới sự kinh hãi, Thu Thu Hoàn kinh ngạc mở miệng, “Đứa bé kia... không phải đã không có nhịp tim hay sao?”

“Đúng vậy!” Bùi Văn Khanh nghiêng mắt, nhìn chăm chú vào ánh mắt Thu Thu Hoàn, “Đứa nhỏ đúng là đã từng không có nhịp tim, tôi cùng đồng nghiệp tiếp tục cố gắng, đem đứa bé cướp khỏi tay tử thần. không buông tay bất kỳ người bệnh nhân nào, là chức trách của chúng tôi, bằng không... Chẳng phải muốn đem tất cả mặt mũi của bác sỹ vứt hết đi sao.”

Lời nói của cô giống như tiên, hung hăng quét vào mặt Thu Thu Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Không thể thiếu một điều kiện bên trong

Edit: Miêu - CQH

Thu Thu Hoàn biết câu cuối cùng của Bùi Văn Khanh là cô ý nhắm vào hấn ta.

Trong lòng giống như kích một quyền vào lòng, còn không thể phản bác lại.

Dù sao Bùi Văn Khanh cũng không nói thẳng tên hấn ta ra, chỉ có thể cười cho qua.

“Bác sĩ Đường, cảm ơn!”

“Cảm ơn bác sỹ!”

“anh thật sự là thần y, cháu gái tôi thật có phúc mới gặp được thần y!”

.....

Người nhà kích động cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ là hướng đến cô để nói lời cảm ơn.

“Đây không phải là công lao một mình tôi.”

Bùi Văn Khanh nâng tay trái lên, chỉ hướng Vương An, “Là chủ nhiệm Vương cho tôi lời đảm bảo, nên tôi mới có thể phẫu thuật được, còn có nhân viên trong ekip đều tận tâm tận lực để cứu cho đứa bé.”

Làm phẫu thuật không phải là hành động của cá nhân mà nó là sự phối hợp nhịp nhàng của của đội tham gia vào, Bùi Văn Khanh biết rõ điểm này.

Lúc này, các y tá đã xử lý xong các bước cuối cùng của phẫu thuật xong, người nhà lập tức chạy lại, một giống như chúng tinh phùng nguyệt – sao quanh trăng sáng bình thường che chở cho đứa nhỏ.

Mọi người rời đi, Vương An đi đến giờ bàn tay vịn lên bả vai mảnh khảnh của Bùi Văn Khinh.

“Tiểu Đường, cậu cực khổ rồi!”

anh ta đứng ở ngoài còn nhận được một áp lực rất lớn hướng chỉ là tự mình đứng mồ.

Chỉ cần dựa vào áp lực lớn như vậy và trong tình trạng thiếu trang thiết bị, cô có thể hoàng thành xuất sắc không chỉ thấy năng lực cô mà còn thấy được chịu đựng áp lực lớn rõ ràng.

Chỉ là điểm này thôi đã là một người bác sĩ tốt rồi – nhất là bác sĩ ngoại khoa, đó là yếu tố không thể thiếu nữa.

Vốn dĩ anh ta còn lo lắng, khi mình trở thành viện trưởng rồi đi khoa ngoại, thì sẽ chịu ảnh hưởng, nhưng hiện tại mình lo lắng dư thừa rồi.

Cái này mới nhìn qua sẽ thấy bác sĩ Đường còn rất trẻ, nhưng kinh nghiệm thật phong phú.

Bùi Văn Khinh khẽ gật đầu, “Cảm ơn sự tín nhiệm của anh!”

cô vừa mới vào bệnh viện, Vương An chẳng những không gây áp lực với cô mà còn đứng ra chịu trách nhiệm cho cuộc phẫu thuật này. Vị tiền bối này có y đức để cho Bùi Văn Khinh khuất phục.

“Tôi già rồi, về sau nơi này là không gian của người tuổi trẻ các người.” Vương An cười hòa ái.

“Hôm nay vốn không phải là phiên trực của anh, còn đến đây tặng ca thật sự xin lỗi, thôi về văn phòng nghỉ ngơi một lát rồi về nhà.”

Bùi Văn Khinh vẫn có chút lo lắng, “Nhưng mà đứa bé kia...”

Vương An mỉm cười: “Yên tâm đi để tôi lưu lại chăm sóc cho.”

Bùi Văn Khinh cũng lo lắng cho đứa nhỏ sẽ có vấn đề gì, nhưng mà cả đêm không trở về nhà lại sợ chú nhỏ nghi ngờ, nhìn Vương An chủ động gánh vác trách nhiệm này, cô cũng giải thoát được gánh nặng trong lòng, “Vây vát vớ cho anh rồi, tôi đi thay quần áo trước đây.”

Vương An gật gật đầu, ánh mắt xẹt qua chỗ đứng ở sau cô là Thu Thụ Hoàn, lắc lắc đầu, một chữ cũng không nói, xoay mặt hướng đến thang máy.

Bùi Văn Khinh mới vừa nói, cũng không nói rõ ràng, nhưng mà Vương An là người thông minh, nghe được đoạn đối thoại của hai người đã đoán được.

Trái tim đứa bé không đập nữa, thì Thu Thụ Hoàn lại lựa chọn bỏ cuộc, bằng không anh ta không có thể không biết đứa nhỏ đã sống lại.

một bác sĩ đối đãi bệnh nhân mình như vậy thì Vương An không thể tiếp nhận.

Vốn dĩ anh ta cho rằng Thu Thụ Hoàn là tân chủ nhiệm ngoại khoa tốt nhất, nhưng qua hôm nay, biểu hiện Thu Thụ Hoàn làm cho Vương An thất vọng.

Chú ý đến Vương An không để ý mình, Thu Thụ Hoàn vừa buồn bực vừa ghen tị.

“Đường Thất, mày đừng tưởng rằng làm như vậy mày có thể lên chức chủ nhiệm!”

Nhìn theo hướng Bùi Văn Khinh hừ lạnh một tiếng, Thu Thụ Hoàn đi nhanh hướng Vương An nói: “Vương chủ nhiệm, thân thể của anh không được tốt, tối nay để tôi làm cho!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Ngược lại cô bị kéo qua, đặt lên ván cửa

Edit: Miêu - CQH

“không cần đâu, Thu chủ nhiệm nên về sớm nghỉ ngơi đi!”

Vương An cũng không quay đầu đi vào thang máy, để Thu Thụ Hoàn bên ngoài thang máy.

“Người nịnh bợ!”

Bùi Văn Khanh đứng ở cửa phòng mổ, nhàn nhạt sắp xếp lại dao mổ.

không để ý đến Thu Thu Hoàn nữa, xoay người trở lại phòng để rửa tay rồi vào phòng vô khuẩn để thay đồ rồi xuống phòng làm việc của mình.

Đẩy cửa phòng ra, bên trong là một màu đen tối.

cô tùy tay đóng cửa lại, đưa tay ấn chốt mở trên tường thì phía sau một lực mạnh mẽ đưa đến.

Cảm giác được có sự khác thường, Bùi Văn Khanh mạnh mẽ hướng người sang bên cạnh, nâng tay bắt lấy cánh tay đối phương, vung lại một quyền.

Sau vài lần huấn luyện, phản ứng của Bùi Văn Khanh so với trước kia có tiến bộ không nhỏ, tốc độ nhanh hơn nhiều, nhưng mà lực vẫn còn thiếu.

Theo đạo lý này, liền trở tay bắt lấy, hẳn là đem cánh tay đối phương ngăn chặn.

Nhưng mà sức lực không bằng đối phương, cô ngược lại bị kéo qua đặt trên ván cửa.

Trước mắt mọi thứ tối sầm lại, con dao sắc lạnh đã nằm trên gáy động mạch của cô.

Đáng chết!

Bùi Văn Khanh cảm thấy muốn mắng chửi.

Quả nhiên, sức lực của cô vẫn kém hơn nữa.

Thân thể của đối phương nặng nề đè qua, trong phòng tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

“Phản ứng không sai, đáng tiếc, sức lực yếu một chút!”

âm thanh của người đàn ông có chút khàn khàn, lộ ra vài phần tà khí, “Lại nói tiếp, tôi cho tới bây giờ không có giết bác sĩ, hôm nay sẽ phải phá lệ.”

Giọng nói người đàn ông vô cùng nhẹ nhàng băng quơ, giống như giết người bất quá chỉ là nghiền chết một con kiến.

“Chờ một chút!” Bùi Văn Khanh nói.

“Đi ngôn của cô, tôi không có hứng thú.”

Tay người đàn ông đè nặng lên vài phần, con dao đã đụng đến da thịt của cô.

“trên người anh có chảy máu lượng lớn, tôi có thể giúp anh xử lý miệng vết thương.”

cô không biết hẳn ta là ai, nhưng trên người hẳn có máu tanh nồng nặc, hẳn ta đang bị thương rất nghiêm trọng.

một người bị thương đến bệnh viện, không có đi khám gấp, rất rõ ràng cho thấy có không thể cho người khác biết.

Trước mắt, chỉ có ổn định hẳn ta trước, sau đó nghĩ biện pháp là một là hạ gục hoặc là đào thoát.

Đối phương tựa hồ đã động tâm, lại có thêm con dao sắc lạnh kia, nâng cánh tay bắt lấy cổ tay, một tay lấy cô kéo đến văn phòng một góc.

“Giúp tôi lấy viên đạn ra!”

“Tôi cần công cụ!”

Lôi kéo cô ngồi xổm xuống, người đàn ông tay phải lười dao vẫn ở trên cổ cô, tay trái nhẹ nhàng đẩy một cái, đem cái túi cứu hộ cho cô.

Bùi Văn Khanh nhanh chóng mở túi cứu hộ ra, từ bên trong đã cầm kiếm cầm máu lên.

“Tôi cần đèn, bằng không sẽ không biết rõ vị trí viên đạn.”

“không cần!”

Người đàn ông một phát bắt được bàn tay của cô, đặt tại chính mình ngực, “Viên đạn cắm ở vị trí giữa xương sườn thứ năm và thứ sáu.”

Bàn tay hẳn ta ở trên tảng chai nhỏ giống nhau tay của Đường Mặc Trầm, đó là vì do nhiều năm dùng súng mà có.

Người như vậy mà bị súng làm bị thương.

Rốt cuộc hắn ta là ai?

Bùi Vân Khanh kinh ngạc ngược mắt.

Ánh trăng chiếu vào người hắn ta.

Thân hình người đàn ông cao gầy, cái áo màu mủ sam đậm đã bị máu nhiễm thành màu đen đậm, nơi máu chảy ở ngực đang có máu chảy xuống.

Cảm giác được ánh mắt của cô, người đàn ông đột nhiên hướng cô dịch chuyển qua, gần nhau trong gang tấc chống lại ánh mắt Bùi Vân Khanh.

“không cần có ý đồ với xấu xa khác, nếu không tôi sẽ cắt đứt động mạch gáy của cô.”

Trong phòng chỉ có ánh trăng nhàn nhạt, bởi vì ánh trăng sáng vừa đủ, Bùi Vân Khanh có thể miễn cưỡng cảm thấy rõ mặt hắn ta.

Mủ sam mủ ép tới, khẩu trang y tế che mắt môi cùng mũi, nên có chỉ có thể thấy được ánh mắt hắn ta, đồng tử người đàn ông là nguyệt sắc giống như màu xám bạc.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Đừng nói nhảm, lăn xuống mau!

Edit: Miêu - CQH

Sau khi kinh ngạc chốc lát, Bùi Vân Khanh rất nhanh bình tĩnh lại.

“Tôi đi lấy thuốc tê giúp anh.”

“không cần.”

cô là bộ quan tâm, “Làm như vậy anh đau đớn không chịu nổi.”

Người đàn ông không cử động, “Ít tim lý do đi, hoặc làm giúp tôi lấy viên đạn ra hoặc là chết.”

Hừ!

Vậy sẽ đau ngất đi đó.

Bùi Vân Khanh không muốn nói nữa, đưa tay đỡ lồng ngực của hắn ta, sờ soạng đến vết thương của người hắn ta, đem kiểm cảm máu đến, đột nhiên bắt lấy tay đối diện, cố ý hướng đến cơ bắp bên cạnh dùng sức đâm vào.

Nếu là người bình thường, sớm đã đau không chịu nổi, thậm chí có thể ngất rồi.

Người đàn ông vẫn để dao trên động mạch gáy của cô, ngay cả khi đau như vẫn không xê dịch chút nào.

Bùi Vân Khanh âm thầm kinh hãi.

Người này đúng là lực chịu đau đớn quá lớn, cũng quá biến thái rồi?

Vốn chỉ muốn cần đối phương bị đau làm phân tâm, rồi thả lỏng cơ thể, cô có thể thoát khỏi giam cầm của hắn ta.

Nào nghĩ đến đau đớn như thế, hắn ta cũng không phản ứng chút nào.

Nâng tay bắt lấy tay phải rối loạn, cổ tay người đàn ông di chuyển nhẹ đem kiểm cảm máu di chuyển đến phương hướng chính xác.

Kiểm cảm máu đụng đến viên đạn, phát ra tiếng vang nhỏ.

“Ồ chỗ này!”

Bùi Vân Khanh không được lại làm xằng làm bậy, đành phải dùng kiểm cảm máu kẹp đầu đạn ra.

Đầu đạn kẹp ở hai cây xương sườn phía trước, sức lực một bên tay không đủ để lấy viên đạn ra.

Bất đắc dĩ, cô đành phải dùng hai tay để cầm lấy kiểm cảm máu để kéo viên đạn ra ngoài.

Dùng sức quá mạnh, cả người đã ngã ngò, cảm giác được con dao người đàn ông đã dòi đi, Bùi Văn Khanh đứng dậy muốn trốn thì thân mình người đàn ông lại đổ xuống, ngã xuống mặt đất.

Người này còn bị gì nữa vậy?

đã bị thương như vậy rồi, mà còn có thể phản ứng và tốc độ nhanh như vậy!

cô nâng tay cầm lấy kiểm cảm máu quơ lên mặt đối phương, lại bị hắn ta bắt lấy cổ tay ngã xuống sàn nhà.

Đầu ngón tay đụng đến một vật ở trên mặt đất, Bùi Văn Khanh nâng tay để ở cổ họng của hắn ta.

“Lần này, đừng nhúc nhích nữa!”

Người đàn ông đột nhiên cười lên.

“cô là nữ.”

Bùi Văn Khanh ngẩn ra.

Sau đó liền biết.

hắn ta ở trên người cô, ngực dán ngực, có thể cảm giác được sự khác thường của cô.

“Đừng nói nhảm nữa, lăn xuống mau!”

Người đàn ông cười lên to, âm thanh càng thêm càn rỡ không kiềm chế.

“cô đoán đi, súng của tôi mau hay tay cô mau hơn.”

Cảm giác được mi tâm thoáng lạnh, Bùi Văn Khanh nghiêng mắt quả nhiên trong tay hắn ta chẳng biết lúc nào đã xuất hiện thêm một khẩu súng lục nữa.

Lúc này, nòng súng đã để trên mi tâm của cô.

cô thu hồi mắt, tay phải nắm chặt lưỡi dao, đôi mắt đen như mực bình tĩnh chống lại đôi mắt xám của hắn ta.

“Tốc độ mở động mạch của tôi chỉ cần hai phút cùng với tốc độ viên đạn ra khỏi nòng súng như nhau, không tin anh có thể thử khả năng của tôi!”

cô không tin, hắn ta muốn thử?

Hai mắt đối diện nhau, người đàn ông mắt xám nheo lại.

Ngoài cửa, đột nhiên vang lên tiếng bước chân, theo sau đó là tiếng gõ cửa.

“Bác sĩ Đường, bác sĩ Đường còn ở đây không?”

Người đàn ông thêm vài phần sức lực, thấp giọng nhắc nhở.

“Hỏi cô ta thử, xem có chuyện gì?”

Bùi Văn Khanh nâng cao giọng, “Tôi ở đây, chuyện gì?”

“Vừa rồi đứa trẻ mà bác sĩ phẫu thuật kiểm tra tất cả dấu hiệu đã bình thường lại rồi, Vương chủ nhiệm để cho tôi đến đây thông báo cho bác sĩ biết.”

không đợi người đàn ông giao phó, cô đã chủ động đáp lại.

“Được, tôi đã biết rồi, lập tức thay quần áo xong đến ngay, nhiều nhất là hai phút.”

“Được ạ!” Y tá xoay người đi.

“Nếu trong hai phút nữa mà tôi không xuất hiện, sẽ làm mọi người nghi ngờ.”

Bùi Văn Khanh chống lại ánh mắt của người đàn ông, ngữ khí bình tĩnh, “Tôi không muốn chết, tôi biết anh cũng không muốn chết. Bằng không chúng ta nhường nhau một bước, tôi thu dao lại, anh thu súng. Coi như anh chưa từng đến nơi này, tôi cũng chưa từng thấy qua anh, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 156: Coi như hôm nay là ngày may mắn của cô!

Edit: Miêu - CQH

“cô là người đầu tiên dám cùng tôi nói giao dịch.”

âm thanh của người đàn ông có vài phần tà tử đáng hoàng, “Hôm nay coi như ngày may mắn của cô, tôi không thể giết cô!”

“cô...” lời còn chưa xong, hắn ta đã dứt khoát đứng dậy từ trên người cô, rồi cầm cái túi cứu thương lên rồi dứt khoát nhảy ra khỏi cửa sổ.

Bùi Văn Khanh đứng dậy xông lại, đuổi đến bên cửa sổ, chỉ thấy ngoài cửa sổ cây dương nhẹ nhàng lay động, có thể thấy được bóng dáng của người đàn ông.

Xoay người đi đến mở đèn lên, theo ánh sáng của đèn liếc mắt đánh giá mình, liếc nhìn quần áo nhính đầy máu liền nhú mày nâng tay trái lên.

Vũ khí trong tay bên trái là của người đàn ông làm rơi xuống đất, cô thuận tay nhặt lên chắc là vũ khí của hắn ta để trên cổ họng cô.

Vốn tưởng rằng là một con dao... thật lợi hại, không nghĩ tới... Là một con dao phẫu thuật?

hắn ta dùng dao phẫu thuật làm vũ khí?

Hay là hắn ta chỉ là tùy tay lấy từ trong bệnh viện đến đây?

Chú ý đến đồng hồ ở trên tường, trong lòng Bùi Văn Khanh căng thẳng.

Sau đó, chú nhỏ cũng đã về nhà, nếu anh về nhà mà phát hiện cô không ở nhà...

Tay bắt lấy khăn tay, cầm lấy con dao phẫu thuật mà người đàn ông đã dùng qua nhét vào ngăn kéo tầng dưới cùng, cô nhanh chóng đem quần áo xử lý sạch sẽ, cầm quần áo cùng với dụng cụ sử dụng hồi nãy cho vào thùng rác y tế.

Trong bệnh viện quần áo dính máu cũng không lạ, cô cũng không lo lắng người khác nghi ngờ.

Đem văn phòng khóa kỹ, vội vàng chạy tới khoa nhi nhìn thoáng qua, xác định đứa bé kia tất cả ổn định, cô một đường chạy đến bãi đỗ xe đối diện, lái xe về Đường cung.

Chạy lên bậc thang, cô húc vào bác Chu hỏi.

“Chú nhỏ trở về chưa?”

“Thiếu gia chưa về, tiểu thư có việc gì không?”

Chưa trở về là tốt rồi!

Bùi Văn Khanh âm thầm thở nhẹ một hơi, “không có, chỉ là con tùy tiện hỏi thôi.”

“Con ăn cơm chưa?” Bác Chu vội hỏi.

“Bác chỉ cần hâm lại đồ ăn dùm con, con lập tức xuống ăn cơm ngay.”

Bùi Văn Khanh chạy lên lầu luôn, thay bộ đồ mặc ở nhà, lúc này mới bình tĩnh lại.

một lần nữa xuống phòng khách, nữ giúp việc đã đem thức ăn hâm lên xong rồi.

Đúng lúc xe Đường Mặc Trầm cũng chạy đến ngoài cửa.

Bùi Văn Khanh có tật giật mình, chỉ sợ bác Chu lỡ miệng nên vội vàng để đứa xuống, ra ngoài phòng khách nghênh đón.

“Chú nhỏ đã về rồi, đúng lúc em đã cho bác Chu hâm nóng lên rồi, anh muốn cùng nhau ăn cơm không?”

Áo khoác tướng quân của Đường Mặc Trầm đưa đến tay của bác Chu.

Nghe vậy, mày cong, một đôi mắt đen như mực dừng trên mặt Bùi Văn Khanh.

“Em mới vừa về nhà?”

“Là em đói bụng.” Bùi Văn Khanh không phủ nhận cũng không thừa nhận, “anh cũng biết, huấn luyện vất vả, tiêu tốn năng lượng rất nhiều!”

cô còn trưng ra khuôn mặt tươi cười, ngay cả ánh mắt cũng chưa liếc nhìn bác Chu.

Ứng phó với người đàn ông tinh khôn như vậy, phải thật thận trọng.

đang chuẩn bị lặng lẽ nhìn về mặt của anh, cằm đã bị ngón tay nắm lấy.

Bùi Văn Khanh kinh ngạc ngẩng mặt lên, mắt thấy khuôn mặt tuần tú của người đàn ông tới gần, đồng tử không khỏi liền phóng đại lên.

không thể nào, ngay lúc nhiều người như vậy anh hôn mình?

cô còn đang kinh ngạc, ngón tay Đường Mặc Trầm đã nâng lên, ngón tay cẩn thận đỡ lấy sườn gáy của anh.

Cửa sổ phòng làm việc bị người đàn ông kia làm bể, nơi đó tạo thành vết máu.

“Ai làm em bị thương?”

Ánh mắt của vị này quá độc?

“Làm em không chú ý đến?” Bùi Văn Khanh nâng tay sờ trên miệng vết thương, “Đại khái là lúc huấn luyện, không cẩn thận làm bị thương.”

Chính mình có vết thương cũng không biết?

“Ngu ngốc!” Đường Mặc Trầm nói nhỏ một câu, lời kéo cổ tay cô, bước đi hướng sô pha, “Băng keo cá nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Lực đạo cùng độ sâu đều là vô cùng chính xác

Edit: Miêu - CQH

Bác Chu đem hòm thuốc đến, miệng vết thương cầm qua, Bùi Văn Khanh phối hợp nâng cổ lên, người đàn ông cong thân, mở cái băng keo ra dính lên.

Đúng thời điểm này, Ôn Tử Khiêm bước nhanh lại đây.

“Bộ trưởng, điện thoại phó thị trường Vương.”

“nói cho hần ta chờ.”

Đường Mặc Trầm cũng không quay đầu lại đáp lại một câu, cực kì nghiêm túc đem băng cá nhân dán ở vết thương cho cô, nhẹ nhàng vuốt lên.

“Còn chỗ nào bị thương không?”

“Hết rồi, anh mau nghe đi.”

Đem cô đánh giá từ trên xuống một lần, không có phát hiện nơi nào khác thường, Đường Mặc Trầm thế này mới xoay người nhận lấy điện thoại di động.

“Tôi là Đường Mặc Trầm... Được, tôi lập tức đến ngay.”

Đưa điện thoại đưa cho Ôn Tử Khiêm, Đường Mặc Trầm xoay người, bàn tay to dừng ở trên đỉnh đầu Bùi Văn Khanh, nhẹ nhàng xoa nhẹ.

“Em nghỉ ngơi một chút, anh phòng chừng sẽ đến khuya mới về.”

“Chú nhỏ, trên đường chú ý an toàn, về sớm một chút.”

Ngoài miệng Bùi Văn Khanh nhu thuận, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Huấn luyện một ngày, rồi thêm ca phẫu thuật nữa nên hiện tại cô đã mệt muốn chết rồi, nếu anh còn ép buộc nữa thật là ăn không tiêu mà.

Gật đầu nhẹ, Đường Mặc Trầm bước đi ra cửa chính một lần nữa, rồi ngồi vào xe.

“đi Quận Nam Sơn.”

Quận Nam Sơn là tên của tiểu khu biệt thự, vị trí nằm ở trung tâm thành phố, khoảng cách đến bệnh viện mà Bùi Vân Kinh nhậm chức không quá ba con phố.

Thị trường thành phố Long Thành Lâm Từ Thông đang ở đây.

Lúc này, chỗ sâu nhất ở tòa nhà đang bị phong bế, bên trong đèn đuốc vẫn sáng trưng, lại phảng phất an tĩnh giống như nghĩa địa, chỉ là từ lâu hai truyền đến tiếng khóc của người con gái.

Khi nhìn đến Đường Mặc Trầm bước vào, cau mày chờ ở sân là phó thị trường thành phố Long Thành Vương Hạc Minh, liền lập tức cung kính nghênh đón.

“Bộ trưởng, ngài đã đến! Thực xin lỗi đã trễ như vậy mà còn quấy rầy ngài đến đây...”

“Người ở đâu?”

Đường Mặc Trầm cắt đứt lời nói vô nghĩa buồn chán, cất bước lên bậc thang, chú ý trên bậc thềm ở dưới có vết máu, anh nhú mày dứt khoát vòng qua vết máu bước qua.

trên bậc thềm, một người vệ sĩ áo đen một tay còn đang ở bên hông đang chuẩn bị sờ súng, máy loăng đang chảy từ cổ hắn ta ra.

Nhìn theo từ ngọn đèn, có khả năng phán đoán tình huống đoán ra được miệng vết thương vệ sĩ.

Tầm mắt đảo qua thi thể chỗ vết thương, Đường Mặc Trầm nhú mày, đi vào phòng khách.

“Tổng cộng đã chết bao nhiêu người?”

Wang Hake Ming nâng tay lau mồ hôi trên thái dương, “Nguyên căn nhà bao gồm người hầu, vệ sĩ tổng cộng ba mươi người, trừ bỏ cô gái kia cùng đứa nhỏ, đều chết hết.”

trên mặt Đường Mặc Trầm giềng cổ cũng không dao động.

“đang ở đâu?”

“Ở trên lầu ạ.”

Wang Hake Ming bước qua chỗ thi thể vẫn còn máu chảy, “Tôi sợ phá hư hiện trường, nên không dám làm lộn xộn, ngài cẩn thận một chút!”

Dọc theo đường đi, nguyên căn nhà toàn là thi thể.

Trong phòng, tràn đầy mùi máu tanh nồng nặc.

Đường Mặc Trầm đi về phía trước, nhìn cái sân vắng đàng trước ngay cả một vết đế giày dính máu loăng cũng không có.

một lần đảo qua các thi thể trên đất, đi lên cầu thang anh nhìn chung quanh liếc mắt bốn phía, ánh mắt đảo qua vết máu trên tường, bước trên lầu hai.

không cần Vương Hạc Minh nói, anh đã nghe được tiếng khóc cuối hành lang truyền đến, sải bước đi đến đẩy cửa phòng ra.

Đây là thư phòng, thị trưởng phu nhân con dâu và một người giúp việc, ba người đàn bà đang ôm nhau khóc.

Trong lòng người con gái trẻ tuổi còn đang ôm một đứa bé chưa đủ sáu tháng tuổi.

“Ai nhìn được mặt hung thủ?” Đường Mặc Trầm hỏi.

Mấy người còn đang khóc, nên cũng không có người đáp lại.

“Đừng khóc!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Không làm cầu tài, không làm cầu sắc

Edit: Miêu - CQH

Giọng người đàn ông không cao, lại có một nguồn năng lượng uy hiếp người khác, mấy người đàn bà đều sợ đến mức thu hồi lại nước mắt, ngẩng mặt lên nhìn về phía anh.

“Ai nhìn được mặt hung thủ?” Đường Mặc Trầm lặp lại.

cô gái trẻ mở miệng run rẩy đáp, “Chúng ta đều bị đánh ngất xỉu rồi bị mang vào, không... không thấy được mặt người đó.”

Đường Mặc Trầm không hỏi lại nữa, xoay người lui về, đi lên phòng ngủ chính trên lầu hai.

trên giường lon, nửa năm trước vừa được thăng chức lên làm thị trưởng Lâm Từ Thông, tay chân tách ra cột vào bốn góc giường.

Cổ tay cùng với cổ chân đang còn nhảy máu liên tục, trên sàn đã tràn đầy máu loãng, trong không khí mùi máu tươi vô cùng trầm trọng.

Tình cảnh kia quá mức khủng bố, Vương Hạc Minh đã nhìn thấy rồi nhưng vẫn không dám nhìn như cũ.

Ôn Từ Khiêm đi từ phía trước, cẩn thận bước đi.

“Động mạch tay chân đều bị cắt, không có những vết thương khác.”

không có những vết thương khác, vậy mà nói là người này là bị mất máu mà chết.

Về mặt Đường Mặc Trầm bình tĩnh, sắc mặt Vương Hạc Minh trắng bệch vài phần, thái dương lại có thêm một tầng mồ hôi lạnh.

Cách ra tay này quá độc ác!

Đường Mặc Trầm xoay người, tầm mắt dừng ở trên mặt Vương Hạc Minh.

“Ông như thế nào lại phát hiện được?”

“Tôi quay về... Quay về hội thị trưởng. Tôi... Tôi vốn là có công việc muốn tìm thị trưởng thương lượng, kết quả vừa tiến đến đã thấy thi thể ngoài sân, thấy sự việc quan trọng, tôi không dám tùy tiện quyết đoán, dưới tình thế cấp bách mới gọi điện thoại cho ngài.”

“Từ tôi ra, còn ai biết nữa?”

“Chỉ có tài xế của tôi thôi.”

“Nếu chuyện này để lộ nửa điểm ra bên ngoài, kiếp sau ông cũng đừng nghĩ đến con đường làm quan.”

Thị trưởng thành phố cùng người nhà bị giết chết cả nhà, nếu chuyện này truyền đi, truyền thông nổ ra không thể cản được.

Đường Mặc Trầm khẽ giọng cảm lên, “Ông có thể đi rồi.”

“Được. Tôi đi đây trước một bước, ngài có gì phân phó, có thể lúc nào cũng gọi điện thoại cho tôi.”

Vương Hạc Minh giống như được ân xá, hướng Đường Mặc Trầm tỏ thái độ cảm ơn, hốt ha hốt hoảng xuống lầu rồi đi.

Ôn Từ Khiêm từ trong phòng bước ra, “Bộ trưởng, ngài xem có phải thông báo cho tam cục hay không?”

Ôn Từ Khiêm nhắc đến tam cục là cục an ninh, nó cũng thuộc ngành mà Đường Mặc Trầm chỉ huy.

Đường Mặc Trầm khẽ gật đầu một cái, “Thông báo cho đội Phi Ưng đưa người đến xử lý.”

Đội Phi Ưng?

Lông mày Ôn Từ Khiêm nhảy dựng lên.

Đội Phi Ưng là người mạnh nhất trong tay Đường Mặc Trầm, anh ta đến đó một năm, cho dù chuyện lớn hơn nữa, Đường Mặc Trầm cũng không kêu Phi Ưng ra mặt.

Thị trưởng gặp chuyện không phải chuyện nhỏ, nhưng mà so với những việc mà đội Phi Ưng đã từng làm, đây cũng không tính nó là đại sự.

Chuyện này để đội Phi Ưng làm, đáng không?

Đường Mặc Trầm nhìn ra được tâm tư của anh ta, nhủ mảy liền nói.

“Tôi lo lắng có liên quan đến La Sát đoàn.”

Từ trong sân đến cửa rồi đến lầu hai, các cận vệ đều ngã xuống mà đồ vật trên tường cùng các dụng cụ khác không có tổn thất gì, ngay cả dấu vết đánh nhau kịch liệt cũng không có.

Như vậy cũng đủ chứng minh, các cận vệ này không có cơ hội sử dụng súng thậm chí ngay cả cơ hội nhìn đối phương công kích mình như thế nào cũng không biết, thì đã trở thành thi thể.

Tất cả mọi người đã giết chết, phương pháp sạch sẽ gọn gàng, mỗi người đều bị cắt đứt cổ họng cùng với vết thương Lâm Tử Thông cùng một vũ khí.

Rất rõ ràng, cùng một người.

Trong phòng không có dấu vết xê dịch, tủ bảo hiểm trong thư phòng cũng không động đến, chứng minh người này không liên quan đến tiền bạc.

cô gái xinh đẹp thì không có chuyện gì, cũng không liên quan đến sắc.

Chúng tôi là báo thù!

một người từ cửa chính đi vào, một đường giết chết hai mươi sáu người, còn có thể chạy trốn.

Đây là một người tàn nhẫn!

Đường Mặc Trầm tiếp xúc qua nhiều người rồi, người có năng lực như vậy không vượt quá năm người.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Cô nhóc kia, ngu cũng không thành thực được!

Edit: Miêu - CQH

La Sát Đoàn đội trưởng là Phương Ngao, bắt quả người kia đã chết rồi.

Nghe được ba chữ La Sát Đoàn, Ôn Tử Khiêm chân mày cũng nhảy dựng, biểu tình trên mặt cũng nghiêm túc lại.

“Được, tôi lập tức đi thông báo.”

anh ta bước nhanh xuống lầu gọi điện thoại, Đường Mặc Trầm xoay người vòng qua đi về hàng lang, chú ý đến lan can có một người vệ sĩ, đôi mắt người đàn ông đen như mực liền kíp lại.

“Chẳng lẽ... Cậu ta còn sống?”

Đường Mặc Trầm một lần nữa xuống lầu, thời điểm không lâu, thấy có chiếc xe phổ thông chạy đến, không có tiếng động nào đã chạy đến sân.

Cửa xe mở ra, hai nam một nữ dứt khoát ra khỏi xe, trên người đều là đồ lao động màu đen, nhìn qua rất bình thường.

trên áo có hoa văn thêu màu đen, đó là chim ưng, hai tròng mắt sáng ngời, đang nhìn xung quanh, tựa hồ còn chuẩn bị hướng con mồi bay đến.

Bước đến, ba người đều cung kính dừng lại hướng Đường Mặc Trầm hành lễ.

không có nửa chữ vô nghĩa, chỉ là chờ mệnh lệnh của anh.

Đội Phi Ưng trực thuộc quản lý của Đường Mặc Trầm, trừ anh ra không có bất luận kẻ nào có quyền ra lệnh.

Người đàn ông nâng tay phải lên, nhẹ nhàng dè lông mày ở sườn, đang chào theo quân đội.

“đã xử lý ổn thỏa.”

Năm chữ mà bao gồm rất nhiều ý nghĩa.

An bài tốt người nhà, xử lý tốt thi thể, tìm một lý do thích đáng để công bố nguyên nhân cái chết của thị trưởng, đương nhiên còn tra ra tất cả các manh

mối, tìm hung thủ...

“Dạ!”

Ba người cùng đáp lại.

Ôn Từ Khiêm mở cửa xe, Đường Mặc Trầm nghiêng người ngồi vào xe, xe ở phía trước, sắc mặt của anh vẫn như cũ có mấy phần ngưng trọng.

Xe quay về Đường cung, anh cất bước đi vào phòng khách.

Bác Chu ra đón, Đường Mặc Trầm chỉ thản nhiên nâng tay phải, rồi lên lầu.

đi đến cửa của phòng ngủ chính, anh xoay người nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Bùi Văn Khinh ra, nương theo ánh đèn phía sau.

Chỉ thấy nhóc con đang ngủ say, hơn nửa lưng đều lộ bên ngoài, hai cái đùi cong lên đê chắn, quần ngủ trên người cô đã kéo lên đến đầu gối, không cần nói thấy được cặp đùi, cùng với quần lót màu trắng ở dưới làn váy mở hở thấy được.

cô nhóc kia, ngủ cũng thành thật nữa!

Sắc mặt người đàn ông tối lại, lúc này mới dời ánh mắt đi.

đi đến nhẹ nhàng, kéo chăn qua giúp cô đắp lên thắt lưng, anh nghiêng người ngồi ở bên cạnh giường Bùi Văn Khinh.

Tiêu diệt La Sát Đoàn là do anh phụ trách, một năm trước cũng bởi vì sợ bị trả thù nên đuổi cô ra khỏi Đường cung.

Nếu quả thật tên kia ngốc đầu trở lại, anh nên làm như thế nào để bảo vệ người phụ nữ của mình đây?

Chẳng lẽ còn muốn cô nhóc rời đi sao?

không!

Ý nghĩ này dâng lên liền lập tức phù đi.

Nếu như Đường Mặc Trầm ngay cả người phụ nữ của mình mà không bảo vệ được, sao lại có tư cách bảo vệ cho đất nước này chứ?

Ra quyết định này, anh đứng lên ra khỏi phòng của Bùi Văn Khinh.

một lát sau, Đường Mặc Trầm quay trở lại lần nữa.

Đưa cánh tay muốn ôm cô đi, nghĩ nghĩ lại sợ đem cô đánh thức rối cuộc thay đổi chủ ý.

Đóng cửa lại, để đồ trên tay xuống ở trên đầu giường cô, nghiêng người nằm ở phía sau cô, người đàn ông thân mình cao lớn ngủ ở một giường của cô, liền đưa cánh tay ôm lấy thắt lưng của Bùi Văn Khinh.

Bùi Văn Khinh ngủ rất say, cũng không biết là bên cạnh mình có thêm một người nữa, giờ phút này đang dùng tư thế bảo vệ ôm mình vào ngực của người ấy.

Ngủ trong chốc lát, Bùi Văn Khinh lao người đến, ở trong lòng anh vận vẹo giống như chấp tay, cuối cùng cũng tìm được một cái gối đầu thoải mái – cánh tay của anh, cô thế nhưng mới an tĩnh lại.

Cảm giác cô thân cận, người đàn ông càng ôm chặt hơn nữa.

Vân Khinh của anh, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Về sau, đôi môi này chỉ thuộc về mình!

Edit: Miêu - CQH

Trời sáng.

Bùi Văn Khanh mở mắt, liếc thấy cánh tay bị mình làm gối đầu.

Trong tầm mắt bàn tay ngọc ngà, đốt ngón tay thon dài.

cô giật mình quay sang, quả nhiên phía sau mình là Đường Mặc Trầm, người nằm nghiêng mà ngủ bên cạnh mình.

Chú nhỏ thế nhưng cùng mình ngủ trên một giường, hơn nữa không có chạm qua mình?

Nắng sớm nhàn nhạt, chiếu trên thân thể người đàn ông đang mặc áo thun đen rộng thùng thình, vớ chiếc quần rộng, càng phản chiếu làn da như ngọc.

Giờ phút này, anh còn đang ngủ, lông mi buông xuống.

Đôi mắt kia tựa hồ có thể chiếu thẳng vào lòng người, lúc này đã nhắm lại, trên khuôn mặt thiếu vài phần uy mà sợ như ngày thường, càng toát lên vẻ xuất chúng.

Đây là lần đầu tiên Bùi Văn Khanh nhìn Đường Mặc Trầm như vậy.

cô tìm lòng không được để sát vào mặt anh, gần trong gang tấc,

Trước kia thời điểm anh ở trại lính, làn da bị phơi đen, nhưng cũng đã hơn một năm bởi vì có nhiều công việc nên làn da đã khôi phục như bình thường lại.

trên khuôn mặt nếu tách ra mà nhìn hay gộp chung lại đều tinh xảo nhưng vẫn khiêu khích.

Đường cong lông mày rõ ràng.

Lông mi dài mà cong.

Đôi môi khêu gợi, lúc này thành một đường cong xinh đẹp.

Dừng ở trên môi anh, Bùi Văn Khanh dừng ánh mắt lại.

Về sau, đôi môi này chỉ thuộc về mình thôi!

“hiện tại, cho anh mượn trước đây!”

nói nhỏ một tiếng, cô cúi người xuống, dè dặt đem môi mình phủ lên môi anh.

Hai môi chạm vào nhau, đôi mắt của người đàn ông chợt mở ra.

Tiếp theo một cái chớp mắt, cô đã bị anh nắm gáy đè thật mạnh xuống giường.

Chống lại đôi mắt đen như mực kia, Bùi Văn Khanh đã quên đi hô hấp.

Thấy cô như vậy, Đường Mặc Trầm vội vàng buông tay ra, đỡ cô ngồi dậy.

“Em không sao chứ?”

Nhiều năm huấn luyện đã tạo cho anh tính cảnh giác cao, và đã tạo thành bản năng, động tác của anh toàn bộ đều là phản ứng theo bản năng của mình thôi.

Nào nghĩ đến, là cô làm như thế!

“không... không có việc gì!”

Hôn trộm còn bị bắt tại trận, nháy mắt trái tim đã nhảy lên, Bùi Văn Khanh hốt hoảng bò dậy.

“Em... đi toilet.”

Nhảy xuống giường, cô ba bước biến thành hai bước chạy vào toilet, đem cửa đóng lại mới dám thở ra.

Đường Mặc Trầm chống đỡ cánh tay để đứng dậy, vẫy vẫy cánh tay bị cô đè, cảm giác trên môi có chút ẩm ướt, anh gãi ngón tay lên vuốt.

Vừa rồi... Là cô hôn anh?

Rửa mặt đơn giản, Bùi Văn Khanh nghiêng tai nghe ngóng, không có nghe được âm thanh nào khác nên dè dặt mở cửa ra.

không nhìn thấy người nào đó, thế này mới dám thở nhẹ rồi bước ra.

Chú ý đến tủ đầu giường có hộp nhỏ, cô nghi ngờ đi đến mở hộp ra.

Hộp gỗ nhưng màu đen có một khẩu súng lúc màu bạc tinh xảo, phía dưới có hai viên đạn màu bạc nhìn qua như hai đậu phộng thôi.

Rốt cuộc ai đưa cho cô quà tặng?

cô đưa tay cầm cây súng lục nằm trong tay, nhìn qua không lớn, hơn nữa còn có đạn.

Chẳng lẽ... Đây là súng thật?

“Đừng bắn loạn, đây là súng thật.”

Từ cửa phòng truyền đến âm thanh Đường Mặc Trầm.

Súng thật?

Bùi Vân Khanh quay sang kính ngạo nhìn chăm chú vào quân trang mà anh đã thay.

“Cho em?”

“Ừ!” Cát bước đến trước mặt cô, anh khẽ giơ cầm lên,

“Còn nhớ rõ cách dùng súng không?”

“Tất nhiên!”

cô dứt khoát cầm viên đạn lên, nhét vào băng đạn, mở chốt an toàn, làm ra tư thế nắm bắn tiêu chuẩn.

“Chú nhỏ, động tác của em đúng không?”

“không sai!”

Nhìn động tác của cô thuần thục, Đường Mặc Trầm vừa lòng gật gù đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Dạy dỗ

Edit: Miêu - CQH

“Đây là hộp kim đặc biệt tạo thành, có khả năng thông qua tất cả các bộ phận an ninh, từ giờ trở đi em luôn mang theo nó bên người.”

không phải cho cô chơi đùa?

Bùi Vân Khanh ngược mắt, chống lại tầm mắt của anh.

“Chú nhỏ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Sau sự kiện của Điền Sấm, anh đã an bài cô đến căn cứ quân sự huấn luyện, vì cho cô tự bảo vệ mình, anh sớm chuẩn bị súng vào lúc đó cho cô.

Nhớ rõ tối hôm qua Ôn Tử Khiêm nói là, “Vương phó thị trưởng” gọi điện thoại đến, anh vội vàng rời đi, tối hôm qua không biết lúc nào anh trở về, sáng sớm hôm nay lại đưa súng cho cô, chẳng lẽ Long Thành xảy ra sự kiện nào?

Loại chuyện này quá mức phức tạp, Đường Mặc Trầm cũng không muốn nói cho cô biết về thâm án làm cho chính cô sợ hãi.

“Trong khoảng thời gian này, anh tương đối bận rộn, có thể sẽ không chăm sóc em được tốt.” Giơ ngón tay lên, giúp cô đem tóc rối vén đến sau tai, tay người đàn ông nhẹ nhàng đặt trên mặt cô, “anh không cho em lại xảy ra chuyện gì nữa.”

Trong lời nói của người đàn ông lộ ra sự chăm sóc làm cho Bùi Vân Khanh cảm thấy ấm áp.

cô cong môi, mở miệng.

“Việc anh cứ làm đi, em sẽ bảo vệ mình thật tốt.”

Đường Mặc Trầm khẽ gật đầu.

“hiện tại, tiếp tục!”

Tiếp tục?

Bùi Văn Khinh nghi ngờ nháy mắt,

“Chú nhỏ, tiếp tục cái gì?”

“Em không muốn hôn anh sao?”

Quả nhiên, bị anh phát hiện.

Lập tức khuôn mặt cô đỏ lên, “Chú nhỏ, đừng nóng giận, em... Là em nhất thời muốn trêu chọc thôi!”

“anh muốn hôn em.”

“Chú nhỏ, em... Em không dám!”

Cũng không dám nữa?

Chẳng lẽ cả đời này muốn anh chủ động cả?

Đường Mặc Trầm nhúm mày.

“Nhanh chút!”

Nghe ra được trong giọng nói người đàn ông lộ ra không vui, Bùi Văn Khinh đành phải đi đến, nâng tay đỡ lấy bờ vai anh, nhấc mũi chân lên, hướng môi anh hôn?”

Người đàn ông vẫn đứng thẳng tắp nhìn cô, đôi mắt ấy càng làm cho cô bồn chồn hơn.

“anh... anh nhắm mắt lại được không?”

“không được!”

“Vậy anh cúi thấp xuống!”

Thất lung người đàn ông hạ xuống, cô nhanh chóng lại gần, trên môi anh mỗ một cái.

“Quá nhanh!”

cô đành phải lại gần chút nữa, hôn thêm một lần nữa, nhẹ nhàng mà lướt một chút.

“Rất nhẹ!”

Người này thật khó phục vụ.

“Đây chính là chính anh nói!”

Bùi Văn Khinh vừa xấu hổ, đưa tay qua nắm lấy cằm của anh, dùng sức hôn.

Lần đầu tiên chủ động hôn một người, cô nào có kinh nghiệm chứ?

Chỉ là vụng về mót, thấy thời gian không còn sớm nữa, đang chuẩn bị lui thì bị bàn tay người đàn ông nâng lên lại, tiến vào sợi tóc của cô, để ở gáy.

Sau khi chuyển khách thành chủ, đây đưa cùng với cô.

Miệng của cô có nhận nhặt mùi trái cây, tươi mát và hơi ngọt.

Đôi môi mềm mại hơi ngọt làm cho anh nhìn không được, lưu luyến không rời cũng dụ dỗ anh nhiều hơn.

Thẳng đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Bộ trưởng, có điện thoại.”

Đường Mặc Trầm khẽ nâng mặt lên, nhìn người trong lòng đã bị mình hôn đến đôi môi của cô đã chuyển thành đỏ.

“Ai?”

Ngân Ứng!

ở trên môi cô khẽ hôn một cái nữa, anh mới thu hồi lại bàn tay không biết lúc nào đã chui vào quần áo của cô.

“Quay lại thay quần áo khác.”

Nhắc nhở cô một câu, người đàn ông bước đi ra ngoài phòng ngủ, tiếp nhận điện thoại của ptk đưa đến bên tai.

“nói.”

“Bộ trưởng, chuyện ngày hôm qua đã có chút manh mối, tôi đến chỗ nào để báo cáo cho ngài đây?”

“Văn phòng.”

Đưa điện thoại di động cho Ôn Tử Khiêm, Đường Mặc Trầm nâng tay nhận áo khoác trong tay bác Chu.

“nói cho Vân Khanh, là hôm nay không thể bồi em ấy ăn cơm được.”

Người đàn ông đi nhanh xuống, ngồi vào chỗ ngồi sau xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Một viên đạn

Edit: Miêu - CQH

trên lầu.

Bùi Vân Khanh bị anh cởi khóa yếm ra một lần nữa cài chắc lại, âm thầm chăm chọc.

Đoán không ra, chú nhỏ là người am hiểu về y học.

Bất quá...

Ngân Ứng?

Nếu cô nhớ không lầm, đây cũng là danh hiệu đội viên của đội Phi Ứng.

Có thể làm cho anh điều động đội Phi Ứng, nhất định là đại sự khó lường.

Nhưng mà, cô nhớ không rõ gần đây Long Thành xảy ra đại sự gì?

Chẳng lẽ là cô nhớ lộn?

Bùi Vân Khanh bắt lấy di động, mở trang web xem tin tức, đem tin tức nổi bật các trang báo, lại đưa lên tìm kiếm tên Vương phó thị trưởng, cũng không có phát hiện cái tin tức đặc biệt gì.

Ánh mắt liền rơi trên cây súng lục, trước mặt cô không khỏi nhớ lại người đàn ông có con mắt màu xám kia.

Chuyện này, có liên quan gì đến người kia?

Nhớ đến sự việc tối hôm qua, Bùi Vân Khanh trong lòng vừa động, lấy tốc độ nhanh nhất để thay xong quần áo, thu thập các thứ cần thiết đem khẩu súng nhỏ bé cho vào túi sách, rồi bước xuống lầu.

“Bác Chu, bữa sáng con không ăn nha.”

“Bác cho người hầu đóng lại cho con đem đi nha?”

Bác Chu đuổi theo đến cửa, Bùi Văn Khinh đã muốn nhảy vào chỗ tay lái, khởi động xe.

đi vào khu vực lân cận của bệnh viện, giống như trước đã hóa trang sau đó cô mới đi vào phòng làm việc của mình, kéo ngăn kéo ra.

Con dao phẫu thuật còn có máu trong hôm qua vẫn còn trong ngăn kéo, cô cúi người xuống tìm, ở ngăn tủ phát hiện viên đạn đã lấy ra từ người đàn ông mất xăm kia.

Bùi Văn Khinh cẩn thận dùng nhíp cầm viên đạn lên, viên đạn vẫn còn vết máu của đối phương, chỉ từ trên viên đạn nhìn thấy không có gì đặc biệt.

Mặc dù như thế, cô vẫn lấy bọc đựng tiêu bản để đặt viên đạn vào.

Dao phẫu thuật có vân tay của cô, cô cần phải xử lý xong.

Nếu viên đạn có liên quan đến người kia thì sẽ là vật chứng có giá trị, vậy sẽ giúp được chú nhỏ rất nhiều.

đang suy tư coi thử giấu ở đâu, thì cửa phòng đã có người gõ.

Bùi Văn Khinh đi qua mở cửa, chỉ thấy một người y tá trẻ tuổi đứng ngay ở đó.

“Bác sĩ Đường, hôm nay chủ nhiệm Thu sắp xếp cho anh nửa ngày khám bệnh, tôi thông báo trước cho anh một tiếng.”

Khám bệnh ở khoa ngoại là một nhất, giống như cô là bác sĩ khoa nội mà sắp xếp khám không khác gì không trọng nhân tài, rất rõ ràng là đối phương làm cho cô khó xử.

Bất quá Bùi Văn Khinh cũng không để bụng, dù sao trị bệnh cứu người giống nhau.

“Tôi lập tức đến ngay.” Bùi Văn Khinh cười, “Tôi có một mẫu bệnh quan trọng cần phân tích, không biết trong bệnh viện chúng ta thu thập mấy cái này ở đâu?”

“Bệnh viện có phòng chuyên khoa là phòng tiêu bản, anh chỉ cần kí tên lên, tôi sẽ giúp anh đưa đến đó.” Y tá nhiệt tình nói.

Phòng tiêu bản?

Ngược lại là một nơi giấu đồ tốt?

“Được, cảm ơn.”

Bùi Văn Khinh lấy ra một cái nhãn hiệu, dán trên chỗ mở miệng, phía trên viết tên mình, cuối cùng còn không quên dùng bút Mã Khắc màu đỏ, vẽ kí hiệu nguy hiểm hình đầu lâu, cẩn thận đưa cho đối phương.

“Bệnh này lây lan rất mạnh, ngàn vạn lần không nên tùy tiện mở ra, nhớ rõ giúp tôi nhắc nhở cho nhân viên ở đó, bảo quản ướp lạnh.”

Y tá nhìn cô nói nghiêm trọng như vậy, chỉ coi như là virus đặc thù thì gì hay bệnh nào đó... vội vàng đưa cánh tay ra xa, bước nhanh đến phòng tiêu bản.

Bùi Văn Khinh hài lòng cười, thay quần áo ra, mang khẩu trang dẫn theo túi ba lô cùng khẩu súng, đi vào phòng khám.

Nhìn cô rời đi, người đàn ông cao lớn mặc áo trắng nhanh chóng theo khúc quanh đi đến, lắc mình mở cửa phòng đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Thật là đẹp trai!

Edit: Miêu - CQH

Ánh mặt trời len lỏi vào trong khe cửa, chiếu lên khuôn mặt người đàn ông.

trên khẩu trang là đôi mắt màu xám bạc.

Đem cửa đóng chặt, người đàn ông đi đến một góc của văn phòng, cúi người xuống kiểm tra ngăn tủ một chút.

Tối hôm qua đi vội vàng, sau đó hẳn ta mới phát hiện viên đạn kia không ở trên kiếm cầm máu.

Hắn ta nhanh chóng liếc nhìn bốn phía, xoay người lại lấy bao tay vô khuẩn duy nhất còn lại nhanh chóng kéo ngắn kéo ra, cẩn thận tìm kiếm.

Đem toàn bộ văn phòng lật lên để tìm cũng không có phát hiện được viên đạn đó, người đàn ông mắt xám bạc híp lại.

Chẳng lẽ.... Bị nữ bác sĩ kia giấu đi rồi?

Nghe được tiếng bước chân ở bên ngoài, anh nhanh chóng xoay người ra khỏi phòng của Bùi Văn Khinh.

Vừa mới có một người y tá đi ngang qua, nhìn thấy hắn ta bước ra từ phòng Bùi Văn Khinh, chỉ thừa người nào trong phòng bác sĩ.

“anh tìm bác sĩ Đường, hôm nay anh ấy đi khám bệnh rồi.”

Bác sĩ Đường?

Khám bệnh?

Người đàn ông đi nhanh về phía trước, đi vào lối thoát hiểm, nhanh chóng cởi áo blue vừa mới trộm được, tùy tiện quăng vào thùng rác.

Lấy kính râm ra mang lên, người đàn ông bước qua khu vực khám bệnh, gặp nữ y tá không biết đang làm gì, hắn ta nâng tay chỉnh sửa bản tên.

Nữ y tá ngẩng mặt lên, ánh mắt dừng ở trên mặt người đàn ông chỉ trừng mắt thôi.

Tốt quá... thật là đẹp trai!

Người đàn ông hơi cong môi, “Tôi đi tìm phòng khám bác sĩ Đường.”

Nữ y tá biết được mình hơi thất lễ, nên vội vàng hướng lên chỉ, “Phòng bên kia.”

“Cảm ơn!”

Người đàn ông thân nhiên xoay người, cất bước đi về hướng phòng khám có Bùi Văn Khinh, tay phải khẽ nhúc nhích, trong tay lúc này có thêm con dao băng bạc.

nhẹ nhàng, nhỏ gọn và sắc bén... Đó là một cây thuật dao.

Lúc này, Bùi Văn Khinh mới khám cho một bệnh nhân lớn tuổi bị đau đầu, người nhà vừa đưa bác ấy đến khám.

“Ông không cần lo lắng, sau khi về nghỉ ngơi vài ngày, về sau ra khỏi nhà nhất định có người đi cùng, bằng không sẽ nguy hiểm. Vội tiếp theo?”

“Bác sĩ, là tôi!”

Ngồi ở trên ghế, là một người con trai giờ tay phải lên.

Nhìn anh ta đang chảy máu, Bùi Văn Khinh vội vàng đi đến, ngồi xổm xuống đỡ lấy chỗ đang bị nhiễm trùng.

“Đến đây, để tôi kiểm tra một chút.”

Người công nhân nhìn trên áo cô mặc màu trắng không nhiễm bụi chút nào.

“Tôi đi từ công trường đến, tôi đến một mình đến!”

Bùi Văn Khinh vội vàng đề cánh tay anh ta lại, “anh đừng nhúc nhích nữa, tôi lấy xi măng ra khỏi vết thương cho anh để dễ xử lý vết thương.”

cô ngồi xổm xuống, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn không để ý chút nào đỡ lấy cánh tay đối phương vô cùng bản và ống quần dính máu, vô cùng cẩn thận lấy xi măng ra.

Lúc này, người đàn ông đã đi đến cửa cách hai bước chân nữa thôi.

Trong tay còn giữ con dao phẫu thuật, im lặng lóe lên hàn quang.

Sườn gáy của cô đúng với phương hướng của hắn ta, chỉ cần hắn ta giơ lên có thể dễ dàng cắt đứt cái cổ non mềm của cô, sau đó đưa lên phía trước cắt đứt dây thanh quản, cho dù có cứu chữa đúng lúc thì cô cũng tàn tật suốt đời.

Cho dù cô lấy được viên đạn đó cũng không uy hiếp được mình!

Tầm mắt xét qua bàn tay dính đầy xi măng và máu kia, người đàn ông không nhanh không chậm đi đến bên cạnh Bùi Văn Khanh.

Lúc này Bùi Văn Khanh chỉ chú ý đến vết thương của người công dân không chú ý đến từ thần đang ở phía sau mình.

Tay trái người đàn ông nâng lên, ngón tay thon dài, vô cùng nhanh và nhẹ nhàng xẹt qua sườn gáy của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Tôi dùng dao!

Edit: Miêu - CQH

Cảm giác được trên cổ thoát lạnh, tim Bùi Văn Khanh nhảy dựng lên, nghi ngờ xoay mặt nhìn về phía hành lang, chỉ thấy được một người đàn ông mặc đồ màu đen bước nhanh quẹo vô hành lang.

“Bác sĩ, có bị nghiêm trọng không?” Người công nhân lo lắng hỏi.

Bùi Văn Khanh thu hồi ánh mắt lại, hướng người công nhân cười, “không cần lo lắng, chỗ bị thương không đụng đến gân cốt, tôi giúp anh khâu vết thương lại, ba ngày tiếp theo nhớ uống thuốc.”

Giúp đối phương xử lý tốt vết thương của người ra, băng bó xong, cô trở lại chỗ phòng khám, kê toa thuốc rồi in ea, đưa tay lấy bút từ trong túi ra.

Lúc này mới phát hiện, cây bút để trong áo để ký tên từ nhiên không cánh mà bay.

Kỳ lạ?

Vừa mới để trong túi rõ ràng, cô nhanh chóng liếc trên bàn thì thấy trên đó có một bó hoa bách hợp, trên đó viết tên cô.

Lấy bút ký tên lên, đem toa thuốc giao cho người bệnh và dặn dò vài câu, cô nghi ngờ nhìn bút trong tay.

Lúc trước rõ ràng là để trong túi tại sao lại thấy ở trên bàn?

Hơn nữa....

Khóe mắt quét đến trên bàn lại có thêm một bó hoa, cô đưa tay qua cầm lấy thiệp trên bó hoa.

Chú ý đến chữ viết trên đó, Bùi Văn Khanh nhanh chóng cầm bó hoa lên quả nhiên trên đó một dòng chữ.

Tiếp theo, tôi sẽ dùng con dao!

“Bác sĩ Đường.” Nữ y tá đi đến, “Vừa mới có một vị soái ca tìm anh đấy, đã tìm thấy chưa?”

Soái ca?

Chẳng lẽ.....

Bùi Văn Khanh khép ngón tay lại cầm tấm thiệp lên, “hắn ta trông như thế nào?”

“Cao gầy, mặc cái áo màu đen...” Trong ánh mắt y tá nhuộm thích thú, hai mắt tràn đầy vui vẻ, “Tôi không hình dung tốt, tóm lại đặc biệt đẹp trai, đặc biệt có khí chất, cho người ta cảm giác như.... Người mẫu chụp báo đang đứng ở trước mặt. Đó là bạn bè của anh? Quả nhiên vật hợp theo loài, bên cạnh người đẹp trai đều là trai đẹp cả.”

Chú ý đến trên cổ Bùi Văn Khanh có khác thường, y tá nâng tay chỉ cần cổ cô chỉ.

“Bác sĩ Đường, cổ anh bị sao vậy?”

Cổ?

Bùi Văn Khanh nâng tay khẽ vuốt sườn gáy, móc điện thoại di động mở camera trước ra, liền thấy sườn cổ có một vết mực ngấn, thẳng màu đen.

Dài hai cm, vừa vằn ở trên động mạch cổ, trên da thịt trắng nõn lại cực rõ ràng.

Đó là... Bút tích của cây bút.

“không có gì, không cần thận đính lên!”

Bùi Vân Khanh thân nhiên giải thích một câu, phía sau lưng đã có cảm giác lạnh lạnh.

Y tá xoay người rời đi, cô liền rơi vào trầm tư.

Xem ra cảm giác vừa rồi của cô không phải là ảo giác.

Thời gian ngắn như vậy, liền lấy đi cây bút của cô, lại lưu trên cổ cô vết như vậy.

Tốc độ tên kia quá nhanh.

Nếu hắn ta dùng không phải là bút mà là con dao, hiện tại cô đã nằm trên phòng cấp cứu.

Rất rõ ràng, đây là cảnh cáo.

Giết chết cô không phải so với cảnh cáo càng hữu hiệu hơn sao, tại sao hắn ta không dùng con dao?

Là sợ bệnh viện có nhiều người không thể thoát thân hay là hắn ta có ý tưởng khác?

“Bác sĩ Đường, mau đến đây, có một đứa nhỏ té chân bị thương!”

Ngoài cửa, truyền đến tiếng gọi của y tá, Bùi Vân Khanh nhanh chóng nhét tờ giấy kia vào túi, lao ra khỏi phòng cấp cứu.

“Đến đây!”

....

.....

Tòa nhà Quốc phòng.

Tầng cao nhất của tòa nhà.

Đường Mặc Trầm đang nhìn tư liệu.

“Kết quả.”

Là một người mặc đồ màu đen, trên đó có huy hiệu phi ung đội trưởng tiểu đội thứ hai – Đoạn Tư Bình mở miệng ngắn gọn.

“Có thể xác định là một người gây án, tất cả các cận vệ chỉ có một người nổ súng, hiện trường còn phát hiện vỏ đạn, viên đạn hắn là đã trúng hung thủ. Thiết bị theo dõi lân cận đã bị phá hư, không có chứng cứ có ích.”

“Nếu hắn ta bị thương, nhất định sẽ có người trị liệu.” Ôn Tử Khiêm mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Sinh hoạt cá nhân của tôi, không cần người khác đụng vào

Edit: Miêu - CQH

“Lấy vụ án làm trung tâm, quét xung quanh đường kính ba kilomet, có hai bệnh viện, có sáu chỗ phòng khám và mười bốn nhà thuốc, gần đây nhất là bệnh viện đệ nhất. Phòng khám và bệnh viện không có nhân viên nào khả nghi, còn nhà thuốc cũng không có băng gạc linh tinh nên dấu vết mất tích.” Giọng nói bình thường không chút gọn song, “Trước mắt kết luận có hai trường hợp: một là có người tiếp ứng hắn ta để thoát, hai là hắn ta tự nghĩ ra biện pháp xử lý viên đạn.”

Đường Mặc Trầm khẽ gật đầu.

“Thân phận hung thủ.”

“Chúng ta điều tra Lâm Từ Thông, không có phát hiện hắn ta có mối hận nào đặc biệt.” nói đến đây, liền dừng một chút, “Bất quá... Lúc trước Hải thị trưởng nhậm chức, đã từng tham gia đoàn hành động tham gia tiêu diệt La Sát đoàn, nên chúng ta có thể thuận lợi tiêu diệt Phương Ngạo, làm tan rã La Sát đoàn, hắn ta không thể bỏ qua công lao hắn ta được.”

Nghe được ba chức La Sát đoàn, đồng tử Đường Mặc Trầm hơi co lại.

“Cậu cũng hiểu được có liên quan La Sát đoàn.”

Lúc trước tiêu diệt La Sát Đoàn, anh là tổng chỉ huy, Đoàn Tư Bình là người phụ trách hành động, trừ bỏ Đường Mặc Trầm ra thì người hiểu La Sát Đoàn nhất là hắn ta.

Đoàn Tư Bình nói ra suy nghĩ của mình, “Thuộc hạ nghĩ có một khả năng.”

Đường Mặc Trầm ngược mắt, chống lại ánh mắt của anh.

“Phương Ngạo đã chết thật sự rồi sao?”

“Lúc ấy bị bom nổ, chúng ta cũng đã kiểm tra hiện trường rồi, phát hiện ra một chút manh mối và xét nghiệm thì trùng khớp DNA với hắn ta hoàn toàn, tôi xác định hắn ta đã chết.”

Đường Mặc Trầm khẽ gật đầu, “Tìm được hung thủ.”

Đoàn Tư Bình cung kính đáp lại, “Dạ, Bộ trưởng.”

Đường Mặc Trầm đưa cằm lên, đợi Đoàn Tư Bình đi đến cửa, hắn quay lại, bổ sung thêm bốn chữ.

“Chú ý an toàn.”

Bốn chữ vô cùng tự nhiên, nhưng nghe được tâm trạng của Đoàn Tư Bình đang rối loạn.

Bọn họ đã giao tính mạng của mình cho quốc gia, mỗi ngày có thể nằm trên giường ngủ đã may mắn lắm rồi, tự nhiên đã không để ý đến sinh tử.

Người kia tự nhiên nói bốn chữ đó, vẫn làm hắn ta (Đoàn Tư Bình) cảm động.

Xoay người, hắn ta trịnh trọng hướng Đường Mặc Trầm chào theo kiểu nhà binh.

“Dạ, Bộ trưởng.”

hắn ta cùng Ôn Từ Khiêm giống nhau, đều là thuộc hạ của Đường Mặc Trầm.

Lúc trước đều là thù hạ Đường Mặc Trầm, hiện tại đang làm ở các lĩnh vực khác nhau, mỗi người đều là người có tiếng nói trong lĩnh vực của mình.

Đối với Đường Mặc Trầm có kính sợ cùng với trung thành, trước sau như một.

Bọn họ đã từng chiến đấu đẫm máu, đã từng vì người đàn ông họ kính ngưỡng là xông lên phía trước, vĩnh viễn là người bọn họ kính trọng nhất.

Bất kể người này có thành bộ dáng nào, đang ở đâu, bọn họ đều là thù hạ của anh.

Đoàn Tư Bình rời đi, Ôn Từ Khiêm mở ra cặp hồ sơ, đem thiệp mời bên trong đưa qua.

“Phù tổng thống đưa thiệp mời qua, ngài muốn tham dự không?”

Đường Mặc Trầm trả lời, gật đầu.

anh đứng là không có hứng thú với yến hội, nhưng chút xã giao này vẫn phải có.

“trên thiệp mời có yêu cầu muốn ngài dẫn theo bạn gái mình.” Otl nhỏ giọng nhắc nhở.

Đường Mặc Trầm mở văn kiện ra, “Thông báo cho Vân Kinh.”

“Nhưng chẳng may có phóng viên viết loạn thì sao?”

Ôn Từ Khiêm có chút do dự, yến hội của phù tổng thống đều tập hợp các nhân vật làm mưa làm gió trên lĩnh vực của mình, nhất định sẽ có phóng viên lân cận ở đây.

Đường Mặc Trầm cùng Bùi Vân Kinh tuy là quan hệ chú – cháu, nhưng không phải là ruột thịt gì.

Bùi Văn Khanh cũng chưa kết hôn, vốn dĩ đã về La gia nhưng hiện tại đang ở Đường cung cũng khó tránh sẽ có người suy đoán lung tung.

Nếu anh cùng Bùi Văn Khanh cùng nhau tham sự, chỉ sợ đến lúc đó phóng viên thêm dầu thêm mỡ rồi viết loạn lên hết cả, ảnh hưởng nhất định đến việc tranh cử của Đường Mặc Trầm, như vậy cũng ảnh hưởng đến hình tượng của anh.

Đường Mặc Trầm bình tĩnh đem văn kiện lật đến trang kế tiếp.

“Sinh hoạt cá nhân của tôi, không cần đến người khác đụng đến.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Người hèn hạ lúc nào cũng có, nhưng năm nay đặc biệt nhiều

Edit: Miêu - CQH

Ôn Từ Khiêm không còn lời nào nữa, đành phải gật đầu, bấm số điện thoại của Bùi Văn Khanh.

Nghe Ôn Từ Khiêm nói hết, Bùi Văn Khanh cười đáp lại.

“Được, tôi xong việc trực tiếp qua đó.”

“Tiểu thư nhớ chuẩn bị trang phục.” Ôn Từ Khiêm nhắc nhở.

“Biết rồi.”

Đưa điện thoại di động nhét vào túi, Bùi Văn Khanh cao giọng.

“Vị tiếp theo!”

Lịch ở phòng khám đến tám giờ, bận rộn vô cùng, đến giờ ăn cơm buổi trưa mà Bùi Văn Khanh còn ba bệnh nhân nữa.

Cũng may, bốn giờ đã có bác sĩ khác rồi, cô có khả năng rời bệnh viện sớm.

Trở lại văn phòng, liếc đồ trên bàn, cô nhanh chóng mở ngăn kéo ra, quả nhiên có dấu vết người đã động đến.

Quả nhiên là hấn ta đã đến!

Chạy đến gương, nhìn xem trên cổ còn mờ hồ có chút dấu vết của bút, Bùi Văn Khanh nhíu mày.

Trong lòng vừa động, cô nhanh chóng đi xuống lầu, đi vào phòng thay đồ, gỡ hóa trang xuống trên người xuống thay đồ rồi nhét đồ đạc vào túi xách rồi ra khỏi bệnh viện.

Trong bệnh viện, người đến người đi, không ai chú ý đến cô đã thay đồ.

Đối diện bệnh viện, trong xe hơi màu đen, người đàn ông đeo kính râm, quan sát cửa bệnh viện.

Giống như Bùi Văn Khanh dự đoán, hấn ta đang đợi mình.

hấn ta không giết đàn bà và trẻ con, nhưng cô là ngoại lệ.

Nhưng ở một khắc cuối cùng, hấn ta cũng không có ra tay.

Đương nhiên, không có giết nàg nhưng không có nghĩa là bỏ qua cho cô.

Viên đạn không nằm ở trên người cô, nhất định đã bị cô giấu đi, đi theo có thể biết được manh mối hoặc tìm ra nhược điểm để ép cô giao ra.

Người đàn ông nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút, hơn bốn giờ, cô tại sao chưa tan làm?

Trong túi, di động reo lên.

hắn ta móc điện thoại ram bên trong điện thoại có một người đang cung kính nói chuyện.

“Phương tiên sinh, ngài để cho tôi điều ta đã tìm được rồi.”

“Được.”

Người đàn ông liếc mắt nhìn cửa bệnh viện, nồ máy, “Tôi lập tức đến ngay.”

Vì một người đàn bà không quan trọng, đương nhiên kém hơn chuyện quan trọng chứ.

Thời điểm người đàn ông nồ máy đi, Bùi Văn Khinh mười từ bệnh viện đi ra, mắt thấy đèn tín hiệu đã đổi, cô bước nhanh qua đường kẻ vạch cho người đi bộ.

Thấy cô đi đến, người đàn ông một bước phanh lại đem tốc độ giảm xuống, thân sĩ cho cô đi qua.

Cảm giác được đối phương nhường mình, Bùi Văn Khinh quay lại cong môi với anh ta, tỏ vẻ cảm ơn, người đàn ông khẽ nhẹ gật đầu xem như đáp lại.

Song phương đều xem đối phương như người xa lạ, nhưng không ai biết được bọn họ là người mà đối phương mà mình muốn tìm nhất.

một nam một nữ, đi sát nhau vậy mà bỏ qua.

Người đàn ông lái xe vào đường cao tốc, Bùi Văn Khinh thì đi vào bãi giữ xe của siêu thị, lấy điện thoại gọi cho tiệm trang điểm Triệu Nhã.

“Lily, tôi là Văn Khinh, buổi tối tôi muốn đi yến hội, cô có thời gian giúp mình trang điểm chút được không?”

“Hiện tại tôi đang còn khách, cô cứ trực tiếp đến tiệm tìm tôi, tôi cho trợ lý gửi địa chỉ cho cô.”

“Tôi cần lễ phục.”

“không thành vấn đề, nơi này chúng tôi cũng có.”

Bùi Văn Khinh ngồi vào xe thể thao, trợ lý Triệu Nhã đem địa chỉ gửi đến.

cô nồ máy, dừng ở hầm giữ xe, đi vào tiệm trang điểm trên tầng 26.

Triệu Nhã đã báo trước cho tiếp tân, nên cô chỉ nói tên, thì tiếp tân sẽ chỉ phương hướng cho cô.

“Lily ở phòng số một, mời ngài đi vào.”

Dựa theo phương hướng mà đối phương chỉ, Bùi Văn Khinh rất nhanh tìm được phòng số một, vòng qua bàn trang điểm chờ ở ghế sofa, cô cất bước đi phòng khách quý số một.

Phía sau, đột nhiên vang lên một giọng nói của cô gái kiêu căng.

“Đứng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Trị số thông minh của người này là heo sao?

Edit: Miêu - CQH

Bùi Văn Khinh quay sang chỉ thấy cô gái lúc này đang ngồi trên ghế sofa thì đã đứng lên.

Quần áo hàng hiệu, khuôn mặt trang điểm kỹ càng, mắt long lanh, lộ ra kiêu ngạo.

Hình dáng đối phương mơ hồ quen quen, giống như gặp nhau ở đâu.

Bùi Văn Khinh đánh giá từ trên xuống dưới đối phương một lần, đột nhiên cô nhớ là ai?

“cô là ... Chu Thiến?”

Bạn học xinh đẹp thời cấp ba của cô, cha dựa vào bất động sản lập nghiệp, lúc trước Bùi Văn Khanh mở chuyển trường, thì cô gái này đã chế nhạo không ít, sau này còn cùng mấy người khác chinh cô, kết quả bị Bùi Văn Khanh đánh gãy cánh mũi rồi chuyển trường.

Bên cạnh có nữ phụ tá đứng lên, “Đây là Coco Chu tiểu thư, chẳng lẽ cô không xem qua ‘mộng yêu’?”

Mộng yêu?

Còn khiêu khiêu hồ đâu!

Bùi Văn Khanh nhìn không được, phá cười lên.

Lúc này, Chu Thiển cũng nhận ra cô, chỉ tức giận đến nỗi cái mũi phẫu thuật muốn méo sẹo rồi.

“cô là Bùi Văn Khanh?”

Bùi Văn Khanh cười xấu xa, “Cái mũi chính cũng đẹp đấy, chắc tốn không ít tiền nhỉ?”

“cô!”

Chu Thiển hừ một tiếng, muốn phát tác thì trợ lý kế bên đã kéo tay cô ta lại.

“Tiểu thư Coco, chúng ta đi thử trang sức đi đừng vì người không đáng giá mà tốn thời gian với họ!”

“Hừ!” Chu Thiển tiến lên một bước, dùng bả vai của mình khều cô một cái, cất bước đi đến phòng số 1, “hiện tại tôi có công việc của mình, không vì người hèn mà nhắc đến chuyện khác.”

Bùi Văn Khanh lắc đầu, cũng đi theo cô ta.

“Ai là Lily?”

Chu Thiển vừa vào cửa liền hỏi, trong giọng nói lộ ra ngoại mạn.

Ngôi sao có tên tuổi, nếu đến tìm Triệu Nhã thì cũng nói một tiếng ‘chị Lily’, còn cô ta cho mình là người như thế nào mà dùng giọng điệu đó.”

Triệu Nhã quay sang, không vui nhú mày.

“Còn chưa đến lượt cô, đi ra bên ngoài chờ đi!”

“Có nghe không vậy! Chu Thiển ôm lấy cánh tay, ngạo mạn hướng Bùi Văn Khanh bấu môi một cái, “Bùi Văn Khanh, còn không cút đi ra ngoài!”

Triệu Nhã không nói gì.

Trị số thông minh của cô gái này là heo sao?

“Tôi nói cô mới đúng á!”

Chu Thiển quay sang, chống lại ánh mắt Triệu Nhã, tức giận đến chân mày cũng cau lại, rầm rĩ mở miệng.

“Tôi có thể khách hàng VIP đấy, cô dựa vào gì để tôi đi ra, mời quản lý của mấy cô đến đây!”

“Tôi là quản lý đấy!” Triệu Nhã giận quá thành cười, nâng tay hướng trợ lý vung lên, “Đưa cô ta đi đi, loại bỏ thẻ hội viên của cô ta luôn.”

Chu Thiển bị Triệu Nhã làm cho cứng đờ vài giây đồng hồ mới phản ứng được.

“Hừ, tôi đây là người có tiền, nơi lần tôi không cần, Long Thành này không phải chỉ có một tiệm trang điểm là cô, tôi đi chỗ khác tốt hơn!”

Giật chân một cái, cô ta xoay người mang theo trợ lý rồi đi mất.

Bùi Văn Khanh khẽ nhú mày, “Lily, thật sự là xấu hổ, hại cô mất một người khách hàng.”

Triệu Nhã cười khê, “cô ta tính là khách hàng gì, cho dù Annie đến đây cũng nói một tiếng chị Lily, tôi đây không cần loại khách đấy.”

Annie là một ngôi sao lớn, hiện tại đại sứ thương hiệu cho nhiều nhãn hàng lớn, cũng đã từng dành nhiều giải thưởng lớn, so với Chu Thiển thì cao hơn vô số lần.

Bùi Văn Khanh cười ngồi vào chỗ, “Tôi đây về sau có phải cũng nên nói một tiếng chị Lily không?”

“cô nhóc này!” Triệu Nhã đưa tay sờ vào khuôn mặt cô, đem ghế đẩy ra sau một chút, “Em nghĩ rằng em là người của Bộ trưởng, chị nên hướng về em nịnh bợ mới đúng? nói cho em biết, chị đối với em rất tốt, nhìn xem có phải nể mặt mũi chút không?”

Bùi Vân Khanh quay sang, “Chị thật giống như mẹ em?”

“Cũng không đơn giản như vậy!” Triệu Nhã dùng kẹp tóc giúp tóc cô ngẩng đầu lên phát, “Mẹ em là người nổi danh ở Long Thành là học phách, lúc ấy còn đến trường chị diễn thuyết.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Diễn viên nổi tiếng annie

Edit: Miêu - CQH

“Khi đó chị cũng không giống như hiện nay, mái tóc ngắn, thanh xuân đầy, luôn luôn tự ti. Thời điểm mẹ em diễn giả, chị không dám đặt câu hỏi, về sau lấy hết dũng khí viết một lá thư hướng bà xin giúp đỡ. không nghĩ đến, lại nhận được hồi âm của bà.”

Hai tay đỡ lấy bà vai của Bùi Vân Khanh, trên mặt của Triệu Nhã nhớ lại những chuyện cũ liền cảm khái.

Đúng là lúc ở trung học mà một ‘con vịt xấu xí’ mà nói, nhận được thư hồi âm của La Yên, không khác gì là lúc bóng đêm có ánh hoàng hôn.

“Nếu không phải nhận được sự cổ vũ của bà ấy, chị cũng không đậu được học viện thẩm mỹ, và cũng sẽ không có thành công được như ngày hôm nay.”

không nghĩ đến, chị ấy cùng với mẹ mình lại có đoạn ký ức này, Bùi Vân Khanh càng cảm nhận được vài phần thân thiết nữa.

“Chị như thế nào nhận ra được em?”

“Chị tiếp xúc với cái vòng lẩn quẩn này bao lâu, có cái gì mà không biết chứ, đương nhiên cũng biết cháu gái của Bộ trưởng là Tam tiểu thư La gia?” Triệu Nhã cười nhìn của hình ảnh của Bùi Vân Khanh trong gương. “Em cùng với mẹ em lúc còn trẻ rất giống nhau, đáng tiếc mẹ em mất sớm, bằng không, chị thật muốn gặp bà ấy một lần nữa.”

“Mẹ cùng với ba chôn ở nghĩa trang liệt sĩ Trường Thanh, nếu như chị muốn gặp bà thì lần khác em dẫn chị đi.”

“Được!” Triệu Nhã gật gật đầu, điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, “nói đi, lần này là đi đâu?”

“Yến hội của phủ Tổng thống.”

“Vũ hội đêm nay của phủ Tổng thống?”

Triệu Nhã cười, “này chị biết, phu nhân của tổng thống tổ chức từ thiện có rất nhiều khách quý của nhiều nước sẽ tham dự, em là bạn gái của Bộ trưởng, chúng ta không thể thua kém bọn người ấy được, chị sẽ làm em thành công chúa.”

.....

.....

Cho dù Triệu Nhã đã làm hết sức nhưng thời điểm trang điểm và thay lễ xong thì bên ngoài đã là hoàng hôn rồi.

Phủ tổng thống nằm ở trên hai con đường mà nó đều là kẹt xe trọng điểm, Bùi Vân Khanh thật vất vả mới lái xe đến được nơi lân cận của phủ tổng thống.

Chỉ lo lắng Đường Mặc Trầm nóng lòng chờ, cô đã dừng xe ở ven đường đi bộ đến phủ tổng thống.

Trong giờ thi đi động rung, nhìn trên đó là số của Đường Mặc Trầm, nên chủ động bắt điện thoại và vội vàng xin lỗi.

“Chú nhỏ, thật là xin lỗi, do kẹt xe quá, anh đừng nóng, em hiện tại đã đậu xe ở trên đường rồi, lập tức đến ngay, nhanh nhất là 5 phút nữa.”

Trong điện thoại, giọng điệu người đàn ông ôn hòa.

“không cần phải gấp gáp, anh chờ em”

“Cảm ơn chú nhỏ!”

Bùi Văn Khanh cúp điện thoại, một tay cầm túi sách, một tay cầm giày cao gót, một đường đi đến.

Xa xa đã thật cửa của phủ tổng thống, lúc này cô mới thay giày, nghĩ nghĩ rồi quăng vào thùng rác.

Đây là phủ tổng thống, nếu cô mang theo một đôi giày trên tay chẳng phải làm người ta cười rụng rạc.

Xe ô tô dài màu trắng lái đến cuối thảm đỏ thì dừng lại.

“Tiểu thư Annie đến!”

“Là tiểu thư Annie!”

....

Nhận ra được chiếc xe kia, các phóng viên lập tức xông lên, đem máy ảnh nhắm ngay hướng cửa xe mà chuẩn bị bắt được góc đẹp nhất.

Trong xe, Đới Annie thấy một màn này, chỉ cong khóe môi.

“Mở cửa!”

Đây là lần đầu tiên là đại sứ thân thiện của cơ kim hội, lần đầu được làm nhân vật trung tâm đương nhiên chuẩn bị tỉ mỉ.

Lần này là yến hội đầu tiên, chính là bước đầu tiên trên con đường minh tinh điện ảnh.

trên chỗ pho lá, trợ lý chạy đến mở cửa xe, Đới Annie vurun giày cao gót chuẩn bị bước ta, trong lòng lặng lẽ nhớ lại những lần diễn tập làm nhân vật trung tâm như thế nào: vắn tay, mỉm cười, chỉ hy vọng lần xuất hiện này nổi bật.

Nhưng mà...

một người xuất hiện vội vã đã chạy đến, đứng trước bậc thang của Đới Annie.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Thế nhưng... ôm một người đẹp?

Edit: Miêu - CQHtrên bậc thang, Đường Mặc Trầm lo lắng Bùi Văn Khanh không có thiệp mời sẽ bị ngăn lại, nên tự mình ra cửa đón cô, liếc mắt thấy Bùi Văn Khanh ở dưới bậc thang.

Trong tầm mắt thấy cô bé kia, ăn mặc nhã nhặn, xinh đẹp động lòng người.

Ánh mắt người đàn ông liền ôn nhi, ở trên bậc thang gọi tên cô.

“Văn Khanh!”

Bùi Văn Khanh kinh ngạc ngẩng lên, liếc mắt thấy hình ảnh người đàn ông quen thuộc.

“Chú nhỏ!”

anh thế nhưng ra khỏi cửa đón cô?

Trong lòng thụ sủng nhược kinh, Bùi Văn Khanh nhắc vẩy bước nhanh hơn.

Giày cao gót có chút nhỏ, cô lại đi gấp gáp, mắt thấy đã đến bậc thang, định bước lên nên gót không ổn định nên trọng tâm mất đi, thân mình hơi chao đảo.

Đường Mặc Trầm thấy tình hình không ổn, một bước xa xông đến, ở không trung bắt lấy eo nhỏ của cô, nhẹ nhàng ôm vào lòng mình.

“Mau nhìn kia, là Đường bộ trưởng đấy!”

không biết ai nói, mà tất cả các phóng viên cùng quay sang đây.

Vừa vặn nhìn thấy hình ảnh Đường Mặc Trầm ôm Bùi Văn Khanh trong ngực mình.

Thủ lĩnh ba quân?

Người đang tranh cử chức tổng thống?

Cho đến bây giờ là người chỉ thấy đầu không thấy đuôi, thế nhưng lại... Ôm một người con gái?

Đây chính là tin tức hiếm có, so với một người minh tinh mới nổi vẫn thu hút hơn nhiều.

Đâu còn ai để ý đến Đới Annie, tất cả phóng viên mơ hồ không hẹn mà cùng chuyển qua chụp lại một màn kia.

Lúc này, Đới Annie đã bước ra khỏi cửa, đang chuẩn bị cười ưu nhã...

không có đèn flash nghênh đón mà chỉ còn cái ốt của ký giả.

Đèn flash nhắm đến không phải mình?

đi đến chỗ nào cũng được phóng viên nghênh đón, làm sao chịu được không có một sự chú ý nào?

Đới Annie chán nản ngẩng mặt lên, ai đã cướp đi sự chú ý của mình?

trên bậc thang.

Đem Bùi Văn Khinh bảo vệ trong lòng mình, ánh mắt Đường Mặc Trầm đảo qua mọi người dưới bậc thang, hơi nghiêng mặt, ở bên lề tai cô mở miệng nói.

“Mỉm cười, xoay người, vẫy tay!”

hiện tại, cô đã rõ ràng rằng mình đã gây chú ý đến phóng viên, nên anh đương nhiên không hy vọng người phụ nữ của mình, lần đầu tiên ở trước mặt truyền thông làm nhân vật nổi bật, sẽ là một thất bại.

Bùi Văn Khinh còn có chút chưa tỉnh, dựa theo mệnh lệnh của anh, xoay người, trên môi lộ ra mỉm cười, nâng tay phải chào mọi người.

Đèn flash sáng lên, ánh đèn chú ý đến hai người,

Người đàn ông một thân quân trang với huân chương lóe sáng, tác phong xuất sắc, tự phụ mà không mất đi uy nghiêm.

cô gái thì mặc một cái váy đuôi cá dài màu bạc, tóc dài được thắt lại đúng theo kiểu công chúa cổ điển, trắng sứ màu bạc tao nhã lại không mất đi khí chất nhẹ nhàng.

Sắc mặt tinh xảo càng tôn lên vẻ đẹp của khuôn mặt, trang điểm lại không phát ra kiểu gọi mà giống như cô công chúa lại chốn nhân gian.

một đôi nam nữ như vậy, mà đằng sau mà cửa lớn của phủ tổng thống không khác gì trong một cảnh của phim điện ảnh.

Duy mỹ.

Động lòng người.

Hơn nữa đáng nhắc đến là, Đường Mặc Trầm luôn mặt lạnh và chưa bao giờ phối hợp với phóng viên.

Lúc này là chủ động quay lại hướng phóng viên chụp ảnh.

Đây chính là chưa từng có trước nay.

Nên các phóng viên giống như máu gà.

Mất thấy Đường Mặc Trầm muốn mang Bùi Văn Khinh đi, một đám người xoay lại hoặc cầm điện thoại lên, hoặc xông về phía xe mình đem tin tức lên trước, cướp được đề tài độc nhất vô nhị.

Mà tất cả mọi người đều quên đi, hiện tại còn có một Đới Annie.

Nữ minh tinh đang nổi tiếng lần đầu tiên xuất hiện tại yến hội xã giao thượng lưu, cứ như vậy bị đôi giày Bùi Văn Khinh đập nát.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Phần nộ nhanh hơn phá

Edit: Miêu - CQH“Đối tiểu thư.” Trợ lý nhẹ giọng nhắc nhở, “Chúng ta vào thôi?”

Đối Annie cố gắng duy trì mỉm cười trên mặt, trong miệng sắp cắn nát môi trong rồi.

Lần đầu tiên xuất hiện trong yến hội, thậm chí một người phóng viên chụp hình cũng không có!

Giờ này phút này, Đối Annie đã muốn phần nộ mạnh.

Giày cao gót nặng nề bước trên bậc thang, cô ta cắn răng nói.

“đi tìm hiểu thử cho tôi biết, người đàn bà đó là ai!”

một người đàn bà không có danh tiếng làm sao lọt vào mắt xanh của bộ trưởng chứ?

cô ta ngược lại muốn nhìn thử một chút, đối phương là thần thánh phương nào thế nhưng cướp đi sự nổi bật của mình.

....

....

Dạ tiệc từ thiện phủ tổng thống, cho đến bây giờ đều là cho mọi cô gái khoe sắc, đàn ông khoe tiền.

Năm nay, đương nhiên cũng vậy.

ở trên sân khấu dàn nhạc giao hưởng đang trình diễn vui vẻ, trong đại sảnh các khách mời nói chuyện với nhau.

Tiệc tối như vậy, Đường Mặc Trầm rất ít khi tham gia.

Năm trước anh thăng chức làm bộ trưởng, bắt qua chỉ cho Ôn Tử Khiêm đưa một tờ chi phiếu đến.

Nhiều năm qua, người đàn ông không hứng thú lại tham gia lần đầu tiên.

Cho dù anh không có chính thức tham gia trực tiếp chuyện tranh cử, nhưng làm tin tức lớn nhỏ đã truyền đi rồi.

Chuyện tranh cử tổng thống chuẩn bị lên chức này cạnh tranh rất khốc liệt, mọi người chú ý đến thái độ của anh cũng cao.

Sớm đã có người đưa tin truyền đi, tất cả mọi người suy đoán vị bộ trưởng này sẽ chọn ai làm bạn gái đi chung.

Các nhân vật nổi tiếng, nhưng chủ yếu là các cô gái đang đoán xem vị này sẽ chọn ai làm bạn gái hôm nay.

Bởi vậy, khi anh bước vào phòng, lập tức thu hút được ánh mắt của mọi người.

“Mau nhìn đi, Đường bộ trưởng đến!”

“Trời ạ... Còn đẹp trai hơn ở trên tivi nữa.”

“Cùng đứng với ngài ấy là ai, chưa từng thấy trước kia?”

.....

Tầm mắt mọi người trên người anh xẹt qua, không hẹn mà gặp đều rơi trên người Bùi Văn Khinh.

Các cô gái trẻ hoặc hâm mộ hoặc ghen tị, ánh mắt của tất cả người đàn ông ở đây hầu hết đều tò mò.

một người đẹp cực phẩm như vậy, anh ở đâu tìm được?

một góc phòng, Cố đại tiểu thư Cố Tây Phán nghe được mấy người bên cạnh đang thảo luận, cũng quay mặt lại.

Nhìn Đường Mặc Trầm cùng Bùi Văn Khinh đi cùng nhau, cô ta nắm các cốc muốn bẻ.

Trường hợp như vậy, tại sao Đường Mặc Trầm lại mang Bùi Văn Khinh đi chứ?

cô nhóc kia, có thể mê hoặc anh như vậy?

Bộ trưởng bộ Vệ sinh Lý Thư tươi cười đi đến, Cố Tây Phán thu hồi tầm mắt mình lại, cũng hướng đối phương cười lại.

“Hình ảnh thu hút như vậy, Tây Phán đương nhiên muốn nhìn thử có quen biết không chứ?”

Người đàn ông Lý Sách này cũng gần ba mươi, mặc trên người một bộ vest màu xám bạc.

Ngũ quan khéo léo, một bộ màu xám bạc và kính mát che khuất đôi mắt và mũi nhọn, bên môi luôn vui vẻ.

Lãnh đạm vừa đủ, ngọc thụ lâm phong.

Dù là người am hiểu như Cố Tây Phán, nhìn một lần cũng hơi giật mình.

“Vị này là?”

“Để tôi giới thiệu một chút.” Lý Thư tươi cười, “Đây là tiểu thư của công ty dược phẩm Cố thị - Cố Tây Phán. Vị này là Phương giáo sư – Phương Mê đến thành phố chúng ta để tham gia diễn đàn y học. Phương giáo sư không chỉ chuyên khoa ngoại, còn là tiến sĩ của dược lý học, nhệ vị coi như người cùng ngành, có khả năng gặp mặt nhau nhiều đấy.”

Cố Tây Phán cong môi đưa tay phải ra, “Phương giáo sư xin chỉ giáo nhiều.”

Phương Mê cười như gió xuân, chỉ nhân nhặt cảm đi cô ta.

“Cố tiểu thư khách khí, hai chữ giáo sư Phương mờ không dám nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Tôi ghét anh ta!

Edit: Miêu - CQH

Thư ký của Lý Thư đi đến, hướng anh ta nói thì thầm vài câu, Lý Thư hướng hai người cười.

“Hai người cứ nói chuyện, tôi có việc, xin lỗi không thể tiếp chuyện trong chốc lát.”

Lý Thư rời đi, Phương Mê nhìn theo tầm mắt Cố Tây Phán, nhìn về phía Đường Mặc Trầm không xa.

“Người kia là Đường bộ trưởng phải không?”

Cố Tây Phán hí mắt lại, thường thức vẻ đẹp bụi trần Đường Mặc Trầm.

“không sai.”

“Bên người ngài ấy là người nào vậy, Cố tiểu thư biết không?”

“Đó là cháu gái của bộ trưởng, Bùi Văn Khinh.” Cố Tây Phán liếc mắt, hướng anh ta cười, “Nếu Phương tiên sinh có hứng thú, tôi có thể giúp anh giới thiệu.”

Phương Mê không có cự tuyệt, “Làm phiền Cố tiểu thư.”

“Dù sao tôi cũng muốn đi qua chào hỏi!”

Cố Tây Phán nâng tay làm dấu mời, cất bước đi ở phía trước, Phương Mê đi theo phía sau.

Xuyên qua đám người, cô ta mở nụ cười.

“Mặc Trầm, Văn Khinh, hai người đến rồi?”

Đường Mặc Trầm nhẹ nhàng gật đầu, xem như đáp lại, Bùi Văn Khinh giờ khoe miệng, Đềm Đềm mở miệng.

“Dì Cố, đã lâu không gặp!”

Nghe thấy hai chữ ‘đi Cố’, Cố Tây Phán trên mặt bất động, hàm răng cũng nghiến chặt.

Phuong Mê đứng ở bên cạnh, cơ mặt run rẩy trong mắt, đôi mắt đen như mực, khi cười lên hiện lên vài nét nhăn khi cười.

Lúc này, tầm mắt Đường Mặc Trầm cùng Bùi Văn Khinh không hẹn mà gặp cùng nhìn về phía Phuong Mê.

Mặc dù đối với người đứng sau Cố Tây Phán, làm cho người ta cảm giác tồn tại mạnh mẽ, làm cho người ta không thể không chú ý đến sự hiện hữu của anh ta.

Phuong Mê cũng không tránh né ánh mắt của Bùi Văn Khinh.

Bốn mắt nhìn nhau, long mảy Bùi Văn Khinh dựng lên.

rõ ràng lần đầu tiên đây là lần đầu tiên, vì sao ánh mắt anh ta giống như đã quen biết nhau?

Lúc này, Phuong Mê đã nghiêng mắt về phía Đường Mặc Trầm, đưa tay ra.

“Đường bộ trưởng ngưỡng mộ đã lâu, Tôi là Phuong Mê!”

Đưa tay ra nắm lấy, Đường Mặc Trầm thân nhiên gật đầu.

“Giáo sư Phuong là chuyên gia ngoại khoa.” Cố Tây Phán ánh mắt dừng trên người Bùi Văn Khinh, “nói đến, thì Văn Khinh cũng đang học y, cùng Phuong giáo sư cũng muốn thỉnh giáo và nói chuyện.”

Con nhóc kia tựa hồ cảm thấy hứng thú với Phuong Mê, nếu như có thể để Phuong Mê tách hai người ra, cô ta ngược lại rất vui mừng.

“Xin chào!”

Bùi Văn Khinh lễ phép, muốn bắt tay với đối phương.

Dời cánh tay của mình xuống để bắt tay nhưng bị Đường Mặc Trầm nắm lại.

“Xin lỗi không thể bắt được.”

nói xong, Đường Mặc Trầm mang theo cô đi nhanh về phía trước.

Cố Tây Phán nhìn bóng hai người ngày càng xa, cảm thấy hận.

Ánh mắt Phuong Mê đảo qua mặt cô, “Đường bộ trưởng cùng cháu gái thật là thân cận.”

Chu Thiển nghe vậy chỉ mỉm cười, “Phuong giáo sư nếu như hứng thú với Văn Khinh, lần khác tôi có thể em ấy ra, mọi người cùng nhau nói chuyện.”

Phuong Mê cười rộ lên, “Cố tiểu thư thật là nóng vội, chỉ là gần đây tôi bận quá, sau này nếu được hãy nói sau.”

Hai người đang nói chuyện thì Đường Mặc Trầm đã mang theo Bùi Văn Khinh đi lên cầu thang.

“Cách xa Phuong Mê một chút.”

anh đột nhiên nói ra một câu đấy, Bùi Văn Khinh không khỏi ngạc nhiên.

“Chú nhỏ biết anh ta?”

“anh ghét anh ta!”

Cho dù người đàn ông lúc nào cũng tươi cười ôn hòa, nhìn qua giống như không có chút công kích nào, nhưng Đường Mặc Trầm cảm giác được khí chất toát ra người đàn ông đó – là đi từ con đường máu.

Hoặc là, bởi vì đối phương là bác sĩ ngoại khoa.

Nhưng bất kể như thế nào, Đường Mặc Trầm đều ghét vì cảm giác đối phương cho anh như vậy.

Bất quá chỉ là người xa lạ gặp mặt lần đầu tiên, tại sao lại nói ghét?

Bùi Văn Khinh khó hiểu nghiêng mặt dừng ở trên khuôn mặt không vui của anh.

không phải bởi vì đối phương nhìn mình nên anh liền... Ghen tị chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Người cuối cùng tên là Bùi Văn Khanh!

Edit: Miêu - CQH

Đúng là bình dấm chua lớn!

Bùi Văn Khanh quay lại cười với người đàn ông, nhẹ giọng mở miệng.

“Tôi chỉ so sánh một chút, chú như cùng anh ta, đẹp trai hơn?”

Đường Mặc Trầm không cho là đúng như vậy.

“Cuối cùng tôi phát hiện...” Bùi Văn Khanh cố ý thờ lớn, nhìn, lông mày anh dựng lên, mới cười lớn rồi nói đáp án của mình, “Chú nhỏ đẹp trai hơn.”

Đường Mặc Trầm hừ nhẹ.

“Nhàm chán!”

Bùi Văn Khanh chỉ cười.

Đúng là người cao ngạo.

Miệng nói cô nhàm chán, trong lòng còn không phải vui vẻ sao!

trên lầu, tổng thống tiên sinh Hoắc Vi Đình đang dắt vợ mình Lam Nhược, nhìn đến hai người Đường Mặc Trầm, liền hiện lên vẻ ôn tui cười.

“Mặc Trầm!”

“Tổng thống, phu nhân!”

Dẫn theo Bùi Văn Khanh đến, Đường Mặc Trầm khẽ gật đầu coi như thăm hỏi.

Bùi Văn Khanh cùng hai người đã gặp nhau, lúc này chủ động cười hỏi thăm.

“Tổng thống tiên sinh, phu nhân, buổi tối tốt lành.”

Hvd cười rồi cô gật đầu, Lam Nhược đưa tay đỡ lấy bàn tay cô.

“Văn Khanh ngày càng giống như La tiểu thư (mẹ của nữ chính), đều là quốc sắc thiên hương!”

Bùi Văn Khanh vẻ mặt ngây thơ cười, “Phu nhân chê cười rồi, con nếu có một phần vẻ đẹp đoan trang của mẹ thì cười đến tỉnh ngủ rồi.”

Vừa nghe được câu nói của cô, hai người khẽ cười.

“cô nhóc kia, nếu so với Mặc Trầm chỉ có thể hơn thôi.” Vẻ mặt Hvd ôn hòa tui cười, “Chúng ta đi xuống thôi!”

Mọi người thấy tổng thống cùng phu nhân đi xuống, đều dừng lại mọi việc lại nhìn về phía hướng cầu thang.

Năm nay hvd bốn mươi tuổi, ánh mắt chính trực mặt chữ điền, trán lộ ra sự thông minh.

Lam Nhược xuất thân trong gia đình danh môn, khuôn mặt không so được với Bùi Văn Khanh nhưng có khí chất hào phóng, lễ phục màu đen càng lộ ra vẻ ung dung, tao nhã.

Hai người vợ chồng rất tự nhiên đi xuống, lộ ra khí thế của một tổng thống cùng đệ nhất phu nhân.

Đường Mặc Trầm cùng Bùi Văn Khanh đi ở phía sau, cũng không bị hai người kia cướp đi ánh hào quang.

Người đàn ông giống như bảo kiếm đã rút ra khỏi vỏ, còn người phụ nữ bên cạnh có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đều là một hình ảnh không thể bỏ qua.

Bốn người chậm rãi đi xuống bậc thang, cũng giống như lão quốc vương cùng vương hậu mang theo người nối nghiệp để bá quan tiếp cận.

Mọi người tự động tách ra thành một lối đi, hvd cùng Lam Nhượng đi lên sân khấu.

“Hoan nghênh mọi người đã đến đây chơi, chúng tôi tổ chức sự kiện từ thiện này nhằm tan tỏa tình yêu đến với mọi người. Hôm nay, buổi dạ tiệc này cũng hợp tác cơ kim hội, những số tiền mà mọi người giúp sẽ chuyển đến những em nhỏ cần giúp... Lúc này, tôi cùng phu nhân của mình cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người!”

Hvd nói lời giới thiệu ban đầu, vị mc lên sân khấu đem một phong thư màu vàng đưa đến Lam Nhượng.

Lui về sau một bước, ông ấy cười đem những lời tiếp theo giành cho thê tử.

Đứng ở trước mặt mọi người, Lam Nhượng nhìn mọi người xung quanh.

“Hiện tại chúng tôi sẽ công bố, danh sách đề cử tiểu thư hoa hồng đêm nay.”

Bà ấy lấy ra danh sách trong phong thư, đọc lên tên trong đó.

“Giáo sư đại học Yale, CEO Cổ thị Dược nghiệp, tiểu thư Cổ Tây Phán.”

Toàn hội trường vỗ tay, Cổ Tây Phán cười hướng mọi người cúi đầu.

Tiếp theo hai người ngoại quốc.

Sau đó...

“Người đại diện cho cơ kim hội, diễn viên nổi tiếng Đới Annie tiểu thư!”

Lại một trận vỗ tay, Đới Annie tiến lên một bước, khẽ nâng tay hướng mọi người chào hỏi.

Tiếp theo, Lam Nhượng đọc lên hai cái tên.

một người trong người nổi tiếng thượng lưu trong nước, một người là danh môn quý tộc nước ngoài, mỗi người đều có thành tích nổi bật.

Cuối cùng...

“Cuối cùng, người...” Lam Nhượng nghiêng mắt, hướng đến Bùi Văn Khanh giờ bàn tay lên, “Tiểu thư Bùi Văn Khanh!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Thích khoe khoang, tôi sẽ khiến cho cô một kích!

Edit: Miêu - CQH

Mình?

Bùi Văn Khanh ngu muội?

‘Hoa hồng tiểu thư’ là hạng mục truyền thống của dạ tiệc từ thiện, được đề cử trong danh sách thì người con gái đó phải lên thuyết trình sau đó bên phái nam sẽ đem tặng hoa hồng coi như cũng là phiếu bầu luôn.

Mỗi người đàn ông nhận được một cành hoa hồng, mỗi đóa hoa hồng tượng trưng cho mười vạn, cuối cùng người sẽ nhận được hoa hồng sẽ được đứng tên trên sổ hoa hồng đã quy đổi ra tiền đó.

Đương nhiên, trên danh nghĩa đề cử, nhưng trên thực tế muốn tham gia tranh cử trước tiên đã chuẩn bị sẵn sàng, đến dạ hội chỉ để danh chính ngôn thuận để thuyết trình thôi.

Dù sao muốn tham dự, là lên sân khấu diễn thuyết.

Chủ đề mỗi năm thay đổi, nội dung cũng không giống nhau, vì vậy mới càng tạo ra phần khích, mỗi cô gái sẽ chuẩn bị càng tỉ mỉ.

Bùi Văn Khanh ngay cả chủ đề năm nay là cái gì cũng không biết nói chi đến chuẩn bị, càng không thể báo danh, là ai đã đem tên cô báo danh?

Lúc cô còn đang kinh ngạc, ở ánh mắt tất cả mọi người cũng hướng về cô.

So với các danh hiệu quý nữ danh môn, thì người cuối cùng này chỉ có cái tên đề cử, mọi người có chút xa lạ.

Cảm thấy không khỏi có chút tò mò, vị này rốt cuộc là ai?

Cổ Tây Phán dời ánh mắt qua, dừng ở trên người Bùi Văn Khinh chỉ cười thầm

một học kỳ nào đó đã có danh hiệu học tra mà cũng muốn lên sân khấu diễn thuyết bằng tiếng anh, cô gái này đúng là có gan quá lớn!

Trong phòng nghỉ bên kia, Đới Annie xa xa nhìn Bùi Văn Khinh mang mặt tươi cười, nhưng trong con ngươi một mảnh lạnh lùng.

Chuyện lần này chính là ‘kiệt tác’ của cô ta.

Nghe được thân phận Bùi Văn Khinh, cô ta động tâm nghĩ đến điểm tử này, liền muốn làm cho Bùi Văn Khinh xấu mặt, để cho cô ta trả được mối thù trước.

Đới Annie cũng không thừa nhận vì đây là cử chỉ vô tâm, liền đem tất cả dự đoán cho Bùi Văn Khinh làm.

Bằng không làm sao không đến sớm hay không đến muộn mà chọn ngay lúc cô ta chuẩn bị xuống xe xuất hiện?

cô ta chuẩn bị gả cho Diệp gia, tại sao lại để cho con nhóc không có gì áp đảo chính mình.

Con nhóc chết tiệt kia, không là vui vẻ mà náo động sao?

Tôi cho cô một kích!

Thấy mình trở thành tiêu điểm của vũ hội, Bùi Văn Khinh đành phải cười cười, hướng mọi người gật gật xem như thăm hỏi.

Theo sau, cô xoay mặt nhìn về phía Đường Mặc Trầm.

Lấy thủ đoạn của Đường Mặc Trầm, không khó đoán được là cô ta giờ trò quý.

Nhìn ra được sự lo lắng của cô, Đường Mặc Trầm bình tĩnh an ủi.

“anh sẽ nói với phu nhân, em không cần lên sân khấu thuyết trình.”

“Chú nhỏ!” Bùi Văn Khinh vội vàng nắm chặt cánh tay anh, “Nếu đã đề cử, em thử xem sao?”

hiện tại mọi người đều biết được cô là Đường Mặc Trầm mang đến.

cô mất mặt thì không sao ngược lại cô là người là Đường Mặc Trầm mang đến, đến lúc đó người ta giấu cọt chính là Đường Mặc Trầm mà thôi.

Đường Mặc Trầm nghiêng mặt chống lại ánh mắt cô, “Thuyết trình bằng tiếng anh.”

Đời trước cô đã ở nhiều năm nước ngoài, làm bác sĩ không biên giới chữa bệnh cùng với các bác sĩ các quốc gia khác.

không chỉ tiếng anh, mà các ngôn ngữ khác cô cũng biết nói một ít.

Chỉ là...

“Chủ đề tối nay là gì?”

“Có thể về trẻ em?”

Trẻ em?

Bùi Văn Khinh suy nghĩ một chút, đang muốn mở miệng bên cạnh đã vang lên giọng nói của tổng thống phu nhân Lam Nhục.

“Văn Khinh, tôi không nghĩ đến cô có dũng khí này, không hổ là nữ nhi La Yên!”

Ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, Bùi Văn Khinh hít mắt lại đảo qua tất cả mọi người.

cô ngược lại muốn nhìn một chút, xem người nào dám chê cười cô!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Trong cơ thể khó chịu mông muội

Edit: Miêu - CQH

Người MC ở trên sân khấu, cười nhìn bốn phía xung quanh.

“Vị hoa hồng đêm nay của chúng ta xem ra cạnh tranh thật quyết liệt, các vị tiền sinh lựa chọn cũng khó khăn. hiện tại, tôi mời ứng cử viên đầu tiên lên diễn thuyết... Mời tiểu thư Cố Tây Phán lên đài thuyết trình.”

Mấy vị người nước ngoài kia, chỉ nhìn cái tên đầu tiên trong danh sách đều biết không phải là lương thiện gì.

Còn Chu Thiển và Đới Annie cũng là nhân vật ngoan tàn.

một là Cố đại tiểu thư, vốn là học phách, một vị là đại sứ thân thiện và minh tinh điện ảnh, còn là người yêu con trai của Diệp bộ trưởng, người nào cũng không dễ bắt nạt, hơn nữa còn một nhân vật thần bí là Bùi Văn Khinh.

Xem ra, cạnh tranh của tiểu thư hoa hồng nhất định rất phấn khích.

Ánh mắt mọi người tập trung ở trên sân khấu, lộ ra ánh mắt mong đợi.

Cố Tây Phán xách làn váy lên, ưu nhã tiến lên sân khấu, hướng mọi người khom lưng chào mọi người một cái.

Khí chất dung mạo xuất chúng, lễ phục xinh đẹp, phong cách ưu nhã...

không hổ là thực nữ danh môn nổi tiếng toàn thành phố, vừa mở miệng chính là giọng London.

Giống nhau những người đã thuyết trình chuyên nghiệp: nhịp điệu ôn định, ngắt câu rõ ràng, đồng đặc.

nói đến ý nghĩa về đứa trẻ khỏe mạnh, rồi nói đến những bệnh tật đang sợ của trẻ em, trong còn kèm theo một số ngôn ngữ chuyên ngành.

Hoa lệ mà người ta không thể chạm đến.

Nhưng mà...

một số người lại không hiểu.

Bởi vì rất chuyên nghiệp!

Mà diễn thuyết như vậy làm cho người ta khó với đến được.

Thuyết trình được một phần ba thì mọi người đã không còn cảm hứng nghe nữa rồi.

Khi cô ta kết thúc thì mọi người có cảm giác thở nhẹ một hơi, đáp lại là một tràng vỗ tay.

cô gái này xem như là xong!

thật sự... Rất nhàm chán!

Nếu không đứng nghe, thì mọi người có thể ngủ cũng được.

Bùi Văn Khinh đứng ở dưới nhìn Cố Tây Phán diễn thuyết lại cố tình thân mật với Đường Mặc Trầm, thì thầm vài câu.

Nhìn bộ dáng ghen tuông, cô lại mở miệng cười.

“Di Cố, di diễn thuyết thật tốt!”

Bên trong không có mấy người biết cô, Bùi Văn Khinh chỉ coi Cố Tây Phán cố tình vì cô mà báo danh, đương nhiên sẽ không bỏ qua cô ta.

Cố Tây Phán cảm thấy ăn vị, chỉ có thể trụ trang đến trước mặt cô khiêm tốn.

“thật sự để mọi người chê cười rồi!”

“thật sự!” Về mặt Bùi Văn Khinh ngây thơ, “Quả thực rất chuyên nghiệp, không sợ mà nói thật với di thì con đều không hiểu!”

Ti mi chuẩn bị thuyết trình, lại bị cô nói như vậy, “Nghe không hiểu.”

nói là khen nhưng thật sự là chê cô ta.

Ngực Chu Thiển tê rần, thiếu chút nữa phát bệnh tim, nhưng không thể phản bác được, chỉ có thể mỉm cười.

“Lần này, tôi có thể nói là chuyên nghiệp, vậy tôi sẽ mong thu được kinh nghiệm.”

Bùi Văn Khanh khẽ cười, “Trách không được đi là học phách, con thật bội phục dì, lúc này tự điều chỉnh tinh thần của mình.”

Tất cả mọi người đều tập trung gần sân khấu, lời của Bùi Văn Khanh không cao, không thấp, có thể làm cho mọi người xung quanh đều nghe được. trên hội trường đều là người biết điều, ai mà không nghe ra được ý của cô.

Sớm có mấy người nhin không được khẽ cười một tiếng.

Đám người sau đó, Phương Mê kinh hoàng, nhưng ánh mắt hiện lên ánh cười.

cô nhóc kia... thật sự có chút ý tứ!

Bàn tay của Cố Tây Phán nháy mắt nắm chặt lại, móng tay cắm vào lòng bàn tay mới nhin xuống ý định muốn tát trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Văn Khanh.

trên mặt cố gắng duy trì nụ cười.

“Tôi xin lỗi không thể nói chuyện được, mong mọi người thông cảm.”

Ôm một cục tức giận cùng trái tim khó chịu, hướng mọi người gật đầu, cô ta bước nhanh vào toilet, đi vào cách một phòng rồi đóng cửa lại.

Thế này phóng thích ra tất cả bức dọc, cắn răng nghiêng lợi đưa tay nện lên tường.

Bùi Văn Khanh!

Con nhóc chết tiệt kia!

Mày chờ đó....

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Ánh mắt của người đó giống như chính mình nợ cô hai triệu?

Edit: Miêu - CQH

Tiếp theo đó là một cô gái đến từ Châu Âu.

Vị này hằng năm đều dốc sức cho sự nghiệp từ thiện, những loại chuyện như thế này rất thuần thực rồi, ngữ khí hài hước, thuyết trình khô hời, nhưng cũng có điểm nhấn mạnh.

....

Rốt cục cũng đến Đới Annie.

Sớm đã lên sân khấu rồi, cô ta cũng muốn được xưng tên để bước lên thuyết trình.

Chú ý đứng cách đó không xa Bùi Văn Khanh, Đới Annie mắt hơi thay đổi, ánh mắt mang theo vài phần khinh thường, vài phần khiêu khích nhìn một cái, lúc này mới lên sân khấu.

Cảm giác được ánh mắt cô ta, Bùi Văn Khanh cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Ánh mắt của cô gái này, giống như chính mình nợ cô hai triệu vậy?

Nhớ rõ kiếp trước cô có xem qua tin tức liên quan đến Đới Annie sẽ gả cho con trai lớn nhất của Diệp gia là Diệp Thiên Chí, lúc ấy rất náo nhiệt.

Hai người gặp cũng chưa từng thấu, vị này vì sao giống như hận cô như vậy?

Chẳng lẽ cũng bởi vì cô ta là con dâu tương lai của Diệp gia?

Lúc này, Ôn Tử Khiêm đi lại đây, đến tai của Đường Mặc Trầm nhẹ giọng thì thầm vài câu.

“Bộ trưởng, tôi đã điều tra rõ ràng, là trợ lý Đới Annie làm.”

Xảy ra chuyện nhe vậy. Đường Mặc Trầm đương nhiên muốn điều tra thêm là ai đã động tay chân.

Nghe được cái tên Đới Annie, đôi mắt đen như mực của Đường Mặc Trầm nheo lại.

“Làm sao vậy?” Bùi Vân Khinh nhỏ giọng nói.

Đường Mặc Trầm hất hất cằm,

“Là cô ta.”

“Chẳng lẽ... Là ý tứ của Diệp gia?”

Bùi Vân Khinh có chút không xác định được.

“Diệp Thiên Sinh không có gốc gác như vậy, hẳn là chủ ý của cô ta.”

Đường Mặc Trầm rất hiểu biết về Diệp Thiên Sinh, lão hồ ly kia cho dù nhắm vào anh cũng sẽ âm thầm làm chứ không có trắng trợn như vậy.

trên sân khấu, Đới Annie bắt đầu phần thuyết trình của mình.

Đến cái dạ hội này, vì muốn được xã hội thượng lưu tán thưởng cùng với danh hiệu ngôi sao mà con đường phát triển dễ hơn, nên cô ta đã chuẩn bị kĩ càng.

Bản thảo đã tìm người viết, vì để cho chính mình có được khẩu âm chuyên nghiệp, cô a còn cố ý mời thầy dạy sửa chữa cho chuyên nghiệp hơn, và đã đem bản thảo thuộc nằm lòng.

Lúc nào tạm dừng, lúc nào đề mọi người vỗ tay, làm sao hai mắt đong đầy nước mắt, làm sao than thở khóc lóc... đã học đủ rồi.

Chủ đề của cô ta liên quan đến giáo dục.

Vừa lên liền trình bày.

“Mỗi khi nghĩ đến còn nhiều đứa nhỏ còn chưa đọc sách, tôi cả đêm liền không ngủ được...”

nói đến đây, tay đặt trên lồng ngực tỏ ra thương xót, trong mắt hiện lên lệ ướt.

không hổ công là diễn viên chuyên nghiệp, nước mắt rõ ràng ở trên mi nhưng không làm cho nó rơi xuống, hoa lệ đài vũ xinh đẹp động lòng người.

Thuyết trình cuối cùng cũng hết cô ta nhẹ nhàng nháy mắt làm cho hai dòng lệ chảy xuống, động lên hai má phúng phính, ánh mắt liền liếc đến chỗ những người đàn ông đứng.

“Mong mọi người có thể ủng hộ tôi, để tôi có thể giúp đỡ những trẻ em đáng thương này!”

Hai mắt lệ quầng rữ, yếu thế cầu yêu thương.

Làm cho những người đàn ông đứng đây làm cho thương tiếc, sinh ra vài phần thương tiếc, muốn đem cô ta che chở trong ngực an ủi, hận không thể hiện tại bỏ hao hồng cho cô ta.

Các cô gái khác nhìn ánh mắt mọi người đàn ông, phần lớn đều lộ vẻ khinh thường.

Diễn thuyết thì diễn thuyết đi, khoe khoang cái gì?

Cảm giác được tiếng vỗ tay nhiệt liệt, làm cho Đới Annie cảm thấy đắc ý.

Nâng tay lau nước mắt, cô ta nâng tay chào.

“Cảm ơn, cảm ơn... Cảm ơn mọi người!”

Tư thái kia không giống với diễn thiết mà giống như phát biểu trúng giải.

Dưới sân khấu, bộ trưởng kinh tế Diệp Thiên Sinh mới đến cùng với con trai Diệp Thiên Chí.

Nhìn trên là Đới Annie đang đứng thì Diệp Thiên Sinh chủ động vỗ tay vì cô ta.

Đới Annie hướng ông ta cười, đi xuống nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Ai làm chuyện cười?

Edit: Miêu - CQH

Ba người cùng nhau đi đến chỗ vợ chồng tổng thống, nói chuyện thì dts hướng hai người cười áy náy.

“Mới đi từ phía nam về, đến chậm một chút, cầu mong tổng thống cùng phu nhân thứ lỗi.”

Lam Nhựt cười khoan dung, “Diệp bộ trưởng vì quốc gia bận rộn mà còn đến đây nữa tham gia nữa, nhưng thật ra tôi có chút băn khoăn.”

“Dạ tiệc mà phu nhân tổ chức đương nhiên chúng tôi không thể vắng mặt được, nên vừa xuống máy bay liền chạy đến.” Diệp Thiên Chí cười nhìn Đới Annie, “Annie em không làm xấu mặt mọi người chứ?”

“Làm sao có thể?” Lam Nhựt cười khen ngợi, “Đới tiểu thư thuyết trình vô cùng phấn khích.”

Đới Annie càng thêm đắc ý, “Cám ơn tổng thống phu nhân đã khen, tôi cũng lần đầu đứng trước mọi người thuyết trình, tôi rất lo lắng. Chỉ là nghĩ đến những em bé đáng thương, không ai quan tâm đến.”

Dts hài lòng với biểu hiện của cô ta, “Thắng thua không quan trọng quan trọng là vì mấy đứa nhỏ mà làm chút chuyện nhỏ. Các người là người trẻ tuổi, hãy học phu nhân thêm nhiều nữa.”

một câu ‘người trẻ tuổi’ cũng đem Bùi Văn Khinh nói đến.

“Chú Diệp nói đúng.” Bùi Văn Khinh cười tiếp lời, “Lại nói tiếp, tôi nghe vừa nãy thuyết trình có đôi chỗ không hiểu, có thể hướng đến tiểu thư Đới thỉnh giáo chút được không?”

Đới Annie cười rất thân thiết, “Tiểu thư Văn Khinh khách khí, ‘thỉnh giáo’ thì tôi không dám, nhưng cô có thể tùy tiện hỏi đi.”

“Nghe Đới Annie thuyết giải, giống như trích dẫn câu danh ngôn nào đó?”

“Đúng vậy, là tôi trích dẫn của danh ngôn Fourain Khắc Lâm, người thanh niên nói giáo dục là nền tảng của quốc gia.”

“Câu nói thật có ý nghĩa, lại nói tiếp, vị Fourain Khắc Lâm cũng là học giả về giáo dục sao?”

“À...”

Bản thảo là người khác viết Đới Annie làm gì biết Fourain Khắc Lâm là ai đâu?

Thấy cô ta đang cố gắng trả lời, thì Bùi Văn Khinh liền ‘tốt bụng nhắc nhở’, “Tôi nhớ rõ là nước M có một vị tổng thống là Fourain Khắc Lâm...”

Đới Annie biết đây là Bùi Văn Khinh cài mình vào bẫy, lập tức nói tiếp, “Fourain Khắc Lâm, đó là những lời của vị tổng thống này!”

Bốn phía, mọi người biểu hiện rất vi diệu, thậm chí còn cười khẽ một tiếng.

Chỉ e ngại mặt mũi Diệp gia, nên mọi người có chút kiềm chế lại.

cô gái này đúng là phối hợp, cô chỉ tùy tiện đào hố đã nhảy xuống rồi.

Bùi Văn Khinh cảm thấy cười thâm, trên mặt lộ ra biểu tình như đang suy nghĩ, “Tôi cảm thấy giống như không đúng?”

không đợi Đới Annie nói, cách đó không xa đã vang lên một tiếng nói trẻ con.

“Em biết!” một cô bé người lai theo gia đình mình đi dạ tiệc giải thích, “Là thầy giáo vừa nói với chúng em hôm nay, đó là những là của Fourain Khắc Lâm là một vị giáo sư vật lý, tên đầy đủ là Vốn kiệt minh phúc lan Khắc Lâm, ông ấy là người phát minh ra cột thu sét, không phải là tổng thống gì cả!”

Đới Annie lập tức cười, đứng lại chỗ nhưng chỉ hận không thể tìm cái lỗ nào chui vào.

một đứa nhỏ là nhỏ tuổi đã biết, mà cô ta thế nhưng lại không biết gì cả, hay là nói đứng trước mặt tổng thống cùng phu nhân lần này là quảng mặt mũi đi hết rồi.

Bùi Vân Khanh cười nhìn về phía đứa bé, “Bạn nhỏ, cảm ơn em nha!”

Lời nói xuất phát từ miệng của một đứa nhỏ có thể sánh bằng biểu tình lúc này của Bùi Vân Khanh.

cô nhóc căn bản không biết gì cả, một câu nói của chính mình đã đem Đới Annie đưa vào hoàn cảnh nào rồi, chỉ là hướng cô cười.

“không cần cảm ơn ạ!”

Bùi Vân Khanh thu hồi tầm mắt, hài lòng nhìn mặt Đới Annie xanh đỏ một trận.

P/S: hôm nay sinh nhật mình nên mình sẽ tặng quà cho mọi người nha

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Bùi vân khanh kể chuyện với trẻ con

Edit: Miêu - CQH

Chống lại tầm mắt Bùi Vân Khanh, Đới Annie cong mày, đột nhiên ý thức được chính mình nhảy vào hồ mà đối phương đào cho mình.

“cô!”

Bùi Vân Khanh chỉ là cong môi cười yếu ớt.

Lúc này, trên sân khấu người kế tiếp vừa vận diễn thuyết xong, mọi người liên vỗ tay.

Người MC đi lên sân khấu, mỉm cười chờ đợi tiếng vỗ tay bình ổn lại.

“Sáu vị ứng cử viên cho tiểu thư hoa hồng đêm nay đã hoàn thành xuất sắc, hiện tại để tôi mời lên vị ứng cử viên cuối cùng lên... Tiểu thư Bùi Vân Khanh!”

“không cần áp lực.”

Bàn tay Đường Mặc Trầm vỗ nhẹ nhàng lên tay cô, lúc này mới buông ra.

“Vân Khanh, cố lên!”

Lam Nhược đứng một bên cũng cổ vũ.

Quay về phía đối phương cười, Bùi Vân Khanh buông cánh tay Đường Mặc Trầm ra, một tay nhấc làn váy của mình rồi chậm chạp đi lên sân khấu.

Trong đại sảnh, nháy mắt an tĩnh lại.

Tất cả mọi người muốn nhìn một chút, vị bạn gái mà bộ trưởng Đường Mặc Trầm mang đến sẽ diễn thuyết nội dung cùng phương thức như thế nào.

Tất cả mọi người nói xong, nhiều lần đứng trước sân khấu. các mặt từ thiện của trẻ em đã được các người ứng viên trước nói hết rồi, cô gần như không còn chủ đề nào nói cả.

Đường Mặc Trầm đứng ở dưới, trên mặt không cử động cảm thấy cũng có chút lo lắng đôi chút.

không hề chuẩn bị bất cứ thứ gì, cũng không có chút kinh nghiệm thuyết trình trước đám đông, làm sao Bùi Vân Khanh có thể thuận lợi hoàn thành diễn thuyết này?

“Mọi người buổi tối tốt lành! nói thật, tôi hiện tại đứng ở chỗ này thật đúng là có chút lo lắng. Tôi hoàn toàn không nghĩ đến sẽ có người đề cử tôi, và trước đây cũng không có chuẩn bị một chút nào, nếu mọi người không chê phiền, không bằng. ... Tôi liền kể cho mọi người, chuyện xưa của sự phụ tôi!”

Mở đầu như vậy, thật sự quá mức bình tĩnh.

Cổ Tây Phán bừa bãi, Đới Annie cũng khinh thường chau mày.

trên sân khấu Bùi Văn Khanh, không nóng không lạnh chậm rãi bắt đầu thuyết trình.

“Ở phía đông nước SD có một thị trấn nhỏ của Khô, có một bé trai bảy tuổi tên là Ba Đặc. Em ấy có một người chị gái mười ba tuổi, còn một em gái ba tuổi tên Jenny, mà em gái còn nhỏ nên tất cả mọi người rất thương em gái nhỏ.

Nhà bd có ba mẫu đất, một mẫu trồng bông, hai mẫu trồng chuối.

Mỗi buổi sáng, bd cùng cha mẹ, chị gái cùng đi ra ngoài đồng, trên lưng cồng em gái, mà miệng bé nhỏ luôn nói cười.

Chị ơi, hát đi?

Và người chị gái đó đã hát bài ca đồng giao mà mẹ mình đã dạy cho.”

âm thanh của cô cũng không cao quá cũng không trầm quá, giống như mọi người cùng nhau quanh quẩn bên lò lửa, cùng bạn bè nói với nhau một câu chuyện xưa.

cô cố tình kể bằng giọng điệu như vậy, lại càng thêm động lòng mọi người. Mọi người đã nghe nhiều thuyết trình trước, nhưng cô lại dùng giọng điệu như vậy để thu hút sự lắng nghe và chú ý của mọi người xung quanh.

Bùi Văn Khanh mỉm cười, nhẹ nhàng ca lên khúc đồng giao nước ngoài.

Trước mắt giống như tái hiện lại cảnh tượng ba chị em nói chuyện với nhau, cùng nhau ở trong vườn chuối.

trên mặt mọi người hiện ra nụ cười.

Sau đó, cô tiếp tục nói.

“Tháng mười hai ngày chín, là ngày lễ hội truyền thống.

Ngày đó, cả nhà cùng nhau ăn cơm với nhau, bọn nhỏ thì được những quà tặng, lễ vật ăm mình mong muốn.

Cha mẹ đã lên trấn bán một ít chuối để đổi lại một ít đồ ăn ngon cho cả nhà, mua một ít đồ mới và mua búp bê cho em gái nhỏ.

Sáng sớm, ba chị em cùng cha mẹ đi thu hoạch chuối, năm ấy đặc biệt thu hoạch tốt, tất cả mọi người cho rằng chuối sẽ bán giá tốt một chút.

Vì để giúp đỡ, chị hai La Toa cùng cha mẹ vào thị trấn.

...

La Trân trông ngóng búp bê của mình, mà không muốn ngủ trưa.

anh trai bd yêu thương em gái nên đã cồng em mình lên thị trấn.

Hai anh em chờ, rồi chờ đợi nhưng cuối cùng lại không thấy cha mẹ cùng chị gái mình đâu.

.....

Mãi cho đến trời sắp sáng.

Xa xa trên đường lượn, rốt cục cũng xuất hiện hai ngọn đèn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 178: So với những c u truyện không thật thì c u chuyện

của cô càng làm cho mọi người xúc động hơn

Edit: Miêu - CQH

“Trần, Trần!” Ba Đặc kích động rồi làm cho em gái đang ngủ trên lưng cũng tỉnh dậy, “Mau... Ba ba đã trở lại, em còn không phải muốn búp bê sao...”

Ngủ ở trên lưng anh trai mơ mơ màng màng mở to mắt, mắt bị ánh đèn chiếu vào làm cho đau mắt, môi hiện lên ý cười.

“Là ba ba, là ba ba!”

....

Đây không phải là máy kéo mà là chiếc xe vận tải.

Chỗ sau tay lái có một người đàn ông xa lạ, trên quần trang còn nhuộm vết máu.

Ngày đó, trên thị trấn bị vũ trang tập kích, một trăm bảy mươi chín người chết vô tội, cả nhà Ba Đặc chưa có bán chuối thì bị nổ chết.”

nói đến đây, Bùi Văn Khinh có chút không khống chế được cảm xúc, dừng lại thở sâu.

Nhìn cô đột nhiên dừng lại, dưới sân khấu có cô bé lai vội vã truy vấn.

“Sau đó như thế nào?”

Bùi Văn Khinh buông mi xuống, điều chỉnh hơi thở một chút.

“Hai năm sau, sự phụ của tôi một lần nữa đi theo đội nhân viên công tác chữa bệnh trở lại thị trấn kia. Tối hôm đó, thầy của bọn tôi gặp phải phục kích, là bọn vũ trang nhưng trong đó người nhỏ nhất chỉ có chín tuổi, tên của người đó là... Ba Đặc.”

cô nhóc trừng lớn mắt, lo lắng hỏi, “Câu ấy đã chết rồi sao?”

Bùi Văn Khinh không có tàn nhẫn để nói chân tướng sự việc, cô thật sự không đành lòng ở trước mặt đứa bé.

Trong đại sảnh, những người lớn đều im lặng, có thể mơ hồ nghe được âm thanh nức nở của những người con gái khác.

Những con số chính xác, những ngôn ngữ hoa mỹ... Cũng không bằng những lời nói thật lòng làm cho người khác xúc động của cô.

“Vậy...” Lam Nhục cau mày, “La Trần đâu?”

Bùi Văn Khinh khẽ gật đầu một cái, “không có người nào biết được tung tích của cô bé cả.”

Sau đó cô có đi tìm thử đứa bé.

Nhưng mà, một đứa nhỏ mới ba tuổi mà ở trong chiến loạn tỷ lệ còn sống được bao nhiêu chứ?

“Thực xin lỗi, chuyện xưa của tôi chỉ có thể kể đến đây. Giáo dục cũng quan trọng, sức khỏe cũng quan trọng... Nhưng trong mắt của tôi, không có gì có thể so sánh với được còn sống cả. Hy vọng mọi người có thể dùng năng lực của mình, ngăn cản những chuyện tương tự xảy ra nữa. Cảm ơn!”

cô mỉm cười, hướng mọi người hành lễ, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc Bùi Văn Khinh kiên cường không khóc.

Hội trường không có một tiếng động.

Sau đó, một tiếng động vang lên.

Bùi Văn Khinh nghiêng mắt, nhìn về phía phát ra tiếng động.

Lệ nóng xung quanh mắt, cô cố gắng mở ra nhìn thấy gương mặt quen thuộc.

Đường Mặc Trầm đang chăm chú nhìn cô, vì cô mà vỗ tay.

Mọi người cũng phục hồi tinh thần lại, cũng vỗ tay theo.

Nháy mắt, tiếng vỗ tay ngày càng lớn, như tiếng sấm.

Vỗ tay xong, Đường Mặc Trầm sải bước đi lên sân khấu, đem hoa hồng đến trong tay cô, đưa tay nhẹ nhàng bao lấy bờ vai cô.

“Đừng khổ sở nữa.”

“Cảm ơn chú nhỏ.”

Lam Nhựt tiếp nhận mic của người MC, tự mình lên sân khấu.

“trên trái đất này, có vài chỗ chiến tranh liên miên, cơ kim hội chúng tôi vẫn liên tục giúp sức, giúp cho những gia đình bị ảnh hưởng từ chiến tranh, những đứa nhỏ từ nhỏ đã bắt mặc quân trang rồi! Năm trước, chúng tôi thuận lợi đem 736 đứa nhỏ mang ra khỏi chiến tranh, tổ chức cho chúng đi học một lần nữa. Năm nay, chúng tôi cũng sẽ làm giống như trước, tôi cũng cảm ơn Vân Khanh, cảm ơn em cùng chúng tôi làm việc giống nhau, nhớ đến những thiên thần nhỏ bị bao phủ bởi chiến tranh!”

Toàn bộ người lại vỗ tay một lần nữa.

Lam Nhựt đi đến, an ủi vỗ vỗ bả vai Bùi Vân Khanh.

“Được! hiện tại tôi tạm thời lau khô nước mắt, trở lại hiện tại. Xin mời tất cả các ứng cử viên của hoa hồng tiểu thư lên sân khấu, nhận hoa hồng bên nam”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: 38! 38!

Edit: Miêu - CQH

Buông Bùi Vân Khanh ra, Đường Mặc Trầm dùng khăn tay giúp cô nhẹ nhàng lau khô mắt.

“anh ở dưới chờ em, mặc kệ thắng thua, biểu diện của em đã rất xuất sắc rồi!”

đã có nhân viên công tác đi đến trước, đã chuẩn bị hoa hồng xong và lập tức lên sân khấu.

Tiếng nhạc nổi lên, tất cả các ứng cử viên bao gồm Cố Tây Phán cùng Đới Annie lên sân khấu, đi lên sân khấu, đứng ở bên cạnh Bùi Vân Khanh.

Bùi Vân Khanh nhẹ nhàng gật đầu, nắm chặt hoa hồng của Đường Mặc Trầm cho cô.

Bên cạnh người, ứng cử mỗi người mỗi vẻ, mỗi người có khí chất.

Hoặc đoan trang, hoặc xinh đẹp, hoặc chị cả...

Đứng ở chính giữa, chiếc đầm Bùi Vân Khanh, đầu đội vương miện, tay cầm hoa hồng, xinh đẹp xuất chúng, giống như nữ vương.

một phút kia, mọi người phụ nữ đều làm nền của cô.

Mỗi người đàn ông lần lượt lên sân khấu và bình chọn cho người mình ủng hộ.

Phụ thân của cô bé lai cũng mang cô bé lên sân khấu, cho con gái mình bình chọn và con bé bình chọn Bùi Vân Khanh.

Bùi Vân Khanh không có nhìn khay hoa hồng mình, chỉ là cảm kích mỗi người bình chọn hoa hồng cho mình và nói lời cảm ơn.

cô cũng không cho mình sẽ thắng, thuận lợi hoàn thành thuyết trình, còn được chú nhỏ ủng hộ, cô đã thỏa mãn rồi.

Rất nhanh sân khấu liền an tĩnh lại.

Người MC dẫn theo nhân viên công tác lên sân khấu để kiểm kê hoa hồng.

“Tiểu thư Cố Tây Phán 38 hoa hồng. ... Tiểu thư Đới Annie cũng 38 hoa hồng, đồng hạng với tiểu thư Cố Tây Phán cùng hạng nhất. ... Bây giờ chúng ta sẽ xem thử hoa hồng của tiểu thư Bùi Vân Khanh bao nhiêu. ...”

Người MC đi đến trước mặt Bùi Vân Khanh, nghiêm túc đếm hoa hồng trên khay của cô.

Sau đó, nói ra số lượng.

“Tiểu thư Bùi Vân Khanh... 37 hoa hồng!”

Với số lượng này, đã vượt qua con số Bùi Văn Khanh mong đợi.

“Cám ơn!”

cô nói lời cảm ơn với những người đã bình chọn cho mình.

“hiện tại tôi xin mình tổng thống tiên sinh cùng phu nhân lên đài, tuyên bố kết quả cuối cùng...”

Người MC còn chưa dứt, dưới sân khấu đã vang lên một giọng nói nam nhân.

“Chờ một chút!”

Mọi người đồng thời dời ánh mắt qua, chỉ thấy một chiếc quần màu xám bạc, đi nhanh vào đám đông, bước lên sân khấu.

Khỏe môi khê nhếch, dung mạo xuất chúng.

Phuong Mê!

đi đến trước mặt Cố Tây Phán thì anh ta hơi dừng một chút, cười hướng đối phương gật đầu.

Ngay lúc Cố Tây Phán nghĩ đến, anh ta sẽ bỏ cho cô ta thì Phuong Mê đã xoay người cất bước đi đến trước mặt Bùi Văn Khanh.

không có đem hoa hồng để trên khay, mà là cầm trong tay rồi trình trọng cảnh hoa hồng đưa trước mặt cô.

“Bùi tiểu thư, hoa hồng của tôi dành tặng cho cô!”

Bùi Văn Khanh đưa tay phải, tiếp nhận hoa hồng của đối phương đưa.

“Cám ơn!”

“Đây là mà cô có được!”

Rồi hướng cô, Phuong Mê đi xuống sân khấu.

Tên hỗn đản kia, thế nhưng cùng Đường Mặc Trâm giống nhau, bị con nhóc kia mê hoặc kia!

Cố Tây Phán nhìn mặt anh ta, tay nắm lại trước mặt sắp run rồi.

một bên kia, Đối Annie thờ phào nhẹ nhõm.

Cũng tốt, cho dù một hoa hồng nữa cùng là 38 thôi, cùng đồng hạng với cô ta.

Mặc dù đồng dạng nhưng ít nhất cũng đứng thứ nhất, cô ta không thất bại.

Lúc này, người MC đã đứng lại.

“hiện tại xem ra, tôi không thể không sửa số lượng vừa nói ra, tôi sẽ nói một con số mới...” Người MC hướng Bùi Văn Khanh giơ bàn tay lên, “Tiểu thư Bùi Văn Khanh còn hơn số lượng mà tôi nói ra lúc này, không... Tôi thế nhưng đã quên hoa hồng đầu tiên mà Đường bộ trưởng đưa tiểu thư, bây giờ trong tay Bùi Văn Khanh có hai cành hoa hồng! Vậy tiểu thư Bùi Văn Khanh tổng cộng được... 39 hoa hồng!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Chiến thắng thuyết phục

Edit: Miêu - CQH

Người MC đi đến trước mặt Bùi Văn Khanh.

“Tiểu thư Bùi Văn Khanh là người đứng đầu trong các vị ứng cử viên. Để cho các vị ở đây nhiệt liệt chúc mừng đây, năm nay cuộc đua tiểu thư hoa hồng kết thúc tốt đẹp!”

trên sân khấu, các ứng viên ngoại quốc chủ động đi đến, hướng cô chúc mừng, rồi cùng nhau xuống sân khấu.

Trong lòng Cố Tây Phán hận cô muốn chết, cũng chỉ có thể đi đến hướng Bùi Văn Khinh chúc mừng.

“Văn Khinh, chúc mừng con nha!”

Bùi Văn Khinh cũng cười, cười đến vẻ mặt ngây thơ.

“Dì Cố cũng lợi hại, con chỉ là có vận khí tốt mà thôi!”

Cố Tây Phán cắn răng xuống sân khấu, Đối Annie đương nhiên không thể lộ ra mình không vui, đi đến chỗ Bùi Văn Khinh đưa ra cánh tay, cũng là vẻ mặt vui vẻ hào phóng.

“Văn Khinh, cô cực kỳ xuất sắc!”

Cười ôm ấp bờ vai của cô, Bùi Văn Khinh ở bên tai cô ta mở miệng nói.

“Tôi cảm ơn Đối tiểu thư, nếu không có cô giúp tôi đề cử, tôi làm sao có cơ hội lên sân khấu được!”

một câu như dao, hung hãn đâm vào lòng của Đối Annie.

Nếu không giờ trò, cô cùng Cố Tây Phán chính là so sánh.

Lần này không khác tự mình chấp tay cho người, gậy ông đập lưng ông, cô ta đã sớm hối hận đến xanh ruột rồi.

Bùi Văn Khinh lại nói đến nửa thì không khác gì lấy muối chà xát lên vết thương, họa vô đơn chí.

cô ta vừa muốn nói lại thì Bùi Văn Khinh vẫn đậm phong khinh buông cô ta ra, cười rồi nháy nháy mắt.

“Đối tiểu thư, cảm ơn!”

một trận lửa giận toàn bộ đè ở ngực, Đối Annie có bao nhiêu khó chịu thì chỉ biết nhất vấy đi xuống sân khấu.

trên sân khấu hai người nhỏ giọng đối kháng nhưng mọi người đương nhiên không biết chuyện gì xảy ra.

Người MC nhìn các ứng cử viên khác xuống sân khấu thì mời Bùi Văn Khinh lên đứng chính giữa.

“hiện tại mời tổng thống phu nhân lên trao hoa và cúp hoa hồng cho người thắng cuộc!”

Lam Nhượng đi lên sân khấu, lấy từ chỗ nhân viên cúp hoa hồng trao đến tay Bùi Văn Khinh, cầm lấy hoa hồng đưa lên cổ cô.

“Văn Khinh, cô quả nhiên không làm tôi thất vọng, hiện tại hãy đón nhận sự hoan hô của mọi người đi!”

Đỡ lấy cánh tay cô, Lam Nhượng đẩy cô lên phía trước sân khấu.

Giữa không trung, một trận mưa hoa hồng.

Dưới sân khấu, mọi người nhiệt tình vỗ tay hoan hô.

Đường Mặc Trầm đứng ở dưới sân khấu, nhìn chăm chú nhìn vào cái gương phản chiếu hiện thị khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của người con gái anh yêu, thì trên mặt cũng hiện lên tươi cười.

Người con gái chỉ thuộc về một mình anh, giống như nụ hoa đang ngày càng nở rộ đến lúc mất.

Theo âm thanh người chủ trì, tiếng nhạc du dương cũng vang lên.

Đường Mặc Trầm cất bước lên, một tay chấp sau lưng, ở dưới bậc thang đưa bàn tay hướng cô.

Cười đi đến, Bùi Văn Khinh ưu nhã giơ cánh tay lên, đưa bàn tay mình đưa lên lòng bàn tay anh.

Khiêu vũ với cô thì không xa lạ gì.

Trung học thì tham gia vũ hội tốt nghiệp, là chính Đường Mặc Trầm dạy cho cô từng bước khiêu vũ.

Đưa cúp của cô cho Ôn Tử Khiêm cầm, Đường Mặc Trầm thân sĩ dẫn cô xuống sân khấu, đi đến chính giữa sảnh tiệc.

Mọi người giống như bình thường tự động thối lui ra hai bên, tạo thành sân khiêu vũ cho hai người.

đi đến chính giữa sân, hai người ăn ý hướng đối phương xoay người, ôm nhau.

Theo âm nhạc, bắt đầu phiêu theo.

Ai cũng không ngờ một người lạnh lùng giống như núi băng, người dẫn đầu quân đội, thế nhưng có thể khiêu vũ mượt mà như vậy.

Tự anh dạy cho Bùi Văn Khinh khiêu vũ nên đương nhiên kỹ thuật cũng không kém.

một nam một nữ.

Ăn ý ôm nhau, tiến tiến lùi lùi, tách ra rồi xoay...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Như một đóa hoa nở rộ

Edit: Miêu - CQH

Ở dưới ánh đèn, người con gái mang theo làn váy xoay một vòng, nằm trong ngực của người đàn ông.

Vô luận là tiết tấu hay kỹ thuật nhảy chỉ có thể dùng hai chữ tuyệt vời để nói đến.

Tất cả ở các dạ tiệc thì khiêu vũ bất quá là một loại hình thức, nhưng với hai người này nó hoàn toàn là một loại hưởng thụ.

Mọi người kim lòng không được liền theo dõi hai người.

âm nhạc đột nhiên thay đổi, tiết tấu có nhanh hơn, kết thúc nhanh chóng.

Đường Mặc Trầm co ngón tay lên, nhẹ nhàng xoa bóp đầu ngón tay coi như ra dấu hiệu.

Bùi Văn Khinh cười, nghiêng người xoay tròn, sau cùng xoay người vừa vặn tựa vào ngực anh.

cô quay mặt anh cười thân nhiên, Đường Mặc Trầm cũng quay sang nhìn cô.

Hai người vẫn ăn ý giống như năm đó.

Lúc này, âm nhạc vừa im xuống.

Tất cả vừa đúng lúc.

Trong tầm mắt, khoe môi người con gái giờ lên, bởi vì khiêu vũ mà ngực hơi phập phồng, mềm mại dựa vào người anh, va chạm quần áo với nhau.

Môi của cô ánh hồng xinh đẹp.

Lúc này, đôi môi có tư thế giống như đóa hoa mong người đến hái.

Đường Mặc Trầm kim lòng không được hướng đến gần cô, muốn hôn lên đôi môi mê người này.

Bùi Văn Khinh trừng mắt, anh...

Nhưng lúc này, toàn hội trường đột nhiên lại vỗ tay.

Nghe được tiếng vỗ tay, Đường Mặc Trầm nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, thu hồi ánh mắt, ngồi dậy.

Nếu không phải ở trước mặt mọi người, nếu không phải đứng tại dạ hội...

anh nhất định ôm cô, tận tình nhắm nháp nó.

không cần nói mọi người, ngay cả tổng thống Hoắc Vi Đình cũng kinh ngạc và là người đầu tiên vỗ tay liền hỏi người bên cạnh là Ôn Từ Khiêm.

“Mặc Trầm học khiêu vũ lúc nào vậy?”

Đứng một bên, Ôn Từ Khiêm cũng choáng váng.

“nói thật với ngài, thì tôi cũng không biết!”

đi theo anh cũng bảy đến tám năm, Ôn Từ Khiêm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Đường Mặc Trầm khiêu vũ.

Dẫn Bùi Văn Khinh ra khỏi sàn nhảy, Đường Mặc Trầm nhanh chóng đi đến chỗ mọi người.

Lập tức có không ít người liền nhanh chóng tiến đến, hướng hai người khen ngợi.

“Đường bộ trưởng, thật là đoán không ra, ngài quả nhiên là cao thủ võ lâm!”

“Đúng vậy, Đường bộ trưởng, có cháu gái quốc sắc thiên hương cùng với tài hoa xuất chúng!”

...

Đối với những lời nói này, Đường Mặc Trầm chỉ thần nhiên gật đầu, xuyên qua mọi người, anh lập tức mang theo Bùi Văn Khinh đi đến chỗ tổng thống Hoắc Vĩ Đình.

“Mặc Trầm đột nhiên có công việc đột xuất, xin cáo từ, đi trước.”

Hoắc Vĩ Đình cười, “Cậu mỗi ngày đều tắt bật, thiếu công việc một ngày cũng không có chuyện gì, cho Bùi Văn Khinh ở lại chơi một chút?”

“Đúng vậy!” Lam Nhựt giữ cánh tay Bùi Văn Khinh, “Để hai người đó nói chuyện đi, chị dẫn em đi giới thiệu vài người bạn mới.”

Mất thấy Lam Nhựt đem Bùi Văn Khinh đi, Đường Mặc Trầm không thể nói gì được.

Bất gặp tầm mắt anh còn nhìn chăm chú Bùi Văn Khinh, Hoắc Vĩ Đình chỉ cười ra tiếng.

“Yên tâm đi, tiểu công chúa nhà cậu không lạc đi được đâu, đến đây, theo tôi uống một chén!”

Hai người đi đến chỗ khác, sớm đã có bồi bàn chủ động đưa rượu đến.

Hoắc Vĩ Đình nhẹ nhàng nâng ly cùng anh cụng một cái, liền mở miệng.

“Lúc trước nghe nói, cậu đã đuổi cô ấy ra khỏi Đường cung rồi mà, tôi còn lo lắng hai người có chuyện gì không giải quyết được làm ồn ào như thế. Lúc sau, nghe nói cậu đã đón cô ấy quay trở lại, thời điểm tôi nghe được còn không tin, nhưng xem ra đã thành sự thật rồi?”

“Ừ.” Đường Mặc Trầm đáp nhẹ.

Hoắc Vĩ Đình nhìn xa xa, đi theo Lam Nhựt cùng với vài vị phu nhân của lãnh sự quá đang nói chuyện cùng với Bùi Văn Khinh.

“Mặc Trầm, chuyện nam nữ theo tư cách thì tôi không thể chăm non được, nhưng cậu phải biết rằng, các người là quan hệ như thế nào, nếu quả thật làm rõ chỉ sợ đến lúc đó làm ồn ào xôn xao dư luận.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Đừng xem thường người đàn bà của tôi

Edit: Miêu - CQH

Từ lâu Hoắc Vĩ Đình đã nghe được một vài tin đồn nói về Đường Mặc Trầm cùng với Bùi Văn Khinh.

Vốn là Hoắc Vĩ Đình không tin.

Dù sao, quan hệ của hai người thì ông ta cũng biết được.

Nhưng qua buổi tối hôm nay, từ biểu hiện của Đường Mặc Trầm và lúc hai người nhảy rồi trao đổi ánh mắt với nhau thì mối quan hệ này đã vượt qua tình cảm chủ - cháu rồi.

Hoắc Vĩ Đình là người nào, tự nhiên cũng nhìn ra được đầu mối trong chuyện này.

Đường Mặc Trầm nâng ly rượu trước mắt lên, không chút né tránh chống lại tầm mắt Hoắc Vĩ Đình.

“thì tính sao?”

Ba chữ chỉ làm cho Hoắc Vĩ Đình dờ khóc dờ cười.

“Cậu... Làm sao cho tốt với cái tình tình thối của mình.”

Đường Mặc Trầm thần nhiên liếc mắt ông ta một cái, “Ngài để cho tôi tham gia tranh cử, không phải vì tính tình của tôi sao?”

Hoắc Vĩ Đình nâng tay đỡ lấy vai của anh, “Tôi cũng không phá hoại uyên ương nữa, tôi chỉ nhắc nhở cậu, không cần quan tâm nhiều quá. Quan hệ hai người tạm thời không cần rõ ràng, sự tình quân đội như thế nào thì cậu cũng biết, chuyện chính trị, tôi so với có kinh nghiệm hơn một chút. Tôi biết cậu không để ý cái này. Nhưng mà con bé, cậu không nghĩ đến Vân Khanh sao?”

Bùi Vân Khanh rất xuất sắc thì không thể nghi ngờ.

Nhưng cô còn nhỏ tuổi, La gia cũng coi là gia thế không tệ, nhưng mà trong cái vòng tròn này, không phải Đường Mặc Trầm muốn cái nào là được tất cả.

Muốn mang vương miện thì phải chịu sức nặng này.

(ý nói đằng sau hào quang phải chịu những khó khăn, vất vả ấy.)

Nhưng với một cô gái còn khác trẻ tuổi như vậy mà mang danh hiệu đệ nhất phu nhân đó không chỉ phải là vinh quang mà là gánh nặng nữa.

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt nhìn chăm chú Bùi Vân Khanh xa xa.

“Tôi hôm nay, em ấy làm theo bản năng.”

“Cái gì?” Hoắc Vĩ Đình chân mày nhảy dựng, “Cậu nói là em ấy trước đó căn bản không có chuẩn bị?”

Người nào ứng tuyển tiểu thư hoa hồng mà không phải có một đồng người phía sau?

Vậy câu chuyện đặc sắc làm rung động lòng người như vậy... Thế nhưng không có sự chuẩn bị.

Biết được chân tướng này, Hoắc Vĩ Đình cũng phải biến hóa cảm giác.

Đường Mặc Trầm hài lòng nhìn trên mặt ông ta không che giấu được kinh ngạc, nhẹ khẽ gật đầu, trong giọng nói lộ ra kiêu ngạo.

“Đừng xem thường người con gái của tôi!”

cô bé kia biểu hiện ngày càng xuất sắc hơn.

Đúng vào lúc này, Đường Mặc Trầm liên tục không nghi ngờ nữa mà tin tưởng.

Ba năm trước đây cũng vậy và bây giờ cũng như thế.

“Trong thời gian ngắn tôi sẽ không nói ra.”

Đường Mặc Trầm thu hồi tầm mắt, lại bổ sung thêm một câu, “không phải là bởi vì tôi để ý các người nói cái gì, mà là bây giờ chưa đúng thời điểm công bố.”

Đường Mặc Trầm chuyện anh muốn làm, không có ai có khả năng ngăn cản, cho dù là tổng thống đương nhiệm Hoắc Vĩ Đình.

Đường Mặc Trầm nâng tay đem cái chén để một bên, “Tôi đi trước.”

“Lập tức quyên góp, cậu muốn tạo hình tượng tốt đẹp cho mình.”

“không cần!”

nói xong, Đường Mặc Trầm cũng không quay đầu đi về hướng Bùi Vân Khanh.

“Mặc Trầm?”

Hoắc Vĩ Đình giật mình, lại giờ khóc môi.

nói cũng phải, cậu ta khi nào để ý suy nghĩ người khác chứ?

Biết Đường Mặc Trầm mười năm, tận mắt thấy anh theo đội trưởng đi từng bước đến ngày hôm nay, Hoắc Vĩ Đình biết rõ, mỗi bước đi Đường Mặc

Trầm đều dựa vào năng lực của chính mình đi đến ngày hôm nay.

Lúc trước đề nghị Đường Mặc Trầm tranh cử, Hoắc Vĩ Đình đúng là nhìn trổng tính tình cùng với thực lực của anh.

Nếu người này biết được chút khéo léo vậy anh sẽ không phải là Đường Mặc Trầm.

Có người tạo ra truyền kì, có người tạo ra bài hát lịch sử.

Mà Đường Mặc Trầm chính là con người truyền kì!

....

.....

một góc phòng bên kia.

Bùi Văn Khinh đang cùng Lam Nhược giới thiệu cho cô vài vị đại sứ phu nhân và đang trò chuyện vui vẻ, từ ngữ cô hài hước, người lại hoạt bát rất dễ dàng lọt vào mắt xanh của vài vị phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Anh quá càn rỡ rồi

Edit: Miêu - CQH

đi đến chỗ Đường Mặc Trầm, Lam Nhược cười rồi dựa vào cánh tay của Bùi Văn Khinh.

Bùi Văn Khinh quay sang, nhìn gần gần đến Đường Mặc Trầm, hướng mọi người nói xin lỗi không tiếp được, lập tức tức đi đến chỗ anh.

“Chú nhỏ?”

“Chúng ta đi thôi.”

“anh không tham gia quyền góp sao?”

“Có Từ Khiêm lo rồi.”

“Vậy em đi đến chỗ mấy phu nhân nói tạm biệt một tiếng.”

Bước nhanh đến chỗ cũ, Bùi Văn Khinh cười hướng mọi người nói từ tạm biệt, mấy người vẫn còn không quên nhắc cô lần khác đến chỗ bọn họ chơi.

“Nếu có cơ hội nhất định đến, mấy vị phu nhân cứ từ từ nói chuyện, em đi trước.”

nói lời chia tay cong, cô bước nhanh đến chỗ Đường Mặc Trầm, hai người cùng nhau ra khỏi dạ hội, đi về hướng thang máy.

Đường Mặc Trầm thuận miệng hỏi, “nói về vấn đề gì vậy?”

“Chúng em...”

Bùi Văn Khinh cười, “Chỉ là mấy vị phu nhân biết em là cháu gái của anh, đương nhiên cho em vài phần mặt mũi. Phu nhân của Đại sứ nước F còn nói, cho em rảnh thì đến làm khách của cô ấy, dạy con trai cô ấy tiếng trung.”

Đường Mặc Trầm dừng bước chân.

“Em đồng ý?”

Bùi Văn Khinh nghiêng mắt, tầm mắt dừng ở trên mặt anh liền giật mình, theo cười khẽ một tiếng.

“Chú nhỏ, con trai người ta mới mười tuổi.”

“Vậy cũng không được.”

“Biết rồi.”

cô bấu môi, lôi kéo anh đi vào thang máy, liền nhỏ giọng nói một câu, “Đúng là bình giấm chua lớn.”

Người đàn ông nghiêng mắt, “Em nói cái gì?”

“Em...”

cô trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Em nói là chú nhỏ... Rộng lượng... Đúng... Vô cùng rộng lượng... Giống như biển rộng, cái gì cũng chứa được!”

Đường Mặc Trầm vẫn nghe được câu ‘bình dấm chua lớn’, mà còn muốn hỏi lại.

Nhìn cô trưng ra khuôn mặt, xoay xoay con mắt nghĩ cách đối phó, thật dễ thương, anh khó mà kiềm chế được.

Tiến lên một bước, anh lập tức đem cô đẩy đến một góc thang máy - đây là góc chết không còn đường lui nữa.

“Chú nhỏ?”

Bùi Văn Khinh kinh ngạc ngẩng mặt lên, nụ hôn người đàn ông đã rơi xuống, ngự trên cánh môi cô.

Nháy mắt hai đôi môi chạm vào nhau, cô kinh ngạc, mắt mở lớn.

Này... Đây là thang máy, hơn nữa còn là thang máy phủ tổng thống!

đang lúc cô xuất thần, thì trên môi anh đã khẽ cắn một cái.

Cánh môi hơi đau, môi cô không tự chủ mà thả lỏng, người đàn ông mượn cơ hội tiến vào nhanh chóng, chiếm lấy mềm mại cùng với ngọt ngào của cô.

Môi của cô vẫn còn lưu giữ mùi rượu lúc nãy, mùi vị của dứa hòa lẫn cùng với rượu Rum làm cho người ta càng thêm mê đắm.

Hôn cô, bàn tay liền theo thắt lưng dõng xuống, để ở lưng cô, làm cho cô cùng anh càng gần nhau hơn.

Thang máy đi xuống, từ tầng ba xuống tầng một.

Thẳng đến khi cửa thang máy tách một tiếng mở ra, Đường Mặc Trầm mới chịu bỏ ra, đem người con gái ở trong lòng bị anh hôn đến hai gò má đỏ bừng buông ra.

Bùi Văn Khinh vừa muốn nhìn bên ngoài có ai không, thì tay người đàn ông đã bắt được tay cô, lôi kéo ra khỏi thang máy.

“Bộ trưởng!”

Trong đại sảnh, nhân viên an ninh nhìn anh, đều cung kính chào hỏi.

Đường Mặc Trầm nhẹ nhàng gạt đầu, hoàn toàn không có nửa điểm mất tự nhiên khi làm chuyện xấu, Bùi Văn Khinh lại giống như trộm, không dám ngẩng đầu dậy.

anh quá càn rỡ rồi!

nói hôn liền hôn.

Chẳng may có người tiến đến thang máy, hoặc bên ngoài thang máy có người...

Dưới cầu thang, tài xế đã sớm được thông báo, nên dừng xe ở dưới chân cầu thang rồi.

Hai người chia nhau ngồi vào chỗ phía sau, Bùi Văn Khinh sửa chữa lần vẩy, thì bàn tay đã bị anh bắt lấy, kéo đến đùi anh.

Bùi Văn Khinh nghiêng mắt nhìn sang, chỉ thấy trên chiếc quần lính màu xanh đen, ngón tay của người đàn ông như ngọc thạch tạc thành, khớp xương rõ ràng, trắng nõn thon dài.

Bàn tay thật to nắm không hết, nhưng vừa vặn che chở cho cả lòng bàn tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Đêm nay sẽ thưởng lớn cho em

Edit: Miêu

Thời điểm Bùi Văn Khanh lên trung học, liền thường tưởng tượng có một ngày, cô bước cùng anh giống như người yêu anh, cùng anh tay trong tay đi ở trên đường.

hiện tại, cô đã cơ hội.

Trong lòng vừa động, Bùi Văn Khanh lấy hết dũng khí, dè dặt đưa bàn tay mình, đưa vào bàn tay anh.

Cảm giác sợ hãi anh cảm nhận được những động tác của cô vô cùng nhẹ nhàng...

Bàn tay không xương mềm mại, từng chút từng chút tiếp xúc qua làn da anh, rất nhẹ nhàng mang đến cho người đối diện cảm giác tê dại.

Ngón tay di chuyển, hơi thở Đường Mặc Trầm hơi căng, lúc này năm ngón tay khép lại cầm tay cô.

Cảm giác tay anh cùng với tay mình mười ngón tay đan vào nhau, Bùi Văn Khanh cảm thấy ngọt ngào.

Cho dù không phải cùng nhau đi trên đường, nhưng ít nhất thì hai người cũng nắm tay nhau chân chính một lần.

Làm cho cô hoàn thành được giấc mơ hồi trung học.

Nghiêng mắt nhìn chăm chú vào chỗ hai người đan tay vào nhau, cô buống bình gấp ngón tay mình lại, nhẹ nhàng mà vuốt ve bàn tay một cái.

Tuy chỉ có động tác nhỏ của cô, nhưng đối với người đàn ông đối diện mà nói đó là một loại kích thích tột cùng.

cô nhóc này, đến đây!

Đường Mặc Trầm nâng tay, đè lại những ngón tay loạn lạc của cô.

Bùi Văn Khanh nào biết được cảm thụ của anh, còn tưởng rằng Đường Mặc Trầm đang cùng cô cử động với nhau, ngón cái bị anh đè không thể cử động, cô đã đem bốn ngón tay còn lại giống như đánh đàn, dùng bốn ngón tay đánh đàn, nhẹ nhàng đã thủ sẵn trên mu bàn tay anh.

Hai từ ‘đàn xong’ chưa kịp nói, thì người đàn ông đã nắm ngón tay anh thật chặt.

Bùi Văn Khanh nghiêng mắt nhìn sang, chỉ thấy anh đang hướng cô trùng trùng mắt, đôi mắt đen như mực càng thêm đen tối.

Chính ngón tay anh, cũng không được?

Bùi Văn Khanh bĩu môi, đưa tay muốn rút về.

vừa rút chưa được bao nhiêu, đã bị anh cầm lại thật chặt.

“Lái nhanh một chút!”

Người đàn ông trầm giọng hạ lệnh.

Người tài xế nghe ra được giọng điệu anh, không dám nghi ngờ, đạp chân ga với tốc độ như gió, chạy vào cao tốc.

Quản gia nhìn thấy xe trở lại, chủ động nghênh đón ở cầu thang.

không đợi quản gia đi xuống, Đường Mặc Trầm đã đem cửa xe mở ra, đem Bùi Văn Khanh lôi ra.

“Thiếu gia?”

Bác Chu theo vào cửa thì Đường Mặc Trầm đã kéo Bùi Văn Khanh lên cầu thang.

“Trước bình minh, không cho ai lên lầu cả!”

Nhìn bóng dáng hai người biến mất ở chân cầu thang, bác Chu nhìn về phía tài xế.

“Tiểu thư lại gây tai họa gì sao?”

Tài xế chỉ lắc đầu.

“không có a?”

Bên này vừa dứt lời, chợt nghe trên lầu truyền đến tiếng vang nặng nề.

phanh!

Đó là âm thanh cánh cửa phòng ngủ chính đóng lại.

Bác Chu cùng với tài xế đều nghe được, trong lòng liền chấn động.

Nghe được âm thanh này, liền biết vị bộ trưởng kia không có vui vẻ gì, tối nay tiểu thư chắc bị giáo huấn nữa rồi.

Đương nhiên, đồng tình thì đồng tình, nhưng không ai có lá gan đi lên cầu tình cả.

....

....

Phòng ngủ chính trên lầu.

Bùi Vân Khanh đi giày cao gót, một đường chạy đi theo anh vào phòng ngủ chính, nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng ngủ phía sau, vẻ mặt càng nghi hoặc.

“Chú nhỏ, làm sao vậy?”

Vừa xuống xe đã vội vã đem cô lên lầu, còn đóng cửa lại, làm cái quỷ gì vậy?

Người đàn ông vội bỏ cúc áo, quần áo quân đội để tại sô pha, giờ tay giữ chặt caravat, rồi tháo ra.

“Em cứ nói đi!”

Nghe được lời này, tại sao cô làm sai cái gì chứ?

“Em cũng không có làm mà!”

Bùi Vân Khanh không hiểu liền ngược nhìn về phía người đàn ông, ngọn đèn lồng trên đỉnh đầu anh, ánh mắt anh ngày càng thâm thúy, đôi mắt đen như mực ngày càng trầm xuống.

“Tối nay, không phải biểu hiện của em tốt lắm sao?”

“Đúng vậy!”

Đường Mặc Trầm ép cô đến gần một bước, cúi người xuống, chống lại ánh mắt cô, “Cho nên... Đêm nay anh muốn thưởng cho em thật nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Đứng xé...

Edit: Miêu - CQH

Khi nói chuyện, bàn tay người đàn ông đã nâng lên, dừng ở trên eo nhỏ của Bùi Vân Khanh.

Lễ phục màu bạc, chất vải mỏng mỏng, cảm nhận được độ ấm và lực của bàn tay của anh.

Hơi thở buộc chặt, không tự chủ xiết chặt hơn sau lưng cô.

“Chú nhỏ...”

cô muốn nói là bộ lễ phục này là mượn, không thể phá hư được nên cô cho còi.

Người đàn ông lại căn bản không cho cô cơ hội nói xong, cánh tay nhẹ nhàng càng xiết chắc hơn, lập tức người cô áp lên lồng ngực anh, tiếp theo sau một cái chớp mắt, anh đã bắt được môi cô mà hôn lên.

một bàn tay sau lưng cô, tay người đàn ông từ hông ngày càng đi lên, tấm lưng cô gầy gò mà mềm mại, đi lên là chiếc cổ nhỏ nhỏ.

Hơi dùng lực một chút, liền kéo khóa xuống, nhưng bị mắc kẹt.

anh lại cố gắng kéo một lần nữa, nhưng không được.

Lại dùng lực kéo một phen, váy giật giật theo nhưng không kéo xuống được.

...

Chân mày người đàn ông nhíu chặt, khễ cong thờ gấp ngẩng mặt lên, hai tay nâng lên, một tay bắt lấy một bên váy.

“Đây là lễ phục mượn đây, đừng xé...”

“anh bồi thường!”

âm thân tơ lụa xé ra, sau đó âm thanh của anh vang lên.

Vốn dĩ quần áo bao bọc trên người, nháy mắt cả người tự do, làn váy trượt từ vai xuống chân cô.

trên người mất đi sự che chở, Bùi Văn Khinh bối rối, mặc lễ phục thì không thể mặc đồ lót được, cô chỉ dùng đồ bảo hộ ngực, thì gần như cũng ** cũng không có gì khác nhau.

cô không có thói quen trước mặt anh cởi trần, một là thẹn thùng, hai là không tự tin.

Bàn tay to Đường Mặc Trầm nâng lên, bắt được hai cổ tay cô, liền bá đạo đẩy hai cánh tay cô lên.

“Chú nhỏ!”

Mặt cô đỏ như lửa, giấy dựa muốn tránh ra.

thật vất vả mới rút ra được, dưới giày cao gót liền nhoáng lên, thân thể liền mất cân bằng, lui về phía sau một bước, liền ngã trên giường.

Đường Mặc Trầm không đỡ cô, mà để mặc cô té xuống.

anh tiến lên, đứng ở cuối giường, anh muốn nhìn kỹ một chút.

Mấy lần trước cô đều né tránh, nhưng lúc này đây, anh muốn nhìn kỹ một lần nữa.

Với thái độ lạnh nhạt nhìn cô trên giường, với làn da trắng như sữa, mịn màng.

Bùi Văn Khinh liền phục hồi tinh thần lại, hốt hoảng kéo chăn muốn che người lại, lại bị anh bắt được cổ tay đè trên đầu giường.

“Để anh nhìn thử!”

Lấy tư thế từ trên nhìn xuống ở trên người cô, anh giờ ngón tay lên trói buộc cô trên giường.

Tay bị anh cầm lấy không thể cử động, cô chỉ có thể đỏ mặt cắn môi, tựa đầu lệch sang bên cạnh.

Lông mi dài rũ xuống, không dám nhìn anh.

Lúc này, người đàn ông cúi người xuống, hướng sát đến người cô hơn, bàn tay nắm lấy thân thể cô, đem đầu cô quay lại nhìn thẳng anh.

“Thân thể em rất đẹp!”

Giọng nói của anh khàn khàn mà cho người khác tin những lời anh nói.

“Vây...”

cô nín thở, không yên tâm hỏi, “anh... anh thích không?”

anh không có trả lời lại, chỉ lấy nụ hôn làm đáp án.

Giống như dấu hôn hoa hồng đã để lại nhiều chỗ trên người cô.

một đường.

Ngày càng xuống dưới.

....

Tối hôm đó, Đường Mặc Trầm cũng không có nuốt lời.

anh nói muốn thưởng cô, liền thưởng cho cô.

Người phụ nữ của mình, anh đương nhiên không keo kiệt, bất kể ở phương diện nào.

Tối hôm đó, Bùi Văn Khinh mặc dù sống hai đời, nhưng lần đầu tiên cảm nhận được sự vui thích và sung sướng trong chuyện ấy.

Đương nhiên, cái giá phải trả cũng là ‘thảm thương’.

Bị anh nhào nặn, nắm ép ép buộc hơn nửa đêm, thế cho nên ngày hôm sau đến căn cứ lúc huấn luyện, phần phía dưới có hơi đau một chút.

Nhưng may mắn cho cô là Đinh Linh cho rằng cô muốn theo kịp tiến độ mọi người để có thể cùng với mọi người luyện tập cùng nhau, số lượng bài tập nâng lên nhưng chất lượng bài tập giảm bớt.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Mật mã sáu chữ số 0

Edit: Miêu - CQH

Tư Đồ Duệ vẫn không xuất hiện tại sân huấn luyện, không biết có phải vì có Đinh Linh không hay bởi vì có nguyên nhân khác, mà mấy người kia... kết giao với Tư Đồ Duệ không ai đến làm phiền cô nữa.

Thậm chí, bao gồm luôn người luôn xem cô không vừa ý là Hứa Gia cũng không chủ động tìm.

Sau khi ăn trưa xong, Đinh Linh cùng phó huấn luyện viên Vương Dương cùng nhau, cho mọi người tiến hành rồi một cái thí nghiệm đơn giản.

Nhìn ra được, cô rất hài lòng kết quả khảo nghiệm, ý bảo mọi người xếp thành hàng, Đinh Linh mở miệng cười.

“Khá vô cùng, mọi người thành tích đều tốt. Lập tức là đến cuối tháng, căn cứ một tháng đã vượt qua thành tích, tuần sau tiến hành diễn tập tất cả mọi người trở về chuẩn bị thật tốt, ai cũng đừng làm cho tôi mất mặt, có nghe hay không?”

“Dạ!”

Mọi người đáp lại.

“Được, hôm nay cho các em một ngày nghỉ phép, trước tan rã đi.”

Loại tình huống này những trăm năm khó mà gặp được, mọi người đều thể hiện niềm vui nhảy nhót.

“Cảm ơn huấn luyện viên!”

“Giải tán!”

Mọi người tản ra bốn phía, thu dọn đồ đạc, Bùi Văn Khinh vừa mới xoay người, âm thanh Đinh Linh vang lên.

“Bùi Văn Khinh, em lưu lại một chút!”

Hứa Gia vừa mới đi qua người cô, đã nghe được câu này, cho cô ánh mắt ‘xứng đáng’, rồi đi bước xa.

Bùi Văn Khinh xoay người đi vào, rồi đi đến trước mặt Đinh Linh.

“Huấn luyện viên?”

Đinh Linh khép cặp hồ sơ trước mặt lại, ánh mắt thân thiện dừng ở trên mặt anh.

“Có phải hôm nay em không thoải mái, hôm nay số liệu giống như không có đạt đến tiêu chuẩn bình thường.”

Biểu hiện hôm nay của cô, các hạng mục tiêu chuẩn tuy rằng không tệ nhưng so với kết quả dự trù à Đình Linh dự trù vẫn hơi kém một chút.

Bùi Văn Khanh cảm thấy âm thầm bất đắc dĩ, hơn nửa đêm không ngủ được, cô có biểu hiện tốt mới là lạ.

“Huấn luyện viên, thật sự xin lỗi! Ngày hôm qua, em... Có chút không ngủ được, hôm nay trạng thái thật sự không tốt.”

“Tôi đã nói em chưa đạt đến trạng thái tốt nhất.” Đình Linh quay về, cười với cô, “không sao, hai ngày nay nhớ chuẩn bị cho tốt, lúc diễn tập nhớ biểu hiện cho tốt không thôi làm cho tôi xấu mặt.”

“Dạ, huấn luyện viên!”

“Đi, nhớ chuẩn bị cho kĩ.”

“Huấn luyện viên, tạm biệt.”

Hai người nói lời tạm biệt, Bùi Văn Khanh mang theo ba lô đi ra, liếc mắt thấy bãi đỗ xe thấy chiếc xe thể thao màu vàng chói lọi.

Thiếu niên tuấn mỹ đang nghiêng người tựa vào đầu nhìn, miệng cắn kính mắt, quần áo thời thượng, tư thế phách lối, không phải Tư Đồ Duệ thì là ai! trên bãi đỗ xe, chỉ còn lại xe của cô, tư thế của vị này rõ ràng là đang đợi cô.

Có làm hay không?

Bùi Văn Khanh cảm thấy không muốn nói.

Vị ‘thái tử gia’ này không thể biến mất trong chốc lát?

Cảm thấy châm chọc, cô nhú mày đi vào chỗ đỗ xe, cũng không tránh né, lập tức đón anh ta đi đến.

đi đến chỗ gần anh, Bùi Văn Khanh nhú mày nhìn người thiếu niên anh tuấn, tức giận mở miệng.

“Lần trước không đem chính mình chơi đùa đến chết, không phải đã ghiền đúng không, nói cho cậu biết, chị đây công việc bề bộn, không rảnh chơi đùa cùng cậu!”

Chân mày Tư Đồ Duệ giật giật, rốt cuộc đề xuống tức giận, không có phát tác.

Vươn tay đến túi chỗ quần, đem cái thẻ màu vàng ra, xuất hiện trước mặt cô.

“Cầm lấy!”

Bùi Văn Khanh đề phòng nhìn lướt qua, “Cái gì vậy?”

Tư Đồ Duệ đem cái thẻ ngân hàng đưa cho cô, “Nợ cô một trăm vạn, mặt mã sáu chữ số 0.”

thì ra đến đây trả tiền, còn tưởng rằng cậu nhóc này muốn tìm phiền toái chỗ cô.

Lúc trước đã đánh cuộc thì cô tiếp nhận, Bùi Văn Khanh cũng không khách khí, nhận lấy thẻ ngân hàng vẫn không quên nhắc nhở.

“hiện tại cậu nợ tôi một mạng, về sau lúc nào tôi cần, tôi sẽ đến chỗ cậu đòi cái ân tình này.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Dây thần kinh có chỗ nào sai rồi chứ?

Edit: Miêu - CQH

Ngành nghề của Tư Đồ gia rất lớn và trải dài, mà Tư Đồ Duệ lại là độc đinh, nếu cứu anh ta một mạng chỉ làm cho anh ta trả một ân tình là tiện nghi lắm rồi.

Tư Đồ Gia ở Long Thành là một gia tộc lớn, người ở trong hai giới chính trị và thương mại rất lớn, nói không chừng sẽ có một ngày nào đó dùng đến, trước hết phải cho anh ta nhớ rõ đã về sau sẽ nhận được kết quả.

Tùy tiện đem thẻ ngân hàng vào túi, Bùi Văn Khanh cất bước đi đến xe của mình, mở cửa xe, nổ máy đi về đường lớn.

Phía sau có xe thể thao màu vàng đuổi theo đến cạnh sườn xe cô, ấn chuông.

Được chưa?

Bùi Văn Khanh dừng xe, không nhìn được liền gõ trên cửa kính xe.

“Cậu muốn cái gì chứ?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy đối phương giơ tay phải lên, đưa đến cho cô.

Có mùi thơm, màu đỏ...

Dĩ nhiên đó là một bó hoa hồng!

Khốn khiếp!

Coi xe cô là thùng rác hay sao?

Bùi Văn Khanh nâng bó hoa trả về.

“Thùng rác ở bên kia!”

Cái gì thùng rác?

cô nhóc chết tiệt kia không phân biệt tốt xấu gì cả, đây chính là hoa hồng Burgari dùng máy bay vận chuyển về đến đây đó!

“Đó là đưa cho cậu!” Tư Đồ Duệ nhấp mím môi, “Mình muốn theo đuổi cậu!”

Lần trước cùng mình muốn đấu một chết một sống, nhưng hiện tại muốn theo đuổi mình.

anh chàng này không phải lúc phẫu thuật đụng phải dây thần kinh nào rồi đó chứ?

Bùi Văn Khanh dờ khóc dờ cười.

“anh có phải bị bệnh hay không?”

Khóe môi Tư Đồ Duệ giãn ra, suýt nữa phát câu hết hộc máu.

Đưa mắt khắp Long Thành này, có cô gái nào nếu nghe anh nói những chữ này, không phải kích động đến ngất đi thì cũng hưng phấn.

Thế nhưng cô lại nói mình bị bệnh!

âm thanh Tư Đồ Duệ có chút buồn bực, “Bùi Văn Khanh, cậu không phải là con gái!”

Bùi Văn Khanh cầm lấy kính mát trên mặt, giống đồ trẻ con, tay trái nhẹ nhàng ở giữa không trung, “Tìm người khác mà chơi, chị đây không có thời gian cùng em chơi đùa nhé!”

“Mình là nghiêm túc!” Tư Đồ Duệ thét lên.

“Chị đây cũng nghiêm túc!”

Bùi Văn Khanh nâng tay ấn xuống khóa của xe, đạp chân ga, chiếc xe thể thao màu đỏ nháy mắt tăng tốc, lao ra bãi đỗ xe.

“Bùi Văn Khanh!” Tư Đồ Duệ thấy cô tuyệt tình bỏ đi, chỉ tức giận mà kêu thành tiếng, “Cậu chờ đi, nhìn mình theo đuổi cậu như thế nào!”

....

....

Ra khỏi trụ sở huấn luyện, Bùi Văn Khanh đến chỗ trung tâm giao dịch chứng khoán, đem tất cả tiền mà Tư Đồ Duệ đưa toàn bộ mua tất cả cổ phiếu của công ty được phẩm Chu thị.

Đem cái thẻ ngân hàng hết tiền vứt vào thùng rác, cô bấm số điện thoại của Đường Mặc Trầm, chỉ nói là khi tan học thì muốn đến La gia thăm ông ngoại.

Đường Mặc Trầm đang chuẩn bị họp, tự nhiên sẽ không ngăn cản, chỉ là nhắc nhở cô lái xe cẩn thận, buổi tối nhớ về sớm.

Bùi Vân Khanh khéo léo đáp lại, sau đó liền bấm số điện thoại Ninh Trạch Thiên.

“Bây giờ mình chuẩn bị đến La gia, cậu lập tức đi ra, nhớ gần đến nơi thì gọi cho mình.”

Cúp điện thoại xong, cô đi thẳng đến La gia, những người khác không ở, chỉ có La lão ở trong hoa viên, vừa uống trà vừa luyện quốc họa.

Nhìn thấy cô đến thăm, ông lão vui vẻ, hai người ở trong hoa viên nói chuyện một hồi vui vẻ, Ninh Trạch Thiên gọi điện thoại đến, nói là đã đến cửa tiểu khu.

Bùi Vân Khanh vội vàng cáo từ với La lão, lái xe ra khỏi cửa tiểu khu, quả nhiên thấy chiếc xe thể thao màu tím của Ninh Trạch Thiên đang đứng ở ven đường.

Người này tại sao lấy đến cửa?

Sợ bị người khác phát hiện, Bùi Vân Khanh xoa xoa, hướng cô ấy vẫy vẫy tay.

Ninh Trạch Thiên hiểu ý, nổ máy xe, hai chiếc xe thể thao một trước một sau lái ra khỏi tiểu khu.

trên đường chạy xe, La Gia Tuệ vừa vặn lái xe trở về, vốn dĩ đã đảo quanh chuẩn bị quẹo vào nhưng từ xa xa thấy xe hai người, lập tức cười lạnh, chuyển hướng đem xe chạy phía sau hai người kia.

Bùi Vân Khanh a Bùi Vân Khanh, hôm nay xem cô để cho tôi bắt được tại trận!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Trở tay không kịp

Edit: Miêu - CQH

Hai chiếc xe thể thao lần lượt vào trong trung tâm thành phố, rồi dừng lại bên cạnh bãi đỗ xe của một trung tâm thương mại.

Bởi vì sợ hai người kia phát hiện, La Gia Tuệ không dám bám quá sát, thấy hai người từ trên xe bước xuống đang chuẩn bị lấy điện thoại di động ra chụp hình, thì Bùi Vân Khanh đã lôi kéo Ninh Trạch Thiên đi vào thang máy rồi.

“Đáng chết!”

La Gia Tuệ chửi một tiếng, đuổi theo nhìn hai người dừng lại ở tầng trệt, ấn thang máy xuống, chờ đợi thang máy xuống lâu quá, nên cô ta đã đi cầu thang thoát hiểm, một đường vội vã chạy đến lầu ba.

Lầu ba là tầng cho trang phục nữ, nhiều cửa hàng trang trọng, nhưng không thấy hình dáng của Bùi Vân Khanh đâu?

Suy nghĩ một chút, trong lòng La Gia Tuệ động.

Hừ!

Hòa thượng chạy miếu không chạy, dứt khoát chạy đến bãi đỗ xe để chờ dù sao hai người kia cũng trở lại.

Vì thế, cô ta một lần nữa chạy đến bãi đỗ xe.

Gần nơi Ninh Trạch Thiên đậu xe tìm được một góc khuất hẻo lánh lảng lảng chờ đợi.

Giữa cái nắng oi bức mùa hè, bên trong bãi đỗ xe không có điều hòa, oi bức vô cùng rất nhanh mồ hôi của cô ta chạy ra ngoài.

Sợ bị phát hiện nên không dám lộn xộn, chỉ ngồi xồm, hai đùi đều đã tê rần.

Rất cực...

Đình--

Thang máy vang lên một tiếng nhỏ rồi mở ra.

Bùi Vân Khanh cùng Ninh Trạch Thiên tay trong tay dắt nhau đi, đại khái sợ bị phát hiện, nên hai người thủ sẵn một cái mũ để che mặt.

La Gia Tuệ hai hai tấm, một tấm ảnh thì hơi mờ, còn một tấm thì chỉ thấy cái ót của hai người.

cô ta âm thầm ảo não, hai người kia một trái một phải đã ngồi vào xe thể thao của Bùi Văn Khanh rồi.

Nhìn hai tấm kia, La Gia Tuệ chỉ tức giận đến cắn răng.

Tấm ảnh như vậy mà đi thuyết phục thì không có lực chút nào, con nhóc chết tiệt kia nhất định không thừa nhận.

Mất thấy xe hai người đã di chuyển, La Gia Tuệ trốn đến xe mình rồi thắt dây an toàn, nổ máy chạy theo sau xe hai người.

Lần này, hai người đi cũng không quá xa.

Lái xe không bao lâu, thì xe thể thao liền đứng trước cửa của một quán rượu.

Đem chìa khóa xe giao cho đứa bé giữ cửa, hai người đi vào, lúc Ninh Trạch Thiên đi toilet thì Bùi Văn Khanh lấy giấy chứng nhận cùng ví tiền ra.

một lát sau, Ninh Trạch Thiên quay trở lại, thì đứng ở cửa thang máy, hướng cô hỏi.

“Lầu mấy?”

Bùi Văn Khanh hướng nàng ấy lắc lắc thẻ ở cửa phòng.

“Lầu sáu.”

La Gia Tuệ đứng ở phòng khách quán rượu, trốn ở một góc nhìn hai người đi vào thang máy, chỉ chán ghét nhủ thầm.

Xem bộ dáng này, chỉ sợ là hận không thể lập tức cời sạch lẫn lẩn trên giường chứ gì?

Hai người Bùi Văn Khanh và Ninh Trạch Thiên đi vào thang máy, La Gia Tuệ lập tức đi nhanh vào cầu thang thoát hiểm từ từ leo lên lầu sáu, thở hổn hển đuổi theo đến, liền thấy hai người tiến vào phòng khách.

Nhìn trái nhìn phải một cái không có người nào, La Gia Tuệ dè dặt đứng ở cửa phòng.

Cách cánh cửa, liền nghe được âm thanh hai người nói chuyện.

“Văn Khanh, cậu cùng mình đi hẹn hò, không sợ ông ngoại cùng chú nhỏ biết sao?”

“không có gì đâu, mình nói với chú nhỏ là quay về La gia, nên chú ấy cũng không biết mình ở đây đâu.”

“Nếu chú nhỏ nhà cậu biết, hai chúng ta đi thuê phòng khách sạn, nhất định sẽ tức chết đây?”

“Chú ấy làm sao có thể biết được chứ, bất quá chú ấy mà biết là mình chết chắc!”

....

La Gia Tuệ ở ngoài cửa nghe được đoạn nói chuyện của hai người, lạnh lùng đưa khước miệng ra.

Vốn dĩ cô ta chỉ là muốn chụp hình, trở về cho ông ngoại xem rồi cáo trắng Bùi Văn Khanh thôi, nói cô cùng Ninh Trạch Thiên ra ngoài làm xăng làm bậy.

hiện tại, được Bùi Văn Khanh nhắc đến Đường Mặc Trầm, La Gia Tuệ liền thay đổi chủ ý.

Bùi Văn Khanh a Bùi Văn Khanh, cô cho là mình có khả năng lừa dối sao, lúc này tôi cho cô một cái tát để trở tay không kịp, chờ xem lúc tôi đem vị bộ trưởng đến, cô còn cười được như bây giờ không!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Mướn phòng

Edit: Miêu - CQH

Lấy di động ra, La Gia Tuệ mở điện thoại nghĩ nghĩ lại sợ kinh động Bùi Văn Khanh ở bên trong, nên đi đến góc hành lang.

Xác định khoảng cách vừa đủ, Bùi Văn Khanh không có khả năng nghe được, lúc này mới di động bấm số điện thoại của mẹ cô ta.

“Mẹ, là con, mẹ có số điện thoại của Đường Mặc Trầm không? Con có việc gấp cần đến... Điện thoại của trợ lý? Cũng được ạ, mẹ gửi cho con ngay nha... Mẹ đừng hỏi nhiều, có gì về con nói hết cho.”

Nhận được số điện thoại của trợ lý là Ôn Từ Khiêm, La Gia Tuệ lập tức gọi điện thoại đến.

“Ngài là thư ký Ôn sao, tôi là La Gia Tuệ, chị họ của Bùi Văn Khanh.”

“Được... La tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Tôi có chút việc gấp, muốn được nói chuyện cùng bộ trưởng.”

“Thực xin lỗi, La tiểu thư, bộ trưởng đang họp, hiện tại không thể nghe máy được.”

“thật sự việc có chút gấp.”

Cuộc họp quốc tế đó, vui đùa sao?

Bộ trưởng họp còn đang họp mà muốn nhận điện của cô ta sao?

Coi mình là Bùi Văn Khanh chắc?

Ôn Từ Khiêm cũng không có ý tứ dằn xép, “Nếu được thì cô hãy nói với tôi cũng được, cô nói cho tôi thì tôi sẽ chuyển cho bộ trưởng. Hoặc là, trễ chút nữa thì cô có thể gọi lại được.”

La Gia Tuệ cảm thấy sốt ruột, nhìn phòng khách sạn xa xa đằng kia, liền nói.

“Nhưng mà, chuyện này liên quan đến Bùi Văn Khanh, nếu bộ trưởng không nghe, lại xảy ra chuyện đó!”

Nghe được ba chữ Bùi Văn Khanh, giọng nói Ôn Từ Khiêm thay đổi.

“Bùi tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Em ấy đang một mình cùng Ninh Trạch Thiên ở khách sạn, hai người đang hút ma túy!”

Vì muốn Đường Mặc Trầm đến đây, La Gia Tuệ cũng không ngại phóng đại lên một chút.

Vị Bùi tiểu thư này, mới yên tĩnh vài ngày tại sao lại làm chuyện như vậy?

Điện thoại bên kia, Ôn Từ Khiêm liền nhíu mày lại.

“cô xác định?”

La Gia Tuệ nghe được trong giọng nói Ôn Từ Khiêm khẩn trương, liền liền son sắt để chứng minh.

“Xác định vô cùng.”

“Địa chỉ ở đâu?”

“Khách sạn Kim Long, lầu sáu, tôi bây giờ đây hàng lang.”

“Được, tôi lập tức thông báo cho bộ trưởng, sau đó tôi sẽ liên hệ với cô sau.”

“Được, tôi chờ anh.”

La Gia Tuệ cười, rũ tay xuống.

Bùi Văn Khanh ơi Bùi Văn Khanh, lúc này đây tôi sẽ khiến cho cô ở trước mặt Đường Mặc Trầm thất sủng, nhìn cô sau này ở trước mặt tôi còn đắc ý nữa không?

Đầu dây điện thoại bên kia, Ôn Từ Khiêm nào dám chậm trễ, một đường chạy đến phòng họp, đẩy cửa phòng ra.

Bên trong phòng họp, có vài vị quan chức cao cấp đang hướng Đường Mặc Trầm báo cáo tình huống, nghe được có người mở cửa đi vào, tất cả mọi người kinh ngạc quay sang.

Xoay mặt nhìn Ôn Từ Khiêm, Đường Mặc Trầm không khỏi nhăn lông mày.

“Sao làm thế?”

“Thực xin lỗi!”

Hương mọi người gạt đầu ý bảo xin lỗi, Ôn Tử Khiêm bước nhanh đến bên cạnh anh, cúi người xuống nói nhỏ trong lỗ tai, “Vừa mới nhận được điện thoại của La tiểu thư, nói tiểu thư cùng Ninh Trạch Thiên đang ở cùng nhau trong khách sạn.”

Lo lắng đến tình huống nghiêm trọng, Ôn Tử Khiêm không dám đề cập đến chuyện hít thuốc phiện.

Dù sao tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

La Gia Tuệ cũng không có thấy tận mắt, anh ta cũng không thể nói long tung.

Nhưng mà, chỉ nói ‘cùng nhau ở trong khách sạn’, đã không khác gì chọc vào tổ ong vò vẽ rồi.

Đường Mặc Trầm mạnh mẽ ngồi dậy, ghé lao trên sàn nhà, phát ra tiếng động lạ.

“Tan họp!”

Từ răng nói ra hai chữ đấy, vẻ mặt người đàn ông bình tĩnh, bước chân ra khỏi phòng họp.

Vài vị quan chức đều cả kinh đứng lên cả, lại cũng không dám lên tiếng.

Biểu tình trên mặt vị này, chỉ có thể dùng từ ‘đáng sợ’ để hình dung, vừa thấy chính là có chuyện lớn xảy ra, thời điểm như vậy ai dám chọc giận Đường Mặc Trầm nữa chứ?

Ôn Tử Khiêm chạy theo đuổi ra đến đây, nhìn biểu tình một chút, cũng nhú mày.

“Bộ trưởng, ngài... Ngài cũng đừng quá tức giận, nói không chừng chính là... Hiểu lầm...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.